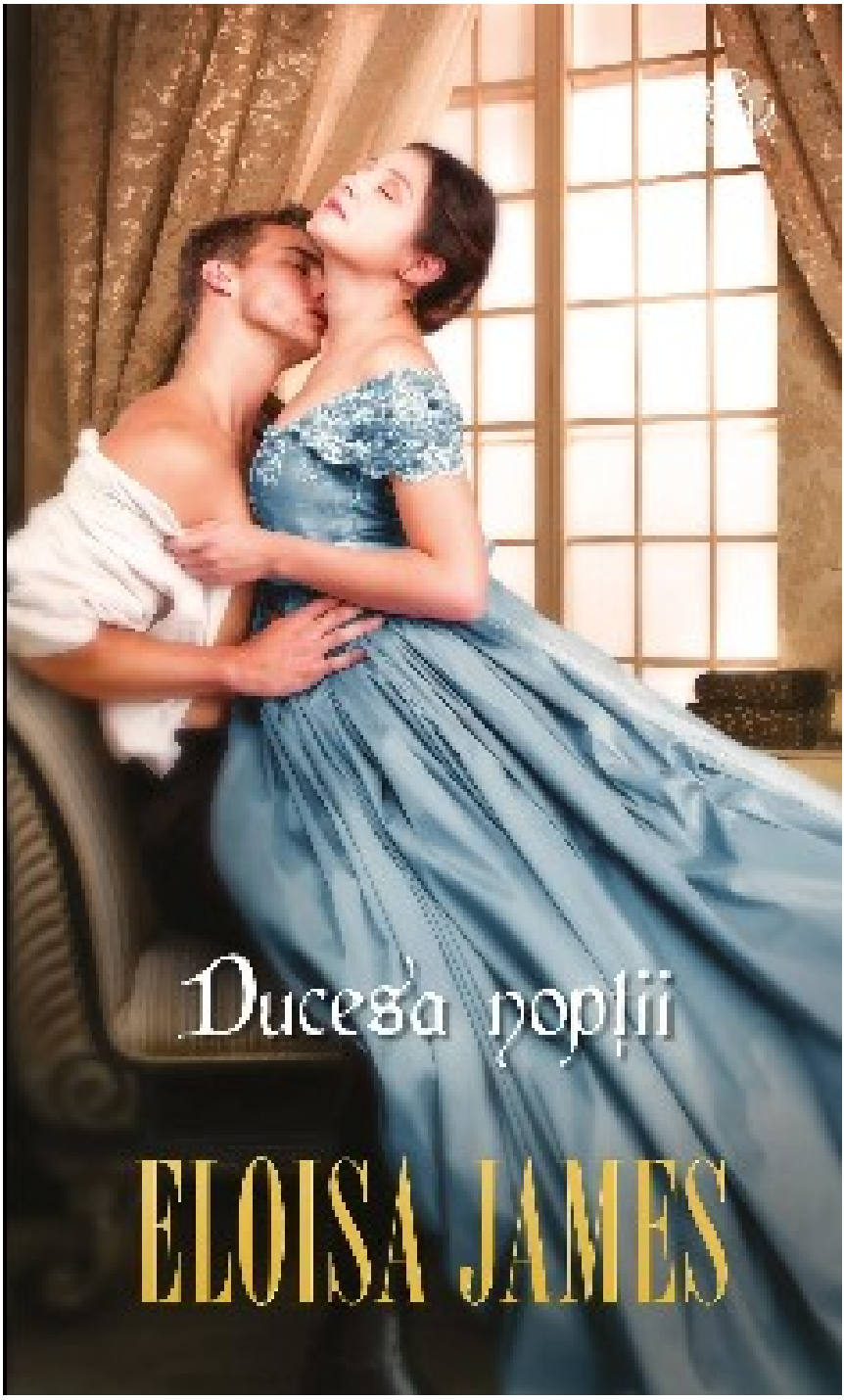
Ducesa zorilor
ELOISA JAMES

ELOISA JAMES
DUCESA NOPŢII
SERIA DUCESE DISPERATE 3

***Duchess by Night* by Eloisa James**

Copyright © 2008 Eloisa James
Toate drepturile rezervate
Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului editorial Litera
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JAMES, ELOISA
Ducesa nopţii / Eloisa James
Trad. din lb. engleză: Anca Mihăilescu – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-8017-4
I. Mihăilescu, Anca (trad.)
821.111
ELOISA JAMES
Ducesa nopţii
Traducere din limba engleză Anca Mihăilescu
LITERA
Bucureşti

Această carte îi este dedicatei lui Georgette Heyer. Deşi câţiva scriitori dinaintea ei au îmbrăcat femeile în haine masculine (îmi vine în minte Shakespeare), eroinele doamnei Heyer, extrem de amuzante, au stabilit standardele modei în toate romanele de dragoste.

Nu puteam să-mi îmbrac personajele fără ajutorul a trei oameni fabuloşi: editorul meu, Carrie Feron, asistenta mea, Kim Castillo, şi asistenta mea de cercetare, Franzeca Drouin. Vă sunt enorm de recunoscătoare fiecăreia dintre voi.

Nu în ultimul rând, cititorii de pe pagina mea online (www.eloisajames.com) sunt o permanentă încântare, o provocare şi o sursă de idei. Vă rog să intraţi pe site şi să vă alăturaţi!

prolog

Justiţia ducesei

15 decembrie 1783, tribunalul comitatului, ducatul Berrow
Prezidează onorabilul Reginald Truder

— N-am vrut să mă mărit cu amândoi!

— Problema, zise ducesa şi se aplecă în faţă, nu este ca te-ai căsătorit de două ori, ci că te-ai căsătorit cu al doilea soţ când primul încă era în viaţă.

— Ei bine, nu voiam ca Avery să moară, explică Loveday Billing. Voiam doar să mă mărit cu John, asta-i tot. Nu m-am putut abţine. Eram obosită, mă simţeam singură, iar el... El a stat cu mine într-o seară.

Judecătorul horcăi şi Loveday se gândi că era posibil să se fi trezit, dar apoi el începu din nou să sforăie.

Ducesa de Berrow avea o privire blândă, dar îşi clătină capul spre Loveday.

— Dar erai deja măritată cu Avery – cu domnul Mosley – când te-ai măritat cu John.

Loveday îşi plecă fruntea.

— Avery m-a părăsit cu trei ani în urmă, zise ea. Nu ştiam dacă mă mai vrea, pentru că a spus că eram mai proastă decât o scroafă primăvara.

Ducesa avea o anumită graţie, asemenea soţiei unui predicator. Rochia îi era neagră, dar strălucitoare. Părul ei era la fel de frumos, buclat şi ondulat. Şi strâns deasupra capului în felul în care obişnuiau doamnele fine să-l poarte. Iar privirea îi era aşa de iertătoare, încât Loveday simţi dintr-odată că trebuia să spună adevărul. Parcă era iarăşi copilă în bucătăria mamei, de unde furase o prăjitură.

— Nu sunt măritară cu adevărat cu Avery Mosley, zise ea. Cu coada ochiului văzu cum Avery îşi ridică brusc capul. Eram deja căsătorită când m-am măritat cu Avery. Şi nu m-

am măritat cu adevărat cu el pentru că am avut un preot irlandez pe nume Usher, care mi-a zis în secret că nu a fost o căsătorie adevărată.

Avery probabil se prăbuşise de pe scaun la auzul veştii, dar Loveday era concentrată asupra ducesei.

— Tata m-a măritat prima dată când aveam 12 ani.

— Doisprezece!

Ducesa părea un pic şocată, aşa că ea încercă să explice.

— N-a fost aşa de rău. Eram mai dezvoltată şi valoram ceva, aşa că nu a fost aşa de rău.

— Cum îl cheamă?

— Acela a fost domnul Buckley. Dar a murit, aşa că, după ce nu a mai fost domnul Buckley, m-am măritat cu Harold Eccles.

— Nu se întâmplă ca domnul Eccles să fie mort? se interesă ducesa pe un ton plin de speranţă.

— E cât de viu poate fi cineva care locuieşte în închisoarea datornicilor. Îl vizitez mereu când sunt la Londra. L-au închis pentru două panglici de pălărie şi o haină. E de aproape unsprezece ani acolo. Aşa că m-am măritat – ea făcu o pauză ca să fie sigură că aşa era – cu *monsieur* Giovanni Battista. El era un domn italian, care a zis că mă ia cu el. Dar mi-a dat o pereche de mănuşi şi apoi a plecat.

— Şi pe urmă a apărut domnul Mosley? întrebă ducesa.

Loveday aprobă din cap.

— N-ar fi trebuit să o fac, zise ea. Ştiam că nu ar fi trebuit. Dar nu ştiam ce să fac când m-a cerut. Dar apoi a plecat.

— Erai într-o situaţie dificilă, rosti ducesa. Dacă am înţeles bine, primul soţ a murit, al doilea e la închisoare, al treilea a plecat în Italia, al patrulea nu e cu adevărat soţul tău şi al cincilea…

— N-am avut pe nimeni care să se îngrijească de mine şi de copii pentru că tata nu mai vorbeşte cu mine de când a apărut italianul.

— Copii? Ducesa se uită prin foile lungi de hârtie care pluteau în jurul mesei. Nu sunt menţionaţi copii în plângerile astea.

Bărbatul sofisticat din Londra care stătea lângă John interveni

— Nu au fost considerare informaţii relevante pentru chestiunea prezentă, Excelenţă. Clientul meu s-a însurat cu ea cu bunăcredinţă, aşa cum indică certificatul. Aş putea să mai remarc că aceste proceduri judiciare sunt absolut neobişnuite. Cu siguranţă, onorabilul judecător Truder ar trebui trezit.

Ducesa îl ignoră. Loveday ar fi putut să-i spună omului din Londra că acolo, în Berrow, aşa se făcea. Truder era un beţiv, dar nu conta cu adevărat pentru că el şi ducesa rezolvau lucrurile împreună, aşa cum se făcea pe vremuri, ceea ce era destul de bine pentru oraşul Berrow.

— Ai cui sunt copiii? întrebă ducesa şi se întoarse spre Loveday.

— Ai tuturor, de fapt, zise Loveday fără speranţă. I-am dăruit fiecăruia câte unul. Cu excepţia lui John, desigur, pentru că abia ne-am căsătorit.

— Ai patru copii? zise ducesa.

— Cinci. Harold, care e la închisoare, are doi.

În sala de judecată se lăsă liniştea. Loveday îl putea auzi pe John cum îşi mişca picioarele. Dacă măcar… Dar era prea târziu.

— Eşti într-adevăr doamna Eccles, remarcă ducesa.

Loveday aprobă din cap.

— Ştiu că aveţi dreptate, doamnă ducesă.

— Excelenţă! şuieră un bărbat de lângă ea.

— Excelenţă, repetă ea ascultătoare. Dar Harold e la închisoarea datornicilor.

Ducesa se uită spre boxă, aşa că privi şi Loveday într-acolo. Acolo erau John, cu ochii lui albaştri, şi Avery, cu gura lui mică şi supărată, ca întotdeauna.

— De ce aţi făcut această acuzaţie, domnule Mosley? întrebă ducesa.

Avery vru să vorbească, dar problema era că el o voia

înapoi, chiar şi după tot ce spusese despre ea.

Ducesa se uită la el serioasă. Apoi se întoarse spre Loveday.

— Ai ceva bani? întrebă ea.

— Oh, nu! răspunse Loveday. Nu am alţi bani decât ce îmi dau soţii mei.

Se lăsă un moment de tăcere şi apoi ducesa vorbi pe un ton şi mai blând.

— Tatăl dumitale mai trăieşte, doamnă Eccles?

— Da, dar el... făcu ea şi se opri.

Ducesa îşi împreună mâinile cu duioşie.

— E bolnav, nu-i aşa?

— Aşa am auzit, şopti Loveday.

— Iar tatăl dumitale are nişte bani pe care ar putea să vi-i lase moştenire?

Loveday se uită la ochii albaştri ai lui John şi se simţi ca o proastă.

— De asta mă vrea Avery înapoi. Din pricina morii. Şi John... Presupun că şi John m-a curtat tot din cauza asta. Pentru moară.

John se ridică şi plecă, gest care vorbi de la sine.

Avery plecă şi el, aşa că Loveday plânse un pic, apoi ducesa vorbi din nou.

— Ai greşit foarte mult măritându-te cu atâţia bărbaţi, Loveday.

— Ştiu, făcu Loveday şi îşi trase nasul.

— O să-i recomand judecătorului să te achite. Dar nu trebuie să te măriţi din nou. Vreau să-l scoţi de la închisoare pe domnul Eccles. Şi apoi să trăieşti cu el.

— Aşa o să fac, promise Loveday.

Ducesa se întinse şi îl înghionti pe judecător. El sforăi o dată sau de două ori şi se trezi. Ea îi spuse ceva şi el pufni din nou înainte să vorbească.

— Cazul e închis!

Apoi judecătorul se cocoşă iarăşi în scaunul lui.

Lovejoy rămase acolo o clipă, înainte să-şi dea seama că era liberă să plece. Doar că ducesa voia să o vadă. Aşa că se duse în faţă, iar ducesa o luă de mână. Îi spuse o

poveste frumoasă despre domnul Eccles – adică Harold, cel de la închisoare −, care ar fi trebuit să o trateze cu pe o prinţesă pentru că urma să fie proprietară de moară.

Loveday doar zâmbi întruna. Ducesa era cea mai frumoasă şi mai plăcut mirositoare femeie din întreaga lume. Avea un fel caraghios de a vorbi şi idei cam ciudate, dar nu puteai să nu o placi. Mai ales cum stătea acolo şi o ţinea pe Loveday de mână, despre care toată lumea spunea că era proastă ca o scroafă, deşi nu era.

Iar în final ducesa îi dădu 5 lire, pe care să le folosească pentru a-l scoate pe dată pe Harold de la închisoarea datornicilor. Harold nu datora mai mult de o liră sau două, chiar dacă se lua în considerare cazarea, aşa că Loveday încercă să-i dea o parte înapoi, dar ducesa nu acceptă.

Apoi judecătorul se trezi din nou şi păru să aibă o problemă îngrozitoare cu balonarea, aşa că ducesa îi zâmbi lui Loveday de parcă era o persoană normală şi amândouă ieşiră din încăpere.

Loveday Billing nu mai fusese aşa de fericită în toată viaţa ei.

O ducesă o plăcea, o achitase – orice ar fi însemnat asta – şi îi spusese ce să facă.

Aşa că ea făcu întocmai.

capitolul 1

În care Cenuşăreasa se îmbracă pentru bal şi Zâna cea Bună aduce o gâscă în locul unui dovleac

6 ianuarie 1784, Noaptea Regilor

Bal mascat la reşedinţa de la ţară a ducelui de Beaumont

Poveştile pentru copii erau pline de văduve fascinante, deşi ele nu erau întotdeauna cele mai drăguţe

personaje. Mama vitregă a Cenuşăresei probabil se îmbrăcase într-o rochie fermecătoare pentru balul prinţului, chiar dacă fiicele ei moşteniseră picioarele mari şi limba ascuţită.

Harriet, ducesa de Berrow, îşi dăduse seama curând după moartea soţului ei că existau văduve încântătoare şi văduve care locuiau într-un canal, dimpreună cu prea mulţi copii, precum biata Loveday Billing. Existau văduve care dansau toată noaptea cu bărbaţi mai tineri şi văduve acre, care ofereau doar zâmbete ascuţite.

Harriet nu îşi făcea iluzii cu privire la genul de văduvă care era ea. Ea era genul care locuia într-un pantof, nu conta că nu avea copii şi că domeniul ei era mult mai mare decât un canal.

Soţul el era mort de doi ani şi niciun bărbat mai tânăr sau mai bătrân nu o invita la dans. Cele mai multe dintre cunoştinţele ei încă aveau acea expresie tragică atunci când se uitau la ea şi se îndepărtau imediat ce o salutau, de parcă tristeţea ar fi fost molipsitoare.

Se părea că, dacă ţi se sinucidea soţul, deveneai genul de văduvă neatrăgătoare.

În parte, era şi vina ei. Iat-o aici, la neaşteptatul bal mascat al ducesei de Beaumont, dar se costumase ca într-un personaj fermecător? Sau măcar într-unul malefic?

— Cine eşti? se interesase prietena ei Jemma, mai sus menţionata ducesă de Beaumont.

— Un personaj din poeziile pentru copii. Poţi să ghiceşti care?

Harriet purta o cămaşă de noapte de matroană din bumbac simplu, pe care camerista ei o împrumutase de la menajeră.

Pe dedesubt avea trei jupoane, precum şi patru şosete de lână în corsaj. Doar ca să se laude un pic, îşi arcui spinarea.

— Un personaj din poeziile pentru copii, dar cu pieptul mare, zise Jemma. Foarte mare. Foarte-foarte…

— Piept de mamă, o ajută Harriet.

— De fapt, nu prea arăţi a mamă, ci mai degrabă ai

rotunjimi foarte voluptuoase. Problema va fi dacă unul dintre oaspeţi te va atrage într-un colţ şi va începe să te pipăie. Nu există vreo poezie despre scurtarea drumului spre pat?

— Nu sunt în drum spre pat, zise Harriet uşor dezamăgită. Şi nimeni nu încearcă vreodată să mă pipăie. Şi tu cine eşti?

Rochia Jemmei era făcură dintr-un material de un roz pal, care se potrivea de minune cu părul ei nepudrat, de un auriu-închis. Pe fustele ei erau cusuţi maci de mătase – şi avea maci şi în păr. Reuşea să arate elegantă şi neîmblânzită în acelaşi timp.

— Tirania, regina zânelor.

— Eu sunt Mama Gâscă. Ceea ce rezumă foarte bine diferenţa dintre noi.

— Despre ce vorbeşti? o certă Jemma şi puse braţul în jurul lui Harriet. Uită-te la tine, draga mea! Eşti mult prea tânără şi prea proaspătă ca să fii Mama Gâscă.

— Nimeni nu va şti cine sunt, zise Harriet şi se trase de lângă Jemma ca să se aşeze pe pat. O să creadă că sunt o fantomă grasă şi albă.

Jemma izbucni în ras.

— Fantoma unei bucătărese ucise. Nu, ai nevoie doar de o îmbunătăţire a costumului purtat de Mama Gâscă pentru ca oamenii să îţi admire ingeniozitatea costumului. Aşteaptă să-l vezi pe Lord Plaget costumat în Henric al VIII-lea! Are un covor legat în jurul taliei şi arată la fel de mare ca un hambar.

— Arăt şi eu la fel de mare ca un hambar, cel puţin în partea de sus.

— O gâscă, făcu Jemma. Sigur, ai nevoie de o gâscă şi ştiu exact care e aceea.

— Oh, dar…

Două minute mai târziu, Jemma se întoarse. Cu o gâscă.

— E adevărată? întrebă Harriet îngrijorată.

— Într-un fel. Mă tem că e cam ţeapănă. De regulă, zboară pe lângă peretele din salonul de sud. Soacra mea

are o atitudine morbidă când vine vorba de aranjatul animalelor moarte pe perete. Poţi folosi biata gâscă în seara asta şi apoi o lăsăm să zboare spre un loc mai bun, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Harriet luă gâscă în mână, privind-o destul de îndoită. Era împăiată în aşa fel încât gâtul să-i stea ţeapăn şi întins, ca atunci când era în zbor.

— Prinde-o la subraţ, zise Jemma.

Harriet se ridică şi încercă.

— Nu aşa. Uite, întoarce-i capul în sus ca să pară ca o prietenă care îţi şopteşte la ureche.

Harriet se uită la ochii lucioşi ai păsării.

— Asta nu e o gâscă prietenoasă.

Părea gata să sară din mâinile ei şi să ciupească pe cineva.

— Nu există gâşte prietenoase, zise Jemma. Trebuie să mă duc să văd ce a făcut Isidore cu costumul ei. Am fost mai devreme la ea, iar cameristele rupeau frenetic două rochii în două. Ea zice că va fi o regină, dar mă rem că va intra în sala de bal îmbrăcată într-o batistă.

— De ce nu se prezintă Isidore cu titlul ei de ducesă de Cosway? întrebă Harriet. Aseară a fost anunţată ca Lady Isidore DelFino.

— Nu cred că l-a cunoscut vreodată pe duce. Adică pe soţul ei, adăugă Jemma. Sau, dacă a făcut-o, a fost pentru cinci minute cu mulţi ani în urmă. Aşa că îşi foloseşte titlul ei, deşi în seara asta va fi Regina Palmirei.

— Dacă mi-ai fi spus că plănuiai un bal mascat în Noaptea Regilor, spuse Harriet, punând găsea jos, aş fi fost şi eu regină.

— Se pare că reginele nu poartă prea multe haine, aşa că în mod clar te vei simţi mai bine în felul acesta. Ar trebui să-i vezi pe cei care aleargă prin casă în căutare de costume. Majordomul stă să înnebunească. E minunat!

Şi cu asta Jemma ieşi plutind din cameră, lăsând-o pe Harriet cu gâsca.

Era absurd să-şi plângă de milă. De fiecare dată când intra în tribunalul judecătorului Truder, auzea poveştile

unor oameni a căror viaţă era mult mai disperată. Chiar luna trecură fusese o fată care furase o jumătate de borcan de muştar şi şase portocale. Truder chiar se trezise şi avusese de gând să o trimită pe biata fată la muncă silnică, atât de idiot era.

Dar ea, Harriet, nu avea nevoie să fure portocale. Ea era ducesă; şi încă destul de tânără şi sănătoasă…

Şi se simţea singură.

O lacrimă pică pe gâscă, iar ca îi netezi distrată penele.

Nu voia cu adevărat să fie regină, nici a zânelor şi nici a Palmirei, orice ar fi fost asta. Ea voia un soţ.

Cineva care să stea seara cu ea, exact aşa cum spusese Loveday.

capitolul 2

Un alt capitol în care sânii joacă un rol nu lipsit de importanţă.

Zenobia, Regina Palmirei, îşi dădu capul pe spate şi râse. Corsajul ei se căsca şi atârnă periculos pe panta sânilor. Bărbatul elegant din faţa ei se învârtea pe vârfuri, cu o mână în aer, precum dansatorul ţigan din comedia *Bartholomew Fair*. Zenobia râse din nou şi îşi ridică braţele în aer, imitându-l.

Corsetul Reginei Palmirei, dacă exista vreunul, nu îi acoperea pieptul.

Lui Harriet îi trecu prin minte că un prieten adevărat i-ar fi spus Zenobiei – cunoscută ca Isidore – ca sânii ei urmau să-şi facă apariţia pe parchetul de dans al sălii de bal.

Dar Harriet era aşezată pe un scaun la marginea sălii de bal, iar Isidore avea privirea aţintită asupra bărbatului pe care-l seducea, deşi seducţie nu era cuvântul potrivit. Harriet avea impresia că Isidore era castă. Şi că era doar

plictisită. Iar Harriet nu putea să îi capteze atenţia. Se simţea invizibilă. Cu siguranţă era invizibilă pentru cei mai mulţi bărbaţi din încăpere.

Văduvele îmbrăcate ca Mama Gâscă nu erau la fel de căutate precum reginele pe jumătate dezbrăcate, indiferent câtă umplutură era în corsajele lor. Puţinul material de pe corsajul lui Isidore era brodat cu pene de păun, ochii fiind marcaţi cu giuvaiere.

Pe scurt, ochii de păun erau mai populari decât cei de gâscă. Lord Beesby, de pildă, nu părea să-şi poată lua ochii de la corsajul lui Isidore, în vreme ce gâsca lui Harriet alunga bărbaţii. Zăcea lângă ea, capul atârnând de pe scaun, cu ochii mici ca nişte mărgele aţintiţi în pământ.

Isidore se răsuci din nou cu mâinile în aer. O buclă căzu din coafura ei elaborată. Dansatorii din apropiere se opriră, fermecaţi de legănatul şoldurilor ei. Rotunjimile lui Isidore aveau ceva absolut neenglezesc în ele, iar buzele ei roşii, felul în care îi zâmbea lui Beesby, de parcă ar fi fost regele însuşi, trebuiau să aibă legătură cu sângele ei italian. Cele mai mult englezoaice arătau – şi se simţeau – ca Harriet însăşi: îndesate. Materne.

Deşi ea nu avea niciun motiv să se simtă maternă, având în vedere că nu avea copii.

În momentul acela, singurul bărbat care ar fi abordat-o ar fi fost Georgie Porgie.

Harriet îşi muşcă buza. L-ar fi primit bucuroasă pe Georgie Porgie. Cine ştia că era la fel de umilitor să nu dansezi când erai văduvă ca atunci când ajungeai prima dată pe piaţa căsătoriilor? Încă una dintre surprizele fermecătoare ale vieţii.

Lordul Beesby dansa cum nu mai dansase niciodată. Cu o mână încă în aer, ca un rege al ţiganilor, el se fâţâia ţanţoş în faţa partenerei sale, genunchii lui înălţându-se tot mai sus. El îi amintea lui Harriet mai degrabă de dragul ei cocker spaniel, Dna Custard. Dacă Beesby ar fi avut coadă, ar fi fluturat din ea extaziat. Era captivat, fermecat, îndrăgostit.

Conform mişcărilor dansului, ar fi trebuit să treacă de

mult la altă parteneră, dar el şi Isidore renunţaseră – în mod scandalos – să schimbe partenerii şi continuaseră dansul fără ei.

Dintr-odată, cu coada ochiului, Harriet o zări pe Lady Beesby, absolut furioasă, croindu-şi drum spre cei doi. În momentul acela, corsajul lui Isidore se afla în pragul dezastrului. Harriet sări în picioare, reuşi să îi atragă atenţia lui Isidore şi făcu semn din cap spre Lady Beesby.

Isidore aruncă o privire spre femeia care se îndrepta spre ea, se retrase şi strigă:

— Lord Beesby, mă răniţi!

Prins în visul său, Lord Beesby nu auzi nimic, rotindu-se fericit încă o dată în jurul ei.

Isidore strigă altceva; Lord Beesby începu să clipească şi se opri brusc în mijlocul unei piruete.

Mâna lui Isidore ţâşni şi îl pocni.

În sala de bal se lăsă liniştea.

— M-aţi făcut să cred că mă găseaţi atrăgătoare! strigă Isidore cu toată bravada unui cântăreţ italian de operă. Cum îndrăzniţi să mă respingeţi după ce m-aţi ispitit?

Jemma apăru lângă Isidore şi o luă pe după talie.

— Din păcate, Lord Beesby este un bărbat cu principii morale puternice, zise ea cu emfază.

— Oh, nu îmi voi reveni niciodată! plânse Isidore şi îşi duse o mână tristă la frunte.

Jemma o lua de pe ringul de dans, Harriet se înfrână cu greu să nu aplaude.

Lord Beesby stătea acolo cu gura căscată când soţia lui ajunse lângă el. Harriet avu impresia că se uita la el cu un nou respect. Era un lucru ca soţul să se facă de râs pe ringul de dans cu o femeie tânără splendidă. Şi cu totul altceva ca acelaşi soţ să refuze o femeie în public. Lady Beesby îi zâmbi soţului ei, ceea ce trebuia să fie probabil primul gest afectuos după zile întregi. Poate chiar ani. Apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi de pe ringul de dans cu soţul ei, parcă mai mic şi nedumerit în urma ei. Îi aminti lui Harriet de scroafa ei, Rebecca, atunci când se îndepărtă

brusc, plina de indignare. Rebecca avea cel puţin un purcel în urma ei. Sau... Harriet se opri.

În gândurile ei erau doar cockeri spanieli şi purcei. Era aşa de obositoare încât reuşise să se plictisească singură. Trăise la ţara, obositoare şi melancolică.

Simţi cum ochii îi deveniri periculos de încinşi. Dar se săturase de lacrimi. Benjamin era deja mort de doi ani. Ea plânsese când murise şi plânsese după aceea. Plânsese mai mult decât credea că era posibil ca un corp omenesc să plângă. Plânsese, îşi dădu seama acum, dintr-un amestec de jale, furie şi jenă.

Dar soţul ei se dusese, iar ea încă era aici.

Să se îmbrace ca Mama Gâscă nu avea să îl aducă înapoi. Să stea ca un şoricel la marginea sălii de bal nu avea să-l aducă înapoi. Nimic nu avea să-l aducă înapoi. Dar ce putea să facă? Văduvele trebuiau să fie demne. Iar ea era şi ducesă. Având în vedere că nepotul lui Benjamin, actualul duce de Berrow, avea doar 11 ani şi încă era la Eton, ea nu era nici măcar o ducesă văduvă. Ea era ducesă, văduvă şi o femeie de 27 de ani; şi nu putea decide care dintre aceşti trei termeni era mai deprimant.

Înghiţi cu greu în sec. Putea oare să îşi petreacă restul vieţii devenind tot mai palidă, în timp ce părul i se rărea şi umerii i se cocoşau? Putea doar privi cum alte femei seduceau şi fermecau în timp ce ea medita la purcei graşi şi cockeri spanieli loiali? Un câine, indiferent cât de loial era, rămânea doar un câine.

Nu putea să-şi petreacă restul vieţii stând pe lângă pereţii sălilor de bal, îmbrăcată ca o mamă, fiindcă nu era şi nu avea să fie niciodată.

Trebuia să facă ceva! Să îşi schimbe viaţa! Să înceapă să se gândească la…

La…

Plăcere.

Cuvântul îi apăru brusc în minte şi rămase acolo, cu toată graţia unei picături de ploaie rece într-o zi fierbinte. Isidore în mod evident se distra, flirtând cu Beesby. Acestuia îi plăcuse dansul lor.

Plăcere.
Ea putea să se gândească la plăcere.
Plăcerea ei.

capitolul 3

În care este analizată geografia plăcerii

Harriet le găsi pe ducesa de Beaumont şi ducesa de Cosway – adică pe Jemma şi Isidore – într-un salon mic după ce cercetase consternată alte încăperi. Fiecare alcov era ocupat de perechi – bărbaţi şi femei. Pe fiecare canapea erau perechi precum prigorii primăvara. Sau, pentru că era un bal mascat, de un marinar şi Regina din Saba.

Ea afişă un zâmbet vesel tipic pentru Mama Gâscă şi continuă să îşi ceară scuze de la toată lumea.

Marinarul nici măcar nu ridică privirea când ea intră în salonul galben. Capul îi era aplecat asupra Reginei din Saba cu o asemenea tandreţe şi posesie încât Harriet simţi că i se frânse inima.

Ea şi Benjamin niciodată... Sigur că nu. Doar fuseseră un cuplu căsătorit, nu-i aşa? Cuplurile căsătorite nu se sărutau la baluri.

Dar oare Benjamin o sărutase vreodată aşa? El obişnuia să o sărute într-o manieră repezită, afectuoasă, în felul în care ea îşi săruta cockerul spaniel.

— M-ai salvat! striga Isidore când Harriet reuşi în sfârşit să le localizeze pe Jemma şi pe Isidore într-un salonaş. Lady Beesby m-ar fi mâncat la micul dejun.

— Draga mea, vino şi stai lângă mine, mă simt melancolică, zise Jemma şi se uită pe după marginea fotoliului.

Erau toţi aşezaţi în jurul focului. Harriet ocoli micul

cerc şi se opri. Ducele de Villiers, o cunoştinţă mai puţin agreată de ea, stătea întins pe o canapea chiar în stânga şemineului. Se recupera în urma infecţiei provocate de o rană căpătată într-un duel, iar chipul îi era rigid şi palid. Chiar şi aşa, o privire aruncată spre el o făcu să se simtă ca o văduvă bondoacă şi neatrăgătoare. Halatul lui era din mătase italiană, de un mov-închis cu o margine delicată din lalele negre. Era excepţional, neaşteptat şi absolut superb.

— Vă cer scuze, Excelenţă, zise ea. Nu mi-am dat seama că v-aţi părăsit încăperile.

— Am ameninţat că mă voi ridica în picioare ca să dansez sarabanda, zise el cu accentul lui tărăgănat, prin urmare valetul meu draconic mi-a permis să fiu aproape de festivităţi, chiar dacă nu parte din de.

Harriet se aşeză ţeapănă, promiţându-şi că avea să plece în cinci minute. Putea să pretindă că o durea capul sau că focul era prea dogoritor pentru ea, putea să spună că promisese să se vadă cu cineva în sala de bal – orice ca să scape de lângă Villiers.

— Când intrai tu, Harriet, anunţă Isidore, tocmai spuneam că am decis să provoc un scandal.

— Biata Lady Beesby! zise Harriet.

Isidore izbucni în râs.

— Nu cu Beesby. Asta a fost doar de distracţie. Vreau să spun că intenţionez să creez un adevărat scandal. Genul de scandal care să-l oblige pe soţul meu să se întoarcă în Anglia.

Harriet observă dintr-odată că Isidore avea o bărbie foarte hotărâtă.

— Urăsc să folosesc biata mea poveste ca exemplu, zise Jemma, dar soţul meu n-a considerat niciodată scandalurile motive adecvate ca să călătorească din Anglia spre Franţa. Soţul tău e undeva în Orientul îndepărtat?

Harriet aprobă tăcută. Susţinerea unui judecător beţiv o făcuse să vadă destul de multe scandaluri provocate de femei. Adesea, soţii lor nu se osteneau să călătorească nici măcar în comitatul vecin ca să le salveze. Dar ducii şi ducesele nu apăreau niciodată în faţa curţii din ducatul

Berrow, deci se putea presupune că ducele ţinea la reputaţia sa.

— Mi-e milă de Cosway, zise Villiers încet. Jemma, ai un set de şah în salonul ăsta?

Ea clătină din cap.

— Nu. Şi ştii şi tu că doctorul ţi-a spus să nu joci şah. Trebuie să îţi revii după febra aia şi nu să îţi stresezi mintea obosită cu scheme complicate de joc.

— Viaţa fără şah e neînsemnată, mârâi Villiers. Nu merită trăită.

— Benjamin ar fi fost de acord cu dumneavoastră, zise Harriet fără să se gândească.

Soţul ei se sinucisese după ce pierduse o partidă de şah.

În faţa lui Villiers.

Se lăsă o scurtă tăcere în încăpere, când nimeni nu respiră.

Apoi Jemma vorbi.

— Toţi ne dorim ca Benjamin să fi fost aici şi să joace şah cu noi.

Villiers îşi întoarse faţa spre foc şi nu mai spuse nimic, dar Harriet simţi că o cuprinse un val de ruşine dimpreună cu amintirea acuzelor lui bâlbâite. Villiers fusese pe moarte, arzând literalmente de febră şi venise tot drumul până la conacul Jemmei doar ca să se acuze pentru că el câştigase partida care dusese la sinuciderea lut Benjamin.

— Nu mă refeream la… moartea lui, se strădui Harriet să-şi găsească vorbele. Dar dacă un doctor i-ar fi spus lui Benjamin că nu putea să joace şah…

— Timp de o lună întreagă, interveni Villiers.

— Bietul Benjamin ar fi fost furios, înnebunit

— Cred că aş fi şi eu destul de înnebunită, zise Jemma.

— Tiranicul tău chirurg scoţian ar putea măcar să ne permită să continuăm partida, mârâi Villiers. O mutare pe zi – cât de greu i-ar fi creierului meu mâncat de molii să suporte asta?

— Chiar nu puteţi juca şah o lună întreagă? întrebă

Harriet.

— Nu e aşa de rău, zise Jemma. Poţi citi cărţi. Desigur, nu cărţi despre şah.

— O lună, repetă Villiers.

Din vocea lui răzbăteau o mare plictiseală şi multă suferinţă, atât de multă încât Harriet nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Va trebui să vă găsiţi alte pasiuni

— Femei, vin şi cântece, sugera Isidore. Ocupaţiile clasice masculine.

— Nu ştiu să cânt.

— Femeile frumoase, de preferat sirene, se presupune că ar cânta în timp ce sorbiţi din vin, răspunse Harriet, plăcându-i cumva imaginea ducelui de Villiers înconjurat de sirene. Dacă ea ar fi sirenă, ar încerca să îi scufunde vasul.

— Dacă ştiţi nişte sirene, trimiteţi-le la mine! zise Villiers. În momentul ăsta sunt mult prea obosit ca să urmăresc o femeie, cu coada de peşte sau fără.

El chiar părea palid. Având în vedere că Harriet îl dispreţuia, se simţea provocator de empatică.

— Ştiu! Pot să te folosesc în planul meu! exclamă Isidore.

— Nu, declară Villiers fără să deschidă ochii. Nu mă bag niciodată în planuri.

— Păcat, făcu Isidore. Sunt sigură că vestea că ducesa lui se distrează cu faimosul duce de Villiers l-ar aduce aici pe soţul meu bun de nimic. Ultima oară, avocatul lui Cosway spunea că ar fi pe undeva în Etiopia. Se pare că a descoperit izvorul Nilului Albastru. Nu suntem toţi foarte bucuroşi pentru el?

— Dar, dacă ducele se întoarce să îţi apere reputaţia, bietul Villiers va trebui să se dueleze din nou, zise Jemma. Soţul tău probabil se lupta cu triburi de canibal la micul dejun, Isidore.

— Nu sunt în forma necesară ca să imit hoarde de canibali, zise Villiers pe un ton aşa de posomorât încât toţi începură să râdă.

— Atunci am nevoie de cineva cu reputaţia ta, zise

Isidore.

— Nu poţi să vorbeşti serios! exclamă Harriet. Chiar speri ca un scandal să îl aducă pe soţul tău acasă?

Isidore se uită la ea cu o sprânceană ridicată şi buzele curbate într-un zâmbet dur.

— Poţi să te gândeşti la un singur motiv pentru care să nu o fac? Sunt măritată cu un bărbat pe care nici măcar nu îmi amintesc să-l fi cunoscut. Nu dă niciun semn de îngrijorare cu privire la locul unde mă aflu şi nu mi-a răspuns la nici o încercare de comunicare, deşi ştiu că îmi primeşte scrisorile.

— Cu siguranţă corespondenţa se mai rătăceşte de aici până la Nilul Albastru.

— Din când în când primesc câte un bilet de la avocaţii lui din Londra, drept răspuns pentru ce i-am comunicat în vreo scrisoare. M-am săturat de situaţia asta. Sunt măritară cu ducele de Cosway şi vreau să fiu o ducesa adevărată!

— De ce stă Cosway departe de Anglia? întrebă Villiers, deschizând ochii. Eşti chiar aşa de înspăimântătoare?

El o privi într-un fel destul de interesat.

— De ce nu te duci la el? întrebă Harriet în acelaşi timp.

— El e un *explorator*, zise Isidore cu un dispreţ profund. Mă poţi vedea pe mine călare pe o cămilă, mergând în căutarea lui pe lângă Nilul Albastru?

Harriet nu-şi putu stăpâni un rânjet. Ea însăşi era destul de rezistentă şi ar fi putut – dacă era nevoie – să se caţăre pe o cămilă. Isidore, pe de al că parte, părea exotică şi delicată ca o orhidee.

— Dar mama lui nu poate să-l cheme? întrebă Jemma.

— Ea susţine că nu a reuşit, făcu Isidore. Şi spune că nimic nu-l va aduce înapoi acasă, pentru că e cel mai încăpăţânat dintre copiii ei.

— Am întâlnit-o pe Lady Cosway de mai multe ori, observă Jemma. Dacă ea ar insista, şi regele Angliei ar ceda în faţa voinţei sale. Aş paria mai degrabă pe ea decât pe

fiul ei.

— Exact asta cred şi eu. Am încredere că ea va folosi scandalul ca să-l oblige să se întoarcă.

— De când nu a mai fost în Anglia? întrebă Harriet.

— De optsprezece ani. Optsprezece! Mă gândesc că aş putea să divorţez de el din vreun motiv.

— Neconsumarea căsătoriei ar fi o posibilitate, observă Villiers.

— Dar nu sunt proastă. E mult mai bine să fii ducesă decât să nu fii ducesă. Am locuit pe continent. Am vizitat-o pe Jemma în Paris şi am petrecut mult timp în oraşul meu favorit, Veneţia. Dar acum vreau să înceapă viaţa mea de femeie adultă. Şi nu pot să fac asta cât timp sunt prinsă în această jumătate de viaţă!

Harriet clipi spre ea. Părea că Isidore rostea aceleaşi lucruri pe care tocmai le gândise şi ea.

— Ca să fiu brutal de sinceră, continuă Isidore, m-am săturat să dorm singură. Dacă s-ar dovedi că e un barbar oribil cu care nu vreau să-mi petrec timpul, ei bine, poate că l-aş părăsi şi m-aş întoarce în Italia. Dar măcar nu aş mai avea virginitatea asta ca un talisman. Şi aş putea avea un copil.

Harriet se înecă şi chiar şi Villiers deschise ochii.

— Am auzit cuvântul virgină?

— Isidore, eşti în mod deliberat provocatoare, zise Jemma şi îi întinse un mic pahar de lichior. Încerci să ne şochezi. Te asigur că sunt oribil de şocată, aşa că poţi să încetezi.

— Virginitatea este posesia cea mai valoroasă a unei femei, zise Villiers, nepărând să fie deloc şocat.

— Aiurea! rosti Jemma iute. Dacă tot suntem aşa de intimi cu toţii, nu mă deranjează să precizez că o virgină fără minte este o creatură inutilă.

— Ah, dar o virgină *cu minte* este peste preţul rubinelor.

— Am şi frumuseţe, aş vrea să precizez.

— Vanitate, numele tău este femeie! zise Villiers zâmbind. Deduc că intenţionezi să îi laşi impresia soţului

rău că ai putea produce un pui de cuc care să îi moştenească tot ducatul.

— Chiar intenţionezi să îţi pierzi virginitatea? întrebă Harriet.

Era aşa de fascinant să vadă altă femeie înfruntând singurătatea cu tot curajul care ei îi lipsea! Isidore nu ar sta la marginea unei săli de bal, plângând lângă o gâscă împăiată.

— Nu m-am decis încă, zise Isidore fără să se sinchisească. O să iau o decizie în funcţie de cât de mult timp îi va lua soţului meu să se întoarcă. Am nevoie de genul de bărbat potent.

— Care să fie tatăl copilului tău? întreba Villiers. Ţin să spun că e o conversaţie fascinantă. Nu cred că am văzut vreodată plănuit un adulter cu atâta lipsă de emoţie şi de scrupule.

— Aş prefera sa fie potent în materie de scandal, zise Isidore. Cineva ca tine, Villiers. Dacă aş flirta cu tine, vestea ar ajunge în Africa până la sfârşitul lunii. Harriet, tu trebuie să ştii cine e cel mai scandalos bărbat din Anglia în afara de Villiers!

— Oh, Villiers nu e cu adevărat scandalos! zise Harriet.

Villiers deschise ochii.

— Mă surprindeţi, Excelenţă. Cu adevărat

— Nu ştiu de ce. Nu aţi încălcat niciodată regulile bunei-cuviinţe.

— Am copii din flori, zise Villiers, părând uşor jignit.

— Care nobil nu are? replică Harriet.

— Sunt uşor deprimat de un sentiment brusc de un adecvare, zise Villiers. Nu sunt cu adevărat scandalos. Bună-cuviinţă. Mândria mea a fost spulberară.

Harriet îl ignoră.

— Nu există bărbaţi interesanţi în înalta societate.

— Şi mai rău, bombăni Villiers.

— Atunci cine e cel mai scandalos bărbat din Anglia, după părerea ta? întrebă Isidore.

— Lord Strange, desigur, zise Harriet.

— Lord Strange? făcu Isidore, încruntându-şi sprâncenele. Cu siguranţă, un lord face parte din înalta societate.

— Nu şi Strange, zise Villiers, sorbind dintr-un pahar cu apă. Strange e cel mai bogat bărbat din Anglia, cu un şiling în plus sau în minus. La un moment dat, regele i-a acordat un titlu. La urma urmei, el tot salvează economia engleză. Strange ar putea foarte bine să plătească pentru un ducat dacă ar vrea, dar mi-a spus că singurul motiv pentru care a acceptat titlul e că i-a plăcut cum suna Lord Strange.

— E un tip straniu, foarte inteligent şi cu adevărat scandalos, zise Harriet. Nu ca bărbaţii care susţin că sunt cuceritori în Londra, dar se plimbă ca nişte cântăreţi de operă...

Villiers gemu.

— E nebun după arhitectură – se povesteşte că şi-a construit propria copie după turnul înclinat din Pisa, continuă ea.

— Am văzut originalul, zise Isidore. Cu siguranţă Strange nu şi-a câştigat interesanta reputaţie copiind un arhitect italian nepriceput.

— Reputaţia sa pare să fie generată de adunătura stranie de persoane cu care locuieşte, zise Harriet.

— Actori şi actriţe, interveni Villiers. Cei care lucrează pe străzi şi cei care lucrează la curte. Inventatori, oamenii de ştiinţă. Strange se laudă că fiecare persoană interesantă din ţară ajunge la un moment dat şi pe domeniul lui.

— E adevărat, zise Harriet. Aş prefera să citesc despre cineva puternic din guvern sau de la vreo universitate, dar rubricile de bârfe consemnează că aceştia nu îl vizitează pe Strange.

— Cum şi-a câştigat averea? întrebă Isidore. E un fel de negustor, cumva?

— Oh, nu! Tatăl lui e un baronet foarte respectabil, răspunse Villiers, cu un cap coroiat ca un vultur bătrân. A fost un fel de problemă în familie cu ceva ani în urmă. S-ar putea ca mama lui să fi fugit de acasă. Sau o soră? Poate o

mătuşă? În orice caz, Strange este un gentleman şi ca origine, şi ca educaţie, dar nu-l vezi niciodată la adunările obişnuite. Se duce unde vrea, în timp ce găzduieşte o petrecere de casă permanentă.

— Mi-ar plăcea să îi fac o vizită, zise Jemma. Am cumpărat o mică piesă de şah superbă, o regină pe care o vânduse la un magazin de curiozităţi. Mi-a promis tot setul dacă îmi fac curaj să îl vizitez, aşa a spus.

— Minunat! spuse Isidore. Voi merge acolo pe dată!

— Oh, dar... începu Jemma.

— Dar ce? o întrerupse Isidore. Îmi doresc să provoc un scandal. Iar acest bărbat pare ideal ca să dea naştere unui scandal pentru mine. Mă voi amesteca printre toate acele femei uşoare şi printre oamenii de teatru şi mă voi simţi foarte bine în timpul ăsta. Şi voi flirta nebuneşte cu gazda, provocând astfel un scandal care va ajunge direct la urechile soţului meu.

— Ai de gând să flirtezi cu Strange însuşi? zise Harriet. Reputaţia ta ar putea fi distrusă în toată Anglia doar dacă păşeşti pe uşile de la Fonthill, ca să nu mai vorbesc de flirtul cu Strange. Nimeni nu flirtează cu Strange.

— De ce Dumnezeu nu? întrebă Isidore. E hidos? Eu flirtez cu toată lumea! Asta dacă nu... Isidore îşi încreţi nasul. E mai scund decât Lord Beesby? Există un anumit fizic de care nu mă pot preface interesată.

— Oh, nu! Adevărul e că arată chiar foarte bine, zise Harriet.

— Atunci voi fi prima care va flirta cu el. Într-un fel foarte public, desigur.

— El nu flirtează, îi explică Harriet. Se culcă cu femeile, dar nu se joacă cu ele.

— Va flirta cu mine, anunţă Isidore. Încă nu am întâlnit un bărbat care să nu poată fi învăţat să flirteze. Tot ce trebuie să faci e să-l convingi că a te avea în pat e o posibilitate şi *voilà!*

Harriet izbucni în râs.

— Mi-ar plăcea să îţi văd lecţiile!

— Atunci trebuie să vii cu mine, zise Isidore, rânjind şi

ea.

— Eu? N-aş putea face aşa ceva. Doar nu ai de gând cu adevărat să vizitezi Fonthill. Pur şi simplu nu se cade. Pentru noi... vreau să spun.

— Noi? făcu Isidore încruntată. Noi este prescurtarea pentru bărbaţi proşti ca Beesby şi bărbaţi înalţi şi nepăsători ca soţul meu. Ce îmi pasă mie de *noi?*

— E util să ai o reputaţie bună, zise Jemma.

— De unde ştii? întrebă Isidore. Tu ţi-ai părăsit soţul cu ani în urmă, Jemma. L-ai lăsat în Anglia şi ai plecat la Paris – şi nu-mi spune că ţi-a păsat de reputaţia ta în toţi aceşti ani! Nu când ai dat petreceri la care până şi Maria Antoaneta ezita să vină...

— Deşi o făcea întotdeauna, interveni Jemma.

— Dar ai fost la graniţa a ceea ce se cădea timp de ani întregi – ba chiar dincolo de buna-cuviinţă, declară Isidore, iar acum îmi spui că există un loc în Anglia pe care nu îndrăzneşti să-l vizitezi? De ce? Ce se poate petrece acolo? Te va lovi o mare dorinţă pentru un actor şi vei avea o aventură cu un bărbat dintr-o categorie socială diferiră?

— Ei bine...

Dar Isidore abia începuse.

— Pentru că despre asta vorbeşti cu adevărat! zise ea, iar accentul italienesc deveni mai puternic. Voi toţi spuneţi că Strange e scandalos şi nu e unul dintre noi pentru că este doar fiul unul baronet. Pentru că el, spre deosebire de noi, nu e duce sau ducesă!

Harriet se uită în jur. Până în acel moment nu îşi dăduse seama că toate erau ducese, cu excepţia lui Villiers, care era duce.

— Se pare că trăim într-o atmosferă aşa de rarefiată încât nu putem flirta cu bărbaţi care nu au stema ducală pe uşa trăsurii, zise Isidore foarte tăios. Tu, Jemma, care ai aprins urechile Parisului cu petrecerile tale cu satiri pe jumătate dezbrăcaţi, te plângi de Strange pentru că nu e duce!

— Problema e mai complicară decât o prezinţi tu, Isidore, răspunse Jemma. Dacă un bărbat flirtează cu o

ducesă, flirtează cu rangul ei. Când se prefac a fi atenţi, dar tu nu vezi linguşeala ascunsă, atunci eşti nesăbuită. Niciun bărbat nu uită rangul în momentul în care te sărută – mai ales dacă rangul e cel mai înalt din ţară.

— Nu pot crede asta!

— Nici tu nu vei putea uita cu adevărat de rangul tău, zise. Jemma fără remuşcări – poate numai dacă te afli într-o încăpere ca asta, în care avem aceleaşi titluri. Scandalul provocat de titlul tău va fi fără îndoială mai mare din cauza poziţiei sociale mai joase a lui lord Strange, dar îţi va reduce plăcerea. În orice caz, eu nu te pot însoţi. Am terminat cu lucrurile scandaloase.

— De ce? întrebă Isidore.

— Pentru că mi-a cerut-o soţul meu. Beaumont are multe responsabilităţi în Camera Lorzilor şi nu-i e de ajutor în carieră faptul că soţia lui capătă un anumit renume. Şi crede-mă, Isidore, oricine vizitează Fonthill va căpăta un anumit renume!

— Prea bine! făcu Isidore. Un renume este exact ce îmi doresc. Îi voi scrie soacrei mele de îndată ca să o informez despre planurile mele, apoi îi voi scrie avocatului lui Cosway şi îi voi spune să îmi trimită fonduri la casa lui Strange.

— Din experienţa mea, când o femeie decide să-şi piardă virginitatea, nu prea poţi opri acest impuls, zise Villiers. Ar fi ca şi cum ai încerca să pui stavilă...

— Te rog să nu termini această frază! zise Jemma, întrerupându-l.

Villiers părea să fi acceptat decizia Isidore.

— Am fost invitat la Strange şi intenţionam să mă duc acolo după petrecerea asta, dar nu pot să te iau cu mine. Asta doar dacă nu organizez un grup de oaspeţi. Sau dacă ai avea o însoţitoare.

— Am renunţat la însoţitoare în urmă cu doi uni, se răsti Isidore. Când am împlinit 21 de uni şi nu se zărea nici un soţ pe nicăieri, mi-am lăsat mătuşa să se întoarcă în Ţara Galilor. Voi călători singură.

Villiers se uită la Jemma.

— Te rog să-i spui prietenei tale focoase că nu poate să călătorească spre casa lui Strange neînsoţită şi, aş adăuga, neinvitată.

— Eu sunt ducesă, chiar dacă nu folosesc titlul, spuse Isidore pe loc. Arată-mi reşedinţa care va refuza să o primească pe ducesa de Cosway!

— Lui Strange nu îi plac titlurile, zise Villiers. Ai avea mai mult succes să fii primiră ca Lady Del Fino.

Jemma clătină din cap.

— Nu te pot însoţi, Isidore. Chiar nu pot.

— Pot să merg eu cu ea, zise Harriet.

Ea îşi auzi cuvintele cu acel straniu dublu sens pe care îl imprimi vorbelor când nu te gândeşti bine înainte sa vorbeşti. Pur şi simplu îi ieşiră de pe buze.

Se lăsă un moment de tăcere mormântală. Toţi trei se întoarseră să se uite la ea.

— Tu! făcu Isidore.

— Nu trebuie să iei avântul ei în serios, zise Jemma. Va uita de planul ăsta până mâine-dimineaţă.

— Nu, nu voi uita, declară Isidore.

— De ce să nu mă duc? întrebă Harriet. Dacă ducele de Villiers ne însoţeşte pe amândouă, nu vom fi refuzate.

Villiers izbucni într-un râset scurt.

— Probabil suferiţi de febră mai mult decât mine.

— Nu poţi să te duci draga mea, pentru că nu eşti o destrăbălată ca mine, zise Jemma. Şi nici o destrăbălată în pregătire ca Isidore.

— Poate că nu sunt o destrăbălată, zise Harriet, dar nici nu prea sunt altceva cu adevărat. Nimeni nu mă recunoaşte pentru că am locuit la ţară mult timp. Asemenea lui Isidore, sunt o ducesă fără duce. Dar, spre deosebire de tine, nu ar afecta cariera nimănui dacă mi s-ar păta reputaţia.

— Toată lumea te ştie! zise Jemma îngrozită. Tu eşti draga noastră Harriet!

— Sunt o văduvă bondoacă care a locuit la ţară în timpul căsniciei şi după aceea, zise Harriet plat. Soţul meu s-a sinucis, iar cei din înalta societate care nu dau vina pe

mine pentru moartea lui, îmi plâng morbid de milă. Nimeni nu va acorda nici o atenţie faptului că mă duc sau nu la casa lui Strange.

— Nu dau vina pe tine pentru sinuciderea lui Benjamin, zise Villiers. Dau vina pe mine. Şi Dumnezeu ştie ca au dreptare să o facă.

Ea îi zâmbi uşor.

— A fost viaţa lui – şi decizia lui. Nu e nimeni de vină.

Spre surprinderea ei, el îi întinse mâna. Iar ea i-o luă. Nu era nevoie să mai spună ceva. Mâna lui era surprinzător de consolatoare pentru cineva cu o limbă aşa de ascuţită şi inconfortabilă cum era Villiers.

— Cât timp a trecut de când s-a sinucis soţul tău, întrebă Isidore. Şi te rog să mă ierţi că nu ştiu. Sunt doar de câteva luni în ţară.

— Doi ani şi jumătate, zise Harriet. Am ieşit de mult din perioada de doliu şi pot să mă duc la orice petrecere doresc.

— Arunci mi-ar plăcea să mă însoţeşti, zise Isidore.

— Nu mi-o pot imagina pe vreuna dintre voi la Fonthill, exclamă Jemma. Din ce am auzit, casa lui Lord Strange este o orgie bahică nesfârşită.

— Splendid! zise Isidore brusc.

În mintea lui Harriet, părea pregătită să se arunce direct în scandal.

Jemma clătină din cap.

— Harriet nu e…

— Cu siguranţă nu e îmbrăcată pentru vreo orgie, interveni Villiers.

Harriet se uită în jos la hainele ei. Uitase că era îmbrăcată ca Mama Gâscă. Dar de ce să nu fie parte dintr-o orgie.

— Vreau să merg! Sunt îmbrăcată într-o cămaşă de noapte, sunt deja pe jumătate în dormitor.

În ochii lui Villiers apăru un zâmbet crispat.

— Putem să purtăm amândouă costume. Eu o să mă prezint ca actriţă, zise Isidore cu un zâmbet răutăcios.

Villiers clătină din cap.

— Toţi se îmbracă aşa în casa lui Lord Strange şi nu se ostenesc cu explicaţii. El e proprietarul Teatrului Drury Lane, aşa că are casa plină de actori. Dar cred că e o idee bună să mergi în costum, zise el spre Harriet. Şi sub nume fals.

— Ceva precum rochia lui Isidore? N-aş putea.

N-ar putea să poarte o bucăţică de material care abia să îi acopere sânii.

— Nu, făcu Villiers, O deghizare mai complicată de atât. După cum spuneam, lui Strange nu prea îi plac titlurile şi nu şi-ar dori o ducesa – sau două – la uşa lui.

Harriet simţi o înţepătură de umilinţă. Desigur, Villiers nu voia să o vadă într-o costumaţie aşa de decoltată ca a lui Isidore.

— Ce sugerezi? Să merg deghizată în bărbat?

Era o glumă. Cuvântul îi zbură de pe buze, dar…

— N-ai putea fi aşa de îndrăzneaţă, zise Isidore râzând.

— Excelenţa sa nu are nevoie să dea dovada de curaj, zise Villiers. Vă rog să vă amintiţi că tocmai a purtat o gâscă în sala de bal, îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte. Cred că nici Sfântul Gheorghe nu a dat dovadă de o asemenea îndrăzneală când a pornit la luptă împotriva balaurului. Deşi nu sunt sigur…

Ochii lui adăstară gânditori pe pieptul ei.

Harriet ridică bărbia, îşi băga mâna în mânecile ei voluminoase şi scoase o şosetă de lână rulată. Şi încă una. Şi o a treia şi a patra.

Apoi îşi netezi materialul peste piept.

— Cred, zise ea rece, că aş arăta foarte bine ca bărbat.

— Într-adevăr, zise Villiers, ideea nu e rea.

capitolul 4

În care cutiile de argint şi păcatul sunt enumerate şi

explicate

7 ianuarie 1734, Fonthill, domeniul de la ţară al lui Lord Strange

— Nu-mi place pudra lui albastră de păr, remarcă Eugenia Strange. *Papa*, mă asculţi? Astăzi părul lui e acoperit tot de pudră roşie, iar ieri era albastră. Cred că arată mai bine cu roşu. Nu eşti de acord, *papa!*

— Absolut.

Justinian Strange, cunoscut de prietenii apropiaţi drept Jem, lăsă cuvintele fiicei sale de opt ani să curgă pe lângă el în timp ce se apleca încruntat asupra desenului arhitectural de pe biroul său.

— Ştii ce i-a făcut Augusta, *papa*? L-a încuiat în dulap. Ea a spus că era chinuită de faptul că era înconjurată de bărbaţi proşti şi i-a permis să iasă din dulap doar când a promis că îi va tapiţa trăsura cu mătase galbenă. O să coste 200 de lire. Dar ea spune că cerceii ei cu diamante costă 300 de lire – pe aceia i-a primit de în domnul Cornelys. Am întrebat-o dacă l-a încuiat şi pe el în dulap, dar nu a făcut-o.

— Mă aşteptam să nu o facă, zise Jem şi ridică privirea de pe desenul la care muncise toată după-amiaza. Eugenia, ce crezi despre ideea de a pune o pardoseală falsă în sala de bal? E foarte ingenios, nu?

Fiica lui ocoli masa şi se opri lângă umărul său.

— Mecanismul acesta ar face platforma să se ridice, *papa?* zise ea şi puse degetul fix în locul care trebuia.

— Exact.

— De ce?

— De ce? Pentru că ar fi uimitor, zise el destul de încet. Masa s-ar ridica dintr-odată când ar fi vremea pentru cină.

Dar fiica lui clătină din cap.

— Uimitor nu e un motiv destul de bun, *papa*. Uimitor e când domnul Hodes poarta pudră roşie în păr – şi te asigur că ăsta nu e un motiv bun.

El îi trase corpul mic spre el.

— Tu eşti vocea raţiunii mele, zise el în buclele ei. Ai petrecut timp azi cu guvernanta?

Eugenia nu răspunse şi schimbă vorba.

— *Papa*, ştiai că doamna Mahon a adus paisprezece cutii de argint filigranat? Le poarta peste tot cu ea.

— Ea are rolul principal în Opera cerşetorilor, nu-i aşa? Încă nu am cunoscut-o. Ce ţine oare doamna Mahon în cele paisprezece cutii?

— Bilete de amor. Cred că are paisprezece protectori – foarte mulţi. Domnişoara Linnet mi-a spus că, atunci când juca ea la Hyde Park Theater, un prinţ i-a dăruit zece perechi de cercei cu diamante. Câte una pe seară timp de zece seri. Aş prefera şi eu diamante în loc de cutii de argint.

— O observaţie prudentă, făcu Jem şi îşi dădu scaunul în spate. O cutie valorează câteva lire, Eugenia, dar un diamant poate fi foarte scump. Deşi bănuiesc că nu vei avea niciodată un protector. Îţi voi da câţi cercei doreşti.

Eugenia avea nasul uşor cârn şi ochii dulci căprui ai mamei sale, dar în rest arăta exact ca el, ceea ce însemna că avea o faţă ciudată pentru un copil. El se privi în oglindă. Arăta la fel ca întotdeauna: palid, prea tras la faţă.

Deştept, presupuse el. Genul de pometi ca de litiu arătau acceptabil la un bărbat de 30 şi ceva de ani, dar destul de straniu la o copilă. Nu putea decât să spere că ea avea să crească şi să arate mai bine.

De fapt, ea arăta destul de straniu şi din alte puncte de vedere.

— Cu ce eşti îmbrăcară? făcu el şi se uită mai atent.

— Cu costumul de călărie. Dar am pus o jupă de mătase dedesubt, pentru că îmi place cum se vede negrul pe sub roz. Uite, *papa!*

Ea făcu o piruetă şi, într-adevăr, se văzu un uşor fluturat pe sub rochia ei sumbră.

— Mă face să mă simt mai festivă când sunt îmbrăcată în roz. Şi am prins trandafirii ăştia aici, iar eşarfa contrastează, vezi?

— Ce a zis guvernanta ta despre asta?

— Nu ne-am văzut astăzi. E îndrăgostită.

— Nu ştiam. De cine e îndrăgostită?

— Ei bine, foarte mult timp a fost îndrăgostită de tine, *papa.*

Jem clipi.

— De mine?

— Cred că a văzut prea multe piese de teatru. Ea era convinsă că o vei descoperi, iar eu voi înceta să mai fiu orfană de mamă. Ea tot timpul spune că sunt orfană de mamă şi nu înţelege când îi explic că, pentru că nu am cunoscut-o pe mama, nici nu îi simt lipsa.

Jem putea simpatiza cu guvernanta. Firea practică a Eugeniei spulberase multe visuri, inclusiv cel al podelei false spectaculoase.

— Dar ea şi-a dat seama până la urmă că tu nu aveai să o observi.

— Dar o observ, protestă Jem. Nu o fac?

— Ei bine, nu ai observat când a plecat pentru zece zile, *papa*. Ce culoare are părul ei?

— Părul domnişoarei Warren?

El făcu o pauză.

— Nu cred că ai văzut-o vreodată cu adevărat, *papa.*

— Ba sigur că da, Eugenia!

Ea îl făcea să se simtă vinovat.

— Doar eu am angajat-o! Şi am purtat mai multe conversaţii despre progresele tale la franceză şi matematică.

— Ea urăşte matematica. Trebuie să o înveţe odată cu mine, să ştii. Şi nu e foarte pricepută.

— De ce nu mi-ai spus că a plecat pentru zece zile?

— Mi-am zis că aş avea nevoie de o pauză de la şcoală, zise Eugenia senină. Ţi-aş fi spus la un moment dat, *papa*, dar ea s-a întors. Şi apoi s-a îndrăgostit de un servitor.

— O alegere mult mai potrivită decât mine, zise Jem. Care servitor?

— Cel cu sprâncenele negre, groase, zise Eugenia, sprijinindu-se de umărul lui.

Jem o trase în poala lui, iar ea rămase aşezată acolo cu picioarele lungi legănându-se până aproape de podea, dar tot uşoară ca un fulg.

Când era mică, părea aşa de fragilă încât el se temuse că oasele ei erau ca ale păsărilor, cu aer în mijloc.

— O să te îndrăgosteşti vreodată, *papa?* întrebă Eugenia, sprijinindu-şi capul cu păr negru pe umărul lui ca să-l poată privi.

— Sunt îndrăgostit de tine, păpuşica mea, zise el. Asta e de ajuns pentru un bărbat.

— Casa e plină de femei frumoase, remarcă ea.

— Presupun că da.

— Multe dintre ele şi-ar dori ca tu să te îndrăgosteşti de ele.

— Din nefericire, genul acesta de lucruri nu poate fi aranjat la cerere.

— Mamei i-ar fi plăcut să te îndrăgosteşti.

El pufni.

— Cum ai putea să ştii asta, având în vedere că mama ta a murit înainte să apuci să o cunoşti?

— Eu şi ea suntem foarte asemănătoare, zise Eugenia fără ezitare. Ei i-ar plăcea exact ce îmi place mie. Şi eu cred că ai fi mai fericit dacă ai avea pe cineva al tău, *papa*.

— Să te îndrăgosteşti este doar un fel de a obţine ce îţi doreşti, îi spuse Jem. Ca o cutie de argint. Dacă vreau un ornament, mi-l cumpăr.

— Doamna McMahon probabil nu îşi permite să cumpere cutii de argint, remarcă Eugenia. Are un manşon foarte frumos, dar pantofii sunt destui de scâlciaţi.

— Într-adevăr, ai dreptate. Ea se îndrăgosteşte pentru a primi cutii de argint. Din fericire, eu îmi permit oricâte cutii de argint doresc.

— Iubirea înseamnă mai mult decât atât, zise Eugenia, foindu-se veselă.

Nimic mi-i plăcea Eugeniei Strange mai mult decât o discuţie animată în care ea îşi punea la încercare inteligenţa şi talentul argumentativ alături de cele ale tatălui ei.

— Te concentrezi pe bani, ceea ce e o slăbiciune din partea ta.

— Dar pe ce ar trebui să mă concentrez? întrebă Jem prevăzător.

Chiar dacă stabilise de la bun început metoda de educaţie a unui copil prin stimularea unor reacţii de bun-simţ, nu era sigur că îşi dorea ca aceeaşi claritate să includă chestiuni legate de dormitor. Nu la vârsta asta. Şi cu siguranţă nu dacă el trebuia să le explice.

— Iubirea e o chestiune de inimă, zise Eugenia. Shakespeare spune că nimic nu ar trebui să stea în calea a doi îndrăgostiţi.

— Am fost de acord amândoi luna trecură să nu-l mai citezi pe Shakespeare, sublinie Jem.

— Nu am citat. Am rezumat doar.

— Nu sunt sigur că doamna McMahon vorbeşte despre genul ăsta de iubire, zise el şi mai prevăzător.

— Ei, sigur, doamna McMahon e o concubină. Sau poate că e mult mai corect să spunem că joacă uneori rolul unei concubine, zise Eugenia prompt.

— Ce…

— O văd ca un personaj într-o piesă. Există în bibliotecă o veche piesă de teatru numită *Răzbunarea lui Cupidon* – o femeie foarte rea pe nume Bacha spune în primul act că intenţionează să „îmbrăţişeze păcatul ca pe un prieten şi aleargă să-l întâmpine”.

Jem încerca să se gândească ce sugestii ar putea să-i ofere guvernantei Eugeniei în materie de cărţi de citit data următoare când avea să o vadă.

Dar Eugenia nu se opri nici măcar să respire.

— Doamna McMahon îmbrăţişează păcatul ca pe un prieten. Pentru că, serios, ce altceva poate să facă? Doar trebuie să mănânce.

— Şi să mai adune nişte cutii de argint, comentă Jem,

neputând rezista.

— Iubirea nu înseamnă păcat, îi spuse Eugenia. Şi categoric nu înseamnă cutii de argint. Când ne gândim la iubire, trebuie să ne gândim la guvernanta mea, care e îndrăgostită de servitorul cu sprâncene ca gândacii. Pentru că iubirea e oarbă, *papa.*

— Asta e un citat! Am spus fără citate!

— E un aforism, îl corectă ea. Se întâmplă să fi fost repetat în numeroase piese, dar e de provenienţă necunoscută.

Vestea bună era că guvernanta îşi câştiga în mod evident leafa, având în vedere că fiica lui folosea cu pricepere cuvinte precum provenienţă. Vestea proastă...

— M-am îndrăgostit o singură dată, de mama ta, dulceaţă. Şi asta s-a întâmplat pentru că părinţii mei au forţat căsătoria. Aşa că va trebui să renunţi la ideea de a dansa la nunta mea.

— Pur şi simplu nu ai cunoscut femeia potriviră, îi spuse fiica lui.

— După cum spuneai, casa e plină de femei frumoase.

O sumedenie.

— Frumuseţea nu e totul, *papa*.

Jem se uită în jos la chipul straniu şi aspru al fiicei lui.

— Dar nu vreau să mă îndrăgostesc. Am constatat că doar oamenii care doresc să se îndrăgostească o fac. Ceea ce vreau să demonstrez e că guvernanta ta a dezvolta o afecţiune pentru mine, dar a transferat-o prompt asupra unui servitor păros când s-a ivit ocazia.

— Asta are sens, îi spuse fiica lui după o clipă.

Era o reflecţie tristă asupra vieţii sale, se gândi Jem, faptul că era foarte încântat de laudele unei fete de opt ani.

— Dar, făcu Eugenia, revenind în forţă, poate ca pur şi simplu nu ştii ce vrei. E o stare de fapt destul de obişnuită. Chiar dramaturgul George Chapman...

— Nu începe! zise Jem.

— Nu aveam de gând să îl citez, se plânse ea. Încercam doar să rezum o argumentaţie.

Jem se cutremură. Cine ar fi crezut că avea să îi fie

invadată casa de un copil cu memorie uimitoare şi care nu avea nimic altceva de făcut decât să îi citeze din memorie bucăţi mari din piese de teatru?

În mod evident era vina lui pentru că invitase actori să-ţi exerseze piesele la Fonthill.

A fi părinte ascundea o sumedenie de capcane, i se părea lui. O decizie clară – să aducă actorii în Fonthill ca să nu trebuiască să călătorească în Londra pentru spectacolele lor – complicase lucrurile de îndată ce se intersectase cu Eugenia.

Între timp, ea sărise de pe genunchii lui.

— Mă voi dedica activităţii de a-ţi găsi o pereche, zise ea.

— Poftim?

— O pereche!

Ea se opri la uşă şi se uită înapoi spre el – o combinaţie dragă, fermecătoare, stranie, între el şi Sally.

— Asta dacă nu vrei să te răzgândeşti în privinţa guvernantei mele.

— Nu, zise el ferm. Nu vreau deloc o soţie, Eugenia.

Dar ea plecase.

capitolul 5

În care masculinitatea este descrisă în detaliu

7 ianuarie 1754, reşedinţa de la ţară a ducelui de Beaumont

Ascultate la ceai

— Secretul pentru a fi bărbat, zise ducele de Villiers, este să gândeşti ca un bărbat. E chiar foarte simplu.

— Exact aşa aş descrie şi eu asta, râse Isidore. Simplu.

Villiers îi aruncă o privire.

— Lăsând la o parte obscenităţile, dacă o persoană

pare masculină, toată lumea va presupune că este bărbat. Dacă o persoană din apropiere pare neîncrezătoare, spune că te duci să urinezi. Bărbaţii nu se aşteaptă ca femeile să cunoască cuvântul ăsta. Sau spune ceva despre mădularul tău.

— Mă duc să... întrebă Harriet şi simţi cum se îmbujorează. Oh, desigur! Pot să fac asta.

— Şi ai face bine să umfli pantalonii în faţă, zise Villiers.

— Aliniindu-te astfel cu cea mai mare parte dintre bărbaţii englezi, interveni Jemma.

— Totul e foarte vulgar, se plânse Harriet.

— Bărbaţii sunt vulgari, zise Villiers. Dacă eşti în mod natural cizelată şi delicată în gândire, atunci nu-ţi pune o pereche de pantaloni, Excelenţă.

— Pot să fiu vulgară, zise Harriet brusc.

— Dacă reuşeşti să te descurci cu vulgaritatea, deja ai reuşit pe jumătate să fii bărbat. Bărbaţii sunt foarte direcţi în discuţiile despre chestiuni de budoar. Nu spunem niciodată că un cuplu dansează în aşternuturi şi nici nu folosim alt gen de eufemism. Cuvintele vechi anglo-saxone vor prevala.

— Vorbeşte mai ales despre tine, sugeră Jemma. Pentru un bărbat nu există subiect mai nobil decât el însuşi.

— Dar, tăcu Harriet confuză, nu aş vorbi despre mine însămi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Villiers o studie.

— Ţi-au trăit viaţa la ţară. Ai face bine să fii Cope, al doilea nepot al meu. El e destul de ciudat şi niciodată nu e văzut la oraş. Are o mamă care îl răsfaţă – asta explică efeminarea.

— Nu sunt... începu Harriet şi apoi îşi dădu seama de absurditatea a ceea ce voia să spună. Presupun că voi fi uşor efeminată.

— Va trebui să înveţi să mergi ca un bărbat. Pot să te echipez cu hainele necesare, zise Villiers, dar mersul e important. Poţi să fumezi?

— Categoric nu. Dar îmi vor plăcea hainele. Urăsc să

port crinoline. Tot timpul mă lovesc de uşi, ca să nu mai vorbesc de persoane.

— Dar cu părul ce o să faci? întrebă Isidore. Dacă îţi tai părul acum, nu-l vei mai purta ridicat niciodată.

Harriet zâmbi.

— Dar nu-l port ridicat nici acum. Ea făcu un gest spre aranjamentul ei modest de bucle şi de tapaj. Cele mai multe sunt adăugate dimineaţa de cameristă. Părul abia dacă îmi ajunge până la umeri.

— Foarte deştept, zise Jemma. Eu mă tot gândesc să încerc o perucă.

— Mă îndoiesc că ai putea să o faci cu succes, zise Harriet. Părul tău are o culoare aurie aşa de frumoasă! Dar al meu e de un castaniu plicticos şi e uşor de asortat.

— Părul tău nu e plicticos!

Harriet ridică din umeri.

— Cine ar şti. Având în vedere toate unduiturile, încreţitul şi pudra? Îmi va plăcea foarte rare să fiu bărbat, dacă asta înseamnă să nu-mi mai îndrept părul.

— Bărbaţii nu îşi îndreaptă şi nici nu îşi ondulează părul, declară Villiers.

— Unii o fac. Sunt destul de sigură că Saint Albans îşi ondulează părul. Şi poartă ruj de buze.

— Eu nu o voi face, zise Harriet.

— Nu te-aş lăsa, spuse Villiers. Ducă facem asta, o facem cum trebuie. Asta înseamnă că vei fi creaţia mea.

Jemma râse.

— Creată după imaginea lui Villiers – vei fi un mare succes, Harriet!

Harriet îşi muşcă buza. Ideea de a fi creaţia lui Villiers, după perioada în care ea încercase să-l seducă şi el o refuzase, era umilitoare.

Ea nu era singura care îşi amintea de seara aceea. În adâncul ochilor lui negri exista o sclipire batjocoritoare care spunea „Nu o poţi face”. La urma urmei, când ea îl sărutase în trăsură, el făcuse ceva aşa de şocant încât ea chiar îl pălmuise. El ştia că ea era o femeie de la ţară plictisitoare şi conservatoare.

— Nu e nevoie să exagerăm, zise el. Am putea să te îmbrăcăm ca pe mătuşa bătrână a lui Isidore de la ţară. Ai fi o însoţitoare bună şi nimeni nu şi-ar pune întrebări în privinţa ta.

Furia din pieptul lui Harriet se simţea ca un foc. Ea se purtase ca o proastă când încercase să-l seducă pe Villiers, iar el avusese dreptate să o refuze. Benjamin fusese cel mai bun prieten al său şi ea îl sărutase dintr-un impuls nepotrivit – ca Benjamin să o observe ca soţie.

Dar ea nu era o mătuşă bătrână de la ţară.

— Nu cred că voi avea nici cea mai mică problemă să joc rolul unui bărbat, zise ea. Va trebui doar să-mi amintesc să-mi rearanjez pantalonii în partea din faţă măcar o dată pe oră, atrăgând atenţia asupra umpluturii pe care am pus-o dimineaţă acolo, şi mă voi adapta perfect.

Ea îşi lăsă privirea să alunece sub talia lui.

— O lovitură sub centură, zise Villiers.

— Chiar sub centură, aprobă Isidore.

— Din fericire, mi-am adus croitorul meu cu mine. Vei avea nevoie de absolut tot, de la cizme la peruci.

— Poate să-ţi ia măsură pentru cizme şi voi trimite la Londra după ele, zise Jemma.

— Trebuie să mă întorc la Berrow pentru şedinţele de judecară înainte să pot călători spre Fonthill, zise Harriet încruntată.

Villiers ridică dintr-o sprânceană.

— Un judecător idiot prezidează la tribunalul de pe domeniul meu, îi spuse Harriet. Aşa că respectăm vechile obiceiuri. El doarme după ce a băut brandy zdravăn cu o seară înainte şi eu dau deciziile. Altminteri le dă tuturor muncă silnică, indiferent de faptă sau de adevăr.

— Cine e actualul duce?

— Are unsprezece ani şi e la Eton, răspunse Harriet.

— Trebuie să o cunoşti pe mama lui, Lady Brewyn, interveni Jemma. Ea locuieşte actualmente la Paris cu un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr. O femeie veselă, din ce se povesteşte.

— Eu am grijă de domeniu pentru nepotul meu, zise

Harriet, şi asta include şi tribunalul comitatului, cel puţin până când ajunge la majorat sau până când actualul judecător e înlocuit.

— Te voi aştepta să te întorci de la şedinţele de judecată, îi spuse Isidore. Între timp îmi voi trimite scrisorile în care îmi voi declara intenţiile. Sunt sigură ca durează o vreme să te întorci din Africa.

— Sunt teribil de amuzat de planul ăsta, spuse Villiers.

— Nu există nimic mai bun decât un act nebunesc din când în când, zise Jemma. Şi ţie îţi va face bine, Villiers.

— Faptul că Excelenţa Sa zace aici, recuperându-se de pe urma unui duel, sugerează că actele nebuneşti îi stau în fire, zise Harriet încet.

Apoi zâmbi la ochii mijiţi ai lui Villiers şi spre ochii amuzaţi ai Jemmei.

Se simţea ca o nouă Harriet.

Nu ca o văduvă.

Nu plictisitoare.

O Harriet sălbatică, una care făcea o nebunie, o Harriet care vedea viaţa ca pe o provocare, nu ca pe un eşec.

capitolul 6

Justiţia ducesei – partea a doua

1 februarie 1784, tribunalul comitatului, ducatul Berrow

Prezidează onorabilul Reginald Truder

— Dacă înţeleg corect, domnule Burch, acuzatul pretindea că era bărbier.

— Şi apoi mi-a furat peştele! exclamă domnul Burch, ţinându-şi implorator privirea aţintită asupra ducesei.

El auzise că ea era singura care se asigura că se făcea dreptate.

— Peştele dumitale, zise ducesa.

— Ce peşte? Ce peşte? lătra judecătorul.

Avea obrajii teribil de roşii şi un nas foarte coroiat.. Arăta mai degrabă ca un puşcăriaş cu o durere de cap decât ca un judecător.

— Era peştele pe care a pretins că l-a trimis neguţătorul de mărunţişuri soţiei mele, zise domnul Burch.

Îşi îndreptă din nou privirea spre ducesă. Oricine putea să-şi dea seama ca ea era cea care asculta cu adevărat; judecătorul sorbea din nou dintr-o ploscă.

— N-a fost numai peştele, îi explică domnul Burch. Mai întâi a pretins că e bărbier şi a reuşit să intre la mine în casă. Apoi a furat o cupă de argint pe care soţia a primit-o de la argintar, pretinzând că a venit să livrele peştele.

— Deci nu era peştele dumitale?

— Ei bine, era… Presupun că era peştele lui. S-a întors şi a luat peştele şi i-a spus soţiei mele că…

— Muncă silnică, declară judecătorul, uitându-se urât prin sala de judecară.

Ducesa îi puse o mână pe braţ.

Vorbi încet, dar Tom Burch tot reuşi să o audă.

— Acum încerc să dau de capul poveştii, Reginald.

— Nu-mi place peştele, făcu acesta.

Ea îl bătu din nou pe braţ.

— Deci putem să renunţăm la afirmaţia legată de furtul peştelui, domnule Burch, deoarece acuzatul v-a trimis peştele şi apoi l-a luat înapoi. Dar asta a fost o stratagemă ca să reuşească să intre în casă şi să fure cupa de argint.

— A fost prins cu ea! zise domnul Burch triumfător. Prins cu mâţa-n sac! Într-adevăr! Cu cupa!

— Acuzatul susţine că l-aţi rugat să ducă cupa înapoi la argintar ca să o inscripţioneze.

— Dacă aşa ar sta lucrurile – şi nu stau aşa −, de ce era sub patul lui?

— Muncă silnica, făcu judecătorul după ce mai luă o duşcă. Insist de data asta, Excelentă! Omul a furat un peşte.

Ducesa oftă şi se întoarse spre docher.

— Oscar Sibble, asta e a treia oară când apari în faţa tribunalului, de fiecare dată pentru escapade destul de originale, care implică bunuri furate.

Burch observă că Sibble nici măcar nu-şi lăsă capul în jos, deşi orice om cu bun-simţ ar fi făcut-o. În schimb, rânji.

— Nimeni nu a fost rănit, zise el. Cupa e înapoi acasă la domnul Burch.

Judecătorul îşi miji ochii.

— Luaţi-l! răcni el dintr-odată.

Ducesa îl bătu din nou pe braţ.

— Nu putem face asta, Reginald. Coloniile sunt în război, îţi aminteşti? Nu mai transportăm oameni acolo.

— Atunci aruncaţi-l în mare de pe coastă! zise judecătorul. Poate să înoate la afurisiţii americani, oricum cei mai mulţi tot de aici au fost transportaţi.

— Două săptămâni de muncă silnică, zise ducesa. Şi, domnule Sibble, singurul motiv pentru care nu vă alegeţi cu pedeapsa cu închisoarea este că a fost recuperată cupa. Dar viaţa nu e un joc, domnule Sibble. În sala de judecată se lăsă un moment de tăcere. Dacă veţi mai apărea în faţa Curţii, veţi primi pedeapsa cu închisoarea.

— Pe viaţă, adăugă judecătorul însetat.

Poliţistul îl târî pe Sibble de acolo, iar ducesa se întoarse spre domnul Burch.

— Se pare că aţi avut o perioadă plină de necazuri, domnule Burch. Vreau să vă laud pentru reţinerea de care aţi dat dovadă în faţa acestor umilinţe.

Tom Burch se îndreptă de spate.

Toată lumea râsese de el şi spusese că era un prost pentru că îşi pierduse cupa de argint din pricina unui peşte. Dar ducesa de Berrow credea că el dăduse dovadă de reţinere.

Îşi puse pălăria şi ieşi mândru din sala de judecată. Ea nu era un judecător adevărat, desigur. Dar asta aveau în Berrow şi era mai bine decât nimic.

Toată lumea îl salută dând din cap în timp ce ieşi.

capitolul 7

În care sosesc oaspeţi ciudaţi în casa lui Lord Strange

5 februarie 1784, Fonthill, domeniul de la ţară al lui Lord Strange

Lord Strange nu reuşise niciodată să-şi ignore complet majordomul, deşi încercase adesea. Povy simţea nevoia să facă anunţuri de trei sau patru ori pe zi şi, deşi Jem îi indicase deseori că nu avea niciun interes în chestiuni gospodăreşti, majordomul insista să îl informeze.

Aşa că Jem nu îşi înălţă capul când îl auzi pe Povy păşind în hol şi îşi aminti doar să monteze un zăvor pe partea de interior a uşii în timp ce majordomul se oprea în dreptul biroului său.

— Au sosit vizitatori, milord. Poate că aţi dori să îi salutaţi.

— Îi voi saluta diseară, ca de obicei.

El se trezise în miez de noapte cu două idei: una pentru un sistem de suspendare a podurilor şi alta pentru un madrigal, Pusese să se deseneze podul în cărbune, iar madrigalul în patru părţi era un succes. Podul arăta foarte frumos, dar avea impresia că bârnele portante păreau suprasolicitate. Poate dacă mai cobora un pic arcul...

— A sosit ducele de Villiers, anunţă Povy.

— Îi place apartamentul de catifea, nu-i aşa? Îi place toată acea splendoare frivolă. Spune-i că o să ne vedem la cină.

— E însoţit de ducesa de Cosway.

Jem ridică privirea.

— Cine naiba e asta?

— Din câte ştiu eu, ducesa de Cosway are cam 60 de ani şi trăieşte retrasă în Colchester.

— Oh, Dumnezeule! zise Jem rânjind. Înţeleg că

însoţitoarea lui Villiers nu este o bătrână de la ţară?

Povy tuşi.

— E posibil totuşi ca tânăra femeie să fie soţia actualului duce de Cosway, fiul mai devreme menţionatei ducese. Înţeleg că s-a căsătorit la o vârstă foarte tânără şi apoi a plecat din ţară. Debrett’s nu consideră că mariajul a ajuns la maturitate.

— Adică nu e consumat, cu alte cuvinte, zise Jem şi trasă din nou o linie pe sub pod.

— Exact.

— Crezi sau nu că această tânără femeie e viitoarea mireasă?

— E posibil.

— Dar e la fel de posibil ca Villiers să fi adus o femeie frumoasă decorată ca un miel de Crăciun. Va trebui să o salut şi pe presupusa ducesă la cină, Povy. Pune-i pe Villiers şi pe tânăra femeie în camere alăturate.

— Da, milord. Sunt însoţiţi de un tânăr pe care ducele l-a prezentat ca pe o rudă, domnul Cope.

— Nici de el nu am auzit.

— E destul de tânăr, zise Povy.

Era evident din tonul lui că Povy considera că tânărul bărbat era prea fraged pentru natura exuberantă a unei petreceri în casa lui Lord Strange.

— Asta nu e problema noastră, Povy. S-a instalat deja noua mea secretară, domnişoara Desjardins?

— Tânăra franţuzoaică pare destul de confortabilă, milord. Plănuieşte o distracţie pentru mâine. Ceva care se numeşte *Ospăţul tahitian lui Venus*.

Jem începu să zâmbească.

— Ştiam eu că va înviora distracţiile. În ultima vreme, au fost destul de plicticoase. Tahitian ca în Tahiti?

— Impresia mea este că nu există o mare legătură, cu excepţia faptului că Tahiti e o ţară foarte călduroasă, ceea ce încurajează lipsa hainelor, zise Povy revoltat. Domnişoara Desjardins a solicitat ca focurile din sala de bal sudică să fie aprinse la capacitate maximă şi menţinute. El îşi drese glasul. Aţi putea să-l încurajaţi pe ducele de Villiers

ca mâine să îşi ţină tânăra rudă în cameră. Domnişoara Desjardins vorbeşte despre douăsprezece virgine.

— Douăsprezece? făcu Jem şi izbucni din nou în râs. Probabil face trafic cu miracole. Nu există niciuna sau niciunul în casă.

— Domnul Cope… începu Povy.

Jem îşi miji ochii.

— Băiatul are o faţă remarcabil de inocentă.

— Inocenţa e o perioadă din viaţă, nu o pată de neşters.

Dar Povy îşi ştia stăpânul de mulţi ani şi îi aruncă o privire severă.

— Domnul Cope nu este pregătit pentru Festinul lui Venus.

Jem se ridică şi oftă.

— Presupun că o să cobor. Aş putea la fel de bine să îl văd cu ochii mei pe acest copil. Ce nebun e Villiers să aducă un inocent în casa mea! Povy, îţi aminteşti de Wilkinson, nu-i aşa? Avea o faţă nevinovată, pe cuvânt!

— Un chip foarte diferit de cel al lui Wilkinson, zise Povy.

Jem ura să îşi lase munca, dar îl plătea pe Povy regeşte ca să ştie astfel de lucruri. Casa uneori tremura de păcatele adunate sub acoperişul ei, dar un lucru pe care nu putea şi nu avea să-l tolereze era pierderea inocenţei. Nici o tânără femeie nu juca o virgină tahitiană în casa lui dacă nu o făcea pentru plăcere. Şi nici un domn Cope nu avea să-şi piardă nevinovăţia dacă nu voia să o facă.

Deşi, sincer, nu-şi amintea de vreun tânăr despre care să creadă că avea nevoie să fie protejat. Tânăra rudă a lui Villiers probabil trăgea de lesă.

— Nu a existat o perioadă în viaţă când ai tânjit să vezi un festin cu virgine tahitiene, Povy? întreba el în timp ce ieşea din cameră.

— Nu, făcu Povy revoltat.

Asta lămuri problema, aşa că Jem îşi continuă drumul spre parter.

*

Cincisprezece minute mai târziu, intră în micul salon roz fără să fie anunţat, făcu o pauză de o clipă ca să îşi studieze musafirii şi apoi înjură în barbă. Povy era un miracol inteligent şi chibzuit, de care nu ar fi trebuit niciodată să se îndoiască.

Exista un singur cuvânt pentru domnul Cope: adorabil. Avea păr ondulat, castaniu, strâns într-o coadă simplă la spate cu doar un pic de pudră. Purta o haină foarte frumoasă; aproape că nu putea să fie ruda lui Villiers fără să dea dovadă de un simţ dezvoltat al stilului. Dar ochii îl trădau. Erau excepţionali, şi nu doar din pricina culorii lor şi a genelor care ar fi putut să fie demne de o prinţesă. Erau… proaspeţi.

Jem îi aruncă lui Villiers o privire cu ochii mijiţi. Era ceva ciudat în toată situaţia. În primul rând, Villiers nu se culca cu femeia pe care o târâse după el, presupusa ducesă de Cosway, ducesa care nu exista. Ea era drăguţă, desigur, la fel de sclipitoare şi înflăcărată ca un păun, dar Villiers vorbea cu ea fără cea mai mică urmă de dorinţă în privire.

Pe de altă parte, Jem nu era sigur că Villiers mai putea simţi dorinţă dacă era aşa de bolnav pe cât arăta. Omul pierduse destul de mult din greutate, probabil vreo douăzeci de kilograme.

Domnul Cope stătea foarte aproape de Villiers, cu ochii rotunzi ca două farfurii. Jem urmări privirea lui Cope, care se uita la o statuie pe care o adusese din Creta dintr-un impuls. Sărutul acela dintre Marte şi Venus era o aroganţă. Sigur, erau căsătoriţi din punct de vedere mitologic. Dar întreaga chestiune a virtuţii maritale era cumva deranjată de faptul că Marte purta un coif şi nimic altceva.

— Villiers, spuse Jem, păşind în faţă.

Ducele se întoarse şi făcu o plecăciune. Chiar şi aşa slab cum era, tot arăta ca un duce din cap până în picioare.

— Am face bine să îţi găsim un pat, zise Jem ca un fel de salut. El auzise că Villiers era bolnav, dar nu-şi dăduse

seama până acum cât de aproape fusese de moarte. Era o senzaţie stranie, aşa că vorbi mai departe pe un ton aspru. Arăţi ca naiba!

— Sunt mai bine decât eram. Dar nu am voie să joc şah, aşa că mă bazez pe tine şi pe farmecele tale dubioase ca să mă distrezi, Strange.

— Va trebui să-ţi găseşti singur distracţii, zise Jem şi se întoarse spre aşa-zisa ducesă şi făcu o plecăciune.

— Bună dimineaţa, Excelenţă.

El văzu pe dată că ea era ducesă.

Una destul de ţipătoare, în stil italian, dar ştiu imediat că se uita la ducesa de Cosway. Sau poate la viitoarea ducesă de Cosway mai exact.

Fu un miracol că reuşi să facă o reverenţă, având în vedere că rochia de călătorie părea să fie fost cusută pe corpul ei.

— Mă onoraţi, zise Jem cu evidentă lipsă de sinceritate.

Ea nu era genul de oaspete de care se bucura. Lui îi displăceau titlurile, mai ales cele înalte, fiindcă păreau să le dea celor care le deţineau dreptul să se poarte ca nişte proşti detestabili. Ea avea să fie pretenţioasă, şocată şi probabil avea să plece indignată într-o zi sau două.

Dar apoi ea îi zâmbi, cu pielea ei caldă, italiană şi gura dulce, rubinie, iar el se răzgândi. Gura aceea avea ceva răutăcios, o sugestie a unui sărut sau a unui sărut furat atârna într-un colţ.

Ea poate că era virgină, dar nu părea genul de femeie care putea fi şocată.

Domnul Cope, pe de altă parte, era aşa de naiv încât înghiţea în sec ca un băiat de şcoală.

Jem era arareori şocat în viaţă, dar acum era surprins. De când decisese să îşi deschidă casa oricui i se părea – lui sau lui Povy – interesant, văzuse tot soiul de dorinţe. Foarte puţine îl interesaseră şi niciuna nu îl surprinsese.

Dar acum era surprins. Surprins de bruscul interes pe care îl simţea – ruşinos – pentru domnul Cope. Pentru un mărunţel cu ochii mari şi nici urmă de barbă.

Pentru un bărbat. „Pentru Dumnezeu!”, se gândi Jem cu dezgust. Dacă asta însemna să îmbătrânească, arunci nu voia aşa ceva.

Şi îşi propuse să stea departe de Cope.

— Ce vârstă are tinerelul pe care l-ai adus cu tine? reuşi să-l întrebe discret pe Villiers câteva minute mai târziu.

— 22, zise Villiers. Ştiu că arată ca un heruvim, dar nu te lăsa păcălit, Strange!

— Ce vrei să spui?

— E un desfrânat fără margini. Face pe inocentul pentru că atrage doamnele. Aşteaptă să îl vezi cu ele! Leşină când îl văd. Cad pe spate literalmente. Dar e un băiat bun şi nu profită.

— Mai încearcă, zise Jem cu voce dură. Casa asta poate fi destrăbălată, Villiers, dar ţi-aş mulţimi dacă l-ai face pachet şi l-ai trimite înapoi la mama lui acasă.

Villiers îşi miji ochii într-o expresie periculoasă, dar Jem nu se dedase niciodată dorinţelor vreunui duce şi nu avea de gând să înceapă acum. Mai ales cu unul dintre puţinii bărbaţi din Anglia despre care credea că se aflau la acelaşi nivel intelectual cu el.

— Îmi displace ideea că îmi este folosită casa ca un fel de domeniu de afirmare pentru inocenţi.

Din răspunsul lui Villiers răzbătură o urmă de ameninţare, dar şi o stranie încordare amuzată:

— Desigur, nu e un cuceritor, nici pe departe. Dar are 22 de ani şi e la fel de îndreptăţit ca oricine la o viaţă plină. Cu siguranţă ai fi primul care să susţină asta.

— Ce vrei să spui? Cum a fost viaţa lui până acum?

— Mama lui e excentrică, zise Villiers. Locuieşte la ţară şi l-a ţinut foarte aproape de ea.

Jem se uită spre Cope. Stătea cu ducesa în timp ce examinau trupurile împletite ale lui Venus şi Marte.

Marmura era în mod ingenios dintr-o singură bucată în partea împreunării cruciale. Gura i se curbă într-un zâmbet când îl văzu pe domnul Cope arătând spre punctul relevant.

Villiers îi urmări privirea.

— E dornic să înveţe.

— L-ai salvat?

— Ceva de genul ăsta. I-am promis că va vedea o viaţă care nu poate să îl rănească. Are 22 de ani şi – nu cred că trebuie să mai spun – e virgin. L-aş fi putut duce la un bordel din londra, dar nu voia ca aspectul lui proaspăt să fie pătat când avea să plătească fata pe care urma să o aleagă.

Jem nu era încântat de acel argument. Dar nu putea nega că avea sens. Dacă ar fi avut un fiu, nici el nu şi l-ar fi dorit într-un bordel.

— Aceleaşi boli se găsesc aici, la fel ca în altă parte, zise el cu un avertisment în glas.

— Atunci am încredere că îl vei îndruma în direcţia corectă, Strange, zise Villiers şi afişă o expresie acră. Drumul ăsta m-a solicitat mai mult decât mă aşteptam. Afurisitul meu doctor scoţian mi-a spus să nu călătoresc, dar eu am decis altfel. Acum cred că avea dreptate.

Faţa lui Villiers era destul de albă şi cu cearcăne mari sub ochi.

JEM îi făcu semn din cap lui Povy.

— Tu stai în pat, făcu el, iar eu voi avea grijă de tinerelul tău. Şi cu ducesa cum rămâne? Sau ar trebui să zic aproape ducesa? Trebuie să am grijă şi de ea?

Villiers îi zâmbi uşor.

— Ai vrea să îi avertizezi pe oaspeţii tăi că se află aici.

— E sălbatică?

— Jemma a organizat o petrecere în Noaptea Regilor – o ştii pe ducesa de Beaumont?

— Am cunoscut-o. Am provocat-o să mă vizitez, dar nu a îndrăznit, n-a avut curaj.

— Sau poate dorinţă, zise Villiers uşor. Nu are toată lumea impresia că o invitaţie la tine acasă e un bilet spre paradis.

— Mă bucur că tu ai cedat.

Şi chiar vorbea serios.

— Ducesa a avut grijă ca toţi bărbaţii din cercul

Jemmei să alerge în jurul ei. Era ca un act de dresaj.

Jem pufni.

— Tu nu erai unul dintre ei?

— Nu sunt în cărţi în momentul ăsta, zise Villiers. Nici măcar nu am ajuns în sala de bal, doar am zăcut într-o încăpere laterală, aşteptând vizitatori.

În glasul lui se simţi o nuanţă de autoironie – nu dorea milă.

— Ai meritat fiecare moment pentru că te-ai jucat ca un prost cu sabia. Suntem prea bătrâni pentru asta.

— N-am voie să joc şah, zise Villiers pe un ton de parcă ar fi anunţat o castrare ritualică.

— Cine zice?

— Doctorul Treglown, diavolul scoţian care mi-a salvat viaţa. Mă chinuia febra de luni întregi şi se pare că am avut multe deliruri cu şahul. El spune că trebuie să iau o pauză şi să îmi odihnesc creierul.

— Ah, şi cred că o vizită în casa îngerilor căzuţi este convalescenţă perfectă. Deşi nu prea înţeleg de ce i-ai adus şi pe cei doi cu tine, dar o să am grijă de ei pentru tine.

— Pune-i în camere alăturate, zise Villiers.

— Poftim?

Villiers se uită la el.

— Am crezut că e imposibil să te şochez, remarcă el. Eu o să mă duc să mă culc, dacă nu te superi.

Povy îl conduse, iar Jem rămase acolo preţ de o clipă şi se uită la straniul cuplu care încă admira statuia. Nu mai examinau punctul scandalos în care marmura feminină se contopea cu cea masculină. În loc de asta, domnul Cope îşi trecea degetul peste gâtul arcuit al lui Venus.

Era unul dintre aspectele lui favorite la acea statuie. Venus avea capul dat pe spate, cu chipul precum un amestec de dorinţă, bucurie şi disperare. Geniul care o sculptase surprinsese, după părea lui Jem, bucuria şi tristeţea unei căsnicii. Capul lui Venus era căzut pe spate, iar corpul ei cotropit de o plăcere pe care nu o putea controla şi care cumva o deranja.

Jem îşi luă privirea de pe degetul subţire al domnului

Cope. Venise vremea să îşi mai ia o amantă.

Chiar avea de gând să o facă. Dacă ciudăţenia asta făcea parte din procesul de îmbătrânire, el nu voia nimic din asta.

capitolul 8

Definiţia succesului marital

În aceeaşi zi, înainte de cină

Harriet nu reuşi să îşi reţină chicotul de îndată ce fu singură în cameră. Reuşise! Chiar reunise! Făcuse o plecăciune în faţa lui Lord Strange şi murmurase ceva cu o voce cât de joasă putuse, iar el chiar crezuse că era bărbat. Nu văzuse nici măcar o sclipire de neîncredere în ochii lui.

Din clipa în care îl văzuse, fusese convinsă că înşelăciunea nu avea să ţină. Ea întotdeauna fusese de părere că Villiers era înspăimântător de inteligent cu ochii lui cu pleoape grele şi comentarii sardonice.

Dar Villiers nu era nimic în comparaţie cu Strange. Lord Strange avea o faţă uscăţivă, care văzuse multe, dar liniile sardonice din jurul gurii subliniau doar frumuseţea pometţilor şi senzualitatea ascunsă a ochilor, trupul lung care îi amintea de energia ca de arc a unui ogar. Totul combinat cu inteligenţa teribilă din ochii lui şi şarmul…

Dumnezeule, cât de fermecător era!

Dar inteligenţa îl făcea înspăimântător. Nu era de mirare că Villiers spusese că era un geniu. Chiar aşa arăta. Şi, cu toate astea, nu îi descoperise deghizarea.

Ea se trânti pe pat şi îngheţă înainte să-şi dea seama că senzaţia stranie de pe picioarele ei era dată de pantaloni.

Se întinse pe spate şi îşi ridică picioarele în aer. Era absolut bizar să îşi vadă picioarele. Nu se privise niciodată în oglindă dacă nu purta corset, cămăşuţă, crinolină, jupe şi

o rochie pe deasupra. Undeva dedesubt se aflau picioarele ei, bănuia ea.

Dar acum, în aceste haine masculine caraghioase, erau la vedere. Datorită lui Villiers, care comandase o sumedenie de haine potrivite unui tânăr prinţ – pantalonii ei erau foarte mulaţi pe picior şi se terminau la genunchi. Aveau un nasture pe exterior şi o îmbinare în partea din faţă care o făcea să râdă. Chiar şi genunchii îi erau complet vizibili, îmbrăcaţi în ciorapi de un mov-deschis.

De fapt, picioarele ei păreau frumoase şi puternice. Adevărul era că, deşi Harriet se simţise mereu sufocată în haine de femeie, începea să creadă că arăta foarte bine în pantaloni. Corpul ei era rezistent, cu muşchi la picioare, care se formaseră în plimbările lungi de după micul dejun.

Lui Benjamin nu îi plăcuse niciodată acest obicei. El prefera să stea întins pe un şezlong, aşteptând să afle ceva despre ultima partidă de şah.

— Asta nu e muncă de ducesă, obişnuia el să îi spună.

Dar apoi râdea. Benjamin avea un râs minunat. El nu urâse niciodată pasiunea ei pentru mers. Şi nici picioarele ei.

Dacă se gândea mai bine, soţul ei probabil nu îi văzuse niciodată picioarele aşa de clar.

Uşa dintre cele două camere se deschise şi Harriet se ridică aşa de repede încât o luă ameţeala.

— Sunt eu, zise Isidore. Îmi pare rău, ar fi trebuit să bat la uşă.

— Intră, te rog, zise Harriet şi se întinse la loc. Îmi admir pantalonii.

— Sunt foarte frumoşi, zise Isidore, plimbându-se prin cameră. Dar, dacă aş juca eu rolul unui bărbat, aş vrea catarame ovale pentru genunchi. Oh, sau poate panglici!

Harriet strâmbă din nas.

— Prea feminin. Trebuie să arăt cât de masculin pot.

— E foarte straniu, Harriet, dar chiar arăţi masculin. Vreau să spun că arăţi perfect feminină şi încântătoare într-o rochie, dar acum ai un aer aşa de străin! Chiar n-aş putea ghici că eşti femeie în haine de bărbat. Mă întreb dacă eu

aş reuşi să păcălesc lumea.

— Nu. Trăsăturile tale sunt mult prea delicate.

— La fel ca ale tale, insistă Isidore. Ai bărbie mică şi uşor ascuţită şi ochii aceştia mari. Cum Dumnezeu par sprâncenele tale atât de negre?

— Valetul lui Villiers le-a desenat, zise Harriet. Îl cheamă Finchley şi o să mă ajute să mă îmbrac când va fi nevoie.

— E încă o notă masculină, zise Isidore şi se uită mai atentă. A făcut ceva şi cu bărbia ta?

— A mai pus nişte puncte ici şi colo ca să pară că îmi creşte barba.

— Fără succes, anunţă Isidore. Dar arată ca şi cum ai avea coşuri, ceea ce are sens dacă ne gândim că eşti un tânăr.

Harriet decise să renunţe la puncte pe viitor.

— Ce ai de gând să porţi în seara asta? întrebă Isidore. Am fost aşa de dezamăgită că nu eram prostituate la intrare! Era statuia aia, dar, având în vedere că partea de jos era o singură bucată de marmură, nu puteai să vezi părţile relevante.

Harriet se gândi ca partea relevantă era expresia de pe faţa lui Venus, dar nu spuse asta. La urma urmei, Isidore era virgină. Ceea ce o aduse la ceva ce voia să spună.

Se ridică şi se sprijini într-un cot.

— Doar nu te gândeşti cu adevărat să te culci cu cineva, nu-i aşa, Isidore?

— Aş putea, făcu Isidore şi îşi ciupi obrajii să îi facă un pic mai roz. Dacă există cineva cu adevărat încântător. Hai să fim realiste: sunt aici, îmi distrug reputaţia, aşa că aş putea foarte bine să mă distrez.

— Nu o face! zise Harriet şi se uită la ea. Am fost căsătorită şi ştiu despre ce vorbesc. Te rog să nu faci asta!

— De ce nu? întrebă Isidore şi se întoarse cu mâinile în şolduri şi în ochi cu o sclipire de furie adevărată. Nu poţi să-mi spui că soţul meu s-a plimbat prin străinătate ca un eunuc.

— Eunuc? făcu Harriet înainte să-şi dea seama despre

ce vorbea Isidore.

Isidore îi oferi un zâmbet strâmb.

— Adevărul e că tu eşti mult mai inocentă decât mine, Harriet.

— Poate în anumite privinţe. Dar ştiu cum e mariajul. Îl înţeleg. Oricât de nedrept poate fi, soţul tău ar fi teribil de dezamăgit să descopere că nu eşti virgină.

— Dacă îşi întrerupe călătoriile suficient de mult ca să se întoarcă şi să descopere starea corpului meu, remarcă Isidore. În ritmul acesta, o să fiu o virgina ofilită la 80 de ani.

Harriet clătină din cap.

— Cred că instinctul tău e corect şi că mama lui îl va obliga să se întoarcă. Dar, pe termen lung, ceea ce îţi doreşti este o căsnicie bună. Castitatea e o modalitate foarte bună să o începi cu dreptul.

— Nimeni nu mai e cast în căsniciile de azi, zise Isidore. Uită-te la Jemma!

— Jemma i-a fost complet fidelă lui Beaumont până când l-a surprins făcând amor cu metresa. Şi cred că a fost castă ani întregi când s-a mutat la Paris, aşteptând ca el să vină să o aducă înapoi.

— Dar el nu a venit după ea, nu-i aşa? Ea era mireasa lui virgină, dar lui nu i-a păsat. Ceea ce dovedeşte că viziunea ta optimistă despre căsnicie e foarte departe de realitate.

Harriet credea că nici o persoană care ar fi trecut prin mariajul ei nu putea avea o idee optimistă despre căsnicie.

— Jemma a încercat cât de mult posibil. Dacă intri cu experienţă într-o căsnicie, rişti să nu ai nici o şansă de succes. Şi apoi s-ar putea să îţi doreşti să fi avut.

— Depinde ce înţelegi prin succes, zise Isidore. Eu consider o căsnicie fericită ca doi oameni care locuiesc împreună fără prea multe neînţelegeri, suficient de mult cât să aibă copii. Mi-ar plăcea asta. O căsnicie de succes nu este neapărat una în care nu sunt scandaluri. Eu aş spune că Beaumont şi Jemma ar o căsnicie de succes, deşi ea mă dezamăgeşte.

— Cum aşa?

Isidore îşi ţuguie buzele.

— Nu am vrut să îi spun, dar e meschin felul în care s-a supus cererilor soţului ei. Dacă vrea să joace şah cu Strange, ar fi trebuit să ne însoţească. Eu nu sunt genul care să cedeze solicitărilor prosteşti.

Harriet se uită spre tavan.

Era imposibil să explice jocul dintre dorinţă şi compromisul care fusese experienţa ei în căsnicie.

— Mariajul tău a fost un succes? întrebă Isidore, ghicind parcă în mod straniu gândurile lui Harriet.

Camerista lui Isidore deschise uşa.

— Trebuie să vă ajut să vă îmbrăcaţi cu pantalonii în seara asta, Excelenţă, zise ea şi păru uşor tracasată. Domnul Finchley, valetul ducelui, mi-a dar o listă cu ce ar trebui să purtaţi. Va veni şi el mai târziu ca să vă aranjeze lavaliera.

— Abia aştept să te vad, zise Isidore, întorcându-se în camera ei şi lăsând-o pe Harriet cu întrebarea ei: „A fost mariajul tău un succes?”

Ea şi Benjamin nu aveau copii. Soacra ei îl considerase un eşec numai din pricina asta.

Apoi soţul ei îşi luase viaţa. Şi numai faptul ăsta făcea ca jumătate din Londra să îi considere fără ezitare mariajul un eşec. Cu siguranţă, o soţie bună, o soţie iubită ar fi fost de ajuns să-l împiedice pe soţ să se împuşte.

Dar…

Viaţa era mult mai complexă decât spuneau genul acesta de categorisiri. „A fost mariajul tău un succes?”

— Da, şopti ea în aerul gol din jur. L-am iubit pe Benjamin. Şi ei m-a iubit pe mine. El nu m-a iubit destul cât să trăiască. Dar m-a iubit.

Sigur asta era definiţia succesului marital?

capitolul 9

Despre unghiuri matematice şi bărbaţi în mătase de culoarea pielii

Jem nu mai fu în suire să se concentreze asupra desenelor sale structurale când se întoarse în birou, aşa că îşi petrecu trei ore chinuitoare cu unul dintre secretarii săi, cel însărcinat cu investiţiile în străinătate. Fu de acord să vândă livada de măslini italieni, confirmă achiziţia a două brigantine flamande – care să fie folosite la transportul bumbacului din Indiile de Est spre fabricile sale de bumbac −, semnă o scrisoare tăioasă adresată Camerei Lorzilor în care se plângea de acţiunile tot mai dese ale corsarilor şi aprobă cheltuieli de 1200 de lire în anul nou pentru placarea cu armură a navelor sale comerciale.

Se retrase apoi în camera lui cu o durere de cap. După o baie rapidă, îşi puse alte haine şi se duse în odăile copiilor.

Aripa de vest a casei era, ca de obicei, încuiată faţă de restul casei mari. La ora 2 după-amiază, roate uşile care duceau spre aripa aceea erau încuiate şi păzite pentru a evita ca un oaspete beat să ajungă acolo într-o stare tulburată sau mai rău.

Când se apropie, servitorul care stătea la uşii făcu o plecăciune şi descuie. El încuviinţă din cap spre el şi apoi îşi aminti de comentariul Eugeniei. Oare el chiar nu observa oamenii?

Servitorul avea o perucă destul de jumulită şi o expresie bovină cu ochi dulci.

— Te cheamă Roberts? întrebă el, ştiind că nu era acesta numele omului.

— James, milord.

— James, zise el ca să reţină numele.

James, servitorul bovin că peruca jumulită.

Eugenia stătea în faţa focului cu fustele întinse în toate părţile.

— Pot să vin şi eu jos? întrebă ea şi sări în picioare. Uite, *papa!*

— Nu, răspunse el automat, venind să se uite. Ce

desenezi?

— Calculez, zise Eugenia. E aşa de distractiv, *papa!* Am învăţat din cartea asta. Dacă iei un unghi de aici şi îl adaugi pe cel din exterior, împărţi la asta şi totul dă 360. Şi se întâmplă iar şi iar. Nu e fascinant? Încerc să îmi dau seama ce altceva dă tot 360.

Jem se lăsă pe vine. Ea lucra la aceleaşi unghiuri cu care se jucase el la stâlpii de susţinere ai podului.

— E foarte interesant, îi spuse. Uite încă un fapt distractiv. Dacă iei o formă cu cinci laturi… Desenă iute pe foaia ei. Iar acum extinzi toate unghiurile… Care crezi că va fi suma celor şase unghiuri exterioare!

— 360.

— Ai ghicit. Încearcă şi o să vezi!

Ea se aplecă peste hârtie, mişcând neîndemânatic raportorul din alamă.

Jem îţi puse în gând să dea poruncă să i se facă un raportor pe măsură.

— Unde e guvernanta ta, iubito?

— I-am spus că poate să se ducă să ia cina la parter, îi spuse Eugenia absentă. Ei nu-i plac unghiurile. O să se întoarcă după o vreme. Îmi citeşte din Homer tradus de Chapman.

— *Iliada?*

— Nu, am terminat asta. E *Odiseea* – îmi place mult mai mult.

— Mă sperii uneori, Eugenia. Ştii asta?

— Doar zici aşa, papa, răspunse Eugenia fără urmă de preocupare în glas.

El se plimbă prin cameră, întrebându-se din nou dacă nu ar fi trebuit să îi asigure fiicei sale un partener de joacă. Ea nu dădea niciodată semne că s-ar fi simţit singură, dar cu siguranţă copiii ar fi trebuit să se joace, nu să calculeze unghiuri doar ca să se distreze. Dar, pe de altă parte, ea părea fericită.

Şi, în realitate, să-i asigure un partener de joacă ar fi însemnat să o trimită la şcoală sau la o rudă. Niciun părinte al unei fete bine educate din înalta societate nu ar fi permis

fiicei lor să viziteze Fonthill.

Ideea de a o trimite de acasă era imposibilă şi o alungă. Cu toate astea, era un gând care-l măcina. De ce o creştea aici? Un bărbat mai bun decât el s-ar fi transformat într-un model de standarde etice şi şi-ar fi alungat toţi oaspeţii şi jumătate dintre servitori şi i-ar fi înlocuit cu genul puritan cu nasurile pe sus şi suflete pure.

Problema era că el nu punea preţ pe calităţile morale, aşa cum ar fi trebuit. De fapt, chiar le considera plicticoase.

Era o încurcătură din care nu putea ieşi şi care îl făcea să îşi dorească să nu fi murit Sally. Dacă ar fi avut o femeie bună acolo, la Fonthill, totul ar fi fost mai uşor. Femeile erau bune la ţinut predici. Sally putea să îl facă să o asculte, el s-ar fi plâns prietenilor pe la spatele ei şi asta ar fi fost tot.

Imaginea perfectă a unei căsnicii englezeşti.

Problema reală era că el putea să îşi caute plăcerea. Plăcerea era vulgară şi în general păcătoasă, dar interesantă.

Când intră în birou, Povy veni sa îi dea raportul de seară. Jem se trânti într-un fotoliu şi luă recunoscător paharul de vin pe care i-l oferi un servitor.

Era răsfăţul lui şi, dacă era să recunoască, una dintre pasiunile lui. El bea doar foarte puţin. Însă îşi începea serile cu un mic pahar din cel mai bun vin. Ridică o sprânceană spre Povy.

— Un vin roşu franţuzesc de la Berrin du Rocheret. Îl voi servi la vită. Meniul din seara asta: supă de ţestoasă de Madeira, urmată de *relevè de poisson* sau somon cu şampanie. Apoi friptură de vită, picioare de miel, clapon în sos bechamel şi un platou cu boboci de gâscă şi piure de mere.

Jem aprobă din cap.

Povy îşi îndreptă atenţia spre altă foaie de hârtie, deşi o avea în memorie.

— Câteva comentarii de la unii oaspeţi: doamna Sandhurst a plecat în dimineaţa asta. Vă transmite recunoştinţa ei fierbinte. Ar fi vrut să vorbească personal cu

dumneavoastră, dar i-am spus că nu e posibil.

Jem ridică dintr-o sprânceană.

— Şi chiar este?

— Într-adevăr, cred că se întoarce la Londra ca să vorbească cu un obstetrician; copilul nu va veni imediat dar, desigur, va trebui să îl informeze pe domnul Sandhurst de eveniment.

— Sau nu, făcu Jem. L-a lăsat pe Troubridge aici?

— Într-adevăr, răspunse Povy, Troubridge s-a declarat *desolé*, dar şi-a petrecut ziua vânând cu unul dintre nobili.

— Până acum totul pare foarte obositor.

Povy dădu foaia.

— Domnişoara Moll Davis şi domnul Cooling repetă spectacolul *Cele cinci ore de aventură*, *Mousieur* Batelier, Sir Carteret şi domnul Pedley vor mai sta.

El ridică privirea.

— Cred că Sir Carteret ar putea să îl atragă pe domnul Pedley într-o întreprindere neverosimilă şi nefericită – are de-a face cu Comitetul din Tanger.

— E major, făcu Jem. Învăţaţii de la Oxford mai sunt aici?

— Da, la micul dejun a avut loc o discuţie foarte animată despre fabricarea sticlei şi apoi toţi s-au dus la lăptărie, care a fost transformată temporar într-un atelier pentru suflat sticla. Încearcă un efect prin adăugarea de oxid de plumb în combinaţie cu un pic de cupru. Ambasadorul Spaniei e încântat de idee şi a petrecut toată ziua cu ei în lăptărie, dar va fi la Joc în seara asta, desigur.

— Excelent! spuse Jem simţind o urmă de interes. Mă voi opri mâine la lăptărie.

— După cum ştiţi, comisarul marinei a adus trei căruţe pline de marfă valoroasă săptămâna trecută; ducele de Wintersall a scris cu rugămintea de a-l aduce pe comisar la Joc în viitorul apropiat. Mi-am permis să răspund afirmativ.

— Foarte bine, zise Jem.

Zilele astea, Jocul – inima petrecerii din casa lui – tindea să se populeze singur.

— În seara asta e o cină simplă, cu doar treizeci şi trei la masă, zise Povy, întorcând pagina. Valetul dumneavoastră v-a pregătit vesta cu flori şi haina aurie cu dantelă la manşete.

— Pare destul de impozant, rosti Jem, privind vinul învârtindu-se în pahar.

— Avem un duce şi o ducesă în casă, zise Povy cu un reproş uşor. Excelenţa Sa, ducele de Villiers, nu se simte prea bine şi nu ni se va alătura. Nu are febră, dar e epuizat. L-am rugat pe bucătar să îi prepare *eau de poulet rafraichissant.*

— Ceai de găină?

— Pentru cei slăbiţi nu există nimic mai bun, zise Povy. Frunze de sfeclă, salată galbenă şi pui degresat, desigur.

— Eşti un miracol al informaţiilor, Povy.

Povy puse agenda deoparte şi Jem îşi termină vinul. La finalul discuţiilor lor de seară, Povy adăuga în general câteva comentarii valoroase despre musafiri, informaţii pe care nu le aşternea pe hârtie. Dar în seara asta ezită.

— Nu-mi spune că eşti nehotărât cu privire la ceva, zise Jem.

— Nu sunt în totalitate de acord cu prezenţa domnului Cope la Fonthill. Excelenţa Voastră s-a asigurat mereu că nu va fi pângărită nici o inocenţă sub acest acoperiş.

— Îţi împărtăşesc îngrijorarea, zise Jem şi înghiţi ultimele picături, dar i-am promis lui Villiers că o să am grijă de el şi o voi face.

— Cred că se simte drept obiectul atenţiei multora, zise Povy.

Jem îşi ridică privirea.

— Oh?

— Genul acesta de frumuseţe aproape feminină îşi va găsi mulţi admiratori.

— Atunci voi avea mare grijă de puiul acesta, murmură Jem. La naiba cu Villiers că l-a adus aici!

El ezită.

— Villiers pare să vrea ca protejatul său să fie

introdus în lumea plăcerilor companiei feminine, dar…

Povy nici nu clipi.

— S-ar putea ca domnul Cope să aibă alte înclinaţii.

— Ei bine, mă voi asigura că va face propriile alegri, zise Jem, urând faptul că în mintea lui apăruse chiar şi o urmă de dorinţă când îl văzuse pe acest Cope.

Era de ajuns să îl facă să-l displacă, dar era nedrept.

— Motivele ducesei de Cosway de a vizita Fonthill mi-au fost iniţial neclare, zise Povy cu o urmă de frustrare în glas.

— Mă surprinzi, Povy, chiar mă surprinzi. Am crezut că nimic din ce are legătură cu inima omului nu îţi este neclar.

Povy îşi permise un zâmbet.

— Dar acum bănuiesc că doreşte să creeze un scandal şi astfel să îl atragă pe soţul ei înapoi în ţară.

Jem aprobă din cap.

— Probabil va funcţiona.

— A trimis circa douăzeci de scrisori în după-amiaza asta, rugându-mă să le timbrez pe toate cu numele dumneavoastră. Cum ar fi putut la fel de bine să-l roage pe însoţitorul ei, ducele de Villiers, să timbreze scrisorile acelea, deduc că voia sigiliul dumneavoastră pe scrisori ca să se afle că locuieşte la Fonthill.

— Ei bine, scandalurile care se adună în casa asta ar trebui să fie de folos pentru ceva, zise Jem. Asta e tot, Povy?

— Un ultim gând cu privire la noua dumneavoastră secretară, domnişoara Caroline Desjardins. Sunt uşor îngrijorat că ideile ei ar putea fi puţin prea îndrăzneţe.

— E oare posibil?

— Pentru distracţia din seara asta, a angajat mai mulţi servitori – pe cei cu fizic mai bun – ca să joace rolul de „oameni primitivi”.

— Şi ce presupune asta?

— Mătase de culoarea pielii şi un mic şorţ din frunze de smochin brodate în partea din faţă.

Jem izbucni în râs.

— Mătasea e cusută pentru a acoperi corpul cu cea

mai mare exactitate, rosti Povy uşor posomorât. Efectul e obscen, ca să spunem aşa.

— O să văd, zise Jem chicotind. Cred că domnişoara Caroline e o prezenţă bine-venită în casa asta, Povy, Mi-au plăcut poveştile ei despre petrecerile plănuite la Paris pentru ducesa de Beaumont.

Povy făcu o plecăciune şi se retrase.

Jem se îndreptă spre etaj ca să îşi pună costumul auriu cu dantelă la mâneci – pentru că îl asculta întotdeauna pe Povy −, gândindu-se întruna la desenatori francezi frenetici şi la ducese rătăcitoare.

capitolul 10

În care se fac planuri pentru ademenirea lui Lord Strange

Harriet se uită în imaginea ei din oglindă şi se simţi de parcă ar fi băut prea multă şampanie. Se holba la un tânăr foarte frumos. Adevărat. *Frumos.* Acesta purta o jachetă de catifea de un mov-închis, peste care se revărsa cea mai fină dantelă de culoarea laptelui. Mici epoleţi la umeri îl dădeau o formă, iar jacheta se închidea în faţă într-o manieră care să îi ascundă aşa-zişii sâni masculini.

Dar Harriet se holba neîncetat la faţa ei. Ca femeie nu se simţise niciodată frumoasă. Se simţea copleşită de coafurile uriaşe cerute de modă, de crinoline şi de straturile de jupoane, de felul în care corsetul îi împingea sânii în sus şi îi făcea să pară mai mari decât erau în realitate.

Dar într-o simplă pereche de pantaloni şi o jachetă de catifea, cu părul strâns de o panglică, faţa ei se vedea foarte bine.

Harriet nu-şi putea lua ochii de la ea. Fără toate acele bucle pudrate ca nişte turnuri deasupra frunţii, chipul ei arăta şi delicat, şi puternic în acelaşi timp. Gura ei avea chiar o formă frumoasă, deşi nu ar trebui să spună ea asta.

Felul în care valetul îi colorase sprâncenele le făcea frumos arcuite şi îi punea ochii în valoare. Ei îi plăcuse mereu culoarea ochilor ei, dar i se părea că erau pali, de acelaşi căprui maroniu ca restul persoanei ei. Dar acum reflectau culoarea hainei şi ochii aveau o culoare aproape violacee. Exotică. Absolut diferită de ea în orice privinţă.

Singura problemă era... posteriorul ei. Harriet se întoarse şi se uită iarăşi la el.

Aproape că nu-i venea să creadă că avea de gând să iasă pe uşă în felul ăsta. Pantalonii i se mulau pe corp ca o mănuşă. Una era partea din faţă, dar, dacă îşi întindea gâtul ca să se vadă în spate, simţea că o cuprindeau palpitaţiile. Fundul ei, fundul ei părea foarte expus. Foarte expus.

Era rotund. Avea un fund foarte rotund, după cum se dovedise. Cine să fi ştiut asta? Cu toate jupoanele şi crinolinele, nu se uitase niciodată foarte atent la fundul ei. Dar iată-l, aşa era!

Încercă să se gândească la posteriorul bărbaţilor, dar nu-şi putea aminti dacă văzuse vreodată unul la fel de rotund cum părea al ei.

Oare avea să ştie pe toată lumea din clipa în care avea să între în salon? Numai gândul ăsta o făcea să simtă fiori reci pe şira spinării. Încă nu putea face asta. Nu când se simţea frumoasă, puternică şi liberă pentru prima dată în viaţă.

Harriet se îndreptă de spate.

Dacă sugera cineva că era femeie, avea să nege până la ultima suflare. Ezită preţ de o clipă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să adauge un pic de umplutură în partea din faţă.

Nu-şi putea aduce în minte nici imaginea părţii din faţă a pantalonilor unui bărbat. Oare nu se uitase niciodată la corpul unui bărbat?

Se părea că nu. Probabil era mai bine să fie discretă cu privire la dimensiunea mădularului, măcar până când avea ocazia să studieze pantalonii unui bărbat.

Ieşi din cameră şi ezită când ajunse în capătul

scărilor, dându-şi seama că Lord Strange stătea la baza lor, ca şi cum ar fi aşteptat-o pe ea.

Sigur că nu o aştepta pe ea. Probabil îi saluta pe toţi oaspeţii acolo. El avea nişte umeri remarcabil de laţi pentru un bărbat cu şolduri atât de înguste. Ce îşi dorea într-adevăr să vadă era posteriorul lui, dar el se sprijinea de balustradă, privind concentrat o foaie de hârtie.

Ea coborî scările cât de apăsat putu, îndreptându-şi umerii. La baza scărilor reuşi să facă o plecăciune acceptabilă, cu o înfloritură din mână în faţa genunchiului pus în faţă, exact cum o învăţase Villiers.

— Bună seara, milord, zise ea cu voce mai joasă.

Lord Strange ridică privirea.

— Domnule Cope, zise el şi împachetă foaia.

— Dacă îmi indicaţi direcţia salonului, mă voi alătura celorlalţi oaspeţi.

Ea auzi zgomot de râsete şi voci din capătul celălalt al coridorului.

— Vă conduc, zise el părând iritat din cine ştie ce motiv.

Dar nu părea să bănuiască faptul că ar fi fost femeie, aşa că Harriet se simţi triumfătoare. Ea se întinse automat să îi ia braţul şi apoi lăsă brusc mâna jos.

Din fericire, el nu îi observă greşeala, pentru că era ocupat să îşi pună foaia în buzunarul de la vestă.

— Ce studiaţi? întrebă ea făcând un pas în lateral pentru ca umerii să nu li se atingă.

— Un catalog de licitaţii pe care tocmai l-am primit de la Londra. Un bărbat pe nume Bullock îşi vinde colecţia de păsări colibri.

— Ce nume minunat – pasărea colibri! făcu Harriet înainte să-şi dea seama că bărbaţii nu foloseau cuvinte precum minunat. Vreau sa spun agreabil...

Vorbea ca o proastă.

— Colibri sunt păsări mici din America, zise Lord Strange, ignorând comentariul ei stupid. Sunt curios în privinţa lor.

— Cât de multe sunt?

— 232.

— Aşa de multe păsări! Moarte?

El o privi.

— Foarte. Împăiate.

Ea reuşi să nu se cutremure. Bărbaţilor le plăcea să omoare vietăţi şi să le împăieze. Chiar şi Benjamin renunţa la tabla de şah când şi când ca să se plimbe prin pădure cu o puşcă pe umăr.

— Excelent, zise ea cu cât de mult entuziasm reuşi să adune. Şi mie îmi place să vânez potârnichi.

Liniile sardonice din jurul gurii lui se adânciră. Probabil râdea de ea, dar nu spuse nimic. Ajunseră la uşa salonului şi un servitor o deschise în faţa lor. El se opri o clipă.

— Domnule Cope?

— Milord?

— Villiers m-a rugat să am grijă de dumneavoastră. Mă voi strădui să reţin unde vă aflaţi, dar va trebui să vă rog să mă căutaţi dacă se întâmplă ceva care vi se pare o noutate inconfortabilă.

Harriet aproape că se legăna pe vârful picioarelor, nerăbdătoare să vadă ce era o noutate, inconfortabilă sau nu.

— Vă mulţumesc, Lord Strange, zise ea. Vă rog… zise şi făcu semn spre uşă.

După o viaţă întreagă de intrat în faţa domnilor pe uşă, ea voia ca el să treacă primul. Ca să-i poară examina posteriorul.

El îi aruncă o privire cu o expresie destul de ciudată, ceva ce nu reuşi să înţeleagă.

— Nu faceţi nebunii prea exuberante.

— Voi încerca să fac contrariul, zise ea pe un ton apăsat de rece.

— Excelent!

El se întoarse şi păşi doar ca s-o dezamăgească.

Haina îi atârna peste fund. Era într-adevăr o haină superbă. Mânecile aveau o broderie delicată şi se terminau cu manşete din dantelă de auriu mat. Combinaţia îi conferea strălucirea unui rege al piraţilor, se gândi Harriet

încântată.

El era tot ce credea ea că trebuia să fie un bărbat cu reputaţia lui: periculos, uşor îmbufnat, probabil obosit de toate orgiile degenerate la care participase. Arăta asemenea cuiva care nu era surprins de nimic niciodată. Chiar şi liniile senzuale ale gurii arătau că experimentase toate plăcerile pe care le putea oferi viaţa.

Era într-adevăr păcat că haina era aşa de lungă. Dar Harriet observă că pantalonii erau la fel de strâmţi ca ai ei, dar dintr-un material chiar mai fin, iar picioarele lui erau mult mai musculoase. De fapt, muşchii ei erau slabi în comparaţie cu picioarele lui bine definite. Era fascinant. Cum nu observase înainte de asta picioarele bărbaţilor?

El se întoarse spre ea cu o privire indiferentă.

— Haideţi! Villiers spune că trebuie să deveniţi bărbat. Iar casa mea este cu siguranţă locul unde se poate întâmpla asta.

Ea rămase cu gura căscată.

— A zis el...

Lord Strange ridică din umeri.

— Nu e nimic ruşinos în asta. Am fost cu toţii nevinovaţi la un moment dat. El o studie din cap până în picioare. Ştiu de mama dumneavoastră şi cât de aproape de ea v-a ţinut. Faptul că nu aţi avut companie masculină se vede din felul în care păşiţi. Şi vorbiţi.

— Va spus asta?

— Suntem prieteni vechi.

Harriet înghiţi în sec.

— O să vă ajut, zise el şi se întoarse cu spatele. Mâine. Astă seară încercaţi să nu faceţi vreo boacănă. Aveţi un prezervativ?

Harriet clipi spre el.

— Poftim?

— Un prezervativ, zise el nerăbdător. Spuneţi-mi că ştiţi ce înseamnă!

Ea clătină din cap, iar el scoase un sunet – pe jumătate geamăt, pe jumătate oftat.

— O să vă spun mâine, în seara asta încercaţi să nu

ajungeţi în patul nimănui, aţi înţeles?

— Da, reuşi ea să răspundă.

— La naiba dacă nu staţi ca o femeie! zise el părând dezgustat.

Ea se îndreptă de spate.

— Mai bine, zise el morocănos. Ştiţi să vă duelaţi?

Ea clătină din cap.

— O să vă învăţ mâine scrimă. Trebuie să vă mişcaţi ca un bărbat, nu ca o femeie. Poate că vă ajută să aveţi o armă în mână. Şi, pentru Dumnezeu, amintiţi-vă că bărbaţii nu îşi zâmbesc unui altuia aşa cum o faceţi acum!

— De ce nu? întrebă Harriet şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

Era unul fals, pentru că începea să fie tot mai iritară de aroganţa lui Strange.

— Arătaţi ca un trântor, mârâi el spre ea.

Ea clipi.

— Uitaţi, sunteţi în dezavantaj!

Ea îşi puse mâinile în şolduri, apoi le lăsă jos când el îi aruncă o privire dezgustată.

— Credeţi-mă! Sunteţi.

— Aţi putea măcar să lămuriţi critica.

El îşi încordă bărbia.

— Hai să zicem aşa: mama natură nu v-a oferit prea multe atuuri. Nu e vina dumneavoastră.

— Ce fel de atuuri? Despre ce vorbiţi?

— Aveţi genele prea lungi, zise el şi se aplecă în faţă. Şi… Flutură mâna spre silueta lui. Nu aveţi fizicul unui bărbat.

Harriet era conştientă de hohotul de râs care i se aduna în piept, dar afişă o expresie de demnitate furioasă.

— Vă asigur că natura mi-a oferit tot ce-mi trebuie ca să pot juca rolul unui bărbat.

— Nu mă referam la asta, zise el, părând oripilat.

— Bine, rosti Harriet.

Şi apoi, ca să-şi dovedească punctul de vedere, îşi ajustă partea cu nasturi a pantalonilor, aşa cum îi văzuse pe bărbaţi făcând de nenumărate ori.

— O să discutăm mâine despre asta, zise el şi făcu un pas în spate. Villiers m-a rugat să vă ajut şi o voi face. Dar va fi o sarcină foarte dificilă. Presupun că ar trebui să începem prin a vă prezenta unei femei.

— Pot să mă descurc şi singur.

El pufni şi se întoarse, cercetând mulţimea cu privirea. Nu păreau a fi adunătura de degeneraţi pe care o descrisese Jemma. De fapt, nu arătau diferit de oamenii care participaseră la balul Jemmei. Desigur, nu purtau costume, deşi era o tânără pe margine care părea să fie îmbrăcată în păstoriţă. Nici o păstoriţă de pe pământurile lui Harriet nu purta rochia desfăcută până la brâu.

Strange îi urmări privirea.

— Bună alegere, zise el. Aţi ales o tânără care probabil va fi foarte fericiră să vă iniţieze şi să vă facă bărbat. Şi presupun că ar putea chiar să o facă fără să vă transmită vreo boală. Dar nu trebuie să păreţi aşa de dornic, pentru Dumnezeu! Nici o femeie nu vrea să se culce cu un bărbat care gâfâie de nerăbdare lângă fusta ei.

Harriet înghiţi în sec. Totul se întâmpla mai repede decât anticipase.

— Haideţi!

El porni şi ea îl urmă, trezindu-se că făcu o plecăciune în faţa tinerei păstoriţe un minut mai târziu.

Ea avea părul roşu-căpşună, o gură rubinie şi sâni care stăteau să erupă din costum. De fapt, era exact genul de femeie care o făcea de regulă pe Harriet să se simtă mizerabil de invizibilă.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Nell Gale, zise Strange. Domnişoară Gale, acesta este domnul Cope.

În mod normal, femei ca domnişoara Gale ar fi fost teribil de emoţionate să vorbească cu o ducesă. Dar, dacă se întâmpla să se uite la Harriet, o catalogau instantaneu drept o femeie care nu era nici stăpână pe ea, nici o persoană de încredere.

Domnişoara Gale ar fi făcut o reverenţă destul de neîndemânatică şi apoi ar fi plecat să râdă cu femei mai

interesante, genul care vorbeau despre scandaluri sau mai degrabă să flirteze cu domni.

Dar domnul Cope se părea că nu era la fel de intimidant ca o ducesă – şi cu siguranţă era mult mai interesant. Harriet ghici asta pentru că domnişoara Gale – sau Nell, cum rugă pe dată să i se spună – făcu pe dată o mişcare cu şoldurile care îi făcu pieptul să se legene într-o manieră uimitoare.

Strange se retrase câteva minute mai târziu, iar Harriet se trezi sporovăind cu Nell despre costumul de păstoriţă, care era pentru o piesă pe care o repeta.

Era surprinzător de distractiv. Nell avea un dar special: Harriet se trezi râzând în hohote când văzu cum imita disperarea unei matroane înţepate, al cărei câine urinase pe roba lordului cancelar. Ambele acceptară câte un pahar de vin şi curând stăteau confortabil pe o canapea într-o margine a încăperii.

Harriet se distra aşa de tare încât aproape că uită că era îmbrăcată ca un bărbat, cu excepţia momentului când îşi puse picior peste picior. Asta i se păru aşa de distractiv încât continuă să o facă până când Nell o întrebă dacă are cumva glezna scrântiră.

— Nu, făcu Harriet, amintindu-şi din nou să vorbească pe o voce joasă.

— Mă aştept să fii emoţionat, fiind prima noapte aici, zise Nell încurajator. Nu-ţi face griji! Nu e nici pe departe aşa de rău cum am crezut eu înainte să vin. Am crezut că o să aibă loc orgii în faţa ochilor mei.

— Hm, făcu Harriet, la fel şi eu, evident.

— Când eşti bărbat, probabil te bucuri de aşa ceva, zise Nell, gropiţele făcând-o încântătoare.

— Nu neapărat, se aventură Harriet.

— Cred că suntem cam de aceeaşi vârstă, zise Nell. Sau poate că eu sunt un pic mai mare. Voi fi îndrumătoarea ta, pentru că văd că nu eşti tocmai pregătit pentru viaţa asta.

— Dar tu eşti? riscă Harriet.

— Dacă mă întrebi dacă sunt curtezană, răspunsul e

nu, zise Nell iute. Sunt actriţă. Lord Strange deţine Hyde Park Theater şi îi place ca repetiţiile să se ţină la Fonthill. Şi, doar ca să ştii, Lord Strange nu permite unor curtezane adevărate să vină în casa lui. Oamenii fac tot soiul de lucruri urâte... Ea îşi plecă vocea şi adăugă: Dar nu are loc niciun schimb de bani, dacă înţelegi diferenţa.

Harriet o înţelegea.

— Ce crede familia ta despre vizita aici?

— Nu prea am cine ştie ce familie, zise Nell şi îi apărură din nou gropiţele. Nu crezi că sunt *o fată cuminte,* nu-i aşa, Harry? Se corectă apoi imediat: Domnule Cope.

Harriet nu se putu abţine să nu zâmbească. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca Nell până atunci, pe nimeni aşa de păcătos de vesel.

— N-am nevoie să fiu curtezană, zise Nell. Sunt o actriţă foarte bună. N-aş vrea niciodată să mă întreţină un bărbat; toţi sunt nestatornici. Nu mă deranjează să îţi spun, pentru că văd că încă nu ai fost la Londra, dar vreau să fiu actriţă principală într-o bună zi. Dar chiar şi acum câştig destul de bine.

— Pot să-mi imaginez, zise Harriet.

— Aici există un singur bărbat care chiar îmi place, zise ca şi se aplecă mai aproape de ea.

Harriet răsuflă uşurată. Nu era sigură că era pregătită să o respingă pe Nell. Avea impresia că, dacă Nell se hotăra să ajungă în pat cu cineva, bărbatul respectiv nu ar fi avut prea multe de spus în privinţa asta.

— E vorba de Strange. Dar e imposibil de abordat. Sunt sigură că aş putea să-l fac să mă iubească. Ai văzut cum se uita la mine şi cum te-a adus direct încoace. Cred că are sentimente ascunse pentru mine, dar nu ştie cum să le exprime.

— Crezi că nu se poate exprima? întrebă Harriet neîncrezătoare.

Strange îi dădea impresia unui bărbat care ştia foarte bine cum să îşi exprime orice emoţie dorea. De fapt, chiar ideea ca Strange să îşi exprime dorinţa o făcu să simtă o uşoară slăbiciune în genunchi. El s-ar fi uitat la o femeie, iar

ea ar fi…

— Cred că mă doreşte, dacă asta nu te şochează foarte tare, tinere Harry, sporovăi Nell. Dar eu sunt tânără şi frumoasă şi el e *bătrân*.

— Câţi ani are?

— 32, răspunse Nell. L-am căutat în cartea asta plină de zile de naştere – are 32 de ani. Foarte bătrân. Are o fiică, să ştii, deşi nu am văzut-o niciodată. Am auzit că e sclipitoare şi că vorbeşte în ecuaţii matematice.

Strange era cu patru ani mai mare decât Harriet, ceea ce nu însemna că era aşa de bătrân. Dimpotrivă.

— Problema e că el nu are prea mult de-a face cu femeile, spuse Nell. L-am observat în ultima săptămână, de când am venit aici.

— Nu are niciodată de-a face cu femeile? întrebă Harriet. Am crezut că era notoriu pentru relaţiile lui.

— Este, dar nu pot să înţeleg de ce. Ei bine, trebuie doar să te uiţi la el şi îţi dai seama că a avut amante, zise Nell.

Avea un fel foarte direct de a vorbi pe care Harriet îl găsea fermecător. Nici o femeie din înalta societate nu vorbea vreodată aşa.

— Poate că are o amantă, zise Harriet. Uită-te la el acum!

Strange dansa cu o femeie mai în vârstă. Ea era frumoasă într-un fel înspăimântător.

— Doamna Cummingworth, făcu Nell şi îşi ţuguie buzele. E bătrână. Ar leşina dacă el i-ar arunca măcar o privire interesată, dar nu o face. Uită-te la faţa lui! O ascultă, dar nu îi pasă deloc. Aşa arată cel mai adesea.

Era adevărat.

— Cât de straniu! făcu Harriet. Cât a trecut de la moartea soţiei lui?

— Opt ani. A murit la naştere. Nu cred că o mai jeleşte. În afară de asta, toată lumea ştie că a avut o aventură cu Corisande de Grammont.

— Actuala Lady Feddington?

— Da. Ea nu mai vine pe aici, dar se pare că, înainte

să se căsătorească, era aşa de îndrăgostită de Strange încât a ameninţat că se aruncă de pe un pod dacă el nu se culcă cu ea.

— Şi?

— S-a culcat cu ea. Dar apoi a spus că, dacă îl va obliga cineva să petreacă şi a doua noapte cu ea, el va fi cel care se va arunca de pe pod.

Nell se cutremură uşor.

— E o provocare. Ştiu, pur şi simplu ştiu că, dacă aş putea să-l am în pat o noapte, l-aş face să mă iubească.

Harriet se gândi că Nell era o actriţă adorabilă şi amuzantă. Şi mai credea că, dacă Strange ar fi ajuns în patul lui Nell, s-ar fi plictisit teribil.

Nu putea să spună de unde ştia asta.

— Mă întreb cine e aia? spuse Nell foarte tăios.

Harriet se uită şi o descoperi pe Isidore în braţele lui Strange. În comparaţie cu Nell, Isidore era o flacăra vie. Nell era drăguţă, Isidore era frumoasă. Ba, mai mult. Isidore avea o inteligenţă sălbatică şi îi făcea pe privitori să creadă că avea să îşi arunce hainele de pe ea, că ar fi făcut ceva îndrăzneţ şi l-ar fi sărutat pe bărbatul din faţa ei.

Harriet simţi o înţepătură de invidie. Ea însăşi nu ar fi avut nicio şansă să pară interesantă pentru un bărbat asemenea lui Strange. Şi totuşi, cum i-ar fi putut el rezista lui Isidore? Nu putea. Nu avea cum.

— Uită-te cum îl priveşte! zise Nell. Va descoperi curând că Strange nu e cucerit de asemenea gesturi. El nu e…

Se opri.

Buclele lui Isidore erau ridicate în creştet. Iar dacă faţa lui Harriet părea copleşită de genul acesta de coafură, cea a lui Isidore părea chiar mai frumoasă. Ea îi zâmbea lui Strange de parcă regina însăşi intrase în încăpere şi-şi alesese un consort.

Toată lumea îi privea. Toţi ochii văzură cum Strange îi răspundea la zâmbet, felul în care ea îl făcea să râdă un moment mai târziu.

Harriet oftă în sinea ei. Desigur, Isidore spusese că

intenţiona să flirteze cu Strange. Iar Isidore încă nu întâlnise un bărbat pe care să nu-l poată fermeca.

Se părea că Strange era la fel de bărbat ca toţi ceilalţi.

Se uită pieziş la Nell. Biata Nell... gura ei mică devenise o linie dură şi posomorâtă.

— O să-l ia înainte să am vreo şansă, zise Nell. Nu e drept. Ştiu că aş putea să-l fac să râdă. Intenţionam să îi trimit o scrisoare. Dar un reuşesc să-mi dau seama cum aş putea să fac să îi parvină scrisoarea. Trebuie doar să te uiţi la domnul Povy ca să ştii că el nu livrează scrisori de la femei. Dar a mea ar fi diferită! Aş putea cu adevărat să-l fac să se îndrăgostească de mine, nu ca toate celelalte, care îl vor doar pentru că e bogat. Nell îşi trase nasul. Nici măcar nu-mi pasă că e bogat.

Harriet o bătu pe braţ.

— E felul în care se mişcă, zise Nell. Nu ştiu de ce, dar m-aş tot uita la el. Şi la felul în care pare amuzat, ironic, de parcă întreaga lume ar exista doar pentru distracţia lui. E inaccesibil, ştii? Vreau să-l facă să se înfierbânte, să se trezească, să se uite la mine. Vreau...

— Mâine mă învaţă scrimă, zise Harriet

— Eşti norocos, zise Nell plină de dor. Mi-ar plăcea să-l văd cu o sabie în mână.

Harriet se gândi că vorbele ei aveau dublu sens, dar nu era sigură.

Pe ringul de dans, Strange făcea o plecăciune în faţa lui Isidore. Ea se întoarse de parcă el nu ar fi existat direct în braţele altui bărbat. Aşa era Isidore. Nu lăsa niciodată un bărbat să afle că era interesară de el.

Strange rămase o clipă nemişcat. Chipul îi era de necitit.

— Uită-te! făcu Nell şi îşi strânse dureros degetele pe braţul lui Harriet. A plecat. Poate că nu e interesată.

— Poate, făcu Harriet.

— Acum dansează cu Lord Winnamore, zise Nell. El e un libertin, dacă ştii ce înseamnă. Ba chiar am auzit că a luat trei Graţii cu el în pat în acelaşi timp.

— Graţii?

— O trupă muzicală, zise Nell şi strâmbă din nas. Sunt opt. Trebuie să recunosc că toate cântă foarte frumos. Dar îşi petrec cea mai parte a timpului întinse pe spate. Te duelezi mâine cu Strange?

— Da, răspunse Harriet.

— Atunci ai putea să îi dai o scrisoare de la mine.

— Eu…

Degetele de pe braţul ei se încordară.

— I-o vei da, nu-i aşa? O să stau trează toată noaptea ca s-o scriu şi ţi-o dau pe sub uşă mâine-dimineaţă. Vrei? Te rog, ca prieteni!

Erau prieteni?

— În schimb, voi face ceva pentru tine, zise Nell. Dădu drumul braţului lui Harriet şi se trase înapoi. Eşti interesat de femei?

Harriet fu aşa de uimită încât rămase cu gura căscată.

— Eşti aşa de inocent, zise Nell şi clătină din cap. E o întrebare cinstită, Harry. Ai un aer foarte atrăgător pentru anumiţi bărbaţi.

Harriet înghiţi în sec.

— Serios?

— Presupun că asta înseamnă că îţi plac femeile?

— Oh, categoric! se bâlbâi Harriet. Categoric, desigur. Dintotdeauna.

Nell râse, dar era un râs fermecător.

— Voi face ceva pentru rine, Harry. Dacă îi dai scrisoarea mea lui Strange şi te asiguri că o citeşte, te voi prezenta uneia dintre Graţii. O Graţie prietenoasă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu trebuie să faci asta, zise Harriet iute. Sunt bucuros să îi dau scrisoarea. Ce intenţionezi să scrii în ea?

— O să îi spun că poare să mă viziteze în camera mea, zise Nell şi se lumină la faţă. Bărbaţilor le place când femeile sunt directe în chestiuni din astea.

Harriet se uită la Strange.

El dansa cu o tânără femeie care îi zâmbea generos. Era îmbrăcată foarte elegant, într-o rochie crem brodară cu

flori, cu o fustă din plasă rubinie deasupra. Harriet simţi o mică înţepătură de dor feminin.

— Văd la ce te gândeşti, zise Nell chicotind. Nu ai cum să-ţi permiţi pe cineva ca ea. E Sophia Grafton, E monstruos de extravagantă. Am auzit că uneori merge la magazinul de textile şi plăteşte câte 30 sau 40 de guinee pentru o haină din mătase de iarnă şi apoi cumpără două sau trei în plus. Şi nici măcar nu le poartă, doar le dă cameristelor ei. Are patru cameriste doar pentru ea. Poţi să-ţi imaginezi?

— Dar ai spus că nu sunt curtezane la Fonthill, zise Harriet nedumerită.

— Ei bine, dacă vrei să fii strict în ce priveşte eticheta… făcu Nell. Dar nu ai câştiga-o niciodată pe Sophia Grafton doar cu bani dacă la asta te gândeşti. În momentul ăsta e însoţită de Lord Childe. Vezi, el e acolo, în partea aceea a încăperii, vorbind cu una dintre Graţii.

Graţia în cauză avea un păr enorm, umflat şi în care erau înfipţi şase sau şapte piepteni cu nestemate.

— Mă aştept ca Sophia Grafton să îi dea drumul lui Harrington ca unui cartof fierbinte dacă Strange îşi manifestă interesul pentru ea.

— Ei bine, asta vreau să spun, zise Harriet. Nu cred că o singură scrisoare în care să-l inviţi în patul tău va fi de ajuns. Cu siguranţă domnişoara Grafton a lansat o invitaţie similară în scris sau altfel.

Nell păru ofensată.

— Nu pot să mă compar cu Sophia Grafton! Ea probabil are 26 de ani. Sunt sigură că deja are riduri la ochi. Uită-te la ea! E genul care zace toată ziua pe canapea şi oftează. Nu e foarte distractivă în dormitor, dacă îmi scuzi familiaritatea, Harry.

Harriet înţelegea exact la ce se referea.

— Dar tot crezi că Lord Strange a primit o invitaţie. Ai nevoie să-l fascinezi într-un fel. Să ieşi în evidenţă.

Nell rămase tăcută o clipă.

— Ştiu! Aş putea să mă vopsesc cu vopsea aurie şi să-mi lipesc perle pe corp. Secretara lui Lord Strange e

franţuzoaică – ea spunea că franţuzoaicele fac uneori asta.

— Dar… zise Harriet neîncrezătoare.

— Aş putea să pun să fiu adusă în camera lui deghizată în statuie, zise Nell. Şi apoi statuia ar prinde viaţă. Şi aş face lucruri pe care nu le-ar putea uita niciodată. Nell rânji. Ar fi de-a dreptul shakespearian. El a scris o piesă în care statuile se trezesc la viaţă.

Harriet începea să simtă foarte multă afecţiune pentru Nell. Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea.

— Şi ce anume ai avea în minte? întrebă ea curioasă.

Dar uitase că era îmbrăcată ca un bărbat, aşa că Nell izbucni în râs.

— Va trebui să le descoperi singur cu altă femeie, Harry, dragul meu!

— Cred că vopseaua aurie sună foarte lipicios şi inconfortabil, zise Harriet. Şi, chiar dacă ai impresia că nu am experienţă, Nell, nu e cazul.

Nell izbucni în râs.

— Eşti un adevărat cuceritor, Harry! Pot să spun asta doar uitându-mă la tine.

— Vreau să spun că nu sună foarte confortabil să facă dragoste cu tine dacă ai perle lipite de corp. Şi nici să sărute vopsea aurie.

— Fără sărutări? întrebă Nell îngrozită.

— Presupun că buzele tale nu ar fi vopsite, zise Harriet, dar mă îndoiesc că Strange te-ar săruta în altă parte.

— Chiar dacă intenţionez să îi ofer lui Strange o noapte de neuitat, nu am de gând să renunţ la propria plăcere. Nu obişnuiesc să fac asta.

— Scrie-i o scrisoare care-l va fascina, sugeră Harriet. Fă-l să încerce să ghicească cine eşti. Poate cu o ghicitoare sau ceva de genul ăsta.

— O ghicitoare? întrebă Nell. Singura ghicitoare pe care o ştiu are legătură cu găina şi cu oul şi am uitat care era.

— Poate nu o ghicitoare, dar cum ar fi un poem, un vers oarecare pe care să nu-l înţeleagă imediat?

— Nu sunt prea pricepută la poezie, zise Nell neîncrezătoare. Pot să citesc şi să scriu. Dar poezia ar putea să fie prea… Se uită la Harriet. Tu ai putea să scrii un poem.

— E seducţia ta, Nell.

— El n-ar şti niciodată. Şi cred că ai dreptate. Uită-te la el acum!

Strange încă mai dansa cu Sophia Grafton.

— Pare plictisit, zise Nell. Chiar dacă Sophia s-a împodobit cu perlele ei, el tot pare plictisit.

Harriet trebuia să admită că era adevărat. Strange arăta ca un bărbat care se culcase cu multe femei şi îşi pierduse interesul, cu perle sau fără perle. Crezuse că nici ea nu mai era interesată de sex de când murise Benjamin. Dar acum nu putea să nu se uite la muşchii lui Strânse şi să se întrebe…

— Sper că te uiţi la Sophia cu expresia aia în ochi, zise Nell. Pentru că altfel ai mare ghinion. N-am auzit nicio şoaptă despre faptul că Strange ar putea fi interesat de bărbaţi, dacă nu te superi.

— Deci chiar crezi că nu aş putea să mi-o permit? întrebă Harriet şi se forţă să pară gânditoare.

— Niciodată, răspunse Nell. Nu dacă tatăl tău nu e proprietarul a patruzeci de mori sau ceva de genul ăsta.

Harriet clătină din cap.

— Atunci nici măcar nu te mai uita la ea, o sfătui Nell. Gândeşte-te la ridurile ei! Între timp, poţi să compui scrisoarea pe care să i-o scriem lui Strange.

— Noi? întrebă Harriet.

— Noi sau, mai bine zis, tu, făcu Nell. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai bună mi se pare sugestia ta, Harry. Sigur, tu ar trebui să scrii scrisoarea, pentru că poţi să o faci să sune interesant, inteligent, misterios. În vreme ce eu l-aş ruga doar să-mi facă o vizită. Ceea ce, adăugă ea, funcţionează la majoritatea bărbaţilor, te asigur.

— Sunt sigură că funcţionează, zise Harriet. Dar nu pot să scriu scrisoarea pentru tine, Nell.

— Ba da, poţi. Dacă o faci, te voi prezenta Graţiei mele favorite. Numele ei e Kitty şi e adorabilă. Dacă ar fi actriţă, aş fi groaznic de geloasă pe ea.

— Aşadar Graţiile nu sunt actriţe?

— Oh, nu! Nu întreb prea multe despre ce fac în reprezentaţiile lor, rânji Nell. Pozează pentru tablouri pentru domni. Dacă ai destui bani, poţi să le ai pe toate pozând pentru tine.

— Goale? chiţăi Harriet.

— Dar cum altfel? chicoti Nell.

Cum altfel, într-adevăr? Era fascinant să vezi cât de deschise erau relaţiile dintre bărbaţi şi femei în lumea lui Lord Strange.

— Bănuiesc ci se folosesc de nişte eşarfe de voal. Dar îţi voi aranja, făcu Nell cu o pauză pentru impresie, o vizionare privată cu Kitty. În general, ea joacă rolul lui Erato… Ştii ce interpretează?

Harriet clătină din cap.

— Poezia erotică, zise Nell veselă. Se pare că ştie enorm de multe şi poate să le recite în trei limbi diferite.

— Asta e! exclamă Harriet.

— Ce anume?

— Poezie erotică. Trebuie să îi trimiţi fragmente de versuri. Va fi fascinat de asta.

— Nu dacă are impresia că sunt Kitty, nu o va face. Kitty ar fi minunată pentru tine, dar e genul care chicoteşte… Nu cred că Strange…

— Putem să lămurim asta, făcu Harriet. Dar nu vezi cât de bine ar funcţiona? Poţi să îi trimiţi un vers sau două o dată pe zi şi apoi fixezi un loc de întâlnire. Apoi poţi să faci toate lucrurile alea pe care nu vrei să mi le spui şi nu vei mai avea nevoie dr scrisori.

— Eşti minunat, Harry! zise Nell. Minunat! Şi e aşa de minunat că ştii toate lucrurile astea despre poezii. Probabil pentru că eşti bărbat. Nimeni nu îmi scrie poezii.

Nell părea destul de melancolică.

— N-am citit poezii, zise Harriet direct.

— Oh, nu contează! făcu Nell şi o bătu pe Harriet pe

mână. O rog pe Kitty să îţi împrumute una dintre cărţile ei. Cred că ea călătoreşte tot timpul cu ele. Poţi să selectezi ceva.

— Nu ar trebui să alegi tu poezia? întrebă Harriet.

— Sunt prea ocupată, făcu Nell iute. Avem repetiţie dis-de-dimineaţă. De fapt, aş face bine să mă duc la culcare. O s-o rog pe Kitty să îţi aducă o carte de poezii în seara asta. În dormitorul tău. Gândeşte-te la asta, Harry! Şi o să îmi dai o scrisoare de dimineaţă, nu-i aşa?

Apoi îi depuse lui Harriet o sărutare pe obraz şi plecă.

capitolul 11

„Şi ea tot acolo stă întinsa şi lui îi strigă: Iarăşi, te rog!”

Kitty se dovedi a fi o persoană drăguţă, cu păr auriu-deschis şi cu un ton uşor obraznic, care sugera că nu era natural. Avea aerul cuiva fără ambiţia de a fi o lady, dar cu ambiţia de a se distra foarte bine.

Ea apăru în uşa lui Harriet, din fericire înainte ca aceasta să apuce să se dezbrace.

— Nell mi-a spus că i-ai făcut o favoare, zise Kitty cu un chicotit fermecător. Te deranjează dacă mă aşez? Sunt epuizată după cât am dansat.

Şi se aşeză pe patul lui Harriet. Ea se retrase şi se sprijini cu spatele de uşă.

— E foarte amabil din partea ta să îmi împrumuţi o carte.

— E una dintre favoritele mele. Domnilor le place să citesc cu voce tare.Ştii doar că sunt muza poeziei erotice.

Harriet clipi. Kitty chiar credea că era o muză?

Kitty era ocupată a răsfoi cartea.

— Ai vrea să îţi citesc o poezie? Ridică privirea cu un zâmbet viclean. Ar fi absolut gratis, desigur. Nici nu pot să spun de câte ori a trebuit să citesc poezii pentru câte un

domn faţă de care nu simţeam nicio atracţie.

Zâmbetul ei se lărgi şi Harriet îşi dădu seama cu un început de panică – Kitty se putea simţi atrasă de domnul Cope.

— Asta e una amuzantă, continuă Kitty. E vorba despre curtea unui bărbat. Asculta versul ăsta; „E un creion cu o gaura în vârf pentru a scrie între cele două falduri ale cărţii ei”. Nu e amuzant? Ea râse vesel. Cartea cu două falduri!

Harriet zâmbi crispată.

— „E un pitic în înălţime şi lungime, dar cu puterea unui uriaş”, citi Kitty. Să ştii că am ajuns să ştiu câte ceva despre bărbaţi. Ştiu dacă un bărbat e un pitic. Ea se ridică şi pluti spre Harriet. Domnule Cope, nu te deranjează dacă îţi spun Harry, nu-i aşa? Ea se opri în faţa lui Harriet şi îşi trecu mâna peste obrazul ei. Pielea ta e aşa de netedă, de parcă nu ai avea deloc barbă!

— Hm, făcu Harriet şi se mută iute de acolo. Sunt versuri foarte amuzante, domnişoară Kitty.

Ea o urmă.

— Ce voiam să spun, Harry, este că pot să-mi dau seama când un bărbat este pitic, iar tu eşti mai degrabă dintre cei uriaşi, nu crezi?

Era nevoie de mai puţină umplutură, în mod clar.

Harriet se întoarse şi îşi drese glasul ca să spună ceva, dar se auzi o scurtă bătaie în uşă. Ea se întoarse şi îl găsi pe Lord Strange în uşă.

Se uită de la Kitty la Harriet şi apoi ridică dintr-o sprânceană.

— Mă surprinzi, domnule Cope. Chiar o faci.

Kitty îi zâmbi încântător, cu gropiţe.

— Tocmai îi împrumutam lui Harry o carte, Lord Strange. Din biblioteca mea specială.

În ochii lui Strange apăru o expresie stranie, dar Harriet era prea jenată de faptul că faţa ei începuse să se încingă ca să o poată interpreta. Oare bărbaţii se îmbujorau? Nu îşi amintea să-l fi văzut pe vreunul îmbujorându-se, dar Harry Cope se înroşea în mod clar.

O secundă mai târziu, Strange o apucase pe Kitty de braţ şi o însoţea afară din cameră, spunându-i că avea nevoie de somnul de frumuseţe. Apoi îşi bagă din nou capul în cameră.

— Nu mai invitaţi femei în cameră înainte să ţineţi roşeaţa sub control, deşi nu e la fel de rău cu a pierde controlul asupra ritmului, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ne vedem de dimineaţă. Mergem să călărim.

Harriet ar fi fost înfuriată de stilul său arogant, dar era recunoscătoare că scăpase de Kitty. Avea impresia clară că fata era pe cale să se repeadă la ea ca să ia creionul şi să înceapă să scrie. Ar fi fost foarte surprinsă când ar fi apucat o şosetă de lână rulată.

Lucille o ajută pe Harriet să-şi scoată haina şi fâşiile de bumbac care îi ţineau sânii prizonieri. În sfârşit, reuşi să se bage într-o cadă cu apă caldă şi oftă uşurată.

— Lucille, vrei să îmi dai cartea de versuri de pe pat? întrebă ea.

Lucille alerga prin cameră şi bombănea. Nu era obişnuită să lucreze pentru două femei, ca să nu mai vorbim de a îmbrăca un bărbat, dar nu ar fi putut să aducă o cameristă în plus pentru domnul Cope.

— Nu-ţi face griji, zise Harriet, poţi să ai grijă de Isidore. O să chem pe cineva să ia apa.

Lucille se răsuci brusc cu mâna în şold.

— Şi cum veţi face asta, Excelenţă? O privire aruncată cămăşii de noapte, şi servitorii îşi vor da seama.

— E foarte simplă, protestă Harriet. Ar putea fi foarte bine cămaşa unui bărbat.

— Nu e vorba de model, ci de ce se poate vedea între picioarele dumneavoastră când sunteţi îmbrăcată cu ea, zise Lucille exasperată.

— Oh! făcu Harriet. Îmi pare rău că îţi dau aşa de mult de lucru.

— Mă duc în camera ei să scot hainele de noapte, decise Lucille. Citiţi-vă cartea şi o să vă spăl pe cap mai târziu. Asta e o binecuvântare în toată nebunia asta. Părul vă e aşa de scurt că nu-mi ia mai mult de un minut să-l

spăl.

Ea îi întinse cartea.

Harriet sări peste poemul intitulat *Curtea unui bărbat*. Nu reuşea să-l vadă pe Strange interesat de un poem deşănţat despre mădularul unui bărbat, indiferent cât de isteţe erau rimele.

Următoarea pagină era un poem numit *Plimbare prin păşunea verde.* Se părea că pe păşune erau multe primule, dar mai erau o fata şi un băiat culcaţi acolo.

Prea bine, doar că...

Băiatul o făcuse o dată, dar fata voia mai mult. Lui Harriet nu-i venea să creadă ce citea; „Şi ea tot acolo stă întinsă şi lui îi strigă: Iarăşi, te rog!”

Era ca şi cum ar fi citit despre o lume diferită de cea în care trăise ea în timpul căsniciei. De fapt, contrastul o făcu să zâmbească. Ce Dumnezeu ar fi făcut Benjamin dacă ea ar fi stat întinsă sub el şi ar fi strigat că mai voia o dată? Nu-şi putea imagina.

Şi de ce ar fi vrut să spună asta? Ea înţelesese că bărbaţii erau cei care voiau sa facă dragoste iar şi iar.

Nu că intimităţile maritale ar fi fost neplăcute. Ei îi plăcuseră întotdeauna. Îi plăcuse să fie cu Benjamin, iar de fiecare dată când îl putea dezlipi de tabla de şah, resimţea asta ca pe o victorie personală.

Ea alungă acel gând şi întoarse din nou pagina ca să descopere alt poem despre mădular şi apoi pe al treilea. Începea sa creadă că bărbaţii îşi doreau să audă doar cântece despre dotarea lor când în sfârşit găsi un cântec pentru o voce feminină: „Cu buzele lui rubinii, cu obrajii ca nişte trandafiri, el ademeneşte toate fetele frumoase oriunde s-ar duce”

Strange cu siguranţă nu avea obraji ca trandafirii, dar părea destul de ademenitor pentru fecioare. Nu că Nell ar fi fost fecioară, desigur. Şi nici Harriet nu era. Era doar... Din cine ştie ce motiv, nu putea să îşi ia ochii de la el când era într-o încăpere.

Mai devreme, când apăruse brusc în uşa camerei ei, inima începuse să-l bată aşa de iute încât avusese impresia

că putea să se vadă. Chiar şi vocea lui părea mai profundă, mai răguşită decât a altor bărbaţi. Acea voce răutăcioasă, combinată cu inteligenţa reală din ochii lui…

În ce o privea pe Harriet, dacă asociai vocea şi ochii, era mult mai tentant decât obrajii ca nişte trandafiri ai unui bărbat.

Nu era de mirare că Villiers fusese de părere că ea era o fată bătrână şi plicticoasă când o atinsese, iar ea îl pălmuise. Judecând după aceste versuri, femeile îi sărutau pe bărbaţi peste tot şi ei întorceau favoarea. El nu făcuse decât să o atingă.

Cu toate astea, poezia nu prea avea şanse să-l tenteze pe Strange. Toată această vorbărie obscenă şi ciudată despre părţile intime ale femeilor şi bărbaţilor era amuzantă, dar ea se gândi la expresia lui când dansase cu Sophia Grafton şi clătină din cap.

I-ar fi trebuit ceva mult mai sofisticat de atât. Mai captivant şi mai erotic.

Dacă ar fi scris scrisoarea pentru ea însăşi…

Doar gândul îi făcu trupul să se înfioreze.

Dacă i-ar fi scris ea lui Strange o scrisoare, s-ar fi adresat inteligenţei lui. Ar fi făcut-o mai degrabă interesantă decât erotică. Putea să şi-l imagineze deschizând scrisoarea şi citind-o întrebător.

L-ar fi făcut să aştepte. El era un bărbat care avea prea multe femei care i se dăruiau prea uşor. Ea l-ar fi condus într-un dans al tentaţiei şi dorinţei. L-ar…

Harriet se trezi din visare. La ce naiba se gândea oare? Era la Strange acasă îmbrăcată ca un bărbat! Ca să nu mai vorbim de faptul ca era o ducesă serioasă, deşi nu se simţea ca atare în momentul acela. Nu avea nici o reţinere să se lase pradă unor fantezii lascive cu gazda lor, indiferent cât de mult…

Ea se culcă având în minte două cuvinte: încântare şi noapte. Ba chiar şi alte două mai desfrânate: mic şi mădular.

Adormi zâmbind.

capitolul 12

În care se obţine statutul de bărbat, deşi cu un oarecare disconfort

6 februarie 1784

Harriet visa că dansa. Era îmbrăcară în haine bărbăteşti, ceea ce însemna că se putea mişca mai graţios decât în toate crinolinele şi fustele ei. Dansa cu Benjamin.

— De ce nu m-ai rugat niciodată să călăresc pe mădularul tău?

El râsese când auzise asta.

— Poftim? Ce înseamnă asta?

Ea încercă să îi explice, dar el se retrase fluturând prietenos din mână şi ieşi spre balconul aflat dincolo de sala de bal.

— Aşteaptă! zise ea. Vin şi eu. Vreau să vorbim. Vreau...

Simţi cum o scutură o mână zdravănă de umăr.

Ea deschise ochii, se uită în sus şi scoase un mic strigăt.

— E vremea să te trezeşti, tinere, zise Strange.

— Mda, făcu Harriet, reuşind să tragă pătura până sub bărbie.

— Eu exersez de dimineaţă şi, dacă o să te învăţ scrimă, aş prefera să o fac acum. Dar m-am gândit că mai întâi am putea să ieşim să călărim.

El se întoarse şi se duse la ferestre, trăgând draperiile.

— Car e ceasul? se bâlbâi Harriet.

— Aproape ora 6 într-o dimineaţă rece şi superbă. E obicei de femeie să dormi toată dimineaţa, Cope.

— Ah, da, zise Harriet, amintindu-şi să vorbească pe

voce mai joasă.

— Valetul tău?

— Ducele de Villiers a fost destul de amabil să îl împartă pe omul său cu mine.

— Pentru Dumnezeu, Villiers nu a putut lua un servitor în plus pentru tine? Sunt sigur că pot găsi…

— Nu e nevoie, zise Harriet grăbită. Serios. Am un valet acasă, dar şi-a rupt braţul şi nu a putut să se ocupe de mine o perioadă scurtă. Nu e un inconvenient pentru duce.

Strange ridică din umeri şi se duse la uşă.

— Ne vedem la parter în zece minute. Pierdem lumina.

Lumina? Despre ce naiba vorbea? Harriet dădu pătura la o parte şi începu să tremure. Era februarie, la urma urmei, iar o privire scurtă aruncată pe fereastră îi arătă grămezi de zăpadă într-o dimineaţă cenuşie. Ea fugi pe uşa care ducea în camera lui Isidore.

— Isidore! Trezeşte-te! Strange mă duce să călărim.

Isidore se ridică pentru o clipă, se holbă la ea şi căzu la loc, rostogolindu-se cu perna pe cap. Harriet trase de şnurul clopoţelului lui Isidore ca să o cheme pe Lucille.

Lucille o îmbrăcă într-o pereche de pantaloni din vatir care se încheiau strâns la genunchi şi apoi într-o haină de călărie.

— De ce sunt laturile jachetei încheiate aşa? întrebă Harriet, răsucindu-şi gâtul şi încercând să-şi vadă fundul în oglindă.

Măcar nu-i mai ieşea fundul în evidenţă.

Seara trecură se tot mişcase pe la marginea încăperii, pentru ca nimeni să nu-i poată vedea posteriorul.

— Ca să le puteţi ridica atunci când încălecaţi, zise Lucille, care se lupta cu o pereche de jartiere pentru cizme.

Ridică dintr-odată privirea.

— Oh, Excelenţă! Va trebui să staţi călare ca un bărbat.

— E în regulă, zise Harriet. Am făcut-o în copilărie.

Harriet pocni din picioare ca să intre în cizme. Erau

grele şi cu margine întoarsă.

— Jartierele astea, bombăni Lucille, se fixează pe cizme şi apoi se petrec în jurul piciorului peste pantaloni. Aşa cred.

— Ei bine, aş putea să cobor, zise Harriet.

Avea părul strâns, dar nepudrat.

— Pălăria! strigă Lucille, apoi deschise garderoba şi ezită. Sunt sigură că a spus că bicornul e pentru călărie. Sau poate cea rotundă.

Cea rotundă avea un bor de jur-împrejur şi o cocardă mică în lateral. Harriet era de părere că arăta caraghios, dar o înşfăcă şi şi-o îndesă pe cap.

— Trebuie să cobor, altfel Strange o să vină nici şi o să te găsească.

— Nu-mi vine să cred că a intrat direct în dormitorul dumneavoastră, bombăni Lucille. Aţi avut noroc că nu şi-a dat seama imediat.

— Oamenii văd doar ce se aşteaptă să vadă, zise Harriet şi se asigură astfel pe sine la fel de mult ca pe Lucille.

— E frig rău afară. Uitaţi-vă doar la florile de chiciură de la fereastră! Mai puneţi o lavalieră peste cea neagră. N-o să-şi dea nimeni seama şi măcar o să vă fie cald la gât.

Ea trebui să facă un efort conştient să îşi ridice picioarele pentru că cizmele bocăneau aşa de tare pe scările din lemn încât avea impresia că trezea toată casa. Având în vedere că se furişase în cameră pe la 11 seara, când cea mai mare parte din musafiri păreau că abia începeau să se distreze, se simţea foarte vinovată că îi putea trezi.

Strange era la baza scărilor. În lumina dimineţii, părul lui sclipea ca de mahon întunecat. Ea era aproape euforică, atât de mult se distra.

El ridică privirea.

— Aş fi putut la fel de bine să aştept o femeie să se îmbrace, Cope.

— Bună dimineaţa şi dumneavoastră, milord, zise ea.

Majordomul aştepta cu hainele. Când se luptă să se

îmbrace cu haina groasă – croitorul lui Villiers îi umpluse umerii ca să pară mai masculină. Strange o privi din cap până în picioare.

— Nu pari să fii foarte bine îmbrăcat, zise el sec. Şi eşti la fel de palid ca Villiers. O să transpirăm în curând.

Harriet zâmbi slab şi ieşi pe uşă. Aerul de afară era rece ca gheaţa şi îi intră în gât, ieşind apoi sub formă de vălătuci de aburi.

Argaţii ţineau frâiele cailor agitaţi. Armăsarul lui Strange îşi înălţă capul drept salut.

— Nu te speria, tinere, ţi-am pregătit o iapă, nu un jugan, dar ăsta nu e un comentariu cu privire la priceperea ta. Iapa are un mers minunat.

Un băiat cu un smoc de păr blond în cap şi pistruiat pe nas ţinea calul lui Harriet. Ea se duse şi îşi întinse mâna pentru ca iapa să poată sufla aer cald pe palma ei. Apoi îşi puse mănuşile.

— Hai să mergem! se răsti Strange.

„Trebuie să fie iritabil de la natură”, decise Harriet. Verifică atentă cureaua de pe burtă şi îl privi pe Strange sărind în şa. Ea văzuse nenumăraţi bărbaţi făcând asta. Dar nu se aşteptase niciodată să călărească aşa chiar ea.

În cele din urmă, Harriet puse cizma stângă în scăriţă şi se aruncă în sus.

Ateriză în şa şi apucă fratele de parcă s-ar fi aşteptat să le găsească acolo.

Strange porni pe alee fără să se uite în urmă, aşa că Harriet îi făcu semn băiatului să îi dea drumul calului. El făcu un pas în spate, dar vorbi cu voce joasă.

— Îmi scuzaţi îndrăzneala, domnule, dar strângeţi din genunchi!

Harriet încuviinţă din cap cu demnitate şi îşi lăsă calul să îşi aleagă calea pe zăpada îngheţată.

Soarele era pe cer. Strange avea dreptate în privinţa luminii. La ora aceea avea o claritate specială, dansantă, care mărginea fiecare fir de gheară cu argintiu. Gheaţa plesnea sub picioarele calului şi atârna în şiruri mari, prelinse de pe gardul de la marginea drumului.

— Putem să-i lăsăm să galopeze la capătul drumului! strigă Strange peste umăr.

Galop? În copilărie, mama ei considerase călăritul nepotrivit pentru doamne. Caii erau consideraţi ceva mai mult decât nişte sofale umblătoare. Excursiile călare tindeau să fie călătorii în buiestru prin pădure spre un loc de picnic, cu un valet care conducea fiecare cal ca să se asigure că nu se speria. Cu siguranţă nu fuseseră galopuri sălbatice pe drumuri îngheţate.

Ea îşi încetini calul şi mai mult, dar capătul drumului apăru oricum. Ea îşi găsi gazda cu calul fornăind nerăbdător.

— Pentru Dumnezeu, Cope! zise el. Călăreşti ca o mătuşă virgină.

Ea se încruntă, iar el ridică dintr-o sprânceană.

— Nervos că a trebuit să te trezeşti aşa de devreme? Tot mai rău. Nu sunt sigur că pot să te învăţ să fii bărbat.

— Vorbiţi de parcă aţi aparţine unui soi de club exclusivist, replică ea. Din câte por să-mi dau seama, definiţia unui bărbat nu are nimic de-a face cu faptul că are impresia că e masculin să respiri gheaţă sau să tropăi pe un drum periculos de alunecos.

— Teama nu e bărbătească, îi spuse el cu o expresie insuportabil de condescendentă.

— Lista devine tot mai interesantă, zise ea, intenţionând să îl distragă pentru a evita să o ia la galop pe alee. Bărbaţii se trezesc în zori, nu simt teamă şi – ce mai era din ce mi-aţi spus aseară? – stau departe de fustele femei lor.

— Uite, eşti în dezavantaj, făcu Strung.

— Deja mi-aţi indicat asta, zise Harriet cu nasul în sus. Găsesc necioplirea dumneavoastră insuportabilă.

— Dar uită-te la tine! izbucni el. Araţi exact ca… Probabil nu. Ştii cuvântul, aşa că n-o să-l folosesc. În ritmul ăsta nu o să găseşti niciodată o femeie!

— Kitty nu părea să aibă întrebări despre bărbăţia mea, indică Harriet. A spus că mă crede foarte chipeş.

— Eşti chipeş, zise el şi apoi scoase un sunet ciudat

de strangulat din gât. Doar că… uită-te doar la părul tău!

Harriet se încruntă.

— Port pălărie.

— Are şuviţe aurii, făcu el. Ca părul unei femei.

— Ei bine, şi al dumneavoastră are şuviţe, replică ea. Arată chiar ca mahonul.

Din cine ştie ce motiv, chipul lui îngheţă îngrozit. Îşi răsuci calul.

— Fir-ar să fie! exclamă el şi în clipa următoare porni, bubuind pe drum în jos.

Harriet izbucni în râs. Strange era nebun. Dar calul se agita în hăţuri, aşa că ea îşi strânse genunchii exact cum îi spusese grăjdarul să facă. Era o senzaţie stranie, dar poate că asta avea să o ţină în şa.

— Foarte bine, îi spuse ea calului, hai!

Slăbi frâiele.

Ea ar fi ţipat, dar aerul rece care îi sufla în faţă îi tăia respiraţia. S-ar fi oprit, dar să tragă de hăţuri nu ajută cu nimic. Calul ei era foarte hotărât să îl ajungă din urmă pe Strange şi în mod evident călăreţul său era doar un mic inconvenient. Ar fi căzut, doar că nu-şi putea desface genunchii, cuprinsă de teroarea pe care o simţea. Aşa că se ţinu de frâie şi ţipa în sinea ei. Pălăria îi zbură de pe cap. Urechile îi îngheţară.

Calul părea să mănânce pământul cu picioarele sale lungi şi, de fiecare dată când se avânta înainte, ea zbura în aer şi ateriza cu o bufnitură.

Cu ochii mijiţi din care şiroiau lacrimi din cauza frigului, ea văzu că parcă îl ajungea din urmă pe acel diavol, pe Strange. Un minut mai târziu, calul ei aproape că dădu să-l depăşească, doar că Strange se aplecă şi îi strigă ceva calului său până când acesta ajunse iarăşi în faţă.

La capătul drumului, ea se lăsă pe gâtul calului, gâfâind. Nici măcar nu se uită la Strange. Dacă îndrăznea să spună ce călăreţ prost era, ea avea să-l ucidă.

Dar, când se uită în cele din urmă la el, nu mai avea expresia aceea sarcastică pe faţă.

— Nu eşti un călăreţ prost, zise el. Asta e ceva. N-

aveam idee că Bess era în stare de aşa ceva.

Ea se încruntă spre el.

El părea destul de mulţumit de sine însuşi.

— Acum o să ne întoarcem, dar mă tem că nu ar trebui să mai galopăm. E prea rece afară pentru cai, care ar transpira prea mult.

„Slavă Domnului! ”, se gândi Harriet.

El vorbi apoi pe drumul de întoarcere despre lucruri bărbăteşti, precum mişcări de scrimă şi meciuri de box. Ea îl ignoră şi se gândi dacă nu suferise cumva pagube ireparabile în părţile ei cele mai sensibile, cele feminine. Ţinea mult la partea aceea a corpului ei şi nu o voia făcută bucăţi. Nu simţea nimic între picioare în momentul acela. Era totul amorţit.

Până când ajunseră înapoi acasă, începuse să-şi recapete simţurile, iar acele senzaţii nu erau plăcute.

Strange sări de pe cal şi aruncă frâiele unui argat.

— Ne vedem în galeria portretelor în zece minute, Cope! strigă el.

— Ba nu, n-o să mă vedeţi.

El se încruntă la ea.

Planul lui era, se pare, să o ţină în mişcare în următoarele douăsprezece ore.

— Vreau micul dejun.

Chipul lui se lumină.

— Da. Vită şi bere, asta o să funcţioneze.

Intră în casă, fără să mai aştepte un răspuns.

Bere? Bere la micul dejun? Trebuia să fie nebun.

Băiatul cu pistrui de la grajduri stătea lângă ea. Avea o faţă drăguţă, aşa că ea renunţă la tentativa de demnitate.

— Nu sunt sigur că pot să cobor de pe acest animal, îi spuse ea.

El se uită în jur, dar celălalt argat plecase cu calul lui Strange şi nu era nimeni în jur în afară de un servitor dincolo de uşa de la intrare, care o aştepta.

— Daţi-vă piciorul drept peste cal, domnişoară, zise el încetişor.

— Poftim?

El îi zâmbi.

— N-o să spun nimănui.

Ea îşi dădu piciorul peste cal şi ţipă.

— Au! De unde ai ştiut?

— Lord Strange probabil nu s-a uitat cu atenţie la felul în care călăriţi, zise el. Călăriţi la fel ca surorile mele. Şmecheria e să strângeţi genunchii şi să vă ţineţi un pic deasupra şeii. Să vă sprijiniţi cu cizmele în scări.

El întinse braţele şi o trase din şa. Harriet se uită iute în jur, dar servitorul se retrăsese în interior şi nu era nimeni acolo.

— Mulţumesc, zise ea fără suflare. Ţi-aş oferi un bacşiş, dar nu am reuşit să-mi dau seama unde să-mi ţin banii pentru că nu am săculeţul la mine.

El râse.

— Domnii au buzunare cusute în haine. Le veţi găsi. Mă bucur doar că nu aţi zburat prin aer şi nu aţi aterizat în fund. Băiatul păru uşor neliniştit. Dacă îmi iertaţi îndrăzneala, domnişoară.

— Crede-mă, îi zâmbi ea, îi voi ierta foarte multe bărbatului care mi-a spus cum să evit să-mi fie scuturate toate oasele. Cum te numeşti?

— Nick. Mă voi asigura că vin şi mâine-dimineaţă.

— Mulţumesc, şopti ca cu ardoare şi porni şchiopătând spre casă.

Deşi asigurarea pentru mâine-dimineaţă era inutilă. Avea să fie norocoasă dacă mai putea să meargă.

Şi dacă mai putea călări vreodată – fără umplutură în partea din faţă! Îşi ajustă discret pantalonii.

„Au!”

capitolul 13

Un capitol în care deliciile luptei cu sabia şi bărbăţia sunt neclare

Jem aşteptă în hol până când Cope intră în sfârşit în casă. Probabil protejatul lui Villiers mai stătuse să dezmierde nasul calului sau pentru alte frivolităţi din astea. Cope intră în cele din urmă şi îi întinse lui Povy mantia. Părea să fie un pic cam ţeapăn.

Foarte bine. Avea nevoie de mai mulţi muşchi. Dacă avea mai mulţi muşchi, Cope nu mai arăta aşa de efeminat.

— Vită, zise el îndreptându-se spre salonul de mic dejun. Haide, Cope!

Majordomul îl opri.

— Lord Strange, dacă aţi dori să mâncaţi în salonul privat, domnişoara Eugenia ar fi foarte bucuroasă să vi se alăture.

Jem permitea ca foarte puţini oaspeţi masculini să o cunoască pe Eugenia, dar Cope nu era nici pe departe un seducător. El era practic tovarăşa de joacă feminină pe care se gândea să i-o găsească fiicei lui.

— Foarte bine, zise el, schimbând direcţia şi îndreptându-se spre scări. Se opri la jumătatea distanţei când văzu că tânărul Cope nu îl urmase. Ce mai aştepţi?

Cope se uită în sus spre el.

— Aţi spus ceva, milord?

— Luăm micul dejun în salonul meu privat.

Bărbatul avu îndrăzneala să rânjească.

— Asta trebuie să fi fost o invitaţie, îmi pare rău că nu am auzit-o mai devreme.

Jem scrâşni din dinţi. Cope practic gângurise mica lui replică.

Ar fi trebuit să se ducă la etaj chiar atunci şi să-i spună lui Villiers că nu avea cum să transforme un viţel de lapte într-un taur. Dar Cope deja urca scările. Şi lucrul straniu era că lui Jem chiar îi plăcea de el.

Îi plăcea felul încăpăţânat în care Cope rezistase partidei de călărie, deşi în mod evident era cel mai neexperimentat călăreţ de pe suprafaţa pământului. Dar nu se plânsese. Şi nu arăta nici prea feminin în jacheta de călărie. Părea delicat într-o anumită lumină, dar avea o bărbie puternică. Problema reală erau ochii. Ce bărbat avea

ochii de un căprui catifelat?

Înghiţi un blestem şi se întoarse să urce scările.

Când mai pierduse el timpul gândindu-se la ochii unui bărbat? Probabil era cu adevărat pe cale să-şi piardă minţile.

— Mă voi spăla pe faţă şi pe mâini în camera mea, zise Cope. Unde să vin?

Jem îşi dădu ochii peste cap. Spălatul.

— Capătul coridorului pe dreapta, lătră el.

În cele din urmă, se duse şi el în camera lui şi îşi spălă faţa, deşi era chinuit de ideea că obiceiurile excesiv de meticuloase ale oaspetelui său puteau fi periculos de molipsitoare. Intră în salonul privat ca să o găsească pe Eugenia acolo. Ea alergă spre el şi-l îmbrăţişă. Era Sally pură în îmbrăţişarea aia. Soţia lui obişnuia să creadă că, dacă oamenii ar fi fost mai buni şi mai drăguţi unii cu alţii, toate problemele ar fi putut fi rezolvate.

— Îţi aminteşti când obişnuiai să mă porţi pe umeri, *papa*? întrebă Eugenia, aşezându-se pe scaunul ei.

— Da. O să ni se alăture un gentleman pe nume domnul Cope.

— Nu prea am ocazia să cunosc gentlemeni, zise Eugenia cu ochii strălucitori. Cel care era expert în şobolani de apă a fost profesor la Oxford. Domnul Cope e un om de ştiinţa?

— Nu, din câte ştiu eu, zise Jem.

Un servitor îi oferi o bucată uriaşă de carne roşie în sânge, atât de crudă încât practic tremura.

El făcu semn spre locul liber.

— Oaspetele nostru este înfometat. Dă-i o bucată mare.

El însuşi luă doar o bucăţică. Nu avea nevoie de sânge roşu aşa cum avea Cope nevoie şi oricum prefera ouăle.

— Deci ce face? întreba Eugenia.

— Nimic, zise JEM. Cei mai mulţi bărbaţi nu fac nimic.

Ea se încruntă.

— Atunci mă bucur că nu sunt bărbat.

— Cele mai multe femei fac chiar mai puţin.

— E imposibil să faci mai puţin decât nimic, remarcă ea, exactă ca întotdeauna.

— Vreau să spun că îşi găsesc lucruri care să le ţină ocupate.

— Eşti foarte cinic, *papa*. Din ce am observat eu, multe femei muncesc din greu toată ziua. De pildă, numele cameristei mele e Hannah. Ea lucrează din zori până în noapte. Ştiai că există şapte etape diferite de spălat dantela, *papa?* Imaginează-ţi cât durează asta. Multe dintre rochiile mele sunt tivite cu dantelă. La fel cămăşile tale.

— Nu mă refeream în cameriste.

— Ele sunt femei, *papa*. Şi lucrează din greu, te asigur. Cred că servitoarele de la spălătorie muncesc cel mai greu. Trebuie să încălzească toată apa în vasele alea de cupru. Şi îmi plac hainele curate, *papa.* Uneori, mă simt vinovată din pricina asta.

Acestea erau momentele în care Jem îşi dorea ca Sally să nu fi murit.

— Presupun că nu m-am referit la femei. Ci la doamne. Doamnele adesea nu muncesc foarte greu.

— Nu am întâlnit foarte multe, zise Eugenia gânditoare. Ea acceptă o felie de pâine prăjită cu marmeladă. *Papa*, am cunoscut vreodată o lady?

— Da, zise el. Guvernanta ta e o lady. Şi doamna Patton e o lady. Ne-a vizitat anul trecut, dacă îţi aminteşti.

Uşa se deschise şi intră domnul Cope.

— Fiica mea, Eugenia, zise Jem brusc. Eugenia, acesta este domnul Cope. Lui Jem îi plăcu felul în care Cope se uita la bucata tremurândă de carne de pe farfuria lui. Am mâncat deja de două ori pe atât, îi spuse el fără remuşcări. O să-ţi facă bine. Cu două ouă după aceea.

El făcu semn unui servitor, care plasă cu promptitudine două ouă galbene pe farfuria lui Cope.

Bărbatul sigur nu era un laş. Nu-i plăcea ce vedea dinaintea lui, dar luă un cuţit şi o furculiţă şi se puse pe treabă.

Eugenia se comportă foarte frumos şi aşteptă să i se vorbească.

— Mă tem că ştiu foarte puţine despre interesele fetiţelor, îi spuse domnul Cope. Ce faci tu toată ziua?

Asta, desigur, era singura invitaţie pe care o aştepta Eugenia. Îl atrase într-o discuţie despre unghiuri matematice, despre cabinetul ei de curiozităţi, despre colecţia ei de cărţi comerciale de la negustori.

— Dar cel mai mult îmi place să citesc piese de teatru, termină ea. *Papa* deţine Hyde Park Theater şi are grijă ca toată compania să exerseze piesele aici, aşa că văd toate piesele înainte ca ele să plece la Londra.

— Văd că sunteţi o familie iubitoare de teatru, zise Cope destul de politicos.

Comentariul îi înţepă conştiinţa lui Jem. Probabil nu ar fi trebuit să aibă actori în jurul Eugeniei, ca să nu mai vorbească de faptul că ar fi trebuit să îi cenzureze un pic lecturile. Când moştenise teatrul de la tatăl său, să îi invite pe actori să repete la Fonthill fusese o decizie neglijentă, atenţia lui fiind concentrată pe altceva, probabil pe Joc. Se transformase într-o tradiţie înainte să-şi dea seama.

— Bere pentru amândoi, îi spuse el servitorului, care începu să umple o halbă mare pentru Cope.

Jem luă o înghiţitură. Nu era un mare iubitor de bere, asta era realitatea. După o decadă zdravănă de băut şi petrecut, se oprise din băut când îşi dăduse seama că Eugenia era o persoană, nu o pacoste plângăcioasă în camera copilului.

Cope sorbi din halbă. Acesta era alt lucru pe care trebuia să îl înveţe, se gândi Jem, adăugând asta la lista din mintea lui. Fără sorbituri. Bărbaţii nu sorbeau.

— *Papa* nu mă mai lasă să citez din piese de teatru, îi spunea Eugenia lui Cope.

Cope ridică dintr-o sprânceană.

— Citările sunt interzise sau piesele de teatru?

— Guvernanta ei e îngrijorată că uită să mai vorbească normal. Tot ce spune e în versuri albe, scrise de altcineva.

— Asta nu e corect, *papa,* zise Eugenia cu mare demnitate. Doar îmi place să memorez – sunt aşa de multe

momente când îmi vine un citat în minte!

— Nu era vorba doar de faptul că vorbea aproape în totalitare în versuri albe, îi spuse Jem lui Cope. Ci şi de selecţia pe care o făcea.

— Îmi plac piesele mai vechi, zise Eugenia.

— Piese vechi deochiate, făcu Jem.

— Sunt amuzante!

— I-am interzis să citească timp de o lună când m-a întrebat ce însemna să ai „paturi moi, violacee, strivite până la moarte în feciorie”!

— Oh! făcu Cope.

Jem văzu cu oarecare satisfacţie că pe faţa lui Cope se reflecta inabilitatea de a răspunde la această replică.

Se ridică de la masă.

— Acum o să avem o lecţie de scrimă, dulceaţă. Ai face bine să te întorci în camera ta.

— Te rog, lasă-mă să vin, zise Eugenia. Sunt aşa de singură!

Ea părea cu adevărat necăjită, doar că Jem o cunoştea suficient de bine ca să vadă imediat fiecare scenă dramatică pe care o avea în repertoriu.

— Ah! făcu Cope.

— Mă simt singură în odăile copiilor, zise Eugenia şi îşi strânse mâinile, intrând în rol.

Ea încercă să-şi fluture genele spre Cope, dar acesta doar păru amuzat.

Jem pufni, dar, pe de altă parte, nu voia să fie singur cu Cope. Doamne fereşte să se trezească în altă discuţie despre culoarea părului! Nu că ar fi fost tocmai vina lui Cope, dar el părea să scoată la iveală o latură a lui Jem care…

Care nu exista.

— Foarte bine, se răsti el. Poţi să ne observi dacă nu ne stai în cale.

El deschise calea spre galeria de portrete din aripa de est, ascultând distrat discuţia animată din spatele lui. Exact aşa cum povestise Villiers, se părea că bietul Cope nu prea vizitase Londra şi nu văzuse multe dintre piesele actuale.

Dar, la fel ca Eugenia, citise destule. Eugenia ignora regulile şi cita câte ceva, dar Jem nu simţea nevoia să o certe în faţa unui străin.

Deşi Cope se transforma tot mai rapid în altceva decât un străin.

Cu câţiva ani în urmă, Jem pusese să se dea jos toate portretele din galerie şi să fie depuse undeva în pod. Nu erau rudele lui oricum, doar curteni mucegăiţi care veniseră odată cu casa.

În schimb, coridorul lung era mărginit de dulapuri de sticlă, umplute cu curiozităţi. Unele lucruri încă îl interesau, altele încetaseră demult să mai prezinte interes pentru el. Dar îi plăcea ideea de a le colecţiona într-o singură cameră – iar galeria cu portrete era singurul spaţiu suficient de mare pentru un ibis împăiat, ca să nu mai vorbească de coroana unui prinţ african cu pene portocalii, albastre şi verzi.

Eugenia îl trase pe Cope spre câteva vitrine. Jem se sprijini de perete ca să privească. Nu lăsase nici un oaspete bărbat să pună mâna pe Eugenia de când aceasta împlinise 5 ani, dar ceva la Cope îi spunea foarte limpede că bărbatul nu era un pericol pentru fetiţă. Putea să nu fie în stare să performere cu una dintre Graţii dacă ar fi fost nevoie, deşi Jem spera de dragul lui că nu avea să fie aşa. Ba chiar putea să se dovedească a fi un efeminat.

Jem avusese numeroşi oaspeţi cu toate înclinaţiile în decursul anilor, iar el ştia foarte bine că păcatele nu erau de-a face cu sexul partenerului de pat.

Nu trebuia să-şi facă griji din pricina lui Cope, nu cu ochii aceia ai lui. Aşa că se întoarse când Eugenia îl trase pe Cope spre o vitrină şi îi arăta presupusul corn al unui unicorn şi găinuşa albă de mlaştină din Australia.

Povy pregătise săbiile de antrenament. Jem îşi scoase jacheta şi cizmele, verifică lamele şi făcu nişte atacuri de probă.

— Hai să începem! strigă el în cele din urmă.

Se dovedi că domnul Cope avea dificultăţi în a-şi da cizmele jos. Jem nu îşi ţuguie prea mult buzele, dar reţinu

doar ce era evident: un bărbat trebuia să ştie să se îmbrace singur.

Cope nu răspunse, însă trase de cizme până când ieşi una. Eugenia veni să-l ajute, chiţăind şi chicotind în timp ce încerca să îi scoată cealaltă cizmă, aşa că Jem trebui să intervină, spre dezgustul lui. Aruncă cizma la marginea încăperii.

— Haina jos! strigă el. La fel şi vesta.

Cope îşi dădu haina jos, dar fu teribil de încăpăţânat în privinţa vestei şi susţinu că era frig în galerie.

— Ţi-e frig, Eugenia? întrebă Jem.

— Deloc, *papa*, răspunse ea prompt.

El se întoarse spre Cope.

— Are buzele vineţii, indică bărbatul. Probabil se va transforma într-un bloc de gheaţă doar pentru plăcerea companiei dumitale, dar eu nu sunt aşa de fermecat.

Jem se uită mai atent la fiica lui şi blestemă. Deschise larg uşa şi răcni la un servitor să îi aducă Eugeniei paltonul, mănuşi şi o pălărie. Desigur, era destul de rece în galerie, dar ei intenţionau să se antreneze.

— Aleargă! se răsti el la Eugenia. Trebuie să-ţi fie cald, altfel te trimit înapoi în camera ta. Se întoarse apoi spre Cope. Secretul luptei cu sabia este să îţi răsuceşti încheietura. Când parezi o lovitură, o răsucire din încheietură trimite sabia pe lângă lama adversarului şi în corpul lui. Îl privi pe Cope. Stai cu picioarele depărtate! Şi ţine sabia în mâna dreaptă. Va trebui să te bazezi mai degrabă pe isteţime decât pe forţă, îi arată primele trei mişcări de bază. Apoi zise: Hai să încercăm un duel! Povy nu ne-a pregătit şi manşoanele săbiilor, aşa că încearcă să nu mă răneşti.

Izbucni în râs.

Cope păru uimit, dar Jem deja îi dădea târcoale. Putea să simtă frustrarea cum îi alerga prin vene – frustrarea care se adunase din momentul în care se surprinsese uitându-se la Cope.

Doar nu era vina omului, pentru Dumnezeu! Dar i se înfierbântase sângele şi voia o luptă.

Eugenia bătu din palme şi jubilă, iar Cope începu şi el să se rotească, Jem observă brusca precauţie din ochii lui. Dintr-odată nu mai arăta ca un copil cu sabia, ci ca un bărbat atent, care simţea pericolul.

Foarte bine.

Totul făcea parte din procesul de a deveni bărbat, îşi spuse Jem. Nu că ar fi intenţionat să îl cresteze la sânge.

— Acum o să parez, anunţă el. Vezi cum mi s-a încordat braţul stâng? Va trebui să priveşti fiecare mişcare a corpului adversarului tău, pentru că îţi va spune înainte ce are de gând să facă.

Încet, Jem începu un atac, o semivoltă.

Destul de surprinzător, Cope nu se trase înapoi, ci îşi ridică sabia şi chiar reuşi să pareze lovitura înainte ca sabia să îi sară din mână şi să cadă pe jos.

Jem izbucni în râs.

— Nu e rău!

Cope se îndreptă de spate după ce îşi culese sabia de pe jos. Era îmbujorat şi părea furios.

— Ai lovit tare! îl acuză.

— Nu are rost să te cocoloşesc, zise Jem rânjind. Începu din nou să îi dea târcoale. Într-o bună zi, o să te maturizezi şi o să te întâlneşti cu cineva pe câmp la un duel în zori. Voi repeta aceeaşi apropiere. Încearcă să parezi mai degrabă orizontal decât vertical.

Cope se dădu înapoi şi strânse tare buzele. Deja arăta mai puţin efeminat, constată Jem cu satisfacţie.

— Foarte bine! strigă el. Priveşte umărul meu stâng. Poţi să îţi dai seama de tipul de lovitură pe măsură ce capeţi experienţă. În clipa în care umărul meu stâng se încordează, ar trebui să apreciezi ce şi unde plănuiesc să lovesc.

Se lansă din nou într-o semivolta învârtită.

De data asta, Cope reuşi să îşi ridice sabia orizontal şi nu vertical şi nu o scăpă, dar lovitura îi doborî braţul până la podea.

— La naiba, eşti foarte slab! comentă Jem.

— Ăsta nu e un compliment foarte frumos, *papa*,

interveni Eugenia.

El clipi şi se întoarse.

— Stai la distanţă de luptă, dulceaţă! Mă tem că lama domnului Cope ar putea să-i zboare din nou din mână.

— Ea n-ar trebui să fie aici, zise Cope, trăgându-şi sufletul.

Jem îşi miji ochii.

— Pot sa am grijă de copilul meu.

— Poate că ai grijă, dar eu nu garantez că pot sa îmi ţin sabia, având în vedere forţa cu care conduci această... lecţie.

— Ei bine, cine ar fi crezut? Puişorul se transforma în cocoş.

Jem se întoarse spre Eugenia, dar ea i-o luă înainte.

— O să mă duc în spatele vitrinei, *papa*. Pot să văd prin ea − acolo o sabie nu m-ar ajunge niciodată, zise ea şi alergă în spatele unei vitrine înalte din sticlă.

Jem îşi săltă sabia uşor până când găsi poziţia cea mai bună.

— Domnule Cope?

— Încă o dată, zise Cope destul de morocănos. Umărul meu nu o să mai suporte foarte multe lovituri ca astea.

— O să ne mai antrenăm mâine-dimineaţă şi poimâine, zise Jem voios. Într-o săptămână sau două, vei putea ataca. Apoi, văzând cât de jos îşi ţinea sabia, comentă: Sau poate că nu.

Cope îşi încordă maxilarul şi ridică sabia.

— Din nou, zise Jem. Priveşte-mi umărul!

De data asta, când veni în atacul rotit de sus, lama lui Cope alunecă uşor în poziţia orizontală corectă, alunecă pe lama lui şi la naiba dacă nu îl zgârie!

— La naiba! zise Jem şi dădu drumul săbiei.

Cope îşi lăsă lama jos destul de lent.

— Cât ghinion! zise el şi veni să se uite la dâra mică de sânge de pe braţul lui Jem. Poate că ar fi trebuit să aşteptăm manşoanele.

Jem mârâi.

Cope rânjea. În mod clar rânjea.

— Doar o răsucire uşoară a încheieturii, cred că aşa ai descris-o, făcu el şi se întoarse spre Eugenia. Să îl conducem pe tatăl tău la parter? Are nevoie de ajutorul valetului său.

Eugenia se aplecă asupra braţului lui Jem.

— Cred că e în regulă, *papa*. Uite, deja nu mai sângerează. Însă trebuie să aveţi grijă, domnule Cope. Tatăl meu nu e aşa de tânăr ca dumneavoastră.

Minunat! Acum Jem se simţea preistoric.

Se îndreptă spre uşă şi Eugenia sări în faţa lui.

— O să mă duc înapoi la etaj, *papa*, zise ea şi se îndepărtă.

— O să te vizitez înainte de cină! strigă el după ea.

— Oh, Lord Strange! zise Cope din spatele lui. Dacă îmi permiţi, sunt purtătorul unei scrisori pentru dumneata.

— Poftim?

Cope îi înmână o bucată de hârtie. Jem o deschise şi apoi o flutură în aer ca să alunge mirosul de parfum.

— Dumnezeule, e o poezie! În plus, e anonimă. Cine ţi-a dat-o?

— N-aş putea să spun, răspunse Cope.

Avea ochi râzători. Preţ de o clipă, Jem se trezi că rânji drept răspuns, înainte să se adune şi să îşi îndrepte din nou atenţia asupra scrisorii.

— „Întunericul e deliciul meu/La fel ca al privighetorii.”

El întoarse foaia.

— Atât? Două rânduri?

El se opri înainte să-l întrebe pe Cope dacă el o scrisese. El? Dacă tânărul Cope o scrisese, el nu voia să aibă de-a face cu asta. Însă era clar că nu o scrisese el. Hârtia era înecată în parfum, iar Cope avea un parfum curat, care aducea cu săpunul.

Era aşa de furios pe sine însuşi că ştia cum mirosea Cope, încât ieşi din încăpere bufnind, fără alt cuvânt.

capitolul 14

Prietenie descoperită într-un loc neaşteptat

— Aşadar, deja ai fost lăudat de dansatoare? întrebă Villiers întins în pat, arătând cât de tras la faţa putea arăta cineva aşa de chipeş.

Harriet se aşeză.

— A fost o mare dezamăgire, dar nimeni nu s-a dat în spectacol la micul dejun. Cum te simţi?

El făcu o grimasă.

— Treglown, enervantul doctor scoţian al Jemmei, m-a avertizat să nu plec la drum şi, deşi mă doare să recunosc, a avut dreptate. Dar, mai important, cum te descurci în rol de bărbat?

— E epuizant să fii bărbat, zise Harriet cu oarecare apăsare. Mă doare fundul de la călărie, braţul mă doare de la antrenamentul tu sabia, iar restul muşchilor se contractă şi ei prin simpatie.

— Deduc că Strange mi-a luat în serios dictatul de a te transforma în bărbat. Ar fi bine să ai grijă. Cine ştie cărei femei uşoare te prezintă în seara asta. Face parte din pregătire.

— E uşor pentru tine să râzi, făcu Harriet şi apoi afişă o expresie trufaşă. Dacă vrei să ştii, există deja o tânără interesată de compania mea.

— Nu! Cât îmi doresc să mă dau jos din patul ăsta afurisit! Promite-mi că nu o refuzi până ce nu văd cum îţi face curte!

— Intenţionez să o evit.

— Nu va fi uşor, zise Villiers. Petrecerile lui Strange sunt surprinzător de aglomerate, dar şi intime. Nu credeam că o să mă vizitezi.

— De ce? întrebă Harriet ridicând privirea.

— Ai toate motivele să mă urăşti, zise el fără vreo

inflexiune anume.

Dar erau multe lucruri nerostite: seara în care el îi refuzase avansurile şi o dăduse jos din trăsura lui în mijlocul Londrei, faptul că soţul ei îşi luase viaţa după ce pierduse în faţa lui la şah.

— Te-am urât, zise ea, fiind straniu să recunoască asta. Am petrecut mult timp gândindu-mă la răzbunare. Era mai uşor să te urăsc decât să admit că Benjamin a ales să plece.

— A ales să plece e un mod straniu de a vorbi despre sinucidere.

— Cum altfel ai descrie asta?

El ezită. Avea într-adevăr nişte ochi uimitori, negri ca noaptea.

— Tu crezi că sinuciderea e o laşitate, zise ea când el nu vorbi imediat.

— Greşesc?

— Am crezut şi eu asta la început. Am fost furioasă pe Benjamin în primul an. Pentru că a fost aşa de laş, pentru că nu m-a iubit destul, pentru că i-a păsat aşa de mult de şah că şi-a dat viaţa pentru el, că a fost un prost. Dar apoi am început să mă gândesc că acea laşitate e doar un punct de vedere.

— Opusul curajului?

Ochii lui aveau o expresie înţelegătoare, dar nu convinsă.

— Ceva de genul ăsta. Benjamin iubea şahul mai presus de orice. Uram asta în perioada când am fost căsătoriţi, dar era adevărat. Deşi el a fost mereu drăguţ şi cu siguranţă a ţinut la mine în felul lui. Villiers nu spuse nimic, iar Harriet se forţă să continue: Dar şahul era pasiunea lui. Şi, chiar dacă era foarte bun la şah, nu era cel mai bun. Aşa că hai să ne imaginăm că era nebuneşte îndrăgostit de mine, dar să nu râzi! exclamă ea feroce.

El ridică surprins dintr-o sprânceană.

— N-aveam nici cea mai mică intenţie să o fac.

— Dacă ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de mine sau de altă femeie şi se sinucidea pentru că nu reuşea să o

cucerească, tot un laş l-ai numi?

— Doar un prost, zise el plat.

— Probabil. Harriet nu ştiu încotro voia să ajungă cu argumentaţia asta. Dar nu un laş, insistă ea.

— Ar fi trebuit să fie o mare pasiune, o iubire aşa de mare încât era intolerabil să trăiască fără cealaltă persoană.

— Da, iar toată lumea ar fi simţit durerea alături de el. În vreme ce, dacă o persoană se sinucide din dragoste pentru altceva decât o femeie, nimeni nu-i împărtăşeşte durerea.

— Mă consider norocos că am scăpat de o asemenea pasiune, zise Villiers. Pot să-mi imaginez cum e, dar nu am suferit din cauza ei. Dar tu?

— Eu… Harriet se opri. L-am iubit pe Benjamin. El a fost primul bărbat care mi-a acordat cea mai mică atenţie.

— Atunci nu a fost aşa de prost pe cât credeam, zise Villiers foarte blând.

— Nu e nevoie.

— Nu e nevoie de ce anume?

— Să-mi faci complimentele la care te pricepi aşa de bine. Amândoi ştim ce sunt şi cât de atrăgătoare sunt pentru bărbaţi. Ca să nu mai vorbesc de faptul că acum port pantaloni.

— Nu te subestima, zise el. Şi nici pantalonii tăi. Posteriorul tău e o plăcere de privit chiar şi pentru mine şi, crede-mă, dorinţa mea de a mă culca cu o femeie este la cel mai redus nivel din viaţa mea.

— Nu ai vrut niciodată să te culci cu mine, preciză ea.

— De fapt, am vrut, zise Villiers gânditor. Când m-ai sărutat cu ani în urmă, am fost foarte bucuros să răspund sărutului. Dar mi-a venit faptul că Benjamin era prietenul meu în minte şi trebuie să recunosc că mi-a pierit pofta.

— Nu pot să cred că am făcut asta, zise Harriet necăjită. M-aş fi urât dacă aş fi fost necredincioasă. Chiar l-am iubit.

— Furie, bănuiesc, zise Villiers. Ai încercat să mai seduci pe altcineva sau eu am fost singura ta tentativă?

Ea simţi că se îmbujoră.

— Tu ai fost singura mea tentativă de adulter, deşi asta nu mă face să mă ruşinez mai puţin.

— Sunt cu atât mai onorat, zise Villiers.

— Să nu fi. Te-am ales pentru că erai prietenul cel mai apropiat al lui Benjamin şi voiam aşa de tare să mă observe! Să mă pună înaintea unei partide de şah măcar o singura dată.

Villiers aprobă din cap. Dar tăcerea lui spunea ce ea ştia deja: chiar dacă s-ar fi culcat cu prietenul lui Benjamin, asta nu însemna că era iubită mai mult decât şahul. Sau considerată mai mult decât o partidă câştigată frumos.

— Ei bine, zise ea veselă, ăsta e un subiect trist. Când crezi că ai putea să te ridici din pat?

— Peste o zi sau două, făcu Villiers. Mi-aş dori să mă simt mai bine. Sunt îngrijorat că vei fi descoperită cu mult înainte să vrei să se întâmple. Eşti sigură că vrei să stai aici?

— Îmi place să port pantalonii ăştia, zise Harriet şi se uită la ei cu afecţiune. Şi nu pentru că posteriorul meu este pus în valoare, ci pentru că mă face să mă simt liberă. E foarte frumos să nu fiu o vreme văduva lui Benjamin.

— E aşa de îngrozitor? întrebă el.

— Toată lumea îl iubea pe Benjamin. Era mereu vesel, prietenos, pregătit cu un cuvânt bun sau un împrumut dacă era nevoie. Asta era uşor, pentru că nu-i păsa aşa de mult de oameni sau de bani. Ci doar de şah.

— E o boală, zise Villiers.

Ea se ridică şi rânji, uitându-se în jos la el.

— Fără şah timp de o lună. Consider asta răzbunarea mea.

El gemu.

— Citesc.

— Sper că nu cărţi de şah.

— *Istoria lui Tom Jones.*

— Cine e Tom Jones? Un politician?

— E un roman, nu o întâmplare adevărată. Deocamdată e genul obraznic, care a furat o raţă şi pare să

ajungă în ştreang. Judecând după lungimea romanului, voi fi surprins dacă scapă de eşafod. Du-te şi distrează-te! Petrecerile lui Strange au doar acest scop.

— E foarte distractiv să fii bărbat, fu de acord Harriet. Habar n-ai dacă nu încerci să fii femeie.

Pleoapele lui grele mai coborâră un pic.

— Aş prefera să nu o fac.

— Din ce am văzut, petrecerea lui Strange nu e atât de diferită de alte petreceri, în afară de faptul că nu pot să numesc strămoşii tuturor. Dacă apar dansatoarele, îţi trimit un mesaj.

— Şi o să mă vizitezi să-mi spui cum îţi dezvolţi bărbăţia?

Harriet zâmbi vag.

— Ca să te salvez de la tonul moralizator al cărţii?

— Măcar spune-mi cum stau lucrurile cu tânăra care vrea să te cunoască mai bine. O să mor de plictiseală aici fără...

El se opri.

— Fără şah, completă Harriet. E în regulă. Sunt obişnuită cu bărbaţii care se gândesc întruna doar la regina albă. Măcar nu ţi-ai luat o nevastă pe care să o ignori pentru fiecare partidă de şah din trei comitate.

— Am încercat, zise Villiers.

— Ai fost logodit scurtă vreme cu pupila Jemmei, nu-i aşa?

— M-a părăsit pentru fratele Jemmei. Apoi am crezut că fac progrese cu o anume domnişoară Tatlock, dar ea l-a preferat pe moştenitorul meu. Amuzamentul din ochii lui cu pleoape grele o făcu să râdă. Crezi că e ceva în neregulă cu mine?

— O maladie a şahului, inabilitatea irevocabilă de a face o femeie să creadă că va fi iubită mai mult decât un joc de şah. Nici o femeie nu vrea să fie în josul listei unui set de joc, Villiers.

— Presupun că ai dreptate. Ei bine, du-te, domnule Cope, şi lasă-te curtat!

capitolul 15

Festinul tahitian al lui Venus

— Nu ştiu dacă reuşesc să mai cobor scările, gemu Harriet. Totul mă doare! Nu-mi pot ridica braţul! Iar fundul mă doare îngrozitor.

— N-aş putea să mă duc singură la festinul lui Venus, zise Isidore, părând un pic panicată.

— Vai, Isidore! râse Harriet. Dar pari cam emoţionată.

— Măcar dacă Villiers ar putea să se ridice din patul de suferinţă. Cred că se preface.

— Mă îndoiesc. Arăta epuizat şi nu e genul care să stea în pat dacă nu e nevoie. De ce eşti aşa de îngrijorată?

— Lucille spune că în seara asta va fi un dans prezentat de şase virgine. Se pare că trebuiau să fie douăsprezece, dar n-au putut să găsească alte şase fete care să fie de acord cu eticheta.

Harriet pufni.

— Sună suficient de desfrânat ca să-i placă lui Strange.

— De ce spui asta? Nu îţi place?

— E un bărbat tipic. Arogant, iraţional şi destul de poruncitor. Îi place să mă facă să mă simt prost. Ar fi trebuit să vezi cât de întristat a fost când am reuşit să îl zgârii cu sabia, deşi a fost doar vina lui pentru că a insistat că nu avem nevoie de manşoane pentru săbii. În orice caz, ce te înspăimântă la şase virgine?

— Lucrul evident, zise Isidore. O franţuzoaică uşoară a dat un spectacol care a implicat vizita unui baron al zahărului din Americi. Nu sunt pregătită să văd aşa ceva.

— Nici eu, zise Harriet şi scoase o lavalieră pentru ca valetul lui Villiers să i-o poată lega. Dacă pare că acele şase virgine şi-au găsit prieteni apropiaţi, vom pleca.

— Poate că ar trebui să mâncăm în camerele noastre astă-seară.

— Asta e curajoasa Isidore, care voia să provoace un scandal suficient de mare ca să-l aducă pe ducele de Cosway înapoi din adâncurile Africii!

— Una e să dai naştere unui scandal şi alta e să vezi şase virgine cum îşi pierd statutul.

Harriet nu se mai putu stăpâni şi izbucni în râs.

— Am crezut ca erai sofisticată. E înspăimântător.

— Ştiu să mă prefac foarte bine, zise Isidore cu zâmbetul ei iute ca fulgerul. Dar de fapt sunt fata cuminte a unei mame catolice. Ea e foarte protectoare. Îmi place să flirtez, dar asta e tot.

— Promit că o să te târăsc în cameră dacă pare că distracţia devine desfrânată. Dar probabil tu va trebui să mă salvezi.

— De ce? Te urmăreşte un bărbat? întrebă Isidore. Ştii, n-aş fi amintit asta, dar am un sentiment straniu cu privire la Lord Strange. Îşi coborî vocea. Se uită la tine într-un fel anume…

— Ba nu o face, zise Harriet. Mă consideră îngrozitor de iritantă, dar Villiers i-a spus că trebuie să aibă grijă de mine, aşa că trebuie să o facă.

— Nu ştiu, zise Isidore cu îndoială. Urmăreşti ce îţi spun, Harriet? El…

— Problema mea e Kitty, o întrerupse Harriet.

— Kitty?

— Una dintre Graţii. Le-ai cunoscut?

Isidore strâmbă din nas.

— Am cunoscut-o pe Caliope. Are cei mai mari sâni pe care i-am văzut vreodată şi poartă un corset aşa de rigid că i se umflă şi i se ridică sub bărbie.

Harriet râse.

— Serios! Trebuie să aibă un gât foarte scurt. Cum e Kitty?

— Foarte drăguţă, foarte dulce şi… interesată.

Isidore izbucni în hohote de râs.

— Ai un pretendent!

Harriet se ridică şi tresari din pricina muşchilor îndureraţi şi se studie în oglindă. În seara asta purta

pantalonii negri de mătase cu o vestă stacojie, brodată cu un tiv de lanţuri argintii.

— Crezi că arăt prea ţipător? Finchley spune că nu pot să mă îmbrac într-o singură culoare, deşi cred că ducele de Fletcher arată minunat când o face.

— Nimeni nu poartă un costum simplu, cu excepţia lui Fletcher, zise Isidore. Îmi place broderia de pe vesta ta. Te marchează ca protejat al lui Villiers, ceea ce este important. Nimeni nu ar crede că Villiers a furişat o femeie în casa lui Strange, deghizată. Ce haină vei purta?

— Catifea, zise Harriet şi se întoarse spre masa unde fusese pregătită haina. Stacojie. Sunt o femeie stacojie în toate sensurile expresiei.

— Foarte frumoasă broderie în jurul găicilor, zise Isidore. Mă întreb cum aş arăta eu ca bărbat. Tu arăţi absolut delicios, Harriet! Nu sunt deloc surprinsă că acea Kitty te vânează.

Harriet îşi puse haina stacojie şi apoi se uită la imaginea ei din oglindă. Chiar şi cu muşchii îndureraţi, arăta bine.

Isidore apăru lângă umărul ei.

— Te rog să nu te simţi insultată! Dar cred că arăţi minunat ca băiat.

— Nu sunt insultată, zise Harriet. Doar tristă că nu mă pot îmbrăca aşa tot timpul. Întotdeauna mi-a displăcut părul meu, dar îmi place cum arată strâns într-o coadă simplă.

— Ai putea să te îmbraci aşa. E doar o metodă de a evita rochiile cu volane şi panglici în favoarea unui stil mai masculin. Ai putea să lansezi o nouă modă.

Harriet clătină din cap, dar nu se putu abţine să nu zâmbească.

— E aşa de ironic! Mă simt frumoasă pentru prima dată în viaţă. Dar nimeni cu sexul potrivit nu e interesat de mine.

— Vrei să o sperii pe Kitty şi să-i spun că eşti al meu şi numai al meu? Ar trebui să coborâm, Harriet. Gongul s-a auzit cu cel puţin o oră în urmă.

— Mă descurc cu Kitty, zise Harriet, plăcându-i că nu trebuia să mai ia un şal sau un săculeţ, ci doar să iasă din cameră.

Povy era în faţa uşilor sălii de bal când sosiră.

— Distracţia e pe cale să înceapă, şopti el. Dacă sunteţi aşa de drăguţi să staţi în spate, o să vă aşez în curând.

— Mulţumim, zise Harriet şi îşi aminti în ultima clipă să îi permită lui Isidore să intre pe uşă înaintea ei.

Ca ducesă de Berrow, era obişnuită să aibă prioritate aproape în faţa oricărei femei sub rangul ei; era greu să îşi amintească faptul că bărbaţii urmau mereu femeile, indiferent de rang.

Lumea se adunase pe şiruri de scaune aurite cu faţa la o scenă înălţată, aşa că Harriet şi Isidore se duseră să stea în spatele ultimului rând. Pe o latură a sălii de bal se afla un şir întreg de ferestre înalte şi înguste care se deschideau spre o grădină formală. Era, fără îndoială, foarte frumos vara, dar în momentul acela era doar cu câteva grade mai sus de limita îngheţului din pricina curentului care se simţea pe sub ferestre.

Pe scenă, o tânără femeie se uita furioasă spre cer. Îşi aruncă braţul în sus.

— Stea luminoasă a lui Venus, căzută pe pământ, cum pot să te venerez destul?

— Probabil e îngheţată, remarcă Isidore, trăgându-şi şalul mai strâns pe umeri.

Actriţa purta o rochie din fâşii de voal, cusute peste bucăţi sclipitoare de sticlă. Părul îi era despletit şi plin cu mărgele de sticlă.

— E un costum minunat, şopti Harriet. Uită-te cum îi sclipeşte părul!

— Sclipeşte la fiecare tremurat, zise Isidore.

Apăru altă femeie care purta o coroană şi un costum ca o togă, dar scurt.

— Aici sunt, Venus cea din cer. Spune-ţi rugămintea, frumoasă fecioară!

— Voiam să fiu măcar un pic şocată, şuieră Isidore. E

ca un bal mascat prost la Curte.

Harriet simţi cum o trage cineva de mânecă şi se întoarse să o vadă pe Kitty care îi zâmbea radios.

— Haide cu noi! şopti ea. Ţi-am păstrat un scaun.

Lord Strange apăru de nicăieri şi începu să vorbească cu Isidore. Nici măcar nu o salută pe Harriet, iar când ea îl privi, el nici măcar nu îşi ridică ochii. Deşi în mod evident ştia că stătea acolo. Foarte bine.

— Isidore, zise ea şi întrerupse orice ar fi spus Strange.

Isidore râdea şi pe faţă nu mai avea nici urmă de îngrijorare. Strange era genul de bărbat care făcea ca toată lumea din vecinătate să dispară. Stătea acolo, arătând un pic obosit, dar arzând cu o intensitate sălbatică, iar ea simţi ca şi cum...

Cât de ridicol!

— Nu te teme pentru Excelenţa Sa, zise Strange fără să se ostenească să o salute. Poate să stea cu mine în rândul din faţă. Poţi să te duci cu drăguţa domnişoară Kitty.

Harriet scrâşni din dinţi.

— Dacă baletul cu şase virgine devine prea deochiat, Isidore nu se va simţi confortabil în primul rând.

Strange îi aruncă lui Isidore un mic zâmbet răutăcios.

— O să las asta la latitudinea ei, murmură el într-un fel aşa de intim, încât Harriet simţi cum îi ia foc faţa.

Absolut deloc surprinzător, Isidore o sărută pe Harriet de despărţire cu o grabă absolut indecentă.

— Du-te cu prietena ta!

Kitty se întorsese la locul ei şi îi făcea semn într-o manieră deloc subtilă.

— Ce tânăr norocos eşti! murmură Strange şi o luă pe Isidore de braţ. Cred că domnul Cope va avea ce face în seara asta, Excelenţă.

Isidore îi zâmbi.

— Nu folosesc titlul ăsta. Vă rog, trebuie să îmi spuneţi Isidore!

Harriet se forţă să plece fără să se uite înapoi. Strange nu era pentru ea. După câte se părea, era interesat

de Isidore, ceea ce era bine pentru planul acesteia.

Ea simţi o urmă de simpatie când îşi dădu seama că locul ei era lângă Nell. Biata Nell, îndrăgostită de Strange şi care avea să fie curând dezamăgită.

— I-ai dat scrisoarea de la mine? şopti Nell nerăbdătoare.

Pe scenă, Venus părea destul de furioasă.

— Mă tem de maiestatea sclipitoare care se vede în ochii tăi imperiali, zise fecioara, căzând în genunchi.

— Da, i-am dat-o.

— Ce a spus? O să vină în patul meu la noapte?

Ochii lui Nell străluceau la fel ca ochii lui Kitty când se uitau la Harriet. Ambele, atât Kitty, cât şi Nell, îşi îndreptaseră afecţiunea spre cine nu trebuia. În momentul acesta, bunăoară, Kitty aproape că se sprijinea pe umărul lui Harriet, deşi pretindea că era interesată de teatrul histrionic de pe scenă.

— Am încercat să fiu mai subtil, zise Harriet. I-am trimis primele două versuri dintr-o poezie şi îi voi mai da două mâine.

Nell nu părea convinsă.

— Ce zicea poezia?

— Întunericul e deliciul meu, zise Harriet.

Când Nell zâmbi, trăsăturile ei absolut banale se transformară în ceva cu adevărat fermecător.

— Minunat! zise ea şi se aplecă ca să-i şoptească în ureche. I-am spus lui Kitty că eşti moştenitorul unei mine de cărbune, aşa că poartă-te ca atare.

Harriet se holbă la ea.

— Ce ai făcut?

— Nu că ai avea nevoie, adăugă Nell, înăbuşindu-şi un chicotit. Se simte teribil de atrasă de tine. Se aplecă şi o sărută pe Harriet pe ureche. Zice că eşti un gentleman de o frumuseţe voluptuoasă. Voluptuoasă! Ce cuvânt pentru a descrie un bărbat!

Harriet simţi cum se întristează. Ea nu era voluptoasă nici măcar în haine de femeie. În momentul acela, mâna lui Kitty apăru pe genunchiul lui Harriet. Aceasta aproape că

sări de pe scaun şi îşi întoarse iute capul, doar ca să întâlnească zâmbetul deochiat al lui Kitty.

Lua mâna fetei şi o dădu ferm jos de pe piciorul ei. Kitty se îmbufnă, dar nu spuse nimic, aşa că Harriet se uită înainte şi pretinse că urmarea spectacolul.

Venus dispăruse, înlocuită de două alte virgine tremurânde şi care se văitau… Cine ar fi crezut că petrecerile Lui Lord Strange erau aşa de plicticoase?

Isidore şi Lord Strange plecară după zece minute, dar Harriet nu credea că plecarea lor avea legătură cu cele şase virgine întristate. Mai degrabă Isidore era plictisită.

Ea era plictisită.

— Va trebui să mă ierţi, îi spuse lui Kitty când şase tineri îmbrăcaţi sumar li se alăturată celor şase virgine.

Lui Harriet i se păru că vede pielea de găină chiar şi de pe locul ei.

— Cred că s-ar putea să vină o parte mai interesantă, şopti Kitty.

Nu-şi luase ochii de pe scenă de când apăruseră tinerii actori.

— Ne vedem mâine, zise ea ferm.

Reuşi să plece exact când una dintre virgine se prăbuşi în braţele echivalentului ei masculin.

Harriet era bucuroasă că măcar puteau să se încălzească reciproc.

capitolul 16

Bordelul înclinat din Fonthill

7 februarie

El intră în dormitorul ei a doua zi de dimineaţă aproape fără să bată la uşă, dar de data asta Harriet era gata. Era îmbrăcată, aşezară relaxat într-un fotoliu şi citea, de parcă nu s-ar fi aruncat în el cu două secunde mai

devreme.

— Oh! făcu Strange şi se opri brusc.

Ea se ridică zâmbind, de parcă bărbaţii intrau în dormitorul ei în mod regulat.

— Eşti gata să mergem, domnule? îl întrebă ea, ignorând faptul că fundul îi zvâcnea ca o perniţă de ace doar la gândul că trebuia să stea în şa.

— Da, se răsti el.

Părea din nou furios. În mod evident, ceva legat de ea îl făcea să fie morocănos. Harriet se gândi la manierele proaste tot drumul până la parter. Şi Benjamin obişnuia să fie foarte nemanierat.

Dar ea fusese învăţată că o lady nu trebuia niciodată să îşi arate toanele de faţă cu alţi oameni. Şi respectase regula asta ani întregi, fără să se răstească la persoanele care dădeau vina pe ea pentru sinuciderea lui Benjamin, indiferent cât de necioplite erau acele persoane.

Strange sări pe cal cu genul de entuziasm băieţesc pe care ea îl găsea atrăgător. Sau poate că era felul în care muşchii lui se încordau când se aşeza călare.

Asta era o problemă când participai la o petrecere notorie pentru legăturile scandaloase: atmosfera provoca aprecieri oneste cu privire la farmecele corpului. Iar Harriet găsea multe lucruri atrăgătoare la Lord Strange.

Când ajunseră la drum, Strange se ridică uşor în scări şi îşi îndemnă calul la trap. Harriet îl studie din spate şi îşi schimbă părerea. Ce simţea ea era dincolo de atracţie.

Se simţea aproape neajutorată în faţa dorinţei pe care o simţea. Era... mistuitoare. De parcă ar fi putut să îl dezmierde, să îl atingă. Ca să nu mai vorbească de faptul că el credea că era un bărbat efeminat a cărui companie abia o suporta.

Ea strânse hăţurile şi îşi îndemnă calul la trap. Nu voia să se plângă, dar prima lovitură a şeii, când calul începu să meargă la trap, o făcu să vrea să ţipe. Dar îşi înfipse bine cizmele în scări şi încercă să stea deasupra şeii.

Funcţiona, într-un fel. Fu mai bine de îndată ce calul lungi pasul şi începu să galopeze. Ea săltă în ritm opus cu al

calului şi nu fu nici pe departe aşa de dureros.

De fapt, descoperi că se apleca peste grumazul calului şi începea să îi placă, cu excepţia vântului rece care îi ajungea la dinţi şi îi şuiera în urechi.

Strange o aştepta la capătul drumului. Harriet îşi opri calul cu pieptul ridicându-i-se şi cu răsuflarea grea.

— Mai bine, zise el îşi întoarse calul şi porni înapoi de unde venise.

— Pentru Dumnezeu! bombăni Harriet şi se uită după el.

Nu spunea el că bietelor animale le trebuia o plimbare după galop?

În cele din urmă, porni după el.

Dacă se oprea chiar şi pentru o clipă, frigul îi mânca oasele. Pământul gonea sub picioarele ei şi bucăţi îngheţate zburau din copitele cailor, gheaţa subţire spărgându-se.

Era o senzaţie minunară.

Inima îi bubuia, sângele îi gonea prin vene. Dintr-odată îşi dădu seama că nu se mai simţise de ani întregi aşa de vie.

De când murise Benjamin. Poate de dinainte să moară Benjamin. Parcă ar fi trăit într-o ţesătură de bumbac şi dintr-odată aceasta dispăruse şi lumea se trezise la viaţă, strălucitoare, vie, colorată şi plină de mişcare. O gaiţă ţâşni dintr-un tufiş; văzu coada unui iepure cum se ascundea în desiş.

Pe aleea spre casă trase de frâie. Iapa ei se bucurase de galop şi acum încetini cu câteva mişcări lipsite de graţie şi înţepenite care o atinseră pe Harriet la toate vânătăile. Dar era mult prea interesară de casa lui Strange ca să facă altceva decât să tresară.

Era prima dara când se uita cu adevărat la ea. Era desenul unui copil ce înfăţişa un conac de la ţară, castel şi casă într-unul singur. O parte din ea sclipea în piatră de Portland, dar partea din dreapta arăta ca resturile unui castel medieval fără turn.

Apoi mai era aripa care se întindea spre stânga, joasă,

cu sere ce se iveau ca spiţele unei roţi. Şi în cele din urmă era turnul care trebuia să fie faimoasa reproducere a Turnului înclinat din Pisa – doar că ea nu credea că faimosul turn italian era chiar aşa de înclinat. Era făcut din cărămidă, cu o mică pălărie de alamă în vârf.

Părea periculos.

— Te încrunţi la turnul meu, zise o voce răguşit. Ţi-ar plăcea să îl vezi?

— Chiar e proiectul tău?

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, ochii lui Strange se aprinseră cu o expresie care trăda mai mult decât apreciere leneşă sau sarcasm.

— Hai să ne uităm!

Fără să aştepte un răspuns, el îşi îndreptă calul spre arcadă.

Harriet îşi scuturâ degetele îngheţate şi apucă hăţurile.

De aproape, se vedea că turnul era făcut din cărămizi, cu o uşă din lemn. Era alarmant de înclinat. De fapt, nu era înclinat, aproape că se răsturna. Arăta ca un copac împins peste marginea prăpastiei de prea multe furtuni de iarnă. Arăta ca un bărbat beat care se prăbuşea la pământ.

Arăta, pe scurt, ca moartea sigură.

Strange deja descălecase şi descuia uşa când ajunse Harriet.

— Haide, zise el peste umăr, dispărând înăuntru. Harriet se uită în jos. Ea nu descălecase niciodată fără ajutor. O lady nu făcea asta. Iar Nick, argatul lui favorit, care o ridicase pe cal cu numeroase sfaturi şoptite în dimineaţa aceea, nu se zărea nicăieri.

Gemând un pic din cauza muşchilor dureroşi, ea îşi scoase piciorul drept din scară şi încercă să alunece la pământ.

Sfârşi prin a cădea cu o bufnitură pe pământul îngheţat, taman când Strange se întorcea în cadrul uşii.

Ea se ridică iute în picioare.

— Eşti cel mai prost călăreţ din câţi am văzut, zise el pe un ton neprietenos. Şi cu toate astea, călăreşti destul de

bine într-un fel oarecum sinucigaş. Mama ta nu te-a lăsat să te sui pe cal?

— Ma… făcu Harriet înainte să-şi amintească de faptul că Villiers îi crease o mamă bolnăvicioasă la ţară. Mama se teme de cai, zise ea. Ce să fac cu hăţurile?

— Lasă-le în jos. Caii mei sunt foarte bine antrenaţi. Vezi cum calul meu pur şi simplu mă aşteaptă? Al tău va face acelaşi lucru.

Harriet lăsă hăţurile în jos şi făcu un pas în spate. Calul ei, nefiind prost, decise brusc ca ar prefera să fie într-un grajd cald şi porni în direcţia aceea.

Grăbit.

Harriet nu simţi nevoia unui comentariu, aşa că trecu pe lângă Strange, lăsându-l sa blesteme cu vorbe interesante în barbă.

Ea se opri brusc înăuntrul turnului. Era o singură încăpere rotundă şi, în loc să aibă etaje, tavanul se tot retrăgea şi se retrăgea, aşa că Harriet simţi că o cuprinse greaţa când se uită în sus şi văzu tavanul cotind spre stânga.

Încăperea era decorară cu multă mătase de culoarea palidă a piersicii. Avea doar două piese de mobilier; un pat foarte mare cu baldachin cu voal la culoare şi un birou solid din stejar plin de hârtii. Arăta ca un amestec straniu dintre un harem turcesc şi biroul unui avocat.

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu e interesant? zise Strange, apărând lângă ea. Am calculat vectorul la extrem ca să poată susţine greutatea.

— Arată ca un horn strâmb, zise Harriet, ignorând patul şi privind din nou în sus.

— Dacă vei calcula unghiurile, Cope, vei vedea că obţii o înclinaţie de 63% printr-o extensie de 50%. Ce crezi?

— Cred că e periculos, zise Harriet direct.

— Nu e periculos. Am calculat greutatea cărămizilor. Foarte atent faţă de înclinaţia turnului.

— Sunt sigur că ai făcut-o. E periculos.

— Nu e periculos, zise el pe un ton controlat, care îi

spunea că şi alte persoane cu bun-simţ îi indicaseră acelaşi lucru.

— Servitorilor nu le place să se apropie, aşa că le permit fobiile. Dar orice om educat trebuie să recunoască faptul că ştiinţa ingineriei dictează exact ce poate şi ce nu poate face o clădire din punctul de vedere al unghiurilor.

— Fără ferestre? întrebă Harriet.

— Ele schimbau proprietăţile cărămizilor de susţinere a greutăţii.

Cu alte cuvinte, traduse Harriet, toată construcţia ar fi venit grămadă într-un morman de praf.

— Turnul din Pisa e în picioare din anii 1170, zise Strange.

Se duse şi scăpără o cremene ca să aprindă un felinar ce atârna de un mic cârlig. Acesta aruncă o lumină aurie peste umerii lui care îi aminti lui Harriet cât de frig îi era.

Când ea nu spuse nimic ca să laude talentul lui excepţional în construirea turnurilor, el vorbi din nou.

— Vara, eu şi Eugenia facem picnicuri aici.

Ea se răsuci din locul unde examina câteva cărămizi despre care era sigură că aveau să se sfărâme una într-alta.

— N-ar trebui să faci asta.

— Ce anume?

— Fiica ta nu ar trebui să stea niciodată în turnul ăsta. Niciodată. E în regulă dacă vrei să-ţi pui singur viaţa în pericol – şi pe a mea −, adăugă ea în gând dar fiica că nu ar trebui să se apropie nici la o sută de metri de clădirea asta.

El se uită încruntat la ea.

— Villiers spunea că până acum ţi-ai petrecut viaţa sub aripa mamei tale. Nu vreau să fin necioplit, Cope, dar, dacă vrei să fii independent, trebuie să încetezi să repeţi ce spune mama ta. El îi imită vocea: *E prea frig. E prea periculos.*

— Crezi că a pune un copil în pericol te face să fii mai cuceritor? Cât de interesant că nu îi obligi pe servitori să-şi rişte viaţa în creaţia ta! Ar trebui să iau noriţe. Ce idee:

bărbăţia obţinută riscând copii, dar nu servitori!

— Eşti un nesimţit, reuşi el să spună pe un ton muşcător.

Harriet simţi un fior de încântare. Nici un bărbat nu o mai făcuse nesimţită până atunci. Fără îndoială, Benjamin credea că era nesimţită, dar el nu i-ar fi spus niciodată aşa ceva unei lady.

— La fel şi tu, îi răspunse ea cordial

El păru şocat de zâmbetul larg pe care ea i-l aruncă.

— Să nu îi mai permiţi niciodată fetei tale să se apropie de turnul ăsta. O iubeşti prea mult. De ce să rişti o inimă frântă? Ea îi surprinse privirea suficient cât să fie sigură că vorbele ei ajunseseră până la el apoi păşi afară în aerul rece. Încă un lucru, zise ea. Încăperea aia e amenajară ca un bordel. Deşi e destul de întreprinzător din partea ta să recreezi acea atmosferă fermecătoare pe terenurile tale, de ce naiba ai arăta unui copil aşa ceva?

Pe faţa lui apăru a expresie de furie.

— Nu e un bordel.

— Ai ales singur acele materiale?

— Nu, eu… făcu el şi se întrerupse.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ea, distrându-se. Ai cerut ajutorul unei firme din Londra, iar ultima comandă a fost budoarul unei curtezane.

El nu spuse nimic.

— Ei bine?

— Domnişoara Bessie LaMott a ales materialele, zise el printre dinţi. Cu siguranţă nu mă gândeam la spaţiul ăsta ca la un bordel.

— Presupun că Bessie a reprodus mediul pe care îl ştia cel mai bine, zise Harriet cu bunăvoinţă.

El se îndreptă spre calul său.

— Va trebui să călăreşti în spatele meu.

Harriet se uită la corpul lui zvelt şi musculos şi simţi un fior care nu avea nimic de-a face cu a fi bărbat, ci cu faptul de a fi femeie.

— Pot să merg pe jos. Deja m-am încălzit doar pentru că nu am mai stat în vânt.

— Aiurea! Eugenia probabil aşteaptă să ne vadă la lecţia de scrimă. Tonul lui arăta că abia aştepta să stea în faţa ei cu o sabie. Strange se urcă în şa şi se uită la ea de sus. Presupun că te poţi urca şi fără asistenţă.

El nu părea să vrea să o atingă, ceea ce era destul de jignitor. Dar Harriet începuse să tremure din tot corpul, aşa că brusc clătină din cap.

El întinse mâna. Ea se duse la el, îşi puse mâna într-a lui şi apoi ridică privirea.

— Ce urmează?

El se uita în jos la mâinile lor. Mâna lui o înghiţise pe a ei, desigur.

— Ce urmează? repetă ea. Ar trebuie să-ţi iei piciorul din scară ca să pot urca?

— Oh, pentru Dumnezeu! zise el.

O ridică cu putere. Ea zbură prin aer şi ateriză în spatele şeii lui cu un strigă înăbuşit.

Posteriorul calului se lăsă în jos, aşa că ea se trase în faţă până când fu aşezată pe capătul ridicat al şeii. Asta însemna că era lipiră de spinarea lui, dar măcar acolo avea o şansă să rămână pe cal.

— Ia mâinile de pe umerii mei! zise el iritat.

— M-am agăţat de ei în efortul de a nu zbura în comitatul învecinat, reuşi ea să rostească.

— Ai ţipat ca o femeie, zise el, evident dezgustat.

Ea avu impulsul de a-l pişca zdravăn, dar se abţinu. Calul nu părea să-i simtă greutatea. Fornăi, nerăbdător să se întoarcă la grajduri.

— Ţi-ai lăsat calul să stea afară după un galop, zise ea apăsat.

— Tocmai mă gândeam la asta, zise el cu voce plină de regret. Cai, servitori, copii. Mă tem că mă las furat de pasiunea mea.

— Turnuri?

— Ingineria care o implica. Calculele. Zilele trecute mi-am dat seama cum am putea să instalăm o podea falsă în sala de bal.

Harriet îi dădu drumul o clipă înainte să întrebe ce era

evident.

— Şi care ar fi bună la ce anume, mai exact?

— Pentru o masă de banchet, zise el. Ar fi fost interesant, dar mă tem că Eugenia are abordarea ta, de persoană încăpăţânată. Am aruncat calculele.

Strange era extrem de plăcut când îşi exprima regretul sau pasiunea pentru întreprinderile sale inginereşti.

— Cum aş putea să stau în spatele tău pe şa fără să fiu aproape?

— Încearcă să te dai mai în spate, zise el. E spaţiu destul pe spatele calului.

— Nu pot să o fac, zise Harriet distrându-se grozav.

Şi ce dacă el nu o plăcea pentru că era prea efeminată? Prejudecată curată. Doar preotul mamei sale, domnul Periwinkle, era remarcabil de efeminat. Mirosea ca o floare şi era de părere că viaţa era mereu mai bună cu o ceaşcă de ceai. Lord Strange probabil nici nu i-ar fi strâns mâna.

Ea se trase mai aproape. Era bine ca el să se simtă inconfortabil. De fapt, ea ar fi rânjit încântată, doar că faţa ei era prea îngheţară ca să se mişte. Ar fi fost bine ca Lord Strange să cunoască pe cineva – un bărbat – un pic diferit de el.

Strange ora un individ cu tabieturi. Obsedat de masculinitate. Domnului Periwinkle îi plăcea să aranjeze flori uscate. Şi ţinea predici minunate despre crinii de pe câmp. Toată lumea îl adora.

Calul începu să urce dealul spre partea din faţă a casei.

— Nu te deranjează dacă te cuprind cu braţele, nu-i aşa? strigă ea împotriva vântului.

— Poftim?

Aşa că ea îl cuprinse cu braţele. El deveni rigid.

Rânjetul ei dispăru un minut mai târziu. Corpul lui Strange era mare, feroce, masculin într-un fel care lua în râs plăcerea ei de a fi în compania domnului Periwinkle.

Îi simţea fiecare muşchi încordat şi oţelit, chiar şi prin

haină. Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Se simţea cald, ameţitor, înnebunitor. O făcu să se gândească la poeziile deochiate din cartea lui Kitty, cele care vorbeau despre o femeie care cuprindea un bărbat în braţe şi îl săruta iar şi iar.

Trebuia să fie din cauza influenţei casei lui Strange, a desfrânării din ea, cu Kitty, Nell şi tot restul urmărindu-şi dorinţele şi pasiunea fără nici cea mai mică grijă pentru consecinţe, reputaţie sau societate…

Dacă nu ar fi fost ducesă…

Dacă ar fi fost doar domnul Cope, tânărul Harry care nu avea responsabilităţi sau un trecut, ar fi renunţat la precauţie.

Ea ar fi…

Calul se opri în curte şi Strange descălecă uşa de iute, încât ea alunecă în faţă în şa, în locul cald lăsat gol de el. El ridică privirea spre ea, cu o sprânceană ridicată în semn de dezgust.

Ea îi întoarse privirea cu fermitate până când încruntarea din ochii lui dispăru.

— Tot mai doreşti să te duelezi? întrebă ea.

— Da.

El se îndepărtă, iar Nick veni alergând spre ea.

— An fost îngrijorat când am văzut că vi s-a întors calul singur, domnişoară, şopti el.

— Sunt bine. A fost vina lui Strange, mi-a spus să dau drumul la hăţuri pentru că animalele lui sunt foarte bine învăţate şi va rămâne pe loc.

— Unele fac asta, zise băiatul senin. Dar nu multe pe o vreme ca asta. Deci nu aţi căzut?

— Nu, iar sfaturile tale m-au ajutat. Cred că ştiu cum să mă ţin la un galop, deşi trapul e foarte greu de suportat.

— Ne putem trezi într-o dimineaţă foarte devreme ca să vă arăt cum să mergeţi la trap.

— N-aş vrea să te scoli aşa de devreme, zise ea.

— Sunt oricum în picioare. Dar seara ar fi mai bine. În felul ăsta nu ar trebui să călăriţi şi cu mine, şi cu Lord Strange. El ar putea să bage de seamă. Dar ar trebui să

începem cu încălecatul. E un miracol că nu v-a văzut cum vă urcaţi pe cal, ca pe un deal cu bolovani.

— Poate chiar în seara asta?

— O să vă aştept la grajduri. De regulă, nu e nimeni pe acolo, deci ar trebui să fiu sigur.

Ea îi aruncă un zâmbet iute.

— Mulţumesc.

Strange o aştepta la uşă.

— Eşti foarte prietenos cu băiatul de la grajduri.

Tonul lui era din nou neprietenos.

— Îl cheamă Nick şi îmi place de el, zise ea şi trecu pe lângă Strange ca să ajungă înăuntru la căldură.

— Îţi place de el? făcu Strange.

Ea se uită înapoi.

— E drăguţ.

Dar nu se gândea decât cum să se încălzească fără să-şi piardă masculinitatea.

— Acum, dacă nu te superi, mă duc să urinez.

Ea reuşi sa urce jumătate din scări, dar apoi o luă la goană. Când ajunse în camera ei, o traversă în goană îi se aruncă sub pătură, lăsând doar cizmele să atârne din pat.

— Excelenţă? exclamă Lucille venind spre ea. Sunteţi bine? Vă e rău?

— Mi-e frig, zise Harriet clănţănind din dinţi. Aşa de frig!

— Tţ-tţ! făcu Lucille ca o cloşcă. Fugi şi mai aduse o pătură şi o puse peste Harriet. O să răciţi de moarte călărind aşa în fiecare dimineaţă. Ducesa de Cosway nici măcar nu s-a dat jos din pat. E la micul dejun.

— Poţi să bei ciocolata mea fierbinte, zise Isidore apărând în uşă. Ai bătut drumurile îngheţate timp de ore întregi!

— D-da, zise Harriet de sub plăpumi. Calul meu a fugit acasă şi a trebuit să călăresc în spatele lui Strange. Şi era aşa de frig!

— Ridică-te şi bea ciocolata! zise Isidore. E bună şi fierbinte.

Harriet o făcu, cuprinzând recunoscătoare ceaşca cu

degetele.

— Ce mai urmează acum în viaţa unui gentleman? întrebă Isidore.

— Iarăşi scrimă, zise Harriet. Luptă cu sabia. Mă pune să-mi dau jacheta jos şi e al naibii de rece în galeriile alea. Omul ăsta probabil are sânge-rece ca reptilele.

— Harriet! zise Isidore. Nu te-am auzit niciodată înjurând. Cred că toată masculinitatea asta e molipsitoare.

— Îmi place să călăresc, zise Harriet. Nu-ţi poţi imagina, Isidore! E foarte diferit pentru bărbaţi. Ştii cum ne cocoţăm noi pe şaua laterală şi apoi mergem încetişor pe drum?

Isidore aprobă din cap.

— Nu mă ostenesc prea des, dar ştiu cum.

— Bărbaţii pur şi simplu se aruncă în şa şi aleargă pe drum aşa de iute, că vântul le flutură părul în spate. Nu poartă perucă pentru că nu ar sta pe cap. Pur şi simplu pornesc. E năduşitor şi obositor, dar după aceea te simţi aşa de bine!

— Ai grijă! zise Isidore. O să ajungi să te îmbraci mereu aşa. Ştii, toată lumea crede că Lord Findleshanks e de fapt femeie. Te-ai uitat vreodată atentă la el? Arată cu o femeie.

— Are barbă, zise Harriet.

— La fel avea şi bunica mea.

Harriet se dădu jos din pat.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Strange pentru lecţia de scrimă. Au!

Se frecă pe fund.

— Mă duc înapoi în pat, făcu Isidore. Strange mi-a împrumutat o carte de poezii. Se opri o clipă. Încă îţi displace?

Harriet ridică din umeri.

— E acceptabil. Tu ce crezi?

— Este interesant, cred eu, răspunse Isidore. Foarte interesant.

Harriet se uită la ea.

— Eşti măritată, Isidore.

— Dar nu bag toată lumea de seamă, zise Isidore sec.

— Ştii ce vreau să spun.

— Are ceva Strange, spuse Isidore.

Harriet observă alarmată că ochii ei erau aproape visători, iar Isidore nu era niciodată visătoare.

— Păşeşte într-o încăpere şi toată lumea îl observă. Îmi place să fiu cu un bărbat ca ăsta.

— Ei bine, e gazda, zise Harriet. Deşi nu sunt sigură că ştie cine sunt unii dintre oaspeţii săi. Ai observat?

— Povy îi citeşte o listă cu oaspeţii noi în fiecare seară, zise Isidore. Lucille mi-a povestit asta.

Lucille băgă capul pe uşă.

— Aveţi nevoie de mine?

— Ştie Lord Strange cine sunt oaspeţii săi? întrebă Isidore. Ai spus că e treaba lui Povy să-l informeze.

— Ei bine, Strange ştie şi nu ştie, făcu Lucille. Poate că aude despre ei, dar asta nu înseamnă că ştie mereu cine sunt, dacă înţelegeţi ce vreun să spun. De pildă, toţi oamenii ăia de ştiinţă din aripa de est. Sunt sigură că nu îi ştie pe toţi.

Se auzi o scurtă bătaie în uşă, o bătaie pe cure Harriet ajunsese să o cunoască.

Isidore scoase un ţipăt când uşa se deschide direct, iar Harriet se uită la ea prin ochii lui Strange.

Era în dezabie, cu părul negru buclat de aceeaşi culoare cu genele. Cămaşa ei de noapte era tot ce a lui Harriet nu era. Nu putea fi niciodată confundată cu cea a unui bărbat.

Un zâmbet de întâmpinare apăru în ochii lui Isidore preţ de o clipă, pentru ca apoi să mai ţipe o dată – absolut inutil după părerea lui Harriet şi dispăru în camera cealaltă, trântind uşa de legătură.

Harriet nu-şi dăduse niciodată seama că picioarele unei femei puteau fi zărite prin materialul subţire al cămăşii de noapte.

Strange nu părea copleşit de dorinţă, dar ce ştia ea? Avea o sprânceană ridicată.

— Un vizitator matinal, Cope? Mă surprinzi mereu,

zise el.

Avea vocea din nou neprietenoasă.

Dar de data asta avea un motiv. Probabil arăta ca şi cum se băga peste femeia pe care o alesese ca să aibă o aventură, judecând, după flirtul dintre el şi Isidore de seara trecută.

— Suntem prieteni, zise ea iute. Prieteni.

— Ah, prieteni.

Se lăsă un moment de tăcere în care Harriet încerca să se gândească la ceva cu disperare.

— E fina mamei mele. O ştiu de mulţi uni.

— De mulţi ani. Ce noroc!

Pe chipul lui era o expresie de nedesluşit.

— Da, zise Harriet. Când mama a fost bolnavă, Isidore era adesea singura persoană care ne vizita.

— Eşti gata pentru micul dejun? Am dat dispoziţie să pună deoparte o bucată de carne roşie de vita şi o halbă de bere.

Harriet gemu în sinea ei. Carnea mai reuşea să o suporte, dar berea chiar nu îi plăcea.

De data asta, lecţia de scrima merse mult mai bine. Fără să spună vreun cuvânt, Strange puse manşoane la săbii, ceea ce o făcu pe Harriet să se simtă mai relaxată. Reuşi să ţină sabia în mână, ba chiar să pareze un *pass in tierce*.

— O să te învăţ *prise de fer* în continuare, zise Strange. Se duse în spatele ei şi o cuprinse cu braţul ca să îi ţină sabia. Uite, zise el, înclină-ţi încheietura aşa şi pune-ţi piciorul îndoit.

El îi împinse piciorul ca să ajungă în poziţia corectă.

Sigur ar fi trebuit să-şi pună braţele în jurul ei ca să-i arate mişcarea? Mâna lui se atinse de pieptul lui Harriet. Sigur, sânii ei erau bine strânşi în bandaje, deci nu avea cum să simtă ceva feminin sau să descopere ceva.

Cu toate astea, ea tresări şi se întoarse cu sabia în mână pregătită. Adevărul era că, de fiecare dacă când o atingea, Harriet simţea cum fierbinţeala îi cuprindea tot corpul.

Eugenia atâtea în spatele vitrinei din sticlă şi dădea instrucţiuni. Harriet nu se putu abţine şi se întoarse să-i zâmbească, chiar dacă Strange insista ca ea să fie atentă la sabie.

Eugenia era o fetiţă stranie cu o claie de păr ciufulit şi cu o atitudine de modă veche. După câte se părea, ea nu se juca niciodată cu un copil de vârsta ei şi se vedea asta. Vorbea în ritmul straniu al pieselor pe care îi plăcea să le citească.

Tocmai când Harriet începuse să obosească, Strange spuse că ar trebui să înceapă altă partidă.

Harriet se sprijini de vitrina de lângă ea ca să-şi tragă răsuflarea.

— Eşti sigur, domnule? întrebă ea. Eşti rănit de ieri.

— Domnule? făcu el. Mi-ai dat sângele ieri. Cred că ar trebui să fim mai intimi. Îmi place să mi se spună Jem.

— Iar numele de botez care e?

— E îngropat în negura timpului, zise el prompt. Care e numele tău mic?

— Harry, răspunse Harriet.

Dintr-odată, toate astea o făceau să se simtă agitată! Strange – sau Jem – continua să se apropie de ea, să îi corecteze poziţia braţelor. Făcea să i se înmoaie genunchii. Să simtă atingerea corpului său zvelt, dar musculos, îmbrăcat doar în pantaloni subţiri şi cămaşă albă îi înfierbânta pielea. Continua să se lupte ca să nu se înroşească de sus până jos.

Asta era foarte periculos.

Strange – sau Jem – se puse în poziţie în mijlocul încăperii.

— Eugenia, să stai în spatele vitrinei!

— Da, *papa*, zise Eugenia. Sper că nu te superi, dar o să ţin cu Harry.

— Nu mă supăr deloc, zise Strange şi îşi plimbă sabia dintr-o mână în cealaltă.

Harriet nu se putu abţine. Se uită la muşchii de la picioarele lui şi aproape că gemu – şi nu doar din pricina muşchilor ei îndureraţi.

— Haide, Harry! Oare te-a cuprins frica?

Ea se duse în faţă şi luă poziţie defensivă. Strange începu să îi dea târcoale, cu ochii fixaţi pe chipul ei. Un mic zâmbet dansându-i pe buze.

— Doboară-l, Harry! strigă Eugenia entuziasmată. Doboară-l, doboară-l!

— Ştiu doar o singură mişcare, se plânse Harriet. Nu-i cinstit!

Strange îşi încordă umărul şi Harriet îşi ridică sabia ca să pareze atacul.

Din nefericire, el se învârti în cerc şi veni din direcţia opusă. Lama lui se opri la un fir de păr distanţă de umărul ei.

— Nu e drept, bombăni ea şi făcu un pas în spate. Nu mi-ai descris o astfel de mişcare.

— Dar te-ai uitat la umăr, zise el şi începu din nou să îi dea târcoale. Nu eşti un caz complet disperat.

— Cred că trebuie să ai un fel de complex al vânătorului, zise ea, întorcându-se ca să-l aibă mereu în faţă. Eşti unul dintre acei bărbaţi care îşi petrec ore întregi bântuind prin pădure cu creaturi moarte săltate pe umăr?

— Harry, zise el încet, mă surprinzi din nou. Am crezut că eşti un vânător înveterat. Sunt sigur că mi-ai spus asta.

— Hm, făcu Harriet.

Braţul îi era obosit şi i se părea că sabia cântărea o tonă. Făcea eforturi uriaşe ca să o ţină măcar la nivelul taliei. Trebuia să încerce să atace. Aşa că, fără să se gândească prea mult, împunse sabia în faţă.

El pară mişcarea instantaneu cu o mişcare aşa de rapidă încât ea nici măcar nu o zări. Şocul celor două săbii izbindu-se îi vibră direct în umăr.

— Atacă-l iar, Harry! strigă Eugenia. Taie-l în picior, Harry!

— Taci din gură, fetiţă însetată de sânge! zise Strange.

El îşi întoarse capul spre Eugenia, iar Harriet profită şi îşi ridică sabia la gâtul lui, oprindu-se la un centimetru de pielea lui.

— Ha! zise ea.

El întoarse capul să o privească.

— Trişezi, Harry?

Era ceva în ochii lui… Ea lăsă sabia să cadă.

Oare Isidore avea dreptate şi Strange putea să fie interesat de ea ca bărbat?

— Am terminat pe ziua de azi, zise ea şi se întoarse să bage sabia în teacă.

Când se îndreptă, se uită la Strange ca să constate că el se holba la fundul ei.

Simţi cum o scutură un mic fior. Asta nu era bine. Una era ca micuţa Kitty să se sprijine de ea şi alta era ca un bărbat ca Strange să gândească… Indiferent ce gândea.

— Cred că ar trebui să laşi sabia aia mai jos şi să-l împungi în picior, zise Eugenia şi alergă spre ea.

— Chiar eşti însetată! de sânge, zise Harriet. E tatăl tău cel pe care vrei să-l transform în pernă de ace.

— Mai ai o scrisoare pentru mine? întrebă Strange.

Ea i-o întinse şi el o deschise, fluturând-o în aer.

— Presupun că nu ai putea să o rogi pe misterioasa epistolară să fie mai puţin generoasă cu parfumul?

— Nu, zise Harriet.

Ea folosise cel mai bun parfum franţuzesc al lui Isidore pentru că Nell era în mod clar parfumată.

— Muzica mea e în noapte, citi Strange cu voce tare. La fel şi a privighetorii. Frumos. Scurt, dar evocator. Şi sună mai bine decât cele cu deliciul şi cu noaptea. Harriet îi aruncă lui Strange o privire.

— Scrisorile nu sunt tocmai potrivite să fie citite în faţa unei fetiţe.

El o ignoră complet.

— Deci, Harry, ai idee ce vrea misterioasa corespondentă de la mine?

Harriet se încruntă la el.

— N-am idee, zise ea, gândindu-se că întrebarea lui era la fel de nepotrivită pentru urechile Eugeniei ca poezia.

— Vrea compania ta, *papa*, zise Eugenia.

Strange rânji spre ea.

— Sunt de acord.

— E un poem de dragoste, continuă ea.

— Sau ceva în genul ăsta, fu Strange de acord.

— Cred că vrea să te întâlnească noaptea, insistă Eugenia.

— Ei bine, zise Harriet veselă, presupun că va trebui să aştepţi până când poezia va fi completă ca să descoperi exact solicitările poetesei.

— Dragoste, zise Eugenia plat. Guvernanta mea a fost îndrăgostită de *papa* mult timp până când a renunţat. El nu e uşor de prins. Vrei să vezi calculele pe care le-am făcut aseară, Harry? Am stat până foarte târziu şi mi-am calculat toate unghiurile pentru acoperişul casei păpuşilor.

— Cât de târziu? întrebă Harriet înainte să se gândească.

— Eşti jenant, zise Strange. Parcă o aud pe mama ta vorbind de fiecare dată când deschizi gura. S-ar putea să fie imposibil să te fac bărbat, Harry, dacă nu te superi că spun. Eugenia e capabilă să aibă grijă de ea însăşi.

— Mi-ar plăcea să îţi văd calculele. Îi spuse Harry Eugeniei, ignorându-l.

El era prost să o lase pe fiica lui de opt ani să stea trează jumătate de noapte ca să facă tot soiul de calcule, dar asta măcar explica straniile cearcăne cenuşii de sub ochii Eugeniei. Arăta aproape bolnavă.

Eugenia se întinse şi o apucă de mână şi, deşi Harriet tânjea după o baie şi un pui de somn, se lăsa trasă dincolo de bariera servitorului în aripa încuiată a casei.

— Cine mai locuieşte aici în afară de tine? întrebă ea.

— Nimeni, zise Eugenia destul de impasibilă. Adică este mereu o cameristă cu mine, desigur. Lui papa îi place să mă ştie în siguranţă, aşa că e mereu un servitor de pază.

Dar, când ajunseră în camera ei, aceasta era goală.

— Unde e camerista ta? întrebă Harriet privind în jur.

Focul era destul de mic.

— Trebuie să fi coborât un pic, zise Eugenia. Guvernanta mea va fi probabil aici imediat. E îndrăgostită de unul dintre servitori, aşa că ştiu mereu unde e.

— Şi unde anume e?

— Sărutându-l pe servitor, desigur, zise Eugenia. Se săruta în dulapul de cuţite de la etajul doi.

— Şi cum Dumnezeu ştii tu asta?

— Ea mi-a spus.

Harriet aprobă din cap.

Apoi se lăsă pe vine şi îşi înăbuşi un geamăt din pricina muşchilor îndureraţi şi îi permise Eugeniei să îi arate unghiurile fiecărui perete şi ale acoperişului pe casa ei de păpuşi cu trei etaje.

— I-ai demonstrat unghiurile astea tatălui tău? întrebă ea.

— *Papa?* Nu, *papa* a făcut planurile pentru căsuţa mea, aşa că el cunoaşte unghiurile.

— Ai calculat unghiurile pentru că îl va face pe el fericit?

Eugenia se uită la ea cu privirea senină şi surprinsă a copilăriei.

— De ce l-ar face pe el fericit? Mă face pe mine fericită.

Harriet fu pusă la punct şi începu să ridice mobila răsturnată într-o direcţie sau alta în casa de păpuşi.

— Tu ai pisică? întrebă Eugenia şi se aşează lângă ea.

— Am un câine, zise Harriet. Un cocker spaniel bătrân şi caraghios pe care îl cheamă Dna Custard. Tu ai un animăluţ?

Eugenia clătina din cap.

— Nu ştiu prea multe despre animale.

— Nu sunt prea multe de ştiut. Le dai de mâncare, iar ele te iubesc.

— Dar au nevoie să alerge pe afară. Iar eu sunt adesea la mine în cameră. Nu ar fi drept.

— Dar trebuie să ieşi şi tu afară, nu-i aşa? Un câine ar fi fericit să fie în casa cu tine şi apoi să iasă afară la plimbare.

Eugenia se încruntă spre căsuţa ei de păpuşi.

— Nu aş vrea un animal închis în camera mea. Ar putea să mă urască.

— Sigur că nu te-ar urî! Dacă spanielul meu, Dna Custard, ar fi aici, ai vedea cât de mult i-ar plăcea. S-ar face ghem în faţa focului şi ar fi fericit.

— De fapt, cred că i-ar fi frig. O să mai pun lemne pe foc, zise Eugenia şi se ridică.

— Aşteaptă o clipă, zise Harriet şi se grăbi după ea. Doar nu ai de gând să faci singură asta?

Eugenia îi aruncă o privire demnă de milă.

— Sigur că da, Harry. Doar ştii cum să alimentezi un foc, nu-i aşa?

— Las asta în sarcina servitorilor, zise ea ferm. Şi nici tu nu ar trebui să o faci. Dacă sare o scânteie pe fustele tale?

— Nu sare niciodată, răspunse Eugenia. Sunt foarte atentă.

Şi, înainte ca Harriet să o poată opri, ea ridică un mic buştean şi îl aruncă în flăcări.

O erupţie mare de scântei se răspândi în aer şi urcă în sus pe coş.

— Îmi place când se întâmplă asta, zise ea. Este aşa de frumos!

— O să vorbesc cu tatăl tău, zise Harriet ferm, trăgând de şnurul de la clopoţel. Unde sunt guvernanta şi camerista ta? Dacă are loc un incendiu în camera asta, Eugenia?

— Chiar vorbeşti ca o mamă! zise Eugenia şi chicoti. *Papa* nu se îngrijorează niciodată de aşa ceva. Aş fugi din cameră, desigur.

— Dar holul e încuiat, zise Harriet. Mai e altă ieşire?

— Asta e singura ieşire, dar servitorul e mereu aici. Sau vrei să spui un pasaj secret? făcu Eugenia şi faţa i se lumină. Nu m-am gândit niciodată la asta. Începu pe dată să se plimbe prin cameră, cercetând şi uitându-se la lambriuri. În fine, adăugă ea, trăgând de un buton sculptat de pe şemineul foarte elaborat, am un plan de scăpare în caz că am nevoie.

— Care e?

Eugenia arătă spre fereastră.

— Ies pe fereastra aia. Acolo e un stejar uriaş şi sunt sigură că pot coborî pe el fără nicio problemă.

Harriet se uită pe fereastră. Stejarul era la aproape un metru distanţă şi nici măcar ea nu era sigură că putea să sară în el.

— Pari neliniştit, zise Eugenia şi renunţă la căutarea unei uşi secrete. Mai povesteşte-mi, te rog, despre Dna Custard. E un nume ciudat pentru un câine mascul.

Aşa că Harriet îi povesti.

capitolul 17

În care Harriet este şocată

Cina din seara aceea fu formală. Spre surprinderea lui Harriet, descoperi ca era aşezată spre capul mesei cu Isidore între ea şi Strange. Kitty era în stânga lui Harriet.

— Cum te simţi? întrebă Kitty şoptit cu un zâmbet vag. Ai avut o zi bună? Noi am exersat reprezentaţia. O să cântăm madrigaluri pentru un episcop.

— Madrigaluri pentru un episcop? zise Harriet şi îşi întinse şervetul în poală.

Kitty începu să chicotească nebuneşte, aşa de tare încât nu mai putu vorbi.

Aveau ceva hainele bărbăteşti cu care era îmbrăcată, găsi Harriet. O făceau să fie mai puţin răbdătoare.

— Vrea să fim îmbrăcate în îngeri, reuşi Kitty în sfârşit să spună.

— Îngeri care cântă pentru un episcop. Presupun că are sens.

— Dar aşteaptă să ne vezi costumele! zise Kitty. Trebuie să fie foarte cald în rai, dacă mă înţelegi, îi oferi lui Harriet un zâmbet răutăcios exersat.

Harriet îi zâmbi la rândul ei destul de rigid.

— Aveţi şi aripi?

— Da, unele foarte frumoase, făcute din pene

adevărate. Lord Strange are o secretară franţuzoaică – ea ne-a ajutat cu costumele. Aripile sunt aşa de moi şi de frumoase! La un moment dat, le dăm jos şi chiar ne întindem pe ele.

— Vă întindeţi? întrebă Harriet.

Kitty se aplecă mai mult spre ea.

— Aş putea să îţi ofer o repetiţie privată, Harry, dacă doreşti. N-aş putea să cânt un madrigal fără alte trei dintre noi, dar aş putea să îţi cânt alt cântec de dragoste.

— Ai spus repetiţie? zise Strange din capul mesei. Vorbeşti despre reprezentaţia cu îngerii? Mi-ar plăcea să văd asta.

Ea îi oferi instantaneu acelaşi zâmbet cu gropiţe pe care tocmai i-l oferise lui Harriet.

— M-aş bucura să vă includ, milord.

— Isidore, zise Strange şi se întoarse spre ea cu o atingere a braţului, ai fi interesată de un concert privat dat de un înger?

— Desigur, zise Isidore, dar Harriet îşi dădea seama din glasul ei că nu îi plăcea ideea.

— Mă tem că am deja un angajament după cină, zise Harriet iute.

— Chiar aşa? făcu Strange şi se uită la ea pe sub pleoape. Oare cu cine ar putea să fie?

El se uită în lungul mesei la care se înşirau oameni mai mult frumoşi decât nobili.

— Poate cu Nell?

Harriet îi oferi un zâmbet rece.

— După cum spuneai, sunt aşa de mulţi oameni în casa asta, că e dificil de enumerat toate cunoştinţele.

— Atunci după întâlnirea ta, zise el blând. Eu oricum mă culc târziu şi pariez că la fel şi Kitty. Să spunem la ora 11?

Băiatul de la grajduri îi spusese că avea să o înveţe să meargă la trap. Şi să încalece. Cât de mult poate să dureze?

— Sunt sigură că lui Kitty nu i-ar plăcea să stea trează aşa de târziu, zise Harriet. Pare că a avut o zi de exerciţii

obositoare.

— Oh, nu e obositor! zise Kitty chicotind. Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi stând întinsă pe spate.

Linia dintre sprâncenele lui Isidore se adânci.

— Mă tem că nu pot să particip la ora aceea, zise ea destul de politicos. Sunt chiar epuizată.

— Ce păcat! rosti Strange.

Se opri să se uite la Harriet şi îi aruncă lui Isidore un zâmbet generos.

— Nu va fi nici pe jumătate la fel de distractiv fără tine.

Şocată, Harriet brusc înţelese ceva. Dacă Strange i-ar fi aruncat vreodată un asemenea zâmbet, ea s-ar fi pierdut cu firea. Ba chiar s-ar fi putut ruga de el să o ia în patul lui.

— Ora 11, zise Kitty. Aţi dori mai mulţi îngeri sau doar pe mine? Se uită lacomă la Strange. Sunt sigură că poate veni oricare dintre Graţii ar fi disponibilă pentru o reprezentaţie în seara asta, Lord Strange. Ca să cântăm madrigaluri, e nevoie de trei.

— Cred că vom avea nevoie doar de tine în seara asta, zise Strange relaxat.

Kitty izbucni în chicoteli.

Lui Harriet îi trecu un gând prin minte. La ce se putea gândi Kitty. Rămase cu gura căscată, iar în acelaşi moment, degetele lui Isidore se înfipseră în braţul ei.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Pe dată! şuieră ea.

Strange se ridică, dând semnalul de retragere de la masă. Se opri doar un moment.

— Oaspeţii mă aşteaptă, iar tu, domnule Cope, ai o întâlnire… Să spunem la ora 11 în bibliotecă? Domnul Povy te poate îndruma.

Fără să aştepte un răspuns se îndepărtă.

Strânsoarea lui Isidore se înteţi.

— Harriet!

Harriet se întoarse spre Kitty, vrând să spună ceva. Dar în ochii lui Kitty erau o încântare profundă şi bucurie care îi opriră vorbele în gât.

Kitty era cât se poate de încântată de imaginea

domnului Cope, a lui Lord Strange şi a unui înger solitar.

Harriet înghiţi în sec.

— Ora 11! făcu Kitty şi plecă.

Isidore o târî pe Harriet într-o parte a încăperii.

— Ai idee ce plănuieşte Kitty să facă în seara asta, Harriet? Ai?

— Tocmai mi-am dat seama, zise Harriet, panica făcând-o să ameţească. N-aveam idee.

— Trebuie să stai în camera ta, declară Isidore. Mai bine dormi cu mine în caz că Strange intră iar în dormitorul tău. Ea se uită în jur, dar aproape toată lumea plecase deja. Harriet, asta e o casă desfrânată! Oamenii ăştia fac... fac lucruri...

Harriet nu se abţinu să nu râdă.

— Isidore, dar ştiai asta. De ce crezi că Jemma a spus că nu va veni aici, deşi ea a găzduit tot felul de petreceri şocante la Paris? Petrecerile organizate de ea la Paris generau scandaluri pentru că mai apărea careva într-un costum mai deocheat sau pentru că o femeie măritată se afişa cu soţul altcuiva. Reputaţia lui Strange şi a petrecerilor sale e la o scară complet diferiră.

— Nu mi-am dat seama de realitatea situaţiei. Mă face să mă simt murdară chiar şi prezenţa mea aici. Unde e Villiers? Am crezut că trebuia să ne protejeze. Harriet, ce ai de gând să faci?

Isidore vorbea cu ochii mari şi cu expresie alarmată.

— Ei bine, nu o să mă dedau la giugiuleli cu un înger, zise Harriet pe un ton practic. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. O să mă gândesc la ceva. Poate că o să spun că mi-e rău şi o să-i las pe Strange şi pe Kitty singuri.

— Bleah! făcu Isidore. Nu-mi mai place deloc, Harriet. Nu-mi place aici. Doi bărbaţi şi o femeie!

Ea se cutremură.

— Până acum am fost plictisită până la lacrimi cu virgine pe jumătate dezbrăcate şi invitaţii la madrigaluri cântate de îngeri. Găsesc obositoare alăturarea dintre cultură şi nuditate. Dar tu te distrezi cu Strange, nu-i aşa?

— Nu are legătura cu Strange, zise Harriet, deşi ştia

că minţea.

Era vorba de Strange. Jumătate din plăcerea ei, poate mai mult, venea din timpul petrecut cu el, din duelul cu săbiile, duelul de vorbe. Sigur, nu era vorba de atracţie adevărată. Plăcerea venea din faptul că era aşa de scandalos să tânjească după un bărbat care nici măcar nu se gândea la ea ca la o femeie!

Asta nu însemna că s-ar fi gândit măcar să se ducă în bibliotecă să-i întâlnească pe Strange şi pe Kitty. Nici măcar ca să-l vadă pe Strange dezbrăcat.

— Motivul e ca mă distrez aşa de bine în haine bărbăteşti! îi spuse ea lui Isidore. Nu m-am simţit niciodată aşa de liberă.

— Nu vreau să fiu aşa de liberă, zise Isidore. Devin din clipă în clipă tot mai conservatoare.

— Pot să-ţi împrumut pantalonii mei, îi sugeră Harriet şi adăugă: Am uitat de întâlnirea mea!

— Ce întâlnire? exclamă Isidore. Doar nu cu altă femeie?

— E la grajduri, zise Harriet. Un băiat foarte drăguţ de la grajduri o să mă înveţe cum să încalec. Nu de alta, dar tot am tendinţa să cad în partea cealaltă.

Isidore îşi dădu ochii peste cap.

— Eu mă duc la culcare. Cred că aş putea să anunţ mâine un caz de urticarie infecţioasă. Orice ca să ţin Graţiile departe de dormitorul meu. Şi pe Strange. Cu siguranţă, nu vreau să mai dea buzna când sunt în cămaşă de noapte. Abia dacă apucasem să-mi perii părul.

Harriet o privi cum urca scările, gândindu-se cât de mult i-ar fi plăcut ca Strange să vină în dormitorul ei dacă ar fi ştiut că era femeie.

Nu i-ar fi păsat că avea părul nepieptănat. Ea doar…

Îşi alungă gândurile. Era o prostie.

capitolul 18

Şocul lui Harriet, partea a doua

Două minute mai târziu, intra în grajdul cald. Mirosea a cai curaţi, a piele şi a bălegar. Caii îşi scoaseră capetele din staule şi nechezară după un morcov.

— Bună seara, Nick! zise ea când băiatul apăru din capătul grajdului. E foarte amabil din partea ta. Trebuie să fii epuizat după o zi de muncă.

— E fapta mea bună pe ziua de azi, domnişoară! zise el. Mama nu m-ar ierta dacă v-aş lăsa să fiţi descoperită.

El ezită.

Harriet îi zâmbi.

— Vrei probabil să mă avertizezi cu privite la stabilimentul lui Lord Strange.

— Toată lumea poate să-şi dea seama, domnişoara, izbucni el, că nu sunteţi genul de femeie care stă în casa asta. Nu e un loc pentru dumneavoastră.

— Sunt văduvă, zise ea. Îţi garantez că nu sunt şocată, Nick!

— Măritată e una, zise el încăpăţânat, dar dumneavoastră sunteţi o lady, iar o lady nu are ce căuta aici.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească auzind asta. Ştia foarte bine că Isidore ar fi fost de acord cu el.

— Îţi promit că nu voi sta un minut mai mult dacă îmi e descoperită deghizarea, zise ea. Asta te face să te simţi mai bine? Apoi se aplecă să îl sărute pe obraz pentru că era...

Dar orice gând avea îi zbură din minte când uşa din capăt se deschise, lăsând să intre un vârtej de vânt şi de zăpadă. Ea sări înapoi.

Strange rămase în uşă o clipă, apoi înaintă, trântind uşa în urma lui, îşi dădu jos mânuşile una care una, cu o precizie tăcută care trăda la fel de multă ameninţare ca urletul unui tigru.

— Bună seara, zise Harriet. Am crezut că eşti cu oaspeţii, milord.

— Aveam o bănuială că ar trebui să te păzesc, zise el.

Se întoarse să se uite la tânărul Nick.

— Pleacă în camera ta, băiete!

Nick ezită, aruncându-i lui Harriet o privire îngrijorată.

Ea scoase la iveală o monedă pe care o pusese deoparte pentru el.

— Sunt foarte recunoscător pentru lecţiile tale, Nick. Mulţumesc. Ne vedem mâine cu siguranţă.

— Dar o să... zise el şi se opri.

În mod evident avea nevoie de slujba asta, dar ea văzu cum cavalerismul şi teroarea se luptau pe chipul lui.

— Pleacă! făcu Strange.

Ceva din tonul lui plat îl făcu pe băiat să se întoarcă şi să fugă.

Harriet se întoarse să-l înfrunte pe Strange. El fusese iritabil cu ea şi altă dată, dar acum în ochii lui sclipea furie adevărată. Îşi plesni mănuşile în palmă şi zgomotul sună ca un foc de armă.

— Pat să te ajut cu ceva? întrebă Harriet.

— Ştii ceva, credeam că e invers, zise el. Am crezut că ar trebui să am grijă de tine, să mă asigur că nu eşti fermecat de vreun ticălos care pluteşte uneori prin casa asta. Dar nu mi-am dat seama că ai fi un prădător.

Harriet clipi spre el.

— Prădător? Nu ştiu despre ce vorbeşti. Dar mă supără insulta, milord.

— Te supără, pufni el. Te găsesc sărutându-l pe băiatul de la grajduri, un băiat bun, şi dându-i bani, iar tu te superi?

Ea se încruntă la el.

— El mă ajuta…

— Genul acesta de ajutor nu e permis în casa mea, zise el, vocea lui fiind la fel de rece ca un cuţit îngheţat. Niciodată! În nicio situaţie. Înţelegi?

— Eu…

— Un da sau nu este de ajuns. Mă înţelegi?

Harriet tăcu o clipă, încercând să-şi dea seama dacă înţelegea. Singura posibilitate care îl venea în minte era... Ea rămase cu gura căscară şi simţi cum ochii i se rotunjesc,

plini de uimire.

— Nu aveai cum... Nu puteai... se bâlbâi ea şocată. Bestie degenerată!

În grajd se lăsă un moment de tăcere revoltată şi dintr-odată Strange îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

Sunetul răsuna până la bârnele din tavan, făcând caii să ciulească urechile.

— Eşti un diavol, zise Harriet şi se mişcă să treacă pe lângă el. Mintea ţi-e la fel neagră ca o latrină. Voi pleca mâine din locul acesta!

El o prinse de braţ, încă râzând.

— Nu sunt un diavol, Harry. Nu sunt.

Ea se încruntă.

— Nimeni în afara celui mai mare ticălos nu s-ar fi putut gândi la aşa ceva.

Ea îşi trase braţul. El încă rânjea.

— E din cauza feţei tale, zise el fără să arate nici urmă de remuşcare.

— Faţa mea! zise ea şi simţi cum i se înroşesc obrajii. Nu e nimic la faţa mea care ar putea să ducă la o asemenea concluzie. Dumneata, domnule, eşti un câine al infernului, aşa cum se spune despre tine, iar eu am fost un prost că am venit aici. Voi pleca în seara asta!

— Nu vezi, zise el şi o apucă din nou de braţ, că încercam să-l protejez pe tânărul Nick? Tu eşti un bărbat al naibii de chipeş, Harry. Am devenit bănuitor şi nu ar fi trebuit să fiu. Nu ai nici o vină pentru felul în care te-ai născut.

— Simplul fapt că ţi-a trecut asta prin minte...

— Sunt adult. Organizez petreceri care nu pretind că urmează sau respectă regulile societăţii decente. Sigur că m-am gândit. Printre altele, sunt tatăl unei fete adorabile. Trebuie să mă gândesc la asta.

Harriet se cutremură.

— Atunci mi-e milă de tine. Pentru că mama şi tatăl meu nu şi-au făcut niciodată griji în privinţa asta.

— Oh, dar trebuie să-şi fi făcut griji, zise Strange. Să

nu-şi facă griji în privinţa ta? Cu frumuseţea pe care o posezi? Cu felul în care arată ochii tăi, aşa de inocenţi şi cu culoarea aia căprui-violetă? Gura lui se ţuguie. Şi-au făcut griji pentru tine, tinere Harry. E spre lauda mamei tale că nu ai avut niciodată de-a face cu o asemenea urâţenie.

— Dar tu ai avut pentru că trăieşti o viaţă aşa de imorală, zise Harriet, parcă simţind că adâncimile furiei ei începeau să se disipeze.

Doar cu un moment în urmă era pregătită să plece de pe domeniul lui, iar acum el o privea şi exista o umbră pe faţa lui sau ceva care o făcea să se simtă ciudat. Era aproape o tristeţe, dar cum era posibil?

— Probabil, zise el.

— Nu ar trebui să ai asemenea oameni în jurul tău, se răsti ea. Atunci nu ai avea nici astfel de gânduri ingrate!

— Aş avea mereu asemenea gânduri.

— Atunci iar mi-e milă de tine, zise ea. Îmi cunosc toţi prietenii care îmi trec pragul. Le ştiu părţile slabe şi părţile bune. Nu trebuie să mă tem de ei.

— Nimeni nu ştie ce e în inima altui bărbat. Cel mai mare rău se ascunde adesea sub cele mai drăguţe chipuri.

Prin ochii lui trecu ceva părea să fie durere pură, dar el o alungă şi râsul îi luă locul.

— Trebuie să mă ierţi, tinere Harry, Chiar trebuie. Vezi tu, nu credeam că te cunosc. Iar furia mea era mult mai mare pentru că am crezut că am făcut o greşeală.

Harriet zâmbi, chiar dacă un pic rigid.

— E în regulă.

Şarmul era arma lui cea mai puternică. El se întoarse cu ea spre casă vorbind despre nimicuri. Dar Harriet se simţea uşor îngreţoşată. Asta nu era o casă potrivită pentru ea, nu locul unde Strange se aştepta în mod evident ca astfel de lucruri să i se întâmple lui Nick. Trebuia să plece. Şi, mai mult, avea să îl ia pe Nick cu ea. Era foarte uşor sa îi dea de lucru pe domeniul ei. Avea acolo vreo şaizeci de oameni şi nici un libertin de care Nick să se teamă.

Când intrară în casă, ea dădu să se îndrepte spre scări, dar Strange o opri cu mâna pe braţul ei.

— Sigur nu ai uitat de Kitty?

— Sunt sigur că voi doi vă puteţi distra singuri, zise Harriet, deloc nepoliticoasă. Vrei să îi transmiţi scuzele mele?

— Ca să te poţi duce la etaj şi să dai instrucţiuni să ţi se facă bagajele?

Ea ezită. Părea aşa de îndrăzneţ! Şi, cu toate astea, de ce să ocolească adevărul?

— Da, zise ea. Ăsta nu e un loc potrivit pentru mine.

El îi dădu drumul la braţ.

— Desigur, nu pot să te opresc. Vrei să îţi iei la revedere de la Villiers în seara asta sau mâine-dimineaţă? Mă duceam în camera lui în seara asta.

— Atunci voi veni şi eu şi îmi voi lua la revedere, zise ea. Şi îţi mulţumesc pentru ospitalitate, milord. Nu e vina ta că eu sunt mai naiv decât ai crezut. Locul meu e acasă.

— La ţară? Locuieşti la ţară, Harry?

Ea aprobă din cap.

— Am crezut că e o viaţă plicticoasă, dar m-am răzgândit.

— Îmi doresc să te răzgândeşti în privinţa lui Kitty. Cât de des poţi vedea un înger într-o reprezentaţie?

Harriet nu se osteni să răspundă. El urcă scările alături de ea.

Camera lui Villiers era tapetată cu catifea albastră şi avea atmosfera luxuriantă pe care Harriet îşi imagina că ar fi regăsit-o în salonul unei curtezane. Villiers stătea întins pe canapeaua de lângă foc, purtând un halat dintr-un material negru superb, brodat cu perle.

Lumina lumânărilor îi arunca umbre pe chip, pe drapajul elegant al halatului, pe catifeaua bogată de pe pereţi.

El puse cartea jos când îi văzu intrând.

— Slavă Domnului că v-aţi îndurat de mine! zise el. Mă gândeam să şchiopătez până la geam şi să mă arunc în zăpadă de atâta plictiseală.

— Din păcate, vin cu veşti proaste, zise Strange şi se aruncă într-un fotoliu. L-am insultat pe tânărul Harry aici de

faţă, iar el e decis să plece din casa asta pentru că mintea mea e mai neagră decât o latrină. Am folosit bine expresia, Harry?

Ea se încruntă.

— Mai neagră decât o latrină! zise Villiers şi ochii lui afişară o expresie uşor interesată. Sunt de acord, sunt de acord. Ce Dumnezeu a inspirat o asemenea critică?

— Nu e nevoie să intrăm în detalii, zise Harriet ţeapănă.

— Am un băiat la grajduri neobişnuit de frumuşel, zise Strange, ignorând-o. Mă tem că am asasinat caracterul protejatului tău trăgând concluzia că Harry era interesat de o relaţie intimă cu băiatul. În apărarea mea, el îl săruta. Ce novice sunt, n-am mai văzut bărbat sărutând alt bărbat decât în Franţa, desigur.

— Eu sărut adesea bărbaţi, zise Villiers. Îi face să se fâstâcească. Aminteşte-mi să te sărut la următoarea întâlnire, Strange!

— Abia aştept, făcu Strange.

— Chiar ar trebui să-l ierţi, îi spuse Villiers lui Harriet. Bărbatul locuieşte la ţară. Cum crezi că ar şti cum se comportă oamenii civilizaţi?

— Dar el a sugerat… zise Harriet.

Villiers ridică mâna.

— În ordine! Nu ne place să amintim astfel de lucruri, dragă Harry, dar asta nu le face să dispară. Strange are dreptul să aibă grijă de oamenii lui – băieţi la grajduri şi alţii.

Dacă punea problema aşa, Harriet trebuia să fie de acord.

— Lucrul corect de făcut în situaţia asta, continuă Villiers, e să-i spui lui Strange că, dacă face pe nebunul cu tine din nou, o să-l pocneşti aşa de tare încât o să scoată artificii în loc de gaze.

— Artificii, rosti Harriet râzând fără să vrea. În regulă. Artificii să fie.

— Aş vrea să te văd încercând, făcu Strange.

— Te rog să nu pleci în seara asta, adăugă Villiers. Din

păcate, am fost dărâmat de călătoria asta, dar în după-amiaza asta am simţit o sclipire de speranţă că aş putea să fiu în state să ies din acest cuib de catifea afurisit.

— Am crezut ca îţi place apartamentul ăsta, zise Strange.

— Incredibil de vulgar, zise Villiers. Catifea albastră. Bleah!

— Învăţ aşa de multe în seara asta, zise Strange. Dar uite altă problemă pe care s-o rezolvi, Villiers. Nu cred că le-ai cunoscut pe Graţii. E o trupă foarte drăguţă de tinere femei. Dacă ţi-ar plăcea să le pictezi, cred ca ar fi disponibile. Dacă ţi-ar plăcea să îţi cânte şi să îţi danseze, se pricep şi la asta.

— Minunat! zise Villiers. Nu sunt pregătit să fiu inspirat, dar chiar jelesc pierderea, serios!

— În momentul ăsta repetă o reprezentaţie în care cântă madrigal un îmbrăcate în îngeri, zise Strange.

— O reprezentaţie pregătită pentru un episcop, adăugă Harriet.

— Dumnezeule sfinte ce noroc au unii episcopii zise Villiers. Eu nu am parte niciodată de aşa ceva palpitant.

— Tocmai asta e, zise Strange. Una dintre Graţii, o tânără drăguţă pe nume Kitty, s-a oferit să ne prezinte mie şi lui Cope o reprezentaţie privată. Mă gândesc că a vrut să i-o ofere doar lui Harry, dar mi-am făcut şi cu loc cu coatele.

— Cât de lipsit de politeţe, zise Villiers. Devii tot mai influenţat de traiul la ţară, Strange. Să nu faci asta niciodată dacă vreo tânără îmi oferă mie un spectacol privat, ai auzit? Aş fi obligat să te sfârtec. Domnişoara Kitty a fost de acord să apară în faţa amândurora? Ce tânără întreprinzătoare!

— Exact, zise Strange. Acum mă gândesc că poate tânărul Harry nu e pregătit pentru aspectele mai exuberante din spectacolul lui Kitty.

— Când eşti la Roma, faci ce fac romanii, zise Villiers vesel.

Harriet clipi spre el. Nu putea să sugereze ca ea…

— *Cum in Roman, esit as il Romani*, repetă Strange,

probabil în latină. Şi apoi se întoarse şi spuse tot în latină: Cu toate astea, ce şoc pentru tânăra Kitty să salute cu bucurie doi bărbaţi şi apoi să descopere, poate, ceva complet neaşteptat!

Harriet se panică. Nu înţelegea niciun cuvânt în latină aşa cum ar fi trebuit să facă un tânăr gentleman. Toţi gentlemenii înţelegeau latină.

Villiers interveni agil în conversaţie, tot în latină:

— Indiferent de gen, nici o tânără persoană aflată sub protecţia mea nu ar trebui să fie şocată de spectacolul unui înger cu un bărbat, altfel mă voi simţi ofensat.

Indiferent ce însemna ce spusese Villiers – vorbise tot în latină −, păru să-i închidă gura lui Strange. El aprobă tăios din cap, în ochii lui era o lumină stranie, sălbatică, iar Harriet se simţi un pic agitată, dar măcar nu mai continuă să vorbească în latină sau să se aştepte ca ea să spună ceva ca răspuns.

Harriet îi aruncă lui Villiers o privire iute. Nu îndrăznea să pară rugătoare în faţa lui Strange, dar în mod evident trebuia să o evite pe Kitty cumva. Cu siguranţă, ceea ce aveau Kitty şi Strange în minte – orice ar fi fost asta îmi mai exact – nu era ceva la cure şi-ar fi dorit să participe.

— Tocmai i-am spus prietenului Strange că îmi doresc, tinere Harry, să devii bărbat, îi spuse Villiers.

— Aşa ai făcut, zise Strange. Da, aşa ai făcut.

— Cu toate astea...

— Exact, făcu Strange.

Îşi zâmbiră unul altuia.

Pielea lui Villiers era aşa de albă încât părea albăstruie. Unii l-ar fi numit descompus de slab şi, cu toate astea, faptul că pierduse din greutate îi sublinia masculinitatea. Arăta ca un leu sălbatic, închis temporar în cuşcă şi înfometat, dar în continuare profund periculos. Sălbatic în esenţa lui

Strange era complet diferit – zvelt, dar musculos. Arăta ca o persoană care trecuse prin iad – sau printr-o cantitate foarte mare de coniac – şi ieşise de acolo mai înţelept, mai dur şi cu simţul umorului intact.

Liniile sardonice din jurul gurii se adânceau de fiecare dată când o privea, iar ea ştiu în sfârşit care era emoţia pe care o vedea la el: râsul.

Ea murea de curiozitate să ştie ce îşi spuseseră în latină unul altuia şi, cu toate astea, nu putea întreba.

— Ei bine, Harry, zise Villiers. Ai vrea să te descurci singur cu tânăra Kitty?

O provoca. Vedea în ochii lui sclipirea de încântare pentru faptul că o punea într-o situaţie neplăcută.

Villiers îi spusese că bărbaţii erau foarte direcţi şi foloseau cuvinte anglo-saxone. Oare preacurvie era un cuvânt anglo-saxon? Era singurul care îi venea în minte şi suna prea pedant.

Ea ridică bărbia.

— Mă bucur să mă întâlnesc cu Kitty, zise ea. În privat. Se întoarse spre Strange cu un gest de deferenţii. Vă rog să mă iertaţi, milord.

— Nu face nimic, zise Strange prompt, cu aceeaşi expresie stranie râzătoare din ochi. Cred că tu şi domnişoara Kitty vă veţi distra de minune în privat, iar eu aş fi în plus.

— Exact, zise Harriet.

— N-aş putea să privesc? întrebă el. Am o cameră cu o gaură pentru privit.

Ea clipi, dar în vocea lui se simţea amuzamentul. Ea începea să-şi dea seama când era serios şi când se amuza.

— Încetează să te foloseşti de pupilul meu, zise Villiers cu o voce mult mai obosită decât în urmă cu un minut. Ziua în care ai avea nevoie să găseşti plăcerea privindu-i pe alţii dându-se în spectacol va reprezenta ultima mea vizită aici, Strange!

El râse.

— Nu se ştie niciodată. Aş putea să îi şoptesc încurajări tânărului Harry prin perdea.

— Unele lucruri sunt instinctive, zise Villiers, murmurând deja cuvintele.

Harriet se ridică.

— Ar fi nepoliticos să o las pe Kitty să aştepte, milord.

Unde aţi stabilit întâlnirea?

— Am crezut că o să-mi spui Jem.

— Am auzit bine că întâlnirea e în bibliotecă? Dacă mă iertaţi, mă voi duce la ea. Evident, sunt nerăbdător.

— Evident, rosti Strange tărăgănat. Ce bărbat nu ar fi? Kitty e aşa de voluptuoasă, luxuriantă, şarmantă în toate privinţele. Îţi doresc o seară minunată!

capitolul 19

În compania îngerilor

Costumul de înger al lui Kitty era croit din câteva bucăţi de material şi o pereche de aripi din pene. Dacă îngerii arătau aşa, bărbaţii aveau să găsească raiul un loc foarte interesant.

Harriet simţi di se deprimă. În mod evident, trebuia să îşi dezvăluie sexul ca să scape de seara aceea fără să se dezbrace. Şi nu era pregătită să facă asta. Îi plăcea să fie bărbat, să mănânce friptură la micul dejun, vă i se spună să bumbăcească pe cineva până când scotea artificii prin fund.

Nu voia să se ducă acasă şi să poarte conversaţii docile cu vicarul. Nu voia să se mai urce pe şaua laterală şi să se plimbe încet pe câmp înainte să înceapă să o doară şoldul din cauza şeii.

În mod clar nu voia să petreacă două ore privindu-se morocănoasă în oglindă în timp ce camerista ei îi aranja părul într-o coafură ca o corabie cu toate pânzele în vânt.

Ea închise uşa în urma ei, dar, înainte să poată spune ceva, Kitty zbură prin încăpere, izbucnind în chicoteli. Harriet se încordă o clipă, crezând că avea să fie sărutată, dar Kitty dorea doar să îi desfacă nodul de la lavalieră.

— Mă tem că Lord Strange nu poate veni, zise Harriet

ţinându-şi destul de disperată lavaliera.

Kitty alergă pe lângă Harriet şi întoarse cheia în uşă, chicotind tot timpul.

— Oh, Dumnezeule! zise Harriet încet, doar pentru ea.

Apoi Kitty se întoarse şi se postă dinaintea ei.

— Harry, zise ea, ştiu cum te simţi.

Harriet simţea doar panică pură, dar Kitty părea să sugereze o emoţie mai plăcură.

— Ştii?

Ea aprobă din cap.

— Eşti un pic speriat. Toată lumea are o primă dată. Şi, desigur, pentru un bărbat e mai dificil având în vedere că trebuie să performeze. Dar eu sunt…

Trebuia să o spună.

— Eu nu sunt… începu Harriet.

Dar Kitty chicoti din nou.

— Nu-mi spune că nu e prima dată pentru tine, Harry, pentru că nu aş vrea să te fac mincinos aşa de devreme în prietenia noastră.

— Mincinos? reperă Harriet încet.

Kitty avea o expresie care o făcea pe Harriet să vrea să fugă în lume, aşa că trase aer în piept şi se încordă.

Adio pantaloni, adio partide sălbatice de călărie dimineaţă, adio scrimă!

— Eu nu sunt bărbat, zise ea foarte clar.

— Ei bine, nu încă, chiţăi Kitty.

Ea se întinse după mâna lui Harriet, dar aceasta făcu un pas în spate.

— Chiar spun adevărul. Nu sunt bărbat.

În încăpere se lăsă un moment de tăcere. Harriet putea auzi bătăile jenate ale inimii ei, care erau aproape sincronizate cu pendula mare de pe perete.

— Nu eşti bărbat? întrebă Kitty. Serios?

Harriet clătină din cap.

— Nu.

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă Kitty. A fost un accident din copilărie? Sau… ceva mai rău?

Harriet clipi şi apoi îşi dădu seama dintr-odată că îi

fusese oferită scuza perfectă.

— Accident în copilărie, zise ea întristată. Nu m-am putut convinge să îţi spun, pentru că te găsesc aşa de frumoasa!

— Oh… suspină Kitty. Bietul de tine! Ochii ei îşi pierdură din expresia încântată şi luminoasă pe care o aveau şi începură să lucească plini de simpatie. Trebuie să fi fost foarte jenant pentru tine să îmi spui. Sigur, nu vrei să ştie nimeni despre asta. Ea făcu ochii mari. Nu e de mirare că nu ai vrut ca Lord Strange să ni se alăture!

Harriet oftă din rărunchi.

— Nici nu-ţi dai seama!

— Există un eunuc în compania Queen’s Revels, o informă Kitty. El cântă toate partiturile înalte. Nu l-am cunoscut niciodată, dar toată lumea spune că are o voce minunată. Ştii, totul are sens acum. Vocea ta e foarte subţire.

— Nu s-a schimbat niciodată, admise Harriet.

— Presupun că nu se putea. Pot să fac ceva? întrebă Kitty emoţionată, dar binevoitoare.

— Nu poate să facă nimeni nimic. Îi totul foarte umilitor.

Preţ de o clipă, Harriet crezu că mersese prea departe, dar, desigur, Kitty era obişnuită cu persoane care dramatizau şi nici măcar nu clipi.

— O să bem ceva, zise ea şi o bătu pe Harriet pe umăr. Brandy-ul e de mare ajutor când e vorba de umilinţe. O dată, când am dat probă pentru a intra în corul Teatrului Drury Lane, managerul m-a întrebat dacă pot să joc rolul unei maimuţe. Voia o audiţie privată.

— Ce naiba voia să spună cu asta?

— Să mă rostogolesc pe jos, să fac tumbe într-un fel de performanţă sportivă. Se duse la masa cu băuturi şi turna două pahare zdravene cu brandy pe care le aduse apoi cu ea. Uite, Harry, în sănătatea ta. Nu se ştie niciodată. Poate că, dacă mai creşti, o să-ţi recapeţi capacitatea. Toată lumea îşi poate da seama că ai un pachet frumos acolo. Păcat că nu funcţionează.

— Da, nu-i aşa? zise Harriet, mulţumind în gând pentru şoseta de lână ascunsă în pantaloni care forma *pachetul.*

Se aşezară pe canapea.

— Deci managerul voia să fii gimnastă?

— Audiţie privată, zise Kitty. Fără haine.

Harriet se înecă.

— Tumbe pe scenă iar şi iar, de jur-împrejur. Mi-a oferit destui bani pentru asta, dar eu nu fac aşa ceva. Îşi ţuguie buzele. Poţi să fii desfrânat pentru propria plăcere, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi apoi există desfrânare pură, aşa cum ar spune mama.

Harriet mai bău un pic.

Asta era în mod clar cea mai interesantă perioadă din viaţa ei. Nu se putea face comparaţie cu conversaţiile bombastice pe care le purta în genera la câte un bal.

— Mama ta trăieşte? se interesă ea.

— Desigur. Este una dintre dansatoarele principale din trupa Prinţului George în Brighton. Ea întotdeauna mi-a stabilit regulile. Dacă mai dau câte un spectacol privat din când în când, e doar pentru plăcerea mea. Dacă faci aşa ceva pentru bani, devii dur şi amar.

— De ce? întrebă Harriet curioasă.

— Chiar eşti foarte tânăr, nu-i aşa? În primul rând, pentru că probabil te alegi cu vreo boală şi apoi te uiţi în urmă şi regreţi că te-ai îmbolnăvit pentru 12 pence. Sau oricare ar fi fost suma primită.

— Dar boala nu poate să treacă? întrebă Harriet.

— Nu se întâmplă.

— De ce nu?

— Pentru că nu e genul ăla de lucru, zise Kitty destul de misterios. Şi dacă începi să faci lucruri pentru bani, ei bine, atunci nu te mai distrezi, nu-i aşa?

— Presupun că nu, făcu Harriet.

Ea începea să creadă că orice făcuseră ea şi Benjamin în dormitorul lui avea prea puţin de-a face cu ideea lui Kitty de distracţie.

— Nici nu ar trebui să vorbesc cu tine despre aşa

ceva, făcu Kitty, părând şocată. Mai ales că tu nu poţi să primeşti plăcere. Îmi cer scuze.

— E în regulă, zise Harriet. Aş vrea să ştiu, chiar dacă nu pot să particip.

— Asta e chiar mai trist, zise Kitty şi ochii îi deveniră umezi.

— Deci, zise Harriet iute, o să te măriţi într-o bună zi?

— Am avut trei cereri în căsătorie, zise Kitty. Bănuiesc că o s-o accept pe următoarea. Întotdeauna mi-a plăcut numărul patru.

Era ceva în raţionamentul lui Kitty care o ameţi pe Harriet.

— Dar dacă nu îl placi pe al patrulea?

— Îmi plac cei mai mulţi oameni, zise Kitty veselă. Cineva ca tine ar fi perfect. Doar că… zise, apoi făcu o pauză plină de tact.

— Da, zise Harriet şi îşi termină paharul de brandy. Înţeleg exact ce vrei să spui.

După un al doilea pahar de brandy, Harriet îşi dădu peruca jos şi îşi slăbi nodul la lavalieră.

Apoi Kitty luă lavaliera şi îi arătă o modalitate interesantă de a lega pe cineva de stâlpul patului – sau de oricare alt loc util, îi explică ea serioasă folosind doar o încheietură şi lavaliera.

Kitty nu toleră prea bine al treilea pahar de brandy, deşi insistă să îl bea. Se îmbujoră şi era destul de greu de înţeles ce spunea între rafale de chicoteli.

— Haide, zise Harriet şi o saltă pe Kitty în picioare. Trebuie să găsim ceva de mâncare.

— Putem să sunăm după majordom. Poţi să tragi clopoţelul şi orice – Kitty îşi flutură sălbatic braţul – îţi va fi adus. Nici nu-ţi imaginezi ce am cerut toate în primele două zile aici. Am cerut şampanie la micul dejun!

— Şi vi s-a adus?

— Desigur, zise Kitty şi se lăsă într-o parte. Poate că ar trebui să mănânc ceva. Am fost aşa de entuziasmată cu privire la seara asta încât n-am mâncat cine ştie ce la cină.

Harriet o conduse spre uşă.

Odată ajunse pe coridor, Kitty îşi aminti că intenţiona să se mărite cu următorul bărbat care avea să o ceată şi începu să speculeze cu privire la vârsta lui. Şi dimensiunea membrului său.

Harriet îşi drese glasul. Cu siguranţă învăţa foarte multe în seara aceea, pentru că până atunci nu-şi pusese o asemenea întrebare. Dar se simţea în acelaşi timp un pic ameţită.

Povy se uită odată la ele şi apoi o luă pe Kitty sub braţul lui.

El plesni din degete către un servitor.

— Cheamă-l pe Lord Strange!

— Oh, nu e nevoie! Nu trebuie, protestă Harriet.

— Excelenţa Sa vrea să fie informat despre toate evenimentele, zise Povy, înaintând uşor pe coridor cu Kitty, de parcă o tânără femeie beată şi îmbrăcată ca un înger făcea parte dintr-o zi de muncă.

Ceea ce probabil aşa era, îşi dădu seama Harriet

— Haide, Harry! strigă Kitty după ea.

Harriet îi urmă fără prea mare tragere de inimă în salon.

— Strange vine aici, da? zise Kitty şi-l ţintui pe Povy cu privirea.

— Chiar n-aş putea spune, domnişoară. Ar putea să vină dacă e liber.

— Mă aştept să mă ceară de soţie şi cred că o să accept. Asta doar dacă nu vrei să mă ceri tu, Harry.

Ea părea să fi uitat motivul întemeiat pentru care Harry – sau Harriet – nu se putea căsători.

Gândul care îi trecu lui Harriet prin minte era absolut surprinzător şi sălbatic de violent. Ea îl alungă. Nu era treaba ei pe cine cerea JEM Strange de nevastă. Deşi probabil nu ar fi cerut-o niciodată pe Kitty, aşa cum nu ar fi cerut-o nici pe ea.

— Dacă vrei să mă ierţi, n-o să te cer de soţie de data asta, îi spuse ea lui Kitty.

Povy o depuse pe Kitty pe un scaun.

— Ouă fierbinţi cu unt, îi spuse apoi unui servitor. Ceai

fierbinte şi, cred, nişte sendvişuri cu somon.

Se aşează şi Harriet.

Sigur că Jem apăru un moment mai târziu.

— Ah, chiar este domnul Cope, spuse el bonom. M-am întrebat cu cine e când lacheul mi-a raportat că o tânără lady s-a ameţit de la atâta băutura.

— Nu ştiu de ce ai crede asta, zise Harriet şi ridică în sfârşit privirea spre el, pentru că nu avea unde să se uite în altă parte.

— De regulă, Kitty nu bea în exces, zise el şi se aplecă să se uite la musafirul său. Trebuie să fi fost o mare dezamăgire care să o arunce în braţele unei ademenea disperări.

— Chiar n-aş putea spune, zise Harriet. Cred că se aşteaptă să o ceri de soţie, poare chiar în seara asta.

— Aşadar încă o dezamăgire, murmură Jem. Dumnezeule, biata fată pare să fi adormit!

— Ar trebui să mă duc sus, zise Harriet fără să urnească.

Prin venele ei gonea un sentiment straniu de excitaţie.

Jem se uită la ea.

— Şi să ratezi ouăle cu unt? Mie îmi plac. Când sunt făcute bine, sunt minunate, iar bucătăreasa le prepară excelent.

El putea să facă şi o salată de paie să sune delicioasă, gândi Harriet. Două minute mai târziu, un servitor o luă pe Kitty în braţe şi o duse de acolo.

— Tţ-tţ, făcu Jem şi se aşeză pe scaunul lui Kitty. Tinerele femei nu pot să bea ca bărbaţii. Ajung să adoarmă înainte să apuce să-şi dea aripile jos. Bănuiesc că asta s-a întâmplat cu voi doi.

— Exact, zise Harriet. Asta descrie lucrurile perfect.

— Să nu dezamăgeşti niciodată o femeie, Harry, făcu Jem cu o sclipire de amuzament în ochi care spunea… ce spunea? M-am gândit la versurile pe care mi le tot dai, continuă el. Presupun că vei avea alte două versuri pentru mine mâine.

— Aşa bănuiesc, zise Harriet un pic prevăzătoare. Depinde dacă primesc încă o misivă pentru tine, desigur.

— Întunericul e deliciul meu, făcu el. Şi apoi chestia aia cu privighetoarea care cântă noaptea. Ştii, sună aproape ca o poezie teatrală, genul care apare în piesele vechi.

Domnul Povy deschise uşa şi puse o tavă de argint dinaintea lor.

— Ouă cu unt, anunţă el. Unt în plus, aşa cum preferă Excelenţa Voastră. Ceai fierbinte cu lămâie.

— De restul ne ocupăm singuri, zise Jem amabil, dar pe un ton clar de concediere.

„Vrea să fie singur cu mine”, se gândi Harriet entuziasmată, „Vrea să fie singur… Cu mine sau cu Harry?”

În mod evident cu Harry, având în vedere că nu ştia de existenţa lui Harriet.

— La ce ai lucrat astfel? întrebă ea, muşcând dintr-o felie de toast.

— Scrisori, zise el. Lordul cancelar spune că regele e foarte supărat din pricina datoriei faţă de regele Danemarcei. Dar cum eu i-am avertizat încă de acum doi ani să evite să dea bani Companiei Guinny, susţinută de Danemarca, şi au ales să ignore sfatul meu, mă tem că domnii consilieri vor trebui să rezolve dezastrul singuri.

— Nu ştiam că eşti în corespondenţă cu lordul cancelar, zise Harriet.

— Banii, făcu Jem. Dacă ai foarte mulţi, te aruncă în conversaţii la care ai prefera să nu participi.

— Cu lordul cancelar?

— Şi cu regele. Bănuiala mea este că regele îl va da jos pe primul lord al Trezoreriei până la finalul săptămânii. Singurul lucru interesant pe care l-am făcut astăzi a fost să despachetez o cutie de curiozităţi, trimise de omul meu de la Londra.

— Ce era în ele? întrebă Harriet.

— O salamandră, răspunse Jem. Şi o veveriţă sub formă de peşte. Mai e o bucată de lemn din crucea lui Hristos, de care nu-mi prea pasă pentru că e a patruzecea

sau a cincizecea bucată care mi se oferă, dimpreună cu destul lemn ca să ridic un perete zdravăn la latrină.

— Atunci de ce ai cumpărat-o?

— Era parte din lot, zise Jem. *Monsieur* Bonnier de la Moson a murit anul trecut şi acum se vinde colecţia lui.

— Nu înţeleg, zise Harriet. La ce îţi foloseşte o veveriţă sub formă de peste?

— Nu îmi foloseşte, ci informaţia, cunoştinţele sunt scopul meu final.

— Totul pare foarte impresionant, zise Harriet. Iar informaţiile în general nu rostul lor.

— Nu genul ăsta de informaţii, zise Jem vesel. Eu sunt genul nepăsător. Îmi place să studiez orice e ciudat sau neobişnuit de foarte-foarte aproape.

În ochii lui sclipea o luminiţă care o făcu pe Harriet dintr-odată să se întrebe de ce o găsea ciudată.

— Tot ce e ieşit din comun e valoros în felul său, zise Jem. La urma urmei, oamenii sunt foarte asemănători. Majoritatea mă plictisesc până la lacrimi.

Harriet termină o îmbucătură din ouăle cu unt. Cântau în gura ei, asta dacă ouăle ar fi avut glas.

— În cazul ăsta, zise ea, de ce Dumnezeu ai mereu o casă plină de musafiri? Fie îi consideri plicticoşi, caz în care ar trebui să îi trimiţi pe toţi acasă, fie chiar te bucuri de ei.

— Ah, dar oamenii pe care îi găseşti aici nu sunt dintre cei banali.

Harriet se gândi la asta câteva clipe.

— Nu sunt de acord, zise ea în cele din urmă. M-am distrat enorm aici. Dar, deşi Kitty e mai directă în privinţa ambiţiilor personale, mi se pare foarte asemănătoare cu multe alte tinere lady.

— Kitty nu e o lady, preciză Jem.

— Şi, cu toate astea, se aseamănă cu multe dintre ele. Are o expresie melancolică în ochi. Cred că se va căsători cu următorul bărbat care o va cere…

— Trebuie să îmi amintesc să îmi ţin gura, murmură Jem.

— Se va căsători, zise Harriet ferm, şi apoi va avea

mulţi copii. Şi va avea amintiri plăcute de când era una dintre Graţii, poate că va păstra o pană sau două ca amintire, va avea copii încântători şi zgomotoşi şi va fi foarte fericită. De fapt, aş bănui că nu se va mai gândi la trecutul ei ca un tânăr înger sălbatic.

— Eşti remarcabil de cinic pentru un asemenea tânăr vlăstar, remarcă Jem.

Harriet pufni.

— Cinismul nu este monopolul bătrâneţii.

— Şi atunci de unde izvorăşte?

— Din plictiseală, zise ea plat. Când te plictiseşti, tinzi să petreci mult timp analizându-ţi vecinii. De aceea aş sugera că nu e mare diferenţă între oaspeţii tăi senzuali şi restul membrilor înaltei societăţi.

— Ard mai intens. Femeile de familie bună sunt obositor de ataşate de conceptul de căsătorie şi fidelitate, chiar dacă au aventurile lor.

— Aşa să fie? Aici pare să fie la fel de multă agitaţie ca în înalta societate, zise Harriet. Să o luăm pe Nell, bunăoară.

— Nell pare să aibă o anumită fascinaţie pentru mine, zise Jem. M-a prins pe coridor deunăzi – am crezut că o să sară pe mine ca un leu înfometat.

— Nu te poţi împotrivi preferinţelor unei persoane, zise Harriet. Nell pare să fie delicios de detaşată de presiunile societăţii. Dar cred că în secret e destul de disperată să se mărite cu tine, nu doar să te aibă în patul ei.

— Mă tem să întreb despre dorinţele mele reale.

Ea deschise gura, dat el ridică mâna.

— Vorbesc serios, nu doresc să ştiu. Villiers?

— El e diferit, făcu ea. El are o pasiune.

— Şahul.

— Da. Când o persoană are o pasiune, viaţa ei e diferită.

— Şi tu ai o pasiune? întrebă el destul de încet, dar întrebarea răsună în urechile lui Harriet.

Avea oare o pasiune? Avea vreun motiv să trăiască,

un motiv să ia în râs dorinţa lui Benjamin de a se sinucide? El îşi luase viaţa pentru că nu era cel mai bun la şah. Asta era o pasiune.

— Nu o pasiune adevărată. Şi tu?

— Eu sunt norocos, zise Jem şi termină ultima bucată de pâine. Am avut mai multe. De fapt, sunt cumva împovărat de pasiuni. Îmi place să creez lucruri, cum ar fi turnul meu îndrăzneţ. Îmi place să învăţ despre lucruri stranii din natură precum peştele-veveriţă. Şi sunt foarte pasionat să văd cum se mişcă banii prin pieţe, ceea ce a fost foarte util pentru buzunarele mele.

— Eşti norocos, zise ea. Dacă nu îţi mai place un lucru, poţi să te întorci la altul.

— Trebuie să găseşti ceva, evident, Harry, ai nevoie de o pasiune!

capitolul 20

Şi mai multe ouă cu unt

Când Harriet ajunse în sfârşit la etaj, o găsi pe Nell aşezată pe parul ei. Îşi înăbuşi un geamăt la vederea ei.

Nell sări în picioare.

— Funcţionează! strigă ea.

— Ce funcţionează? întrebă Harriet şi se trânti pe un scaun.

Căldura dată de coniac dispăruse şi acum se simţea obosită.

— Strange începe să mă bage în seama. Nu ştiu cum faci, Harry, dar funcţionează!

— Cum îţi dai seama?

— Ne-am întâlnit pe coridor, el m-a apucat de umeri, s-a uitat serios în ochit mei şi a spus: „Numele tău de familie e Gale?”

Ea se opri.

— Şi apoi? ceru să ştie Harriet.

— Asta a fost. Eu m-am aplecat un pic spre el, dar a

pornit din nou pe coridor. Dar, chiar şi aşa, i-a fost trezit în mod clar interesul. Şi acum am o idee.

— Care? întrebă Harriet, înăbuşindu-şi un căscat.

— Cred că aş putea să mă mărit cu el.

Harriet nu se putu abţine să nu râdă uşor.

— Serios?

Nell nu era genul care să se simtă uşor jignită.

— Strange are nevoie de o soţie. În mod evident, e profund atras de mine şi aşteaptă doar momentul potrivit ca să mă abordeze. Dacă îmi joc şansa bine, o să se însoare cu mine.

— Cum o să o joci? vru să ştie Harriet.

— Voi refuza să mă culc cu el, zise Nell. Doar la prima cerere, desigur. Şi va trebui să schimbi poezia.

— În ce fel?

— Ca să sugereze căsătoria, desigur.

— Nu văd cum aş putea face asta, zise Harriet cu îndoială. Am vorbit despre nopţi şi delicii. Cum să schimb asta în căsătorie?

— Poţi să o faci, zise Nell încurajator. Asta doar dacă nu crezi că ar trebui să-l las pe el să vină cu propunerea de căsătorie.

— Ăsta e un plan mai bun, făcu Harriet cu oarecare uşurare. Poezia e deja scrisă. În ultima parte va fi vorba de privighetoare şi de Nell Gale, evident.

— Nu pot să spun că rimează.

— Eu n-am spus că sunt poet, replică Harriet.

Nell sări de pe scaun şi se aplecă să o sărute pe Harriet.

— Tu eşti cavalerul meu în armură strălucitoare, îţi sunt foarte recunoscătoare!

Şi plecă.

Harriet rămase acolo unde era, holbându-se la picioarele ei în cizme.

Benjamin fusese un bărbat aşa de pasional încât ea se topise în umbra lui în anii lor de căsnicie. Abia când începuse să poarte pantaloni fusese în stare să pareze şi să se dueleze cu o persoană precum Strange. În mod normal,

cineva aşa de chipeş ar fi făcut-o să-şi înghită limba. El s-ar fi uitat cu indiferenţă la ea, iar ea ar fi mormăit ceva şi ar fi plecat.

Doar cu pantaloni şi ciorapi şi cu picioarele la vedere pentru toată lumea găsise curajul să vorbească.

O pasiune…

Dincolo de pasiunea de a purta pantaloni.

Cuvântul îi alunecă în minte cu sunetul rece al oţetului. Dacă i s-ar fi permis să aibă orice pasiune dorea, se gândi Harriet, ar fi fost cea pentru arta scrimei. Strange începuse lecţiile în ordine, spusese el. Îi dăduse o armă ca să o facă bărbat.

Funcţionase. Ea se simţea puternică ţinând în mână acea lamă subţire şi periculoasă. Sângele îi cânta de la frumuseţea mişcărilor rotative ale adversarului ei care se potriveau cu ale ei. Era o gândire complexă, aproape matematică, pe care o înţelegea. Se ridică şi îşi luă din nou sabia, uitând de oboseală. Dând scaunul la o parte ca să aibă mai mult spaţiu, începu să exerseze mişcările pe care le învăţase de la el. Atac, parare, fentă, împunsătură. Vocea lui Jem îi răsuna în minte: „Calea cea mai directă dintre două puncte este cu vârful, nu cu latura săbiei”.

Ea îţi imagină că avea un adversar în faţă care venea spre ea cu o sabie ce se răsucea. Exersă din nou mişcarea împotriva lui iar şi iar. Privind sclipirea argintie a lamei, văzând-o cum tăia aerul şi ridicând-o pe a ei ca să o întâlnească pe a lui.

„Pararea este o mişcare la care apelezi în ultimă instanţă. Evită lama!”

Ea exersă din nou, iar şi iar, închipuindu-şi unghiul lamei, poziţia corpului, sărind într-o parte pentru ca sabia lui invizibilă să taie prin spaţiul lăsat liber de corpul ei.

Când se aplecă, ţinându-se într-o parte de durere, gâfâind şi cu transpiraţia picurând de pe frunte, în casă era o linişte mormântală. Trebuia să fie în mijlocul nopţii.

Dar tot auzea ceva…

Putea să fie o pisică? Suna ca un strigăt. Harriet îşi şterse faţa şi puse sabia jos. Cămaşa îi era umedă la guler.

Era extraordinar cât de diferit era să fii bărbat, nu femeie. Eu nu asuda niciodată în haine de femeie. Acum inima îi bubuia şi sângele îl alerga prin vene. Parcă voia să râdă.

Fără să se ostenească să-şi mai pună cizmele, deschise uşa ca să audă zgomotul mai bine. Asta nu era o pisică. Începu să alerge.

Eugenia, etajul trei, uşa încuiată.

Harriet zbură pe scări în sus şi ajunse la uşa mare de stejar care închidea aripa Eugeniei de restul casei.

O auzea mai bine acum, auzea mici bubuituri ale pumnişorilor ei în uşă şi strigăte înecate de suspine.

— Eugenia! strigă ea. Sunt Harry. Ce s-a întâmplat?

Se auzi o avalanşă de vorbe, dar nu le înţelese. Aşa că îşi ridică vocea la un strigăt.

— Arde undeva?

Se auzi o voce stinsă, aproape de gaura cheii.

— Arde la mine în dormitor.

— Oh, Dumnezeule! zise Harriet şi simţi cum o ia ameţeala. Unde e lacheul? Unde e?

Auzi suspine.

— Nu ştiu unde e. Bat de mult timp în uşă, nu a venit nimeni, e întuneric, e frig şi guvernanta mea…

Ea nu mai auzi şi restul.

— E fum mult? întrebă Harriet cu voce foarte serioasă.

Auzi doar suspine şi ceva ce nu reuşi să înţeleagă.

— Eugenia, trebuie să mă asculţi! Pune urechea la gaura cheii. E fum pe coridor?

Tăcere.

Apoi auzi.

— Nu.

— Excelent, zise Harriet cu mintea galopând. Ai tras de clopoţelul din camera ta?

— Am uitat, zise Eugenia cu suspine în glas. M-am speriat, am fugit de acolo şi nu vreau să mă mai întorc.

— Nu vreau să faci asta, zise Harriet. Poţi să vezi focul?

Eugenia păru puţin confuză.

— Sigur că nu.

— Atunci stai acolo unde eşti, zise Harriet. Nu te mişca! Dacă se apropie focul, rămâi jos. Mă întorc într-o clipă, Eugenia! Vei fi în regulă până atunci? Ea pipai îngrijorată uşa. Era rece, fără căldura unui foc. Cu siguranţă flacăra nu avea să ajungă imediat pe coridor. Eugenia! Mă auzi?

— Da, zise ea. Dar, Harry...

— Aşteaptă! zise Harriet tăios.

Se întoarse. Era pe coridorul de la etajul trei şi uşile dormitoarelor se întindeau în faţa ei. Fără să ezite, deschise uşa care era cel mai aproape şi pipăi după şnurul clopoţelului. Când nu îl găsi, se năpusti la fereastră şi trase draperiile.

Auzi un murmur confuz din pat, dar nici măcar nu se osteni să se uite într-acolo, ci fugi înapoi la uşă. În lumina lunii vedea şnurul. Era în partea opusă a uşii faţă de unde căutase ea, Trase, şi trase, şi trase a treia oară cât de tare putu.

— Ce s-a întâmplat? se auzi o voce masculină din pat.

Ea se uită într-acolo ca să descopere un bărbat care arăta ca o morsă cu scufie în cap.

— Arde în aripa de vest, domnule, zise ea şi trase iar şi iar de sfoară şi apoi alergă din nou pe coridor şi înapoi la uşă. Eşti bine, Eugenia? zise ea cu voce fermă.

— Nu-mi place aici, zise Eugenia şi suspinele din vocea ei aproape că îi opriră inima. E întuneric şi sunt singură.

— O să-l omor pe tatăl tău! zise Harriet printre dinţi.

— Îl vreau pe *papa!* zise Eugenia şi începu din nou să plângă. Îl vreau pe *papa?*

Nu era nici o cheie. Sigur că nu era nicio cheie, pentru că Jem voia să se asigure că degeneraţii nu îşi găseau drumul în aripa de vest.

— Dormitorul tatălui rău nu e tot în aripa de vest? întrebă Harriet.

— El nu e a-aici, sughiţă Eugenia. M-am dus în camera lui, dar nu era acolo.

Harriet alergă spre capătul scărilor şi se uită agitată în jos pe treptele numeroase care duceau în jos.

— Nu pleca! strigă Eugenia. Nu pleca nicăieri, Harry! Te rog să nu pleci!

— Nu plec, zise ea şi îşi puse palma pe lemnul gros de parcă ar fi putut să o dezmierde pe Eugenia pe faţă prin el. Îţi promit că nu plec nicăieri.

— Cântă-mi un cântec, zise vocea.

Harriet se gândi înnebunită.

— Nu ştii niciun cântec? Tata nu ştie decât un singur cântec. El spune că nu ştie doar din cauză că e bărbat.

— Ei bine, eu ştiu câteva, zise Harriet.

Dar mintea i se golise şi nu se putea gândi decât la mirosul de fum. Ea nu ştia nimic despre cântece de copii. În cele din urmă, se gândi la un singur cântec pe care instructorul ei de muzică i-l băgase în cap cu ani în urmă când trebuia să debuteze în societate şi se aştepta ca ea să cânte.

— *Soarbe-mă din priviri,* cântă ea, *şi eu mă voi promite ţie*.

— Ce înseamnă asta? se auzi o voce subţire şi tăioasă.

Dar suna mai puţin speriată.

— Înseamnă ca acela care cântă admiră ochii persoanei pe care o iubeşte.

— Oh! Mai ştii alte cântece?

— Nu.

— Bine, atunci.

— *Dar lasă-mi un sărut în cană şi nu voi mai cere vin...*

— Cum laşi un sărut în cană?

— Bună întrebare, zise Harriet, dar nu răspunse, ci continuă să cânte. *Sărutul care se va naşte din sufletul tău are nevoie de suflu divin. Dar chiar şi să sorb din nectarul lui Zeus, tot nu aş renunţa la tine.*

— Nectarul e ce mănâncă albinele?

— Aşa cred.

— Nici eu nu aş schimba asta pentru un sărut. Ce e

sorb?

Dar Hamut auzi în sfârşit paşi venind pe scări şi sări în picioare. Era un servitor aşa de obosit încât faţa îi era albă.

— Foc! strigă Harriet. Arde în aripa de vest şi Eugenia e singură acolo!

El o privi fix o secundă, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la goana pe scări în jos.

— Harry? zise Eugenia prin uşă.

— Da, scumpo.

— Ai spus foc?

— Nu te îngrijora! zise Harriet fermă. Vine cu cheia şi o să te scot de acolo într-un minut. O să fie în regulă, Eugenia. O să stingem focul şi apoi o să-l găsim pe tatăl tău şi o să-l omor.

El era în patul greşit, îşi dădu ea seama. Sigur că era. Un bărbat ca el avea amantă, deşi nu-şi dăduse seama de asta în naivitatea ei monumentală.

El era bine mersi în pat, probabil cu una dintre Graţii.

— Dar, Harry, zise Eugenia, focul e în camera mea.

— Ştiu, nu-ţi face griji, zise ea.

— Nu-mi fac griji din cauza asta, zise Eugenia. Ştii, Harry, atunci când cânţi, parcă eşti fată.

Harriet îşi drese glasul. Întregul subterfugiu era ridicol. Ea deschise gura, dar chiar atunci se auziră paşi şi o mulţime de servitori năvăliră pe scări în sus, conduşi de Povy, care ducea o cheie mare de alamă.

— Dă-mi-o! îi ceru Harriet.

Povy i-o întinse.

Ea bagă cheia în uşă, descuie şi luă în braţe silueta mică, apoi se trase repede în spate cu Eugenia în braţele lui.

— Slavă Domnului! spunea Povy. Slavă…

Vocea îi amuţi. El se uită pe coridor în jos. Acolo era lumina slabă a unei lămpi arzând lângă uşă. Nu era nici urmă de fum. Nu era nici măcar…

— Eugenia, zise Harriet, punând fata jos. Nu mi-ai spus că era foc?

Eugenia îşi trase nasul.

— A fost, zise ea. E mereu foc la mine în cameră.

Uşile se deschideau pe coridor în spatele ei. Auzea mici strigăte de spaimă.

— Arde! strigă dintr-odată bărbatul-morsă lângă umărul lui Harriet. În aripa cealaltă.

Părea să aibă prea mulţi dinţi.

Se auziră strigate de răspuns de la restul peroanelor adunate pe coridor. Povy făcu semn din cap, iar un servitor alergă în aripa de vest.

Harriet îngenunche lângă Eugenia.

— Plângeai şi erai înspăimântată.

Eugenia îşi trase nasul şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— A fost incendiu în camera ta?

— Nu, zise Eugenia. Dar... dar m-am trezit singură.

Harriet se uită în sus la Povy. Se simţea ca şi cum învăţa din nou să respire.

— Unde e servitorul care trebuia să stea aici? Şi unde sunt guvernanta şi camerista Eugeniei? Cine doarme cu ea?

— Voi întreba cu siguranţă de dimineaţa, zise Povy. Voi cerceta ca să...

— Vei cerceta *acum*! se răsti Harriet şi se ridică în picioare. Fiecare centimetru din ea se transforma din amabilul domn Harry Cope într-o ducesă, o femeie care administra un domeniu ducal, ca să nu mai vorbim de tribunalul judecătorului Truder. Sugerez să descoperi pe dată unde se afla aceste persoane. Şi ai putea, continuă pe un ton dispreţuitor, să-l informezi pe Lord Strange, dacă îl poţi localiza, despre ce s-a întâmplat în seara asta aici.

Povy se îndrepta de spate.

— Voi face asta, domnule. Pe dată, zise el.

— O voi lua pe domnişoara Eugenia în camera mea.

Ea se uită la lumea adunată pe coridor Arăta mai puţin fascinantă decât în seara trecută.

— Nu e niciun foc, declară ea. Mergeţi înapoi în pac, vă rog! Ne pare rău că v-am deranjat.

— Ceai? întrebă Povy destul de disperat. Ouă cu unt?

— Ajunge cu ouăle cu unt, făcu Harriet exact când

interveni Eugenia:

— Da, *vă rog!*

— Foarte bine, ouă cu unt, zise Harriet şi o luă pe Eugenia de mână. Aş vrea să aflu exact ce te-a speriat, dar hai să aşteptam până ce te speli pe faţă.

Coborâră scările în linişte. Inima lui Harriet încă gonea. Se simţea rău, probabil era efectul şocului şi al agitaţiei.

Intrară în camera lui Harriet, iar ea se uită uşor uimită la scaunul încă dat deoparte, la cizme şi la sabie.

— Îmi pare rău că ai crezut că e incendiu, zise Eugenia şi se cocoţă în pat. Nu am vrut să dau impresia asta.

— Nu e vina ta, zise Harriet Ai visat cumva urât?

— Oh, nu! zise Eugenia. Asta nu m-ar deranja deloc. Nu sunt un bebeluş. M-aş fi culcat la loc. A fost şobolanul.

— Şobolan!

— Da, zise Eugenia încuviinţând din cap. A fugit peste părul meu, eu m-am trezit şi era acolo, uitându-se la mine. Chiar în faţa mea. Era negru cu coada aia oribilă, roz.

— Trebuie să fi fost un vis, zise Harriet. Un şobolan nu ar face niciodată aşa ceva, îi e frică de oameni. Ai visat.

— Ştiu diferenţa dintre un vis şi un şobolan, Harry. Şobolanul m-a muşcat. În vis nu ar face aşa ceva.

— Te-a muşcat şobolanul? Unde?

— Chiar aici.

Ea întinse mâna dreapta şi, într-adevăr, chiar deasupra degetului mare erau patru puncte ca nişte înţepături, pielea fiind umflată în jurul lor.

— Oh, nu! şopti Harriet. O luă pe Eugenia în braţe şi alergă la lighean, turnă apă din carafă şi îi băgă mâna în apă. Săpun, zise ea. Săpun!

Inima îi bubuia din nou.

— Chiar aici, făcu Eugenia şi arătă spre bucata de săpun.

Harriet săpuni iar şi iar.

— Nu era nici măcar un şobolan murdar, zise Eugenia. Vreau să spun că m-a speriat. Şi nu am vrut să mai stau cu

el în cameră. Dar avea o pată albă drăguţă pe abdomen, de parcă ar fi avut o vestă elegantă. Era curat, cât pot fi şobolanii.

Harriet gemu şi frecă mai rare.

— Câţi şobolani ai văzut?

Se auzi o bătaie în uşă şi Harriet se răsuci, pregătită să ţipe la Jem. Dar se părea că nu fuseseră în stare să-l scoată din cine ştie ce pat era, pentru că era doar Povy cu ouăle cu unt. El le puse jos pe masa mică de lângă fotoliu. Un servitor căra alt fotoliu în cameră.

— Ce bine! zise Eugenia, scoţându-şi mâna dintr-a lui Harriet şi scuturând apă pe podea. Mi-e aşa de foame!

— Înţeleg că Lord Strange nu e de găsit! declară Harriet.

Povy făcu o plecăciune.

— N-am avut succes, domnule Cope.

— Aţi verificat fiecare dormitor?

Tonul ei era uşor acid.

El clipi.

— Sigur că nu. Nu pot să deranjez musafirii în felul ăsta.

— Faceţi-o! se răsti ea.

— Lord Strange va fi foarte furios, declară Povy.

Ea îl ţintui cu privirea.

— Lord Strange va avea alte lucruri de care să se îngrijoreze. Veţi dori să-l informaţi că fiica lui a fost muşcată de un şobolan.

El râmase acolo un moment, timp în care ea îi aruncă o privire de ducesă. Apoi se retrase cu spatele. Şi închise în tăcere uşa în urma lui.

— Nu cred că Povy te place foarte mult, Harry, zise Eugenia, luând o înghiţitură zdravănă de ouă cu unt.

— Nu-mi place nici mie în mod special de el, zise Harriet. Dacă e un şobolan în camera ta, e vina lui Povy.

— Nu aş crede asta, zise Eugenia după o vreme. *Papa* mi-a spus că toate clădirile vechi au şoareci.

— Şoarecii sunt una, şobolani sunt altceva.

— Presupun că şobolanului îi era foame, zise Eugenia.

Eu m-am culcat fată să iau cina pentru că am fost neascultătoare.

Ea mai luă o înghiţitură mare de ouă.

— Ce ai făcut?

— Am făcut o criză de furie, zise Eugenia. Mai fac asta şi e un mare păcat. Guvernanta mea a fost aşa de furioasă pe mine că a plecat.

— Şi nu s-a întors?

— Da, aşa că nu am primit cina. Dar ştiam că aşa va fi. Niciodată nu primesc cina dacă sunt obraznică. Şi uneori, mă simt aşa pur şi simplu.

— Toţi ne simţim aşa uneori, zise Harriet simţind cum creştea furia în ea. Cred că tot ar fi trebuit să primeşti de mâncare.

— Ştiu cum ar trebui să mă port, îi explică Eugenia. Dar nu pot. Guvernanta mea voia să exersez franceza. Dar eu voiam foarte mult să îmi fac calculele. Şi nu puteam să fiu atentă. Pur şi simplu nu puteam.

— Ai fost nepoliticoasă? întrebă Harriet.

— Teribil, zise Eugenia veselă şi începu să mănânce pâine. Ştii, Harry, părul rău se ridică în părţi.

Harriet îşi puse mâna pe cap şi descoperi că părul îi ieşise din legătura de la spate şi se unduia sălbatic în jurul capului.

— Aşa e părul meu.

— Te face să arăţi ca o fată, observă Eugenia. Ai o faţă foarte drăguţă.

Harriet fu exagerat de mulţumită de complimentul primit.

— Eşti fată? întrebă Eugenia cu francheţea remarcabilă a copiilor.

Harriet aprobă din cap.

— N-o să spun nimănui! promise Eugenia. Mi-aş dori să mă fac aşa de drăguţă ca tine. Dar nu o să fiu. M-am împăcat cu asta.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti? întrebă Harriet. Eşti foarte frumoasă.

— *Papa* al meu spune că lucrul cel mai rău pe care

poţi să-l faci este să minţi pe cineva ca să-i protejezi sentimentele, zise Eugenia cu ochii ei cenuşii privind foarte serios. Părul meu e straniu şi am un nas prea mare.

— Ai păr foarte ondulat, fu Harriet de acord. La fel şi eu. Dar nasul tău nu e mare şi ai ochi foarte frumoşi.

— Sunt obişnuită cu asta, zise Eugenia senină. *Papa* e foarte bogat, aşa că pot să mă mărit cu cine vreau. O să-l cumpăr.

— Oh! făcu Harriet destul de şocată.

— Tu eşti bogată? întrebă Eugenia. Face lucrurile mult mai plăcute.

— Da, zise Harriet după o vreme. Presupun că sunt. Nu m-am gândit prea mult la asta.

— De ce nu? Ai putea să îţi cumperi un soţ. Pot să-ţi spun cum să o faci, pentru că *papa* mi-a spus totul despre asta. Te duci la Londra şi postezi pe o coloană de la Catedrala Sf. Paul câţi bani ai. E un loc foarte mare şi acolo poţi găsi totul de la un antrenor de cai la o soţie.

— Oh! zise Harriet. Tatăl tău intenţionează să îşi găsească o soţie?

— A iubit-o foarte mult pe mama, zise Eugenia, care începea să pară destul de adormită. Dar pe ea nu a cumpărat-o. Ea l-a cumpărat pe el.

— De ce nu te culci în patul meu până ce vine tatăl tău să te găsească?

Eugenia se poticni până la pat şi adormi în clipa în care capul îi atinse perna.

Harriet rămase un moment în faţa ei şi o mângâie uşor pe păr. Nu fusese pieptănat înainte de culcare. Ceea ce avea sens, având în vedere că guvernanta plecase furioasă din cameră fără să îi lase cina şi nu se întorsese nici măcar să o spele pe Eugenia pe faţă. Dar Jem nu ar fi trebuit să îşi viziteze fiica de noapte bună?

Ea înghiţi în sec. Dacă viaţa ar fi fost destul de bună ca să-i ofere un copil...

— Aş putea avea o pasiune pentru tine.

Dacă Eugenia ar fi fost a ei, ea ar fi ţinut la ea cu aceeaşi fervoare cu care Benjamin ţinea la şah.

Era un gând sumbru, care o făcu să se simtă şi mai obosită.

Aşa că se întoarse poticnindu-se la fotoliu şi se aşeză. Adormi în cele din urmă, gândindu-se la calcule şi la copii.

Când se trezi dintr-un vis în care un şobolan foarte curat şi foarte inteligent făcea calcule pe o foaie de hârtie, se lumina. Cu ceafa amorţită pentru că adormise în fotoliu, se ridică cu greu şi căzu în pat lângă Eugenia, îmbrăcată cum era.

capitolul 21

Despre şobolani şi abilitatea lor de a-şi schimba petele

6 februarie 1784

Ea deschise ochii să îl găsească aplecat deasupra ei, cu o îngrijorare aşa de dureroasă în privire încât îl iertă, deşi păcatele lui erau de neiertat.

— E foarte speriată? şopti el.

Era prima dată când vedea că acea strălucire a inteligenţei şi încrederii care îl însoţea mereu pe Jem se diminuase mult. Ea simţi dintr-odată dorinţa de a i-o readuce.

Dar îşi înăbuşi emoţia când îşi aminti ce ticălos era, dormind pe cine ştie unde.

— Ar fi putut fi un incendiu, zise ea tăios, dându-şi picioarele pe marginea patului.

El nu avea perucă. Sigur că nu. El şi amanta probabil nu închiseseră ochii nici o clipă. Dacă ar veni în patul ei, nici ea n-ar fi dormit toată noaptea.

— Dumnezeule! făcu el şi îşi trecu mâna prin păr.

Suna ca o rugăciune.

Harriet simţi alt val de simpatie, dar şi-l înăbuşi.

— Ar fi putut să moară, zise ea cu voce oţelită, dură şi

logică. Fără guvernantă. Nu a primit cina. Nimeni n-a spălat-o pe faţă. Un şobolan a trezit-o din somn şi a muşcat-o de mână. Presupun că a crezut că mirosea ca un cartof cu unt. Ştiai că ai şobolani?

El se răsuci şi se uită la ea cu ochii mari, umbrele genelor întinzându-se pe obrajii lui.

— Dacă ştiam că am şobolani? întrebă el aproape năuc. Nu, presupun că ar fi trebuit să ştiu. Am crezut că avem şoareci. Eugenia mi-a spus că a auzi foşnete şi un chiţăit, dar i-am zis că în casele vechi mai sunt şoareci.

— Febra muşcăturii de şobolan, zise ea şi scoase la iveală cea mai mare temere a ei, dar nu mai reuşi să zică altceva în afară de numele bolii.

— De ce mână a fost muşcată? întrebă şi se duse la marginea patului.

Eugenia dormea, cu părul negru ciufulit în jurul ei. Zâmbea, cu colţurile gurii uşor ridicate.

— Dreapta, răspunse Harriet.

El o ridică. Cele patru urme de muşcătură erau un pic umflate.

— Dumnezeule! zise el.

Din nou sună ca o rugăciune.

— Când a murit un om de pe domeniul meu de febră, s-a întâmplat în două săptămâni după ce a fost muşcat. Va trebui să o supraveghezi.

— Sunt un prost! Am crezut că o ţin în siguranţă.

Harriet nu ştiu ce să spună.

— Nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să ai un copil, zise el şi se trânti pe fotoliul unde ea dormise jumătate de noapte. Când a murit mama ei, am crezut că o să-i găsesc o doică să o alăpteze şi apoi o voi trimite la o rudă feminină undeva. Asta avea sens, nu?

Harriet aprobă din cap.

— Dar apoi am luat-o în braţe. Avea chipul acela straniu şi părul numai bucle… El se opri. Arăţi un pic ca ea. Nu am mai putut să o trimit de lângă mine. Am adus doica aici. Mai târziu ar fi trebuit să o trimit la mătuşa lui Sally, unde ar fi fost în siguranţă cu alte femei, dar n-am putut.

Ce idiot! exclamă el şi se prinse cu mâinile de cap.

— Nu e aşa de îngrozitor, zise Harriet, vorbind împotriva fiecărui instinct pe care îl avea.

Ea pur şi simplu nu suporta să vadă expresia sumbră de pe faţa lui.

— Ştiu ce trebuie să fac. Trebuie să se ducă să locuiască altundeva, departe de locul ăsta şi de pericole.

Harriet îşi drese glasul.

— Nu ai putea să fii mai puţin drastic? De ce să nu inviţi aici doar oameni în care ai încredere în loc să încui aripa unde e camera ei? Şi scapă de şobolani! Mi se pare mai simplu.

— Simplu! Nu ştii cât de simplă e moartea. E... e ca o uşă! O persoană trece prin ea şi ai pierdut-o pentru totdeauna.

— Întâmplător, şi eu am pierdut pe cineva drag, zise ea. Dar am făcut tot ce am putut ca să-l ţin în siguranţă.

— Aşa fac şi eu!

— Invitând-o la picnicuri în turnul strâmb? izbucni ea. Umplând casa de oameni în care tu însuţi nu ai încredere pentru că pot fi prea periculoşi? Încuind-o fără măcar să o verifici înainte să te duci la culcare?

— Nu m-am dus în culcare, zise el cu voce chinuită. În rest, ai dreptate.

— Faptul că nu te-ai dus la culcare e parte din toată problema, zise ea. Poate că ar trebui să o trimiţi de aici. Un tată care îşi petrece timpul cochetând fără să se ostenească să îşi verifice fiica, evident nu are timp pentru ea.

El îşi prinse capul între mâini. Ea simţi din nou o senzaţie alarmantă de ameţeală, de parcă ar fi fost dispusă să facă orice ca să nu-l mai vadă aşa de chinuit.

— Ai dreptate. Ai absolută dreptate.

— Eu...

— Sunt un tată îngrozitor. Tatăl meu nu a fost un tată adevărat, iar eu am crezut că pot fi altfel.

El se îndreptă din nou şi faţa lui o şocă – cearcănele negre de sub ochi îl făceau să arate de parcă l-ar fi pocnit

ceva.

— Aiureli. Ar fi trebuit să ştiu. Bărbaţii din familia mea nu pot fi părinţi buni.

— De ce? întrebă ea pe un ton tăios. Nu cred că eşti un tată îngrozitor. Trebuie doar să fii mai puţin nepăsător.

— Suntem absolut dezonoranţi. Villiers nu ţi-a făcut niciun serviciu aducându-te în acest loc. Va trebui să o trimit de aici.

Vocea lui era la fel de sumbră ca miezul iernii.

Harriet înghiţi în sec.

— Ea te iubeşte, zise Harriet slab. Nu o trimite de aici. Doar schimbă-ţi viaţa.

— Am lăsat-o să fie muşcată de un şobolan, zise el şi se întoarse din nou. Casa asta e, metaforic vorbind, plină de şobolani. Şi, la fel ca ei, nu am idee cum să mă transform într-o versiune mai civilizară. Nu sunt un nobil de la ţară, Harry Cope. Apoi întrebă: Furia îţi face ochii de culoarea asta?

— Furia nu are o culoare anume, zise Harriet.

Ea încerca să priceapă ce spusese el. Era posibil oare ca Jem să permită acestei petreceri să continue pentru că se considera demn de dispreţ? Plin de păcate dincolo de abilitatea de a se schimba?

— Ochii tai au cea mai ciudată culoare, zise el. Uneori sunt căprui şi alteori capătă o nuanţă violet. Când dezaprobi ceva… Oare despre ce vorbesc?

Harriet se întreba acelaşi lucru. Ce fel de bărbat stătea treaz toată noaptea, făcând dragoste cu amanţi, şi apoi lăuda ochii unui bărbat?

El se întoarse din nou şi trase uşor plapuma de pe Eugenia.

— Vrei să o laşi pe fiica ta aici până când se trezeşte? Pot să mă duc în altă parte, zise Harriet. Este epuizată.

— La fel eşti şi tu. O s-o iau cu mine, zise el şi a luă pe Eugenia în braţe.

Ea murmură ceva şi îşi lipi faţa de pieptul lui. Picioarele ei lungi şi subţiri cădeau pe braţele lui ca piciorele de cocor.

— Îţi datorăm mii de mulţumiri, zise el.

— Nu îmi datoraţi nimic.

— Atunci măcar încă o lecţie de scrimă.

Ochii lui cercetară camera şi văzură sabia aruncată într-o parte şi covorul dat mai încolo.

— Am descoperit că îmi place acest sport, admise Harriet.

— După-amiază. Trebuie să dormi.

capitolul 22

„Pune-mă jos şi rostogoleşte-mă spre o târfă. Sau nu.”

8 februarie 1784

Ea se trezi fără să-l mai găsească pe Jem stând deasupra ei. O noutate. Camera era complet tăcută, cu excepţia unei pasări cântătoare pe o creangă undeva lângă fereastra ei. Apoi se auzi un foşnet de hârtie. Îşi înălţă capul să o vadă pe Isidore stând lângă foc şi citind o carte.

Se ridică şi se întinse. Isidore înălţă privirea.

— Probabil o să ţipi când o să-ţi vezi părul. Doar te avertizez.

— Am trăit cu părul meu toată viaţa. Camerista mea îl ţine sub control strângându-l la spate când e ud.

— Se pare că ai avut o noapte agitată, zise Isidore şi puse cartea deoparte. Vrei să îmi spui, te rog, ce s-a întâmplat? Am auzit de o invazie de şobolani, de un incendiu şi o gazdă lipsă. Sună ca o piesă proastă. Cu excepţia părţii despre şobolani. Asta are culoarea înspăimântătoare a realităţii.

— A fost un şobolan în dormitorul fiicei lui Strange.

— Bleah! făcu Isidore. Nu suport şobolanii. Am stat într-un han infestat. Luam cina când ne-am dat seama că trei sau patru ne priveau de sub masa de alături. Nu erau deloc speriaţi de noi.

— Am crezut că a fost un incendiu, dar nu era. Iar Lord Strange nu era de găsit. Nu era în patul lui.

Cuvintele o făcură pe Harriet să simtă o senzaţie dură în piept, de parcă ar fi fost umplut cu pietre mici şi tari.

— Mă întreb cu cine se culcă, zise Isidore. Presupun că are o metresă. Sunt destule femei aici. Mă tot întâlnesc cu femei în salonul doamnelor pe care nu le-am mai văzut până acum.

Harriet nu zise nimic. Era oribil să descopere că ea încă îl voia pe Jem, deşi ştia că avea o amantă.

— Eşti o femeie ciudată, zise Isidore pe un ton destul de misterios şi luă cartea din nou în mană.

— Ce citeşti?

— Cartea lui Machiavelli numiră *Prinţul*. Este despre felul în care se menţin prinţii italieni la putere. Mama spune că e menţionată şi o rudă îndepărtară în carte, aşa că m-am gândit să o citesc.

— O rudă de-ale tale a fost prinţ?

— Nu, din câte înţeleg, era o slugă pricepută la otrăvuri, zise Isidore. Familia mea e plină de oameni cu tot felul de talente.

— Familia mea este plină de oameni cu o virtute plictisitoare.

Isidore dădu pagina, dar ridică privirea.

— Virtute plictisitoare?

— Exact.

— Poate că sunt o rudă pierdută demult. Găsesc că nu îmi place şederea la Lord Strange acasă. Seara trecuta, Lord Roke mi-a zis un lucru uimitor despre lichiorul de caise.

— Ce anume?

— Era o sugestie de natură fizică, făcu Isidore. M-am retras în salonul doamnelor şi m-am trezit într-o conversaţie cu o doamnă care purta foarte multe cosmetice. Şi o claie de păr auriu care se ridica precum un turn deasupra umerilor ei.

— Toată lumea are turnuri în pat, zise Harriet morocănoasă.

Nu se bucura să se întoarcă în ducat şi să îşi coafeze din nou părul aşa.

— Uită-te la Jemma! Mi-a spus odată că avea cincisprezece funde fixate în păr.

— Nu aşa. Doamna în chestiune ar fi putut avea un cuib întreg de şobolani acolo şi nimeni nu ar fi ştiut.

— Ce gând dezagreabil!

— Ştii ce mi se pare straniu? Strange nici măcar nu-şi cunoaşte mare parte din oaspeţi, nici măcar după nume.

— De unde ştii asta?

— Ne-am plimbat odată în jurul camerei, iar unii oaspeţi au fost obligaţi să se prezinte singuri. Mi s-a părut revoltător de nepoliticos.

— Din partea lui Strange?

— Dacă se osteneşte să invite lumea, ar trebui să îşi ia timp şi să-i salute când sosesc, nu crezi?

— Presupun că da.

— Ieri a sosit o trupă de jongleri. Deduc că sunt cumva parte din teatrele lui de la Londra. E un grup de băieţi destul de entuziaşti, care nu aveau ce căuta într-un salon adevărat. Nu erau nici măcar îmbrăcaţi cum trebuie. Şi totuşi el încearcă să pretindă că ei fac parte din locul ăsta.

— Ce părere au avut despre salon?

— Au fost încântaţi de bere, zise Isidore. Şi l-au complimentat pentru mâncarea de fasole cu mazăre servită la cină. Mie nu mi s-a oferit aşa ceva din câte am observat.

— Cred că e admirabil, zise Harriet.

— De ce? întrebă Isidore îndrăzneaţă.

— Pentru că nu decide cine ar trebui să îi fie oaspete doar pe baza provenienţei sau a poziţiei deţinute în societare.

— Atunci de ce să nu deschidă un hotel? Eu însămi nu am stat niciodată la un hotel din pricina convingerii ferme a soacrei mele că o lady nu are ce căuta într-un asemenea stabiliment plătit. Dar mi s-a amintit fără să vreau de un hotel seara trecută. Sau poate de un bordel, ca să spunem lucrurilor pe nume. Am văzut că a adus foarte multă veselie

mâncarea gratuită oferită de Strange dimpreună cu o anume apreciere a Graţiilor.

— Când ai vrea să pleci? întrebă Harriet, ştiind exact în ce direcţie se îndrepta conversaţia.

— Mâine-dimineaţă ţi s-ar părea că e prea repede? întrebă Isidore. Toată lumea compara cu veselie la micul dejun poveşti cu muşcături de şobolani. Nu vreau să am asemenea cunoştinţe detaliate despre lumea animală.

— Am putea să mai aşteptăm o zi? întrebă Harriet. M-am angajat să-i livrez bileţele lui Strange din partea lui Nell, iar mâine ar trebui să i-l dau pe ultimul.

— Sunt aşa de conservatoare în comparaţie cu tine! Chiar te-ai implicat să îl curtezi pe Strange, ce-i drept pentru altă femeie. Sună shakespearian.

— Poate că ar trebui să o informez pe Nell că Strange are o amantă.

— Crezi că i-ar păsa? pufni Isidore.

— Poate că nu, admise Harriet.

— Nu-mi place maniera deşănţată în care oamenii aceştia îşi trăiesc viaţa.

— Nu e aşa de diferit de stilul Jemmei, zise Harriet defensiv. Cel puţin asta am auzit despre aventurile Jemmei cât a trăit la Paris.

— E o mare diferenţă. Da, Jemma a avut o aventură sau două. Dar ea nu avea atitudinea asta dispreţuitoare, plăcere de dragul plăcerii. Ştii, Harriet, nu mă gândesc prea mult la soţul meu, Cosway. De ce aş face-o? Nici măcar nu-l cunosc. Dar acum îmi dau seama că, dacă e la fel ca Strange, nu cred că aş putea suporta.

— Ca Strange? Lui Harriet îi bubuia inima.

Să aibă un soţ ca Strange, cu acea frumuseţe sălbatică, cu felul în care zâmbea, cu muşchii bine conturaţi, râsul din ochi, strălucirea pură…

— Exact. Să nu ştiu niciodată în al cui pat ar fi. Presupun că Strange va accepta propunerea lui Nell. Deduc că este pentru o noapte de plăcere, nu pentru căsătorie.

Tocul ei era dispreţuitor.

— Da, zise Harriet. Deşi ea are ambiţia de a se mărita

cu el.

— El nu s-ar căsători niciodată cu ea. Niciun bărbat nu se însoară cu o femeie care îi permite să o ducă în pat.

— Nu poţi spune asta cu siguranţă, protestă Harriet. Ştiu destule lady al căror prim copil a venit suspect de repede.

— După ce căsătoria a fost aranjată.

— Nu în toate cazurile, zise Harriet.

— Ei bine, zise Isidore, după cum am spus, încep să mă ascund. Mă transform întruna din acele ducese care sunt de părere că toată lumea e imorală. Ea se aplecă de umeri. Pur şi simplu nu-mi place genul fata de adunare. Am fost abordară aseară…

— Cu privire la lichiorul de caise?

— Erau jonglerii. Sau îmbătat foarte tare la un moment dat. Stăteam într-o parte a încăperii cu una dintre Graţii şi discutam despre prezervative – care nu mă interesează deloc, Harriet, te asigur – şi doi dintre ei au venit spre noi, ne-au privit şi au spus: „Sunt foarte beat. Pune-mă jos şi rostogoleşte-mă spre o târfă!” Companioana mea a fost de părere că e foarte amuzant. A tot chicotit.

— Oh, Isidore, îmi pare rău!

— Apoi au început să ne compare. Unul dintre ei a spus că arăt ca o virgină, iar Graţia a chicotit. Celălalt a zis să mă întind şi o să mă servească. Ştii ce înseamnă asta, Harriet?

— Nu.

— A zis că o să se culce el cu mine în seara asta, iar prietenul lui poate să mă aibă mâine. Şi Graţia era uşor invidioasă. Voia ca proştii ăia beţi să o dorească pe ea.

— Oh, Isidore! zise Harriet. E îngrozitor! Cum ai scăpat?

— Cel care era mai beat m-a apucat de braţ şi m-a ridicat în picioare. Am fost aşa de proastă încât nu mi-a venit nici o replică în minte.

Harriet o apucă pe Isidore de umeri.

— Din fericire, a căzut. A rămas întins acolo.

— Unde era Strange?

Isidore ridică din umeri.

— Când a apărut domnul Povy, l-au înjurat şi au zis că e plin de purici. Povy nu a părut deranjat şi a adus doi servitori să îi târască de acolo.

— O zi de muncă, zise Harriet şocată.

— Vreau să mă duc acasă.

Harriet o îmbrăţişă.

— O să plecăm mâine-dimineaţă. O să-i dau lui Strange tot restul poemului. Roag-o pe Lucille să ne împacheteze lucrurile şi plecăm!

— Îmi pare rău. Ştiu că îţi plăcea să fii bărbat.

— Nu putea să dureze la nesfârşit.

Era ca orice altceva în viaţa. Nimic nu dura la nesfârşit.

capitolul 23

Despre doamne, amazoane, desfrânaţi şi mădulare

Harriet copie ultimul catren din poemul lui Nell pentru Strange şi îl parfumă înainte să facă baie. Rămase mult timp în apa fierbinte, gândindu-se la săptămâna care trecuse.

Ea se schimbase pentru totdeauna, dar asta nu era neapărat ceva rău. Nu putea rămâne bărbat. Dar îşi putea schimba viaţa. Nu avea să mai aştepte niciodată două ore în timp ce camerista ei îi construia un turn de bucle false. Nu avea să mai poarte volane niciodată. Un croitor de mantii îi putea face haine confortabile, croite pe corp, deşi făcute pentru o femeie. Ba chiar putea să-l plătească pe croitorul lui Villiers să îi facă o rochie sau două.

Şi avea să înveţe în continuare să lupte cu sabia, deşi nici o femeie nu făcea aşa ceva.

În cele din urmă, iar asta era crucial, voia un copil. Un copil însemna să se ducă la Londra şi să participe la balurile pe care le ura.

Cu siguranţă putea găsi acolo un bărbat interesant şi inteligent. Imaginea din mintea ei era alarmant de familiară, inteligentă şi palidă, dar alungă acel gând.

Îşi trase pantalonii ultima dată pe ea, o ajută pe Lucille să-i înfăşoare pânze în jurul sânilor şi îşi trase o cămaşă albă pe cap. Apoi se duse în galeria de portrete să o caute pe Eugenia.

— Nu e aici, zise o voce profundă dintr-un colţ.

Jem stătea aplecat peste o vitrină. Capacul era ridicat.

— Ce faci? întrebă ea şi i se alătură.

— Scot setul ăsta de şah.

El scotea piesele şi le curăţă una câte una, punându-le deasupra vitrinei. Erau sculptate ca mici piese fanteziste, fiecare cu expresia proprie.

— Uită-te la regina neagră! zise Harriet. E la fel de furioasă ca bucătăreasa mea când e stricat peştele.

Regina neagră avea mâinile în şolduri. Avea un acoperământ fantastic pe cap, făcut dintr-o bilă delicată cu deschideri înăuntrul cărora se vedeau altă bilă şi încă una, şi încă una.

Jem se uită la ea peste umăr, cu ochi întunecaţi şi zâmbitori.

— Nu cred că ştiu care e expresia tipică a bucătăresei mele. Acum, când mă gândesc, cred că e un chef jos la bucătarii.

— Ei bine, aşa arată bucătăreasa mea când totul e rău, zise Harriet.

Buza reginei negre era răsfrântă şi părea că tocmai bătuse din picior.

— De ce le scoţi?

— Le trimit la Londra, zise Jem. Le trimit ducesei de Beaumont. Ea şi-a exprimat interesul pentru ele.

— Serios? Sunt aşa de frumoase! So...

Harriet îşi înghiţi cuvintele. Lui Benjamin i-ar fi plăcut setul de şah, dar domnul Cope nu avea soţ, nici mort, nici altfel.

— Ţi le-aş da ţie, dar sunt blestemate.

Harriet râse.

— Le-am cumpărat de la un prinţ marocan care vizita Londra, zise Jem, de parcă nu ar fi auzit-o râzând. Mi-a spus că oricine deţine setul nu va fi niciodată fericit în dragoste. A spus că este o tablă a furiei. E absurd, dar am descompletat setul şi am vândut regina, pentru orice eventualitate, zise Jem. Iar acum am decis să scap de tot setul. Am văzut multe lucru şi ciudate şi am învăţat să nu mai am încredere în simţul realităţii.

— Având în vedere că turnul tău stă în picioare, zise Harriet, te cred.

Toate piesele acelea mici erau scoase din cutie. Regii aveau pumnii în aer şi păreau că scot strigăte de luptă. Nebunii aveau măşti ciudate pe cap. Expresiile lor te făceau să tremuri. Ea ridică un pion şi descoperi că acesta purta o lance care o împunse în mână.

— O să le las pe astea aici pentru ca Povy să le împacheteze, zise Jem.

— Nu i le trimite Jemmei, zise Harriet. Vinde-le!

El se întoarse spre ea.

— Deci crezi în blestem?

Când Jem zâmbea, ea simţea că i se strângea stomacul. Bunul-simţ îi spunea să fugă. Inima îi spunea să îi răspundă la zâmbet. Ba chiar să mintă.

Compania probabil începea să-i afecteze mintea. Curând avea să înceapă să le trimită poezii bărbaţilor. Ceea ce îi aminti să scoată scrisoarea parfumată din buzunar.

— Doar o clipă, zise Jem.

El se pregătea pentru partida lor de scrimă – îşi dădea jos haina şi îşi sufleca mânecile pe braţele musculoase. Toată frumuseţea masculină era încorporată în sentimentul de libertate pe care-l avusese toată săptămâna – dar era un miraj, nu o viaţă reală.

Ea putea găsi un domn cu care să se căsătorească. Oricine care voia copii şi avea o personalitate decentă.

JEM ridică din sprâncene când citi versurile întregi: „Corpul îmi e mic/La fel al privighetoarei/Îmi place să dorm pe un mădular/La fel privighetoarei/Iar dacă vrei să-mi afli numele/Mă vei găsi purtând un val/Şi nimic altceva!”

— Un văl sună amenințător de mult cu o propunere de căsătorie! zise el şi aruncă foaia.

— Cred că e şi un indiciu cu privire la numele epistolarei, zise Harriet

— Îmi imaginez cam cine ar putea să fie.

El ştia cine era. Ştia că pe Nell o chema Gale. Dar îşi scotea cizmele şi nu se uită în sus.

— Primeşti multe scrisori de genul ăsta? întrebă ea.

— Nu. Mă gândesc că ingeniozitatea acesteia ţi se datorează. Dar primesc multe propuneri, de regulă mult mai îndrăzneţ formulate.

— De ce?

El se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

— S-ar putea să nu înţelegi asta pentru că eşti mai frumuşel decât cele mai multe femei din lumea asta, dar femeile chiar mă consideră atrăgător.

— Nu sunt frumuşel! protestă Harriet.

— Din fericire, chiar eşti, zise el plat. Uită-te ce efect ai avut asupra bietei Kitty! Şi nu e ca şi cum nu a avut de unde alege.

— Ea nu mi-a trimis scrisori.

Felul în care se uită la ea o făcu să se simtă ca un prost şi ca un rege în acelaşi timp. Şi o femeie din cap până în picioare.

„Eşti bărbat, Harriet! Aminteşte-ţi că eşti bărbat!”

— Nu sunt sigur cât de pricepută e Kitty la scrisori, zise Jem. Dacă vrei, aş putea să o ajut. Tot aşa cum m-ai ajutat cu mica mea privighetoare ca să-i scrii versuri.

Harriet deschise gura să nege, dar apoi oftă.

— Ei bine, nu eşti nici măcar un pic tentat? E prima poezie pe care am scris-o în ani întregi.

— De privighetoare? Nu. Dar sunt şocat de tine. Cine ar fi crezut că ştii cuvinte precum mădular! Sau că le foloseşti aşa de… util?

Harriet simţi că se îmbujorează.

— Ştiu tot soiul de cuvinte.

— Va trebui să îmi dai o lecţie de vocabular mai încolo, zise Jem sec. Sunt sigur că mi-ar fi de mare folos.

— Cu siguranţă, amanta ta poate să facă asta pentru tine, replică Harriet, neputând să se abţină.

Răspunsul lui veni câteva bătăi de inimă prea târziu, după ce avusese timp să se gândească la cât de proastă fusese.

— Nu am o amantă! zise el.

Acum Harriet avea controlul complet asupra masculinităţii sale.

— Orice gentleman are un pic de muselină undeva, zise ea. Nu trebuie să mă minţi, JEM.

— Trebuia să îmi spui Jem, zise el că emfază. Fără amantă. Am avut una cu ani în urmă, dar a vrut să o cunoască pe Eugenia. Asta nu avea să se întâmple.

— Eugenia şi-a revenit după noaptea trecută? întrebă Harriet.

— Da, guvernanta ei a fost concediată, la fel servitorul care trebuia să fie la uşa ei. Povy a descoperit că petreceau noaptea împreună tocmai într-o debara pentru cuţite. Eşti pregătit să te lupţi, domnule Cope?

Lui Harriet i se păru că ochii lui Jem sclipiră când spuse „domnule Cope” de parcă i-ar fi plăcut cum suna, dar nu zise nimic. Se duse într-o parte a camerei şi îşi scoase cizmele. De data asta era cald în galerie când îşi scoase haina.

— Ai văzut că am pus să se aducă o sobă portabilă? îi strigă el.

Într-adevăr, o sobă din fier forjat stătea într-o parte, radiind căldură.

— Încerc să o ţin pe Eugenia la căldură. Dar apoi a decis să nu ni se alăture.

— Bine, zise Harriet absentă.

Tocmai îşi dăduse seama că avea o băşică în palma dreaptă după cât exersase scara trecută. O durea când ţinea sabia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jem imediat.

— Nimic, zise ea şi strânse arma. *En garde*, domnule!

El îşi asumă poziţia, corpul acela musculos şi lung într-o postură aşa de elegantă încât era o plăcere să te uiţi la el,

iar Harriet se forţă să îşi mute privirea.

— Nu-ţi iei niciodată privirea de la adversar! zise el tăios.

Ascultătoare, se uită din nou.

— O să-ţi arăt astăzi un *envelopement,* murmură el. Priveşte-mă!

El îţi ţinu sabia în mâna dreaptă, o ridică într-un arc graţios şi o flutură, o făcu să alunece mai jos şi atacă.

— Din nou, zise ea, memorând felul în care braţul lui se ridica, felul în care celălalt braţ se mişca în echilibru, ţinându-i corpul în perfectă simetrie.

El repetă mişcarea.

— Aşa?

Ea încercă, dar ştiu că era ceva greşit. Braţul ei se ridică prea sus şi apoi coborî într-un unghi ascuţit.

— Eşti înspăimântător de bun la asta, remarcă el. Nu am reuşit să ajung aşa de departe când am învăţat prima dată.

Ea nu credea asta, dar glasul îi amuţi. El era în spatele ei din nou şi se întinse pe lângă ea ca să-i arate de unde să înceapă mişcarea, cu braţul lui lung şi musculos lipit de al ei. Ea înghiţi în sec. Corpul lui îl atingea pe al ei, ca un fulger de foc, ca o promisiune uitată, iar întregul ei corp se aprinse ca răspuns.

— Acum încearcă şi tu, zise el şi veni din nou în faţa ei.

Părea complet neimpresionat. Ei bine, el credea că îl învăţa scrimă pe Harry Cope! Gândul o calmă pe Harriet. Măcar Jem nu avea habar că atingerea lui o făcea să tremure. Era un secret umilitor, dar era un secret.

Ea încercă mişcarea. O încercă din nou în timp ce ochii lui atenţi o urmăreau. El o opri, îi arătă din nou, demonstrând ce făcea greşit. După douăzeci de minute, ea uită că atingerea lui îi făcea inima să o ia la goană. Era prea obsedată de ideea de a reproduce exact mişcările pe care el i le arăta. Şi după alte douăzeci de minute reuşise.

— Perfect, zise el cu ochii zâmbind spre ea.

Şi fix aşa, corpul ei deveni lichid, plin de dor, feminin.

Totul în ea se simţea feminin, moale, plin de rotunjimi, senzual.

— Ce expresie stranie ai pe chip! murmură el. Nu te superi dacă îmi scot cămaşa, nu-i aşa, Harry? Mă tem că m-am cam încins cu antrenamentul ăsta.

El avea genul de corp pe care Harriet îl văzuse doar la bărbaţi care munceau fizic. Nu la nobili. Nobilii aveau fizicul mai moale, ca al lui Benjamin, corpul unor bărbaţi care îşi petreceau serile bând cantităţi mari de brundy şi jucând şah.

Dar nu Lord Strange.

Nu Jem.

El arăta de parcă locul lui ar fi fost pe un câmp de grâu auriu cu o coasă deasupra capului. Avea pieptul puternic. Util, dacă o femeie se putea arunca pe el...

Util! Îşi pierduse minţile?

— Harry? întrebă Jem cu o expresie îngrijorată. Te simţi bine? Lasă-mă să îţi văd mâna!

El veni spre ea şi, din nefericire, efectul pieptului său gol lângă al ei, o lăsă fără pic de aer, aşa că nu putu protesta când el îi desfăcu degetele.

Prea bine, avea o băşică. Dar cine ar fi crezut că ea putea fi aşa de afectată de un corp musculos masculin?

Doar gândul ăsta îi făcea faţa să se înflăcăreze. Dacă nu era atentă, avea să sfârşească aplecată peste balustradă, privindu-şi propriii oameni cum coseau câmpurile. Ca o fată bătrână înfometată.

Asta dacă nu, zise o voce undeva într-un cotlon al minţii, asta doar dacă nu…

— E o băşică serioasă aici, zise Jem. Trebuie să o bandajăm şi o să o ţinem curată.

— Da, mai bine aş face asta, zise ea cu un oftat de uşurare şi se trase un pas înapoi.

Dacă îşi pierdea minţile şi se transforma în văduva destrăbălată din baladă, prefera să o facă în intimitatea camerei sale.

— Nu e nevoie, zise el şi ieşi pe coridor. Povy, răcni ei. Apă! Şi săpun.

— Nu o să te audă, zise Harriet.

— Sigur o va face. Tu stai acolo şi priveşte cum îţi arăt următoarea mişcare.

Să îl privească? Era ca un fel de tortură, dar nu tortura la care visase mereu. Orice emoţie era asta, nu era una care să îi aparţină lui Harriet. Banala Harriet de la ţară nu simţea dorinţe aşa de pasionale pe care realitatea le îngenunchea.

Era umilitor.

Jem flutură sabia deasupra capului ca un războinic cuceritor. Ea îl putea vedea în pantaloni de piele de viking, cu cicatrici de la numeroase lupte pe corabia sa lungă, cu părul fluturând în vântul oceanului.

Ochii ei se tulburaseră, aşa că se scuturâ şi se întoarse la mişcarea pe care i-o arăta el. De fapt, era o serie de mişcări ameţitor de agile, el sărind înainte şi înapoi.

— Te uiţi, Harry? strigă el spre ea.

El ridică încă o dată din umerii aurii şi Harriet aprobă încet din cap. Ea privea.

— Vrei să încerci şi tu? zise el şi luă o pauză.

— Nu, răspunse ea şi vocea nici măcar nu îi sună precum vocea ei. Suna letargică şi dulce, ca o miere prelinsă.

El miji ochii şi dădu să spună ceva, dar, din fericire, uşa se deschise şi Povy apăru îngrijorat.

— Un lighean cu apă, milord, şi o farfurie cu săpun. Pot să întreb de natura rănii?

— Doar o băşică, Povy, zise Strange. Pot să mă ocup şi eu.

El încă stătea în mijlocul galeriei, arătând de parcă ar fi ştiut că Dumnezeu îl fericise cu un corp la care femeile visau. Ei bine, asta nu însemna că Harriet ar fi visat la corpul unui bărbat, pentru că nu o făcuse.

Ea visase la iubire. Sau la afecţiune şi sărutări. După după ce se măritase cu Benjamin, visurile se mai limpeziseră: ea începu să-şi imagineze un bărbat care părea interesat când îi vorbea, îngrijorat când ea era

bolnavă sau întristată sau doar obosită.

Dar nu se gândise niciodată în pat. Ei bine, poate doar puţin. Dacă Benjamin câştiga o partidă importantă, el era mereu vesel şi zâmbitor şi în general venea la ea în pat. Se iubeau, apoi el îi povestea întreaga partidă făcând mişcările pe pieptul ei, de parcă era o tablă de şah. Uneori, nici măcar nu apucau să termine actul intim înainte ca el să înceapă să povestească despre triumful său.

— Deschiderea lui a fost lentă, zicea Benjamin opintindu-se deasupra ei cu un mic mârâit. Nu putea găsi un loc bun pentru nebunul reginei, mârâia el. M-am asigurat că nebunul lui nu ajungea niciodată la al doilea cal al regelui.

Şi iar mârâia.

Amintirea o răcori.

Jem era mult mai frumos decât fostul ei soţ. El părea chiar să o asculte, dar credea că era bărbat. Dacă ar fi ştiut că era femeie, ar mai fi învăţat-o scrimă?

Probabil nu. Sau cum ar fi spus Harry Cope: „Al naibii de clar că nu!”

Povy îi lăsă singuri.

— Acum putem curăţa băşica, zise Jem.

— Pot să o fac şi singur, spuse Harriet.

Ea îşi spălă mâna cu mare atenţie cu săpun şi o uscă cu prosopul curat pe care îl lăsase Povy.

— Nu putem să încercăm o partidă până ce nu îţi bandajezi mâna, făcu Jem.

— Deocamdată doare, zise ea şi ridică din umeri. Poate că mâine.

— Doar nu eşti îngrijorat din pricina unei băşicuţe, nu-i aşa? Trebuie doar să o legăm bine.

— Nu avem nici o pânză, zise ea, dar el începu să îi dea târcoale cu sabia în mână. Ce faci? întrebă fără să se alarmeze cu adevărat.

În ochii lui sclipea o luminiţă, iar un sentiment profund de amuzament îi făcu inima să bată puternic.

— Caut bandaje.

— Nu-mi pot imagina...

Poc! Sabia lui cântă prin aer şi unul dintre nasturii cămăşii se rostogoli pe jos.

Ea rămase cu gura căscată.

Poc!

Harriet îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă feroce la el.

— Ce crezi că faci? Dacă ai de gând să îmi tai cămaşa, prefer să o folosim pe a ta în schimb!

— Nu pot să fac asta, zise el prompt. Cămăşile mele sunt ţesute special pentru mine în Munţii Caucaz de capre cu trei picioare.

— Nu m-ar surprinde. Chiar şi aşa, cămaşa mea nu e material de bandaje, pentru că e făcută din pânză englezească.

— Moale, albă şi uşor de tăiat, zise el. Ba chiar...

Şi, cu altă mişcare din sabie, tăie partea din faţă a cămăşii. Cât de repede putu, Harriet strânse cele două părţi.

— Cum îndrăzneşti? strigă ea furioasă. Nimeni nu mă dezbracă fără permisiunea mea. Eşti nebun?

El avu două răspunsuri la asta. Mai întâi îşi dădu capul pe spate şi râse. Apoi, mai ameninţător, întoarse cheia în broască.

Harriet se dădu înapoi, amintindu-şi deodată că era domnul Harry Cope, şi că, aparent, Jem decisese să îşi lărgească orizonturile prin... Nici măcar nu se putea gândi. Asta nu se putea întâmpla. Ba chiar era sigură că el doar glumea.

Jem se îndreptă cu pas de prădător spre ea, silenţios, doar în ciorapi, iar o sclipire a ochilor îi spunea că încă râdea în sinea lui. Se părea că situaţia asta îl făcea fericit.

Harriet aşteptă să mai facă un pas şi apoi ţâşni spre uşă.

Nici măcar nu simţi tăietura care îi desfăcu brusc cămaşa la spate. Simţi doar un val de aer rece şi fluturatul cămăşii. Ea ţipă – ţipătul furios al unei femei viking – şi se răsuci în poziţie de luptă, cu sabia ridicară.

— Cum îndrăzneşti să îmi distrugi hainele?

Dar el râdea din nou de ea.

— Eşti un bărbat aşa de ciudat, Harry.

— Asta nu e treaba ta, replică ea, făcând un pas în spate ca să fie aproape de cheie.

— Dumneata, domnule, eşti un destrăbălat. Ştiu la ce te gândeşti şi te asigur că nu mă interesează… să fiu obiectul interesului tău. Poate că vrei să îţi lărgeşti orizonturile, domnule, dar eu nu!

— Harry! zise el uşor cu ochii cenuşii sclipind de încântare, de bucurie, de ceva ce nu ştia cum putea fi numit. Am decis că iubesc cu adevărat bărbaţii. Din păcate, nu m-am alăturat celor cărora li se spune efeminaţi. Dar acum îmi dau seama că am greşit.

— Poţi face ce doreşti, dar fără mine, reuşi Harriet să spună cu mâna pe cheie.

Îşi ţinea însă ochii aţintiţi asupra lui, neştiind ce s-ar întâmpla cu biata ei cămaşă dacă s-ar mai întoarce odată. Aşa cum era, simţea aerul rece peste umeri, deşi bandajele îi protejau sânii.

— Dar eu te vreau doar pe tine, zise Jem. Şi continuă încet, frecându-i bărbia cu degetul în timp ce ea îşi întoarse capul, Femeile sunt aşa de plicticoase! Nu aveam idee cât de excitant era să mă duelez cu cineva ca tine. M-am decis. Nu am crezut că aş fi genul acela de bărbat, dar deocamdată cu tine o să intru pe teritorii noi.

— Nu cu mine! zise ea printre dinţii încleştaţi. Nu sunt interesat.

— Nu vei fi Făt-Frumos, cel care mă va conduce într-o lume complet nouă?

— Nu! scuipă ea.

Avea mâna pe cheie, dar era ceva în privirea lui care o făcu să se oprească. El avea sabia în mână şi o ameninţa cu Dumnezeu ştie ce fel de comportament obscen, dar inima ei tremura ca a unei debutante la primul compliment.

— Uite, îmi las arma jos, zise Jem. Singura care contează, oricum.

Se întâmplă foarte repede. El întinse mâna şi trase.

Pânza englezească cedă şi căzu în două bucăţi de pe

umerii ei de parcă n-ar fi fost decât o cârpă.

Ea simţi dogoarea străbătându-i corpul ca un cadou.

— Ce avem noi aici? întrebă el, dorinţa făcându-i vocea răguşită. Degetele lui lungi se înfăşurară pe stratul de deasupra al bandajelor. Ea îşi desfăcu mâna şi lăsă sabia să cadă la podea. Bandaje, zise el încet. Ochii lui cenuşii se opriră asupra ei, revendicând-o, cunoscând-o. Făcu dintr-odată un pas în spate. Nu-mi spune! Nu o să îmi mai pot extinde orizonturile acum, nu-i aşa?

Ea rămase cu gura căscată şi văzu cum liniile gurii lui se adâncesc, apoi îşi dădu seama cu o plăcere încântată că ea, Harriet, ştia ce simţea Lord Strange, chiar dacă nimeni altcineva nu o făcea.

El râdea.

— Cum ai aflat? întrebă ea.

— Mm, făcu el. Am ştiut mereu.

— Nu-i adevărat! zise ea tremurând şi încercând să ignore atingerea acelor degete în timp ce el desfăcea bumbacul de pe sânii ei de jur-împrejur

— E cel mai bun cadou pe care l-am primit vreodată, murmură el.

— Cum ai aflat? insistă ea, încercând să alunge emoţia.

Dacă el se aştepta să găsească mai mult sub acele bandaje? Pe cineva mai bine dotat?

— Am ghicit la grajduri, îi spuse el rânjind. Şi apoi Villiers mi-a confirmat.

— Villiers! strigă ea.

El mai desfăcu un strat, iar ea îşi dădu brusc seama.

— Latina!

— Latina! fu el de acord.

Dar nu părea interesat. Ochii îi erau foarte întunecaţi, foarte atenţi, dând la o parte ultimul urmă de bandaje.

Când Benjamin îi văzuse sânii în noaptea nunţii, spusese că erau mici, dat ca erau la fel de buni ca unii mari şi că spera ca ea să fie de acord. Ea fusese de acord pentru că era recunoscătoare să descopere că el nu era dezamăgit.

Harriet se uită în jos şi încercă să îşi vadă sânii prin ochii lui Jem.

Erau mici. Dar aveau o formă perfectă, ca nişte lacrimi, spusese Benjamin. Era straniu să se gândească în Benjamin, aşa că alungă numele din minte.

— Trebuie să fie într-adevăr ziua mea norocoasă, zise Jem blând.

Se întinse spre ea. Ea crezu că avea să-i în sănii în mână şi o să-i frece. Asta ar fi făcut Benjamin.

Dar Jem nu îi atinse sânii. O trase la pieptul lui şi limba i se răsuci în gura ei în aceeaşi clipă. Harriet rămase rigidă de surprindere. Benjamin o sărutase. Sigur că o făcuse.

Dar niciodată…

Senzaţiile alergau prin corpul ei în timp ce limba lui juca un joc leneş cu a ei. El o gusta.

— Ce faci? reuşi ea să întrebe.

— Te sărut, zise el şi se uită în jos spre ea.

Apoi îi captură din nou gura, cuprinzându-i faţa în palme, iar ea fu gata să se topească spre el. Dar el îi linse buzele de parcă ar fi fost dulci şi parfumate şi veni spre ea ca un prieten vechi, ca o băutură răcoroasă.

Sărutul acela…

Sărutul acela o schimbă pe Harriet. Ea putea să simtă asta, să simtă cum i se schimbau terminaţiile nervoase şi oasele, cum se schimba esenţa a ceea ce era Harriet: o văduvă tristă şi mică de la ţară. Dar acel sărut îi cânta în corp, iar aa voia să danseze. Îi alerga prin sânge şi o făcea să vrea să ţipe.

Ea îl sărută la rândul ei.

Şi de dara asta el fu cel care se trase înapoi, respirând din greu.

— La naiba, Harry, zise el şoptind cu voce mătăsoasă în urechea ei. Spune-mi – nu că m-aş păcăli crezând că asta va schimba lucrurile −, spune-mi că nu eşti virgină!

Ea ridică un colţ al gurii.

El o sărută din nou, mai apăsat, iar ea îi simţi mulţumirea. O simţea şi pe a ei. Nu fusese distractiv să fie

virgină. În primele luni ale căsniciei, obişnuia să stea la baluri şi serate muzicale până când căpăta cearcăne negre sub ochi, până când Benjamin se clătina de beat. Ea îl provocase să o înveţe şah şi asculta ore întregi cum rejuca partidele maeştrilor cu ea, totul ca să evite dormitorul.

Pentru că durea.

Chiar şi după ce fusese mai bine, nu simţise niciodată o dorinţă fierbinte care să îi ardă între picioare ca acum, când Jem încă nici nu o atinsese.

Aşa că îi trase capul în jos spre ea şi se aruncă înainte să înveţe acest sport, cel în care sărutările se făceau cu limba, cu guri umede şi intimitate.

— Am impresia că vorbim, murmură ea ceva mai târziu.

— Chiar o facem, zise el şi o sărută dulce, apoi tare şi feroce, încât ea tremură, se simţi toată femeie, fiecare centimetru fiind moale şi dornic.

Iar el tot n-o atingea.

— Lasă-mă să pun problema aşa, zise el. Dacă nu eşti virgină, cu siguranţă nu ai prea mare experienţă la sărutat.

— Învăţ foarte repede, zise ea şi îşi atinse buzele de ale lui.

Cum îndrăznea un bărbat să aibă o buză de jos aşa de plină? O tachina.

— Deci, spuse el, vreau doar să înţeleg regulile.

Ăsta era Jem.

— Cunoştinţe utile? zise ea cu sprânceana ridicată.

— Fără obrăznicii, tinere Harry, zise el. Cum te cheamă. Dacă nu te superi?

— Harriet.

Ea văzu cum numele i se întipăreşte în minte şi cum creşte într-un zâmbet.

— Îmi place, zise el.

— Mie îmi place mai mult Harry.

— Eşti o virgină la săruturi, zise el, dar nu şi altfel.

— Am sărutat înainte! De multe ori, doar că nu… Nu aşa.

— Aşa?

Ea trebui să îi arate la ce se referea şi se lăsară distraşi. Dar el tot nu o atingea, aşa că ea îl trase îndrăzneaţă mai aproape şi îşi lipi corpul de al lui. El era grăbit, avea muşchi şi piele netedă. Şi ea se simţea moale, plină de rotunjimi şi delicioasă.

Mai mult decât se simţise vreodată în viaţa ei. Mai mult decât în ziua nunţii sau în noaptea nunţii.

— Harriet! exclamă el.

— Harry pentru tine, zise ea şi se frecă de el.

— Sunt curios câtă experienţă ai avut. Adică…

El scoase o exclamaţie când ea reuşi să se frece de ceva care se umflase în pantalonii lui. Şi nu era o şosetă rulată.

— Vorbim despre o partidă sau două la etaj? Mă întrebam…

— Am fost căsătorită ani întregi, îi spuse ea încântată de duritatea lui, chiar şi prin pantaloni, de sunetul gâtuit pe care-l scoase, de felul cum i se arcuiau şoldurile spre ea. Nu există nici un lucru pe care să nu-l ştiu despre bărbaţi.

El încremeni.

— Încă eşti măritată? Pentru că sunt absurd de demodat…

— Tu? Tu, care eşti proprietarul unei case cunoscute pentru aventurile care se petrec nici?

— Ridicol, nu-i aşa?

— Da, zise ea. Din fericire, eu sunt văduvă.

Ea îşi trecu mana din nou pe partea din faţă a pantalonilor lui.

— Bine, reuşi el să spună. Excelent. De fapt. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Şi cu asta, mâinile lui coborâră de pe uşă şi alunecară pe spatele ei, lăsând în urmă o dâră de foc.

— Eşti o femeie superbă, zise el. Ştiam că erai frumoasă. Am crezut că eşti cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată. Dar, când mi-am dat seama că eşti femeie, am ştiut că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Era aşa de ridicol, încât Harriet nici nu mai asculta. În

afară de asta, el o dezmierda, trecându-şi degetele peste pielea ei în cercuri mici şi cu mişcări care o făceau să tremure şi să exclame de plăcere. Mai ales când, în sfârşit, el ajunse încet la sânii ei. Nu îi apucă plin de entuziasm tineresc, cu genul de dezmierdări cu care era obişnuită.

În schimb, îi mângâie cu buricele degetelor de parcă ar fi fost făcuţi din sticlă, de parcă pielea ei ar fi fost cea mai delicată mătase din lume. Degetele lui cântau pe pielea ei.

Şi uite aşa ea îşi pierdu puterea din genunchi, însă braţul lui era acolo să o susţină.

— Îmi pare rău, murmură, el, dar trebuie să mă grăbesc.

— Ah…

Şi apoi ea fu pe jos, întinsă cu grijă pe un morman de haine – cămaşa ei distrusă, jachetele lor, cămaşa lui. Când gura lui îi atinse sânul, era la fel de alunecoasă şi fierbinte ca degetele lui.

Ea gemu, cu capul dat pe spate, degetele îngropate în coama lui deasă, pe care o desfăcu din legătura panglicii.

El nu o băgă în seamă, sărutând-o peste tot, buzele atingând pielea dezgolită până când dezmierdarea fu prea mult, până când ea era pe cate să înceapă să implore, să plângă.

— E timpul, gemu ea şi îl trase în sus.

El râse.

— Căsătorită şi totuşi aşa de grăbită?

Ea îşi arcul spatele.

— Te rog, Jem!

— Cât ai fost căsătorită? întrebă el fără să o atingă.

— Ani întregi, zise ea nerăbdătoare.

— Ani întregi fără copil?

Ea ştiu ce spunea el. Era doar o înţepătură de tristeţe, o secundă care trecu.

— Nu e nevoie de prezervativ, zise ea cu voce forţat veselă.

Aşa că el veni spre ea şi se poziţionă deasupra ei cu părul căzând ca mătasea în jurul feţei sale.

Harriet era obişnuită să facă dragoste, cu senzaţia de uscăciune de la început care uneori ustura şi durea un pic ca să lase loc unei fricţiuni calde, încântătoare. Cu felul în care se simţea corpul unui bărbat în braţele ei, fierbinte şi uşor năduşit.

Dar acum era complet diferit.

În primul rând...

— Nu sunt sigură de asta, exclamă ea. Aşteaptă un pic!

— Orice pentru o lady, zise el şi se aplecă să îi captureze din nou buzele.

Dar ea îşi ridică gâtul să se uite între corpurile lor. Avea dreptate.

— Mm, Jem?

El reuşi să îi fure un sărut aşa de sălbatic şi de dulce încât ea aproape că nu observă ce făcea el cu şoldurile, dar corpul ei da.

— Opreşte-te, îi porunci ea. Aşteaptă! Ea simţea, dar nici măcar nu era sigură ce simţea. Se uită din nou în jos. Ce e asta?

— Ultima dată când am verificat, zise Jem, era partea favorită din corpul meu. Cea mai fericită. Aş îndrăzni să spun… cea mai bună parte.

— Este... începu ea, dar închise gura.

Ce gândea era neloial. Dar se mai uită o dată. Trebuia să fie de două ori mai mare decât a lui Benjamin.

— Nu sunt sigură…

— O să fie bine, zise el şi făcu un mic dans cu şoldurile, care o făcu să exclame surprinsă. Te rog, putem să încercăm?

— Da, zise ea.

Nu erau nici uscăciune, nici o înţepătură, nici o durere. El pătrunse complet în ea şi apoi se opri.

— Ne potrivim, zise ea destul de năucită. Ca piesele de puzzle.

Jem părea uşor chinuit.

— Eşti mică, zise el.

Vocea îi era răguşită.

— Da, ştiu, la fel sânii mei.

Ea îşi trecu mâinile peste umerii lui.

— Crede-mă, zise el gâfâind, asta nu e o problemă!

Şi se implântă adânc. Asta era partea favorită a lui Harriet din partidele de dragoste. O făcea să se simtă adorată. Importantă. Ea se foi uşor, pregătindu-se să fie gata pentru el, o platformă de ridicare pentru lucrarea lui. Partea barbarului părea să funcţioneze. Benjamin se înroşea mereu tot.

— Sunt pregătită, zise ea.

Faţa lui Jem nu era roşie. El se uită în jos la ea cu sprâncenele ridicare.

— Îmi vin tot soiul de gânduri stranii în minte despre căsnicia ta, Harriet.

El se simţea într-adevăr minunat. Ea îşi simţea tot corpul relaxat, acceptându-l, trăgându-l în ea.

— Mm, zise ea. Putem să discutăm asta mai târziu?

Pieptul lui era acoperit de muşchi şi de un puf de păr. Îşi frecă buzele de fruntea ei, ceea ce însemna că pieptul lui se freca de sfârcurile ei.

Jem se opri o clipă, ca un tânăr armăsar nu se putea controla. Era o problemă.

Ea era văduvă, dar nu ştia cum să facă dragoste. Ea părea la fel de implicată ca o saltea, deşi îi oferea cel mai adorabil zâmbet.

I-ar fi frânt inima dacă s-ar fi dovedit a fi una dintre femeile care nu puteau să simtă plăcerea. Pe vremuri, înainte să se fi căsătorit cu Sally, se găsise de câteva ori în pat cu unele de genul ăsta.

Obişnuia să facă tot ce putea şi ştia foarte bine că tot ce putea el era cel mai bun lucru, iar dacă nu funcţiona, renunţa, îşi lua propria plăcere şi pleca.

Dar nu voia să plece de data asta. Corpul mic şi rotund al lui Harriet era feminin în toate privinţele, mătăsos şi alb ca laptele. Îl voia. Voia ca ea să se zvârcolească în braţele lui. Şi, la naiba, avea să se asigure că asta avea să se întâmple!

Era dureros, dar se retrase din cel mai dulce şi îngust

canal pe care avusese plăcerea să îl viziteze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, clipind spre el.

Ea nu era nici pe departe acolo unde trebuia să fie. Nici pe departe.

El îi zâmbi somnoros, genul de zâmbet pe care aligatorul îl oferea victimei înainte să o înghită.

— Am decis că îmi e foame.

Harriet părea complet confuză. Soţul ei trebuie să fi avut un membru de dimensiunea unei păstăi de mazăre şi tehnică pe măsură.

Se întinse şi o linse pe obrazul neted şi delicat precum jumătatea unei piersici. Un bărbat! Cum Dumnezeu fusese aşa de prost încât să creadă că ea era bărbat?

Era ruşinos. Îşi trecu limba pe lungimea maxilarului. Harriet avea un maxilar puternic. Poate că asta era. Ea nu avea acel maxilar slab pe care-i aveau aşa de multe doamne, genul de doamne care stăteau în grupuri şi care cotcodăceau despre broderiile lor. Ea avea maxilarul unei femei care ştia ce voia, care lupta cu sabia şi făcea o treabă al naibii de bună, care...

Uită în ce direcţie îi mergeau gândurile pentru că ajunsese la buzele ei. Erau mari şi trandafirii. Îşi mai ţinu încă o lecţie de morală de vreo două secunde cu privire la propria prostie şi apoi permise sărutului să devină sălbatic.

Doar ca ea să înţeleagă de la bun început, el luă controlul gurii ei şi se avântă în ea, revendicând-o, numind-o, asigurându-se că ştia că era femeie. Nu bărbat. Femeia lui.

Gândul era undeva într-un cotlon al minţii, dar el ştia oricum asta. Nu aşteptase opt ani după ce murise Sally doar ca să-şi mai găsească o amantă.

Oricine era Harriet, propria lui văduvă, ea era a lui de-acum.

El se retrase, se propti într-un cot şi trecu la sânul ei. Îl revendică. Ea îi răspunse. Mâinile ei începură să se plimbe neliniştite peste umerii lui, strângându-l, alunecând peste pieptul lui şi pe spate în jos. Ea chiar îi atinse rotunjimea posteriorului, dar se retrase imediat, de parcă ar fi fost

înţepată.

Într-o clipă, el ştiu care era problema. Harry făcuse treabă destul de bună jucând rolul unui bărbat. Dar fusese educată să se poarte şi să vorbească asemenea unei lady – şi să facă dragoste ca o lady.

Deşi nu era o lady.

Ea era o războinică, o amazoană a sufletului său, o femeie care întâlnea un bărbat în condiţiile ei şi solicita ce voia.

— Atinge-mă! îi porunci el.

— P-poftim?

Ochii aceia mari de culoarea panseluţei începeau să arate uşor tulburi, ceea ce era un lucru bun. Harriet a lui gândea prea mult. Avea nevoie să fie şocată. Iar el era exact bărbatul potrivit ca să facă asta, se gândi Jem cu un rânjet.

— Acum, Harry, zise el cu voce tărăgănată, trebuie să ştii ce soi de bărbat sunt eu, nu-i aşa?

Doar ca ea să-şi facă o idee vagă, el îi frecă sfârcul cu degetul mare. Iar ea, ca un dulce îngeraş, îşi arcui spatele.

Dar mintea ei enervantă încă funcţiona, pentru că ea deschise ochii şi îl privi.

— Ştiu ce fel de bărbat vrei să creadă toată lumea că eşti, Jem. Nu sunt aşa de sigură în privinţa persoanei reale.

În mod evident încă nu era în faza în care mintea nu îi funcţiona, dar acolo trebuia să ajungă.

— Sunt un libertin, îi spuse el şi o trase înapoi, pentru ca trupul ei să stea întins în faţa lui ca o mâncare delicioasă.

Apoi se aplecă şi o sărută pe sâni până când auzi gemete şi gâfâieli uşoare. Ei îi plăceau micile muşcături, aşa că el trecu la următorul sân şi aplică acelaşi tratament. De-acum ea se zvârcolea sub el.

— Desfrânat, vulgar, amator de plăceri, îi spuse el.

Dar o subestimase, pentru că ochii ei se deschiseră din nou.

— Aiureli, zise ea. Nu te-ai culcat în viaţa ta cu o târfă.

El deschise gura şi apoi îşi dădu seama că nu prea

putea câştiga această dispută, având în vedere faptul că îi displăcea profund să plătească pentru intimităţi.

În schimb, aborda argumentul la care se pricepea cel mai bine. Genul pe care era sigur că îl putea folosi ca să câştige.

— Noi, amatorii de plăceri, vrem totul când facem dragoste, zise el şi coborî în jos pe corpul ei. Deschide picioarele, iubito!

Ea se uita la el, dorinţa amestecându-se cu neliniştea.

— Vrei să... vrei să te uiţi la mine?

— Chiar aşa. Eşti aşa de roz şi moale acolo jos – zise el şi îi împinse picioarele să se deschidă −, încât mi-aş dori să vezi ce vad eu. Frunze mici şi alunecoase ca nişte petale de trandafiri. Şi cea mai dulce şi mica uşă pe care a văzut-o vreodată un bărbat.

De fapt, îi era tot mai greu să vorbească, pentru că nu era obişnuit cu toată conversaţia asta de amor – el credea că acţiunea era o idee mai bună.

Îi desfăcu picioarele mai mult şi se aplecă să depună sărutul care transforma orice femeie într-o amazoană.

Evident, Harriet era mai rezistentă în privinţa asta.

Sally, de pildă, doar oftase şi spusese „Slavă Domnului!” înainte să se întindă.

Dar Harriet îşi dădu picioarele la o parte şi se ridică în genunchi înainte ca el să reuşească să o prindă.

— Ei bine, Harriet, zise el, va trebui pur şi simplu să participi la dorinţele mele depravate. Nu pot să fac altfel.

— Poftim?

— Altfel nu pot să fac dragoste cu tine, zise el răbdător, în timp ce întregul lui corp trăda dorinţa lui de a face orice era necesar. Trebuie să te gust.

— Aiureli! zise ea. Erai pregătit să faci dragoste cu un minut mai devreme!

— Nu mai sunt, zise el trist şi se rostogoli într-o parte pentru ca ea să nu vadă că avea o erecţie mai dură decât avusese vreodată de la 15 ani încoace.

Continuă să îi frece uşor sfârcurile pentru că îşi dădu seama că era o femei căreia îi plăcea asta.

— N-am mai auzit de aşa ceva, zise ea bănuitoare.

Dar el vedea că ochii i se îmblânzeau din nou.

— Nu poţi să te aştepţi ca eu să fac dragoste la fel ca acel... acel cavaler de la ţară cu care ai fost măritata, zise el.

Ea deschise ochii şi ştiu că el îl descrisese perfect pe soţul ei. Sigur că el era un cavaler de la ţară. Era singurul lucru care avea sens. Ea nu fusese protejată de o mamă excesiv de grijulie, ci de un cavaler de la ţară îngust la minte. Poate că el era unul dintre acei fermieri gentilomi.

— Presupun că ai pretenţii diferite, zise ea, uitându-se cu mare îndoială în jos pe corpul ei. Doar că nu cred...

— Să nu crezi, zise el.

Se postă apoi între picioarele ei şi începu să o muşte uşor de coapse.

Şi uite aşa Harriet începu să scoată mici sunete moi, uşoare. Erecţia lui pulsa lipită de podea, implorând, dar ajunsese deja în centrul ei, limba lui trecând peste mierea ei, făcând-o să-şi arcuiască şoldurile iar şi iar.

Ea nu era incoerentă, deşi cuvintele îi tot zburau de pe buze: nu, da, Jem şi alte câteva lucruri pe care el nu le putea înţelege.

— Îmi place foarte tare gustul tău, îi spuse el, doar în caz că ea nu îşi dădea încă seama de asta. Ai gust de zahăr, de condimente şi de lămâie...

— Săpun de lămâie, gâfâi ea.

El se opri câteva minute într-un loc deosebit de sensibil, doar ca să o pedepsească pentru că avusese raţionalitatea de a aminti de săpunul de lămâie.

Apoi se opri.

— Ce ai spus? întrebă el şi îşi menţinu un ton inocent.

Ea îşi înălţă capul cu o privire sălbatică. El ştia ochii aceia şi îi iubea, era expresia unei femei pe cale să plesnească un bărbat.

— Scuze, zise el inocent, am pierdut şirul a ce făceam?

Ea era cu degetele în părul lui şi gâfâia.

Totul era bine.

Câteva clipe mai târziu, el îşi ridică din nou capul.

— Săpun de lămâie?

Ea se uită ameţită în jos spre el.

— Te rog…

— Ce mă rogi? nu se putu el abţine să nu rânjească.

Se jucă un pic cu degetele, deşi ştia că nu era acelaşi lucru. Ea se foi sub el.

— Te rog! zise ea.

— Spune-mi *să te sărut*, îi ceru el.

Amazoana lui trebuia să spună lucrurilor pe nume, să le stăpânească.

— Te rog, suspină ea, sărută-mă, te rog!

O lady până la final.

Aşa că îşi plecă din nou capul, iar de data asta îşi lăsă degetele să se plimbe peste tot, pentru că fiecare *nu* era înghiţit de un *da*.

Şi apoi o aduse la apogeu.

Avu nevoie de toată puterea ca să nu alunece în ea. Dar o convinsese, îi poruncise şi îi ignorase protestele până când ea începu să îşi strângă degetele de la picioare şi să scoată mici strigăte.

Şi el o aduse acolo unde voia, ea strigă iar şi iar, apoi corpul ei dulce se arcui spre el, convulsionat de plăcere.

— Asta e, iubito, zise el. Dă-i drumul, hai!

*

Harriet se uita la tavanul din galeria cu tablouri. Era foarte departe şi părea să se legene uşor. Parcă întreaga lume se înclinase, iar ea alunecase într-o parte de pe ea.

— Oh!

Jem era din nou deasupra ei, sprijinit pe braţe.

— Te-ar deranja dacă am face dragoste acum?

Se uită la el fără să poată forma cuvinte.

El îşi împinse şoldurile spre ea. Ea scoase un sunet strangulat. Genunchii i se ridicară din proprie voinţă.

— Iau asta ca pe un da, zise el şi apoi alunecă în faţă.

Nu era ca nimic din ce trăise până atunci. Plăcerea pe

care tocmai o simţise era în oasele ei, dar se transformase într-un fel de foc vesel. Ea îşi ridică şoldurile spre el, fără măcar să-şi dea seama ce făcea.

— Asta e, zise Jem cu voce profundă.

El era cel mai frumos bărbat din lume pentru ea. Începu să-şi treacă degetele peste pomeţii lui, peste ochii aceia sălbatici şi inteligenţi, peste bărbia puternică. În jos pe umeri, şolduri, pe muşchii răspunzători pentru cascada de fiori pe care îi simţea.

El se împlântă din nou şi, ca prin magie, şoldurile ei se ridicară să-l întâmpine.

Şi din nou.

— Vezi cum trebuie? zise el.

Părea să aibă dinţii încleştaţi. Faţa lui nu era roşie, dar pe frunte avea mici broboane de sudoare. Şi pe umeri.

Ea le gustă – aveau gust de sare, de sare curată şi de Jem.

El continuă să se mişte cu mişcări lungi şi puternice, iar ea nu-şi mai putu ţine mintea concentrată asupra explotării corpului său. Începea să se simtă neancorată, de parcă întreaga ei atenţie s-ar fi îndreptat doar asupra focului declanşat de mişcările lui. Mult după ce Benjamin s-ar fi prăbuşit deasupra ei, Jem continuă să se mişte, constant, de neînfrânt, de parcă nu avea să se mai oprească niciodată.

Ea nu putea să respire. Nu putea decât să îl urmeze în furtună, cu degetele încleştate pe umerii lui şi scoţând mici strigăte din gât.

— Asta, e, zise el răguşit. Asta e, Harriet!

Mâinile ei alunecară de pe umerii lui şi se încordară pe fundul lui. Era neted sub degetele ei, musculos şi puternic. Îi simţea întregul corp de parcă era al ei, pulsând şi avântându-se adânc în ea.

Ea nici măcar nu-l auzi pe Jem, pentru că lumea ei se sparse şi zbură, se refăcu în alt loc, un loc în care genul acesta de plăcere, pe care nici nu şi-l putea imagina, era posibil.

Nici nu şi-l putuse imagina.

capitolul 24

Scandal! O femeie în pantaloni

Cina fu destul de stranie. Jem nu era aşteptat să participe, dar apăru dintr-odată.

Harriet se înecă.

Povy se năpusti într-o agitaţie de activităţi, grăbindu-se să aducă un scaun şi să-l pună în capătul mesei.

— Nu îţi face aşa de multe griji, Povy, zise Jem. O să mă strecor lângă ducesa de Cosway. Dacă nu te superi, domnule Cope.

Harriet îşi mută grăbită scaunul spre stânga şi îi permise lui Povy să pună un scaun între ea şi Isidore.

— Deranjez simetria de la cină, ştiu, şi îmi cer scuze pentru sosirea târzie, zise Jem şi zâmbi în jurul mesei. Dar nu am putut rezista ocaziei de a vorbi cu ducesa.

În stânga ei, Nell o ciupea agitată pe Harriet de braţ.

— Ştie? şopti destul de tare în urechea lui Harriet.

Jem se aşează şi piciorul lui se lipi instantaneu de al ei. Harriet îşi luă şervetul. Jem acceptă o farfurie de mâncare şi începu să discute cu Isidore, aflată în dreapta lui.

Nell o ciupi din nou pe Harriet.

— I-ai dat tot poemul? Probabil de asta a venit la cină. El de regulă nu vine la cină!

— I-am dat restul poemului, şopti Harriet.

Nell trase adânc aer în piept şi îşi strânse mâinile la piept.

— O să mă mărit cu el, să ştii. Chiar m-am decis.

Harriet descoperi că nu mai simţea dorinţa de a fi la fel de tolerantă cum fusese cu câteva zile în urmă.

— Serios? făcu ea puţin cam rece.

— Probabil nu ştie sigur cine a scris biletul. Te rog, Harry, nu poţi să faci ceva?

— Eu nu sunt desf… Ea îşi drese glasul. Vreau să spun

că nu sunt proprietar de bordel, Nell, nu pot să îţi aranjez legăturile.

— Dar deja ai făcut-o, zise Nell cu ochii sclipind de încântare. Şi nu o să-i cer lui Strange niciun ban. Nu fac asta niciodată.

Nell era lipsiră de subtilitate.

— Poţi măcar să mă prezinţi ca autoare a poemului? îi şopti Nell în ureche.

Harriet se întoarse spre Jem şi în acelaşi moment mâna lui se aşează pe piciorul ei. Ea îngheţă. Sigur că Nell nu putea vedea. Nimeni nu putea. Îşi pusese şervetul peste braţ.

Degetele acelea... degetele acelea... Pielea ei luă foc instantaneu. El îi zâmbea lui Isidore, în timp ce degetele îi alunecau mai sus spre îmbinarea dintre cracii pantalonilor.

— Harry! şuieră Nell.

Harriet îşi drese glasul. Jem îşi termină fraza şi se întoarse spre ea.

— Dragă domnule Cope, zise el, îmi cer scuze că nu te-am salutat.

Harriet îşi înclină capul.

— E o plăcere să te avem printre noi, Lord Strange.

— Întotdeauna caut plăcerea, ori de câte ori pot, zise el neglijent. Acum, spune-mi, domnule Cope, care e numele tău de botez?

Harriet îşi miji ochii.

— Numele tău mic, spuse el. Doar cei mai ascunşi prieteni îşi vorbesc cu asemenea formalităţi.

Harriet îşi împinse scaunul uşor în spate.

— Voiam să ţi-o prezint pe autoarea poeziei care te-a fascinat şi te-a încântat, zise ea.

— Ah, domnişoară Gale! Ce surpriză!

— Nell, zise ea şi îi zâmbi cu gropiţe. Sper, desigur, că nu a fost o surpriză neplăcută.

— Nici pe departe, zise el şi îi oferi un zâmbet dintre cele mai fermecătoare. Bănuiesc că ştii numele mic al domnului Cope, nu-i aşa? E prea rigid ca să ni-l împărtăşească şi nouă, tuturor.

Nell avea pe frunte o cută mică, indicând că nu era foarte interesată de întrebarea lui.

— E Harry, zise ea.

— Harry! Oh, nu, nu! zise Jem.

— De ce nu? întrebă Harriet aproape de graniţa politeţii. E un nume cât se poate de bun.

— Nu are o tonalitate morală, anunţa Jem. Niciuna. Nu ai putea fi judecător cu numele ăsta. Nici episcop. Ar fi dificil chiar şi pentru un preot de parohie. Acum, dacă ţi-ai spune Harold, care e probabil numele tău adevărat, ar fi totul foarte diferit.

El făcu o pauză, dar Harriet nu avea să încurajeze o asemenea discuţie stupidă şi rămase tăcută.

Nell se aplecă pentru a i se vedea decolteul.

— Cum ar fi diferit, Lord Strange?

— Te rog, zise el, trebuie să îmi spui Jem.

Harriet se gândi că, fără îndoială, Nell părea a fi în culmea fericirii de încântare.

— Acum, dacă tânărul Harry ar fi să ia numele de Harold, el ar găsi iute tonul moral pentru toate temele abordate. Ar putea să îşi publice observaţiile în *Gentleman's Magazine*, bunăoară. Ei spun cele mai îngrozitoare minciuni despre femei.

— Cum ar fi? întrebă Harriet.

— Se pare că nişte femei libertine au început să-şi strângă mâna.

— Dumnezeule! făcu Nell. Sunt şi eu vinovată de aşa ceva.

— Noi nu aprobăm aşa ceva, nu-i aşa, Harold? întrebă Jem.

— Numele meu e Harry, nu Harold! se răsti Harriet. Şi cred că domnişoara Nell poate să dea mâna cu cine doreşte.

— Nu se ştie niciodată unde au fost mâinile acelea, zise Jem, mişcându-şi degetele un pic mai sus.

Ea ar fi trebuit să îl oprească. Ar fi trebuit, doar că simţea că o cuprindea cea mai delicioasă langoare.

Mai devreme, după o baie, decisese că întregul episod

din după-amiaza aceea fusese ca un vis minunat, la fel de irepetabil pe cât era de inacceptabil. Dar acum corpul ei îi trimitea semnale că ar fi fost bucuros să repete fiecare moment din ce se petrecuse.

— N-o sa mai dau mâna niciodată, zise Nell. Ce altceva mai scrie în revista aia, Jem?

Ea îi şopti numele de parcă ar fi fost deja împreună în pat. I se rostogoli de pe limbă visând la rochia de mireasă şi la noaptea nunţii, se gândi Harriet acru.

— Autorul este practic virulent în privinţa femeilor, zise Jem. Imaginează-ţi! Zice că femeile poartă pistoale asupra lor.

— Doamna Gradison avea unul în săculeţ, care s-a declanşat şi a făcut o gaura în covorul din salonul ei, zise ea. Aşa că şi asta e adevărat.

— Trebuie să fie o exagerare. Autorul susţine că unele femei au renunţat la şaua laterală ca să călărească asemenea bărbaţilor. Poţi să-ţi imaginezi? Ba poartă şi pantaloni!

— Pantalonii par teribil de inconfortabili, zise Nell. Cred că afirmaţiile astea nu sunt foarte probabile, nu crezi, Harry?

Harry – sau Harriet – nu prea putea gândi limpede, pentru că degetul mare al lui Jem se mişca într-un ritm care o făcea să se simtă cam ameţită.

— Sunt de acord, reuşi ea să spună.

— Dar pantalonii sunt foarte convenabili, zise Jem uşor.

În mod evident, se distra de minune.

— Hainele unei femei sunt imposibile, cu crinoline, jupoane, pantalonaşi…

Nell chicotea nebuneşte.

— Ce bine ne cunoşti, rosti ea tare.

Jem se aplecă peste Harry spre Nell, ceea ce îi permise să o frece şi mai tare. Harriet scoase o exclamaţie şi tresări în scaun.

— Nu te deranja, Cope, zise Jem, Voiam doar să îi spun punctul de vedere lui Nell. De ce crezi că poartă

femeile toate hainele alea?

— Ca să fie atrăgătoare, zise Nell cu promptitudine.

Aruncă o privire spre rochia ei într-o manieră care sugera că ea se simţea într-adevăr foarte atrăgătoare.

— Dar gândeşte-te cât de atrăgătoare ar fi femeile dacă ar purta doar pantaloni. Gândeşte-te cum ar putea ochii bărbaţilor să se delecteze cu membrele lor, cu rotunjimea… Doar nu te şochez, nu-i aşa, Nell?

— Nici pe departe. Ochii lui Nell erau fixaţi asupra lui ca a puilor asupra mamei. Harriet era cea care se simţea tot mai îmbujorată.

— Va trebui să mă scuzaţi, zise ea şi se trase în spate, ridicându-se.

Mâna lui JEM căzu în lateral. Ea îşi simţea genunchii puţin slăbiţi.

— Ai terminat de mâncat? întrebă JEM.

— Absolut, zise ea. Am terminat, murmură ea şi încercă să se adune. O voi însoţi pe ducesa de Cosway înapoi la Londra mâine, aşa că ar trebui să verific împachetarea bagajelor.

Jem se uită iute la ea şi îşi dădu seama că uitase să îi spună.

Nell se mută pe scaunul eliberat de ea.

— Oh, Dumnezeule, Harry! gânguri ea, zâmbindu-i lui Harriet. Îţi doresc o călătorie minunată!

— Da, într-adevăr, zise Jem cu o privire destul de neprietenoasă.

— Sunt sigură că te vom mai vedea aici, zise Nell, jucând rolul de stăpână a casei.

— Într-adevăr, rosti Jem şi se întoarse spre Nell cu un zâmbet.

capitolul 25

Aerul ameţitor de la Fonthill

Harriet urcă scările gândindu-se la trei oameni de la care trebuia să-şi ia rămas-bun. Eugenia, Villiers şi JEM.

Era surprinzător cât de diferit se simţea faţă de Villiers în comparaţie cu doar o lună în urmă, când îl urâse din suflet. Anul trecut vorbise cu Jemma ca să-l facă de râs la şah şi îşi dorise să moară de o boală îngrozitoare. Voia răzbunare.

Iar acum...

Acum era singura persoană din lume în afară de ea care îl iubise pe Benjamin. Şi nu îl mai ura.

Intră în camera lui şi fu bucuroasă să-l vadă îmbrăcat şi stând aşezat, nu întins. Ea se duse spre el şi se trânti într-un fotoliu din faţa lui, întinzându-şi picioarele.

— Frumos, zise el şi o studie. Picioarele tale au cu siguranţă o libertate zveltă care indică un bărbat. Cum merge cu tânăra femeie care te curtează?

— Din nefericire, a trebuit să îi dezvălui un fapt foarte trist.

— Că nu ai echipamentul cu care să-i oferi plăcere?

— Exact.

— A spus cuiva că eşti femeie?

— De fapt, ea crede că sunt eunuc.

Zâmbetul lui se lăţi.

— Un eunuc. Cum naiba ai ajuns în acea stare jalnică?

— Am fost destul de vagă, îi zâmbi Harriet înapoi. Un accident sau ceva de genul ăsta.

— De genul ăsta! Cei mai mulţi bărbaţi îşi petrec cea mai mare parte a timpului asigurându-se că asemenea accidente nu se apropie de părţile lor intime.

— A plâns pentru mine.

— Asasinul inimii unei tinere lady, zise Villiers cu satisfacţie. Am eliberat un monstru în casa lui Strange.

— Ea nu a apărut deloc la cină, îi relată Harriet.

— Probabil jeleşte în camera ei şi nu poate mânca.

— Mă îndoiesc de asta, zise Harriet gândindu-se la poftele trupeşti ale lui Kitty. Dar poate că îşi caută consolarea în altă parte.

— Alte evenimente palpitant? întrebă el

— Îţi aminteşti că îl curtam pe Lord Strange pentru Nell?

— Cu poezii?

— Exact. Am prezentat-o drept autoarea acelei poezii şi i-am lăsat împreună la masă.

— Nu se va întâmpla nimic. Strange nu se joacă, zise Villiers. Eu, în schimb, da. Mi-a luat câţiva ani ca să înţeleg de se înconjoară de femei frumoase care ar putea fi cu siguranţă declarate libertine, dar nu profită niciodată.

— Ce ciudat, zise Harriet.

— Era sălbatic când a venit de la Oxford, zise Villiers. Eram împreună când am avut şi eu nişte aventuri, dar nu ca Jem. Era pe cale să obţină titlul de cel mai teribil cuceritor din toată Londra; făcea parte din toate cluburile care se bucurau de femei.

— Erai şi tu membru în cluburile alea? întrebă Harriet curioasă.

— Eu sunt un om de şah, zise Villiers şi ridică din umeri. Găsesc o ofertă prea generoasă de sâni de femeie obositori, dacă îmi ierţi formularea directă.

— Sunt sigură că aş simţi acelaşi lucru despre părţile masculine mai interesante. Deşi, adăugă ea, aş putea să casc gura în primele nopţi.

El pufni.

— Mă surprinzi. I-ai arătat latura asta lui Benjamin?

— Crezi că ar fi fost interesat?

El rămase tăcut.

— Nu. Trebuie să fi fost un soţ îngrozitor, dacă stau şi mă gândesc. Crezi că eu aş fi la fel de rău?

— N-am idee.

— Vreau să mă însor într-o bună zi, zise Villiers. Şi oricât de nebunesc ar suna, mi-ar plăcea o căsnicie fericită. Aşa că, te rog, dă-mi nişte sfaturi!

— Nu încerca niciodată să recapitulezi o partidă de şah când eşti în pat cu o femeie, indiferent cât de minunatai performat.

— Ţelul meu în pat este întotdeauna o performanţă splendidă, murmura Villiers.

Harriet îşi dădu ochii peste cap.

— Pretinde că şahul nu este viaţa şi nu e sângele tău, nu e raţiunea ta de a trăi… Ea se întrerupse. Nu o să funcţioneze, să ştii. Ai putea găsi pe cineva ca Jemma, căreia să-i placă şahul. Atunci amândoi aţi putea sta împreună şi aţi bombăni despre nebuni şi regi când sunteţi prea bătrâni pentru alte activităţi.

— Am încercat să o fascinez pe Jemma, zise el. Dar apoi am descoperit o senzaţie ciudată în privinţa lui Beaumont, pentru că suntem prieteni vechi. Sfârşitul poveştii mele este că am refuzat eroic avansurile Jemmei, apoi m-am răzgândit şi m-am trezit rănit de fratele ei înainte să am ocazia de a o impresiona cu şarmul meu. Intenţionez să mai încerc o dată când mă voi reface complet.

— Ea probabil se va bucura de un recital de mişcări de şah, zise Harriet. Dar, dacă vrei să te însori – şi cred că asta ai spus −, ai nevoie de altcineva. Jemma e surprinzător de măritată, cea mai mare parte din timp. Dar am venit să îţi spun că vom pleca mâine dimineaţă. Isidore a descoperit că nu e chiar aşa de predispusă la comportamentul libertin.

— Asta e valabil pentru multe doamne, remarcă Villiers. Cât despre tine, pe de altă parte, uite ce bucuroasă eşti cu o viaţă de cuceritoare!

— E minunat, admise Harriet. Urăsc crinolinele, pudra, perucile şi restul. Nu am mai fost aşa de fericită de ani întregi.

Villiers îşi miji ochii.

— E ceva diferit la tine… zise el şi se ridică mai sus. Cred că ai cedat aerului ameţitor din casa lui Strange. Cineva a descoperit sexul adevărat.

Ea zâmbi uşor, dar nu zise nimic, doar se ridică să plece.

Îi făcu cea mai elaborată plecăciune a ei, care se termina cu un gest elegant înflorit cu mâna dreaptă.

— Nu e rău, zise Villiers. Apoi adăugă: Eşti sigură că vrei să pleci cu Isidore? Eşti bine-venită să rămâi drept pupilul meu. Ar trebui să fiu în picioare mâine dacă totul

merge bine.

Dar Harriet era sigură. Nu era nimic real din ce se întâmplase la Fonthill cu Jem. Fusese delirant de minunat. O învăţase lucruri despre bărbaţi şi femei şi despre corpul ei. Dar viaţa ei era acasă, nu îmbrăcată în pantaloni.

— Au fost câteva zile minunate, zise ea foarte sincer. Am putut, în sfârşit, să îl îngrop pe Benjamin, dacă are sens ce spun.

El îşi înclină capul.

— Şi eşti foarte sigură că vrei să părăseşti persoana oricine ar fi ea?

— Foarte sigură, zise ea cu voce calmă. Trebuie să mă întorc la viaţa reală. Ea îi zâmbi. Nu o să mă mai îmbrac niciodată în Mama Gâscă.

În ochii lui apăru un zâmbet drept răspuns.

Ea plecă.

*

Eugenia construia un castel din mucava când ajunse Harriet la ea, trecând de servitorul care stătea de pază în faţa camerei. Ea se aşeză pe jos, lângă castel. Era remarcabil de reuşit. Pereţii erau tăiaţi cu destulă precizie şi lipiţi. Eugenia desenase mici dreptunghiuri care reprezentau cărămizi.

— E minunat! zise Harriet. Ce urmează? Şi ce face muşcătura ta de şobolan?

Eugenia ridică privirea.

— Tu eşti! Speram că o să vii în vizită. Uite ce construiesc!

— Un castel, zise Harriet.

— Am făcut şi alte castele, zise Eugenia nerăbdătoare. Dar acum o să fie şi o bătălie, aşa că fac şi soldaţi.

Ea decupa mici soldaţi şi îi plasa pe metereze.

— Am vrut să reprezint atacul sarazinilor, dar m-am răzgândit.

— O armată de câini? întrebă Harriet văzând ce era

aranjat lângă zidurile castelului.

— Şobolani, zise Eugenia mândră. Le vezi cozile? E greu să decupezi cozile. A trebuit să montez şi un spital pentru şobolani răniţi, pentru că îmi tot aluneca foarfeca.

Şi într-adevăr era un morman mic de şobolani schilodiţi într-o parte.

— Ce face muşcătura? întrebă Harriet.

Eugenia îşi întinse mâna.

— Aproape că a dispărut, vezi?

Într-adevăr, urmele de muşcătură păreau să se vindece frumos.

— Trebuie să plec mâine-dimineaţă, zise Harriet. Am venit să-mi iau rămas-bun.

— Guvernanta mea a plecat. La fel servitorul. Oamenii se duc mereu acasă.

Ea se întoarse la şobolanul pe care îl decupa şi părul îi căzu pe faţă.

Harriet i-l dădu cu grijă la o parte.

— Ai vrea să îmi faci o vizită dacă tatăl tău e de acord?

— Eu nu plec niciodată de la Fonthill, zise Eugenia. *Papa* nu prea mă lasă să ies din încăperile astea.

— Nu e adevărat, zise Harriet. E doar îngrijorat din pricina ta.

— De asta aduce toţi actorii aici, pentru că nu vrea să mă duc la Londra la teatru, zise Eugenia în continuate fără să se uite la ea. El zice că ar putea să mă răpească cineva pentru că avem prea mulţi bani. Nu o să mă lase să te vizitez.

— O să-l întreb, zise Harriet. Dar nu cred că tatăl tău vrea să stai tot timpul în camerele tale. E doar îngrijorat pentru siguranţa ta.

Eugenia îi oferi un zâmbet strâmb.

— E în regulă. Una dintre cameriste a zis că în casa noastră era plin de monştri. Când eram mică o credeam, dar acum nu o mai cred.

— Monştri! exclamă Harriet. Ţi-a fost frică?

— Da, dar acum mi-e mai frică de şobolani, zise

Eugenia. Faţa i se lumină. Dar tata a zis că îmi ia un căţel, unul care poate să omoare un şobolan. Şi poate să locuiască aici cu mine, în aripa de est.

— O să vorbesc cu tatăl tău mâine-dimineaţă, Eugenia. Îţi promit. Nu sunt monştri în casa asta. O să îl rog să te lase liberă din când în când. Şi să mă vizitezi.

Eugenia sări în picioare şi făcu o reverenţă.

— Dacă ai face asta, Harry, ţi-aş fi recunoscătoare.

Harriet făcu o plecăciune, dar simplă, fără înfloriturі. Apoi o sărută de rămas-bun.

Şi în cele din urmă o îmbrăţişă.

capitolul 26

În care Harriet se alătură Jocului. În sfârşit!

El o prinse din urmă când mergea pe coridor, îndepărtându-se de camera Eugeniei.

— Te-am căutat peste tot, zise fără introducere. Haide, e timpul pentru Joc! Începe.

— Joc? Ce Joc?

— Primero. E perfect pentru tine.

Harriet alergă un pic ca să ţină pasul.

— Perfect? Trebuie să-mi fac bagajul.

El se uită peste umăr spre ea.

— Găzduiesc Jocul aproape în fiecare seară din ultimii şapte ani. Eşti prima femeie invitată.

Harriet alergă un pic mai repede.

Intră într-un birou de la etajul al doilea ca să descopere că erau aranjate două mese, iar Villiers era aşezat la una dintre ele.

— Ce plăcere, murmură el când ea se aşeză lângă el.

Se uită la Strange cu un zâmbet în colţul gurii.

— Uneori chiar dai semne de bun-simţ, Strange.

Harriet se uită în jur.

Camera era tapetată cu mătase. Patru sau cinci

bărbaţi stăteau în jurul focului. Încăperea nu avea alt mobilier în afară de două mese mici, pătrate şi un număr de scaune confortabile.

— E o onoare să fii invitat la Jocul lui Strange, îi spuse Villiers. Toţi îl numim Jocul, cu majusculă, în caz că te întrebi. Şi e o chestie de onoare să nu aminteşti de el decât în faţa bărbaţilor care au participat, aşa că a trebuit să te las neinformat.

— Şi unde intervine onoarea?

Harriet vedea că erau acolo şi cel mai interesant dintre profesorii de la Oxford, dar şi bărbatul care juca rolul principal la Hyde Park Theater. El îi spusese seara trecută că ura Hamlet, apoi îi explică toate lucrurile stupide din piesă, ea simţind că nu avea să mai savureze niciodată piesa.

— E faimos. În unele seri, aici sunt patru oameni, în alte seri, opt. Nimeni nu îndrăzneşte să se plângă dacă sunt excluşi pentru o seară sau pentru totdeauna. Dar am cunoscut oameni care au stat săptămâni întregi la Fonthill, dorind să fie invitaţi măcar o dată la Joc.

Harriet se uită din nou în jur.

Povy împărţea pahare cu un lichior rubiniu. Încăperea era plină de un zumzet vesel.

— Jucăm pentru bani?

— Mize mari, zise Villiers. Foarte. Te deranjează?

— Benjamin zicea mereu că este meschin să joci pe bani, nu din pasiune pentru joc.

— Jocul de cărţi este diferit de cel de şah, comentă Villiers.

— Ce fel de joc e primero?

— Oh, o un joc de putere! De bluf şi de minciuni. El nu mai spuse altceva. Uită-te la asta, murmură el. Se pare că sosirea ta a stârnit ceva interes.

Ea ridică privirea să vadă un bărbat cu aer de lup care se holba la ea.

— Tânărul Cope, dacă nu mă înşel? mormăi el. Ea se ridică şi făcu o plecăciune.

— Într-adevăr, domnule, sunteţi în avantaj faţă de

mine.

— Lord Skipwith.

— Lord Skipwith, se auzi tonul măsurat al lui Villiers, este persoana cea mai importantă în Parlament în chestiunea rezoluţiilor irlandeze. E bine că l-ai cunoscut, băiete!

Harriet mai făcu o plecăciune.

Skipwith o studie din cap până-n picioare, păru să facă o pauză, cu ochii mijiţi când ajunse în picioarele ei. Harriet îşi ţinu răsuflarea.

Dar Skipwith se întoarse cu un pufnet, iar Harriet se aşeză la loc.

— A decis că eşti fătălău, zise Villiers.

— Ce înseamnă? Că am tot auzit termenul.

— Un bărbat care preferă să se culce cu alţi bărbaţi, nu cu femei. Uneori au o apariţie mai efeminată. Sibble e foarte conservator în gândire.

Harriet îşi desfăcu picioarele şi le întinse în faţa ei într-o manieră indiferentă, masculină.

Villiers se uită la ea.

— Poate că ai vrea să şi râgâi, sugeră el.

— Pari să te distrezi, replică Harriet.

— Asta e partea amuzantă când ai fost aproape de moarte, zise Villiers. Descopăr că viaţa este mult mai tolerabilă decât credeam.

— Aşadar, ai venit la Fonthill ca să te alături Jocului, nu-i aşa?

O nedumerise motivul lui Villiers de a veni la petrecerea lui Strange. El părea să nu fie interesat de nenumăratele femei disponibile, nu arătase nici un interes pentru vreun experiment ştiinţific sau faţă de producţiile dramatice, cele două forme de distracţie.

— Nu poţi să trăieşti doar cu şahul. Ah, aici erai, Strange! Şi Lord Castlemaine. Ce splendid că vă alăturaţi! Îl cunoaşteţi pe domnul Cope?

Harriet se ridică şi făcu o plecăciune spre Castlemaine. Era un bărbat mai tinerel, cu o barbă tunsă scurt şi o pereche de ochelari.

— Castlemaine e unul dintre cei mai importanţi oameni de la bursă, zise Villiers când Jem se aşează.

— Bursa financiară? întrebă Harriet.

— Într-adevăr, zâmbi Castlemaine încet, arătându-şi dinţii.

— Presupun că eşti ocupat până peste cap cu afacerea asta dintre rege şi comisarii de bord, zise Jem.

Castlemaine îşi ţuguie buzele.

— Mă tem că vor avea loc anumite schimbări în privinţa coroanei de care Maiestatea Sa nu va fi mulţumită.

— În cazul acesta, Maiestatea Sa trebuie să asigure proviziile.

Castlemaine se uită la Jem.

— Asta e părerea dumneavoastră, Lord Strange?

— Într-adevăr, zise Jem, împărţind rapid cărţile. Acum, Cope, în jocul primero fiecare persoană are două cărţi de joc. Poţi să te uiţi la ale tale.

Harriet se uită. Avea două dame, ceea ce i se păru o mână foarte bună.

— Mergem în jurul mesei. Alegerea ta e să zici pas, în care caz trebuie să renunţi şi să tragi. Mizează punând bani jos sau pariază, zise Villiers. Eu, bunăoară, pariez 100 de lire cu 47.

— Cine are 47? întrebă Harriet confuză.

— Nimeni, zise Jem. Villiers vrea să te facă să crezi că el are.

Dură câteva minute până ce prinse ritmul jocului, dar apoi Harriet îşi dădu iute seama că pariurile erau mult mai mari decât crezuse. De pildă, Castlemaine ridică miza, dar, dacă nu se înşela, puse jos dreptul la provizii al comisarilor de bord. Pentru toată Anglia.

Villiers ridică dintr-o sprânceană, dar zise pas.

Jem parie o sumă foarte mare pe contract şi fu din nou rândul lui Harriet. Ea se uită la ce avea în mână. Începuse să îi cunoască faţa lui Jem. El nu avea toate punctele pe care pretindea că le avea. Aşa că putea câştiga. Dar să aprovizioneze toţi acei comisari? Nu ştia nimic despre asta. Pe de altă parte, era în mod evident un

contract foarte avantajos. Şi poate că aveau să joace din nou.

Ea câştigă.

— Te arunci cu inima în joc într-o manieră nesăbuită, Cope, zise Castlemaine, arătând uşor nemulţumit.

Villiers se aplecă în faţă.

— Cope este tânăr, dar nu e nesăbuit, Castlemaine. Jucăm şi plecăm în seara asta. E mai important să ştii că domeniul lui ar putea cu siguranţă să aprovizioneze comisarii de nenumărate ori. E ruda *mea.*

Şi aşa continuă, cu râsete şi insulte deocheate ocazionale. Din ce putea auzi Harriet de la cealaltă masa, jocurile şi pariurile erau la fel. Mari. Puternice.

Luară o pauză între runde, iar ea se aplecă spre Jem.

— Jocul ăsta…

— Foarte important pentru guvernarea Angliei, zise el. Şi mult mai interesant decât să pierzi vremea prin Parlament şi să răguşeşti strigând unii la ceilalţi.

— Dar dacă câştigă cineva care…

— Nu-ţi face griji, zise el. O să iau contractul de provizii de la tine în runda următoare. Castlemaine ştie că îl vreau.

— E legal? întrebă Harriet.

Jem păru surprins.

— De ce naiba nu ar fi? Sigur că e.

Încă o rundă. Harriet începea să se distreze. Toate orele petrecute în tribunalul judecătorului Truder citind în privirile bărbaţilor care erau acuzaţi de infracţiuni şi în privirile acuzatorilor îi erau acum de mare folos. Ea ştia când Jem minţea. După două runde, îl ştia destul de bine şi pe Castlemaine ca să poată ghici dacă avea o mână bună şi, deşi Villiers era mai dificil, reuşi să îl bată şi pe el.

Dar Villiers arăta de-acum obosit.

— Mă tem că va trebui să mă retrag, domnilor.

Contractul de provizii era încă în mâinile lui Harriet, care câştigase 400 de lire de la Castlemaine.

— Banii chiar vin de la dumneata? întrebă ea franc.

— Fonduri discreţionare din partea Coroanei, zise

Castlemaine. Regelui i-ar fi plăcut să participe el însuşi la Joc, dar nu ar fi eficient. O să-i trimit mâine dimineaţă o misivă cu rezultatul. Trebuie să recunosc că va fi foarte surprins că un domn aşa de tânăr a preluat contractul de provizii, dar, având în vedere că am văzut cum joci, nu mă îndoiesc că este în mâini bune.

Harriet se gândi cu un mic fior la reacţia regelui când avea să afle că ducesa de Berrow deţine acum contractul.

— Vă rog să nu îl scrieţi încă, zise ea încet. Mă gândesc să pariez contractul la Jocul de mâine, când s-ar putea să ajungă în alte mâini.

Ba chiar voia să se asigure că avea să o facă.

— De ce nu îşi organizează regele propriul Joc? întrebă ea.

— E greu să îl baţi zdravăn pe rege, zise Jem. Mai ales pe un rege irascibil.

— Nu am ştiut că există un Joc ca ăsta, zise Harriet.

— Întotdeauna e un Joc în spatele fiecărui guvern, făcu Jem. Uneori se întâmplă să fie în dormitorul regelui şi alteori în anticameră. Şi uneori la Fonthill.

— Adesea la Fonthill se pare, remarcă Harriet.

El făcu o plecăciune şi plecă să discute cu ceilalţi oaspeţi.

Aşa că ea plecă.

capitolul 27

Lăsând în urmă rolul de spectatoare pentru totdeauna

Harriet nu reuşea să doarmă. Deşi nu voia să recunoască, ea crezuse că Jem avea să vină în patul ei. Pleca a doua zi de dimineaţă… Nu mai voia să facă dragoste încă o dată?

Şi, cu toate astea, cum putea ea să spună că făcea dragoste?

Ea reuşi sa adoarmă în sfârşit, făcând în minte lista cu toate lucrurile minunate pe care avea să le facă împreuna cu Eugenia când avea să vină în vizită, de la a găsi pisoi – erau mereu pe undeva pisoi în hambar – la a bea ceai cu fetiţele lui Froibles şi la a se îmbrăca cu rochiile acelea elisabetane din pod.

Harriet avea un vis minunat, unul din cele mai bune din viaţa ei. Era pe spate, moale, şi Jem o săruta peste tot. Gura ei era deschisă şi limba lui o dezmierda, până când începu să tânjească după mai mult, până când murmură…

Până când se trezi.

— Ce faci aici? exclamă ea.

Cămaşa de noapte îi era ridicată până sub braţe. El era întins lângă ea, gol-puşcă.

— Cum ai intrat în camera mea?

El se opri să o sărute pe coaste suficient cât să răspundă.

— Am intrat.

Era un răspuns aşa de laconic, specific lui Jem, încât inima începu să îi bubuie în piept. Degetele lui urcau în sus de la glezne.

— Şi acum? făcu Harriet, scoţând o mică exclamaţie.

— Acum o să fac dragoste cu tine.

— Trebuie să vorbim despre Eugenia.

— Nu. Trebuie să facem dragoste.

Ea îi dădu degetele la o parte şi se ridică.

— E foarte drăguţ din partea ta, Jem, dar cred că m-aş simţi mai confortabil dacă ai asculta ce am de spus.

O gemu şi degetele îi căzură de pe coapsele ei.

— Eugenia are nevoie de compania altor fetiţe, îi spuse ea.

El îşi trase o pernă sub cap.

— Ştiu că urăşti ideea, zise ea plină de înţelegere. Dar nu trebuie să o trimiţi la şcoală. Dacă ai trimite-o la mine în vizită din când în când, aş invita copii acasă. Sunt nişte fete foarte drăguţe chiar mai jos pe alee.

El spuse ceva, dar era înăbuşit de pernă.

Anii de căsnicie o învăţasem pe Harriet multe despre

bărbaţi, aşa că ea continuă să vorbească. Dacă el chiar avea ceva de spus, putea da perna la o parte.

— Eugenia crede că o ţii încuiată în camerele ei de parcă ar fi un fel de prizonieră. Una dintre cameriste i-a spus că e plin de monştri în casă.

Perna zbură pe jos. Ochii lui erau goi. Dar ea nu putea să-l protejeze de adevăr, chiar nu putea.

— Se pare ca era speriată de monştri, dar acum spune că e mai speriată de şobolani.

— La naiba! mârâi Jem şi se dădu jos din pat cu un salt.

Traversă camera spre şemineu şi se aplecă să ridice un buştean.

Harriet îi privi linia zveltă şi puternică a corpului.

— Ar putea să mă viziteze, zise ea. Adesea, sunt pisoi în hambar. Familia de mai jos de pe drum are trei fetiţe. Le-aş invita la ceai. Ar învăţa să călărească un ponei.

— O petrecere cu ceai? Aş putea…

Lucrurile dure trebuiau spuse direct, era de părere Harriet. Era ca atunci când curăţai o rană.

— Fetiţele de familie bună nu pot să vină la Fonthill, zise ea plat. Las-o să mă viziteze, Jem!

El pocni cu palma pe blatul şemineului.

— Am încurcat rău lucrurile, nu-i aşa? Ar fi trebuit să o trimit de aici.

— Presupun că ai fi putut face asta, zise Harriet prevăzătoare.

— Sally a murit în noaptea în care ea s-a născut. Nu mi-a venit să cred. Nu am putut crede asta luni întregi. Sally era aşa de tânără, nici măcar nu m-am gândit la moarte. Nu mi-a trecut prin cap. Am fost un prost!

Vocea lui era sălbatică.

— Dar, dacă te-ai fi gândit la asta, ce ai fi putut să faci?

El se întoarse spre ea cu ochii în flăcări.

— Tu nu ştii? Eşti văduvă.

— Nu, zise ea încet. Nu am descoperit niciodată dacă există vreo modalitate să te pregăteşti pentru moarte.

— Aş fi putut să-mi iau adio, zise el cu buzele ca o linie subţire. I-aş fi spus adio, i-aş fi spus că o iubesc. Aş fi…

El se opri.

Pe obrazul lui Harriet se rostogoli o lacrimă.

— Sunt sigură că ştia că o iubeşti. Ea ştia.

— Mă îndoiesc. Nu i-am spus niciodată.

— Nu trebuie să ţi se spună lucrurile astea, zise Harriet. Oamenii vorbesc rareori despre iubire.

— Tatăl meu a aranjat căsătoria, zise Jem cu gura schimonosită. Eram prea sălbatic, a zis el. Un pericol pentru toată Anglia.

— Serios? întrebă Harriet, bucuroasă de şansa de a discuta pe un ton mai lejer. Toată Anglia?

— Adevărul e că, având în vedere circumstanţele actuale, afirmaţia e destul de ironică, zise el zâmbind vag. Tatăl meu nu era deranjat că eram sălbatic la Oxford. Nu i-ar fi păsat cu câte prostituate m-aş fi culcat. Mi-a repetat de multe ori, încă de când aveam cinci ani, că un bordel e versiunea despre paradis a bărbaţilor.

— Oh!

— Revolta mea personală, făcu Jem gânditor, este că nu am plătit niciodată pentru atenţiile unei femei. Şi nici nu o voi face.

Harriet înghiţi în sec

— Presupun că asta e bine, se aventură ea.

— Când eram tânăr, am reuşit să găsesc destule femei dispuse să o facă pe gratis, am urmat aşadar tradiţia familiei în timp ce îmi puneam la cale mica revoltă. Doar când tatăl meu a crezut că umblu după bărbaţi a început să se preocupe de mine.

— Bărbaţi! exclamă Harriet.

— Bărbaţi, făcu el şi ridică din umeri. Nu e pentru mine. Dar unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei la Oxford era diferit. Era un prieten adevărat. Nu iubitul meu, dar pe tata nu l-a interesat să vadă diferenţa.

— Mai trăieşte?

El clătină din cap.

— A fost ucis. Nici atunci nu a existat un adio. În orice

caz, tata a crezut că îi împărtăşeam predilecţia prietenului meu şi m-a însurat cu Sally.

— Cum era?

— Amuzantă, zise Jem. Dar sunt, desigur, furios pe ea. Era înaltă şi subţire, iar eu m-am gândit că tatăl meu a ales-o pentru că arăta ca un băiat. Dar era femeie până în măduva oaselor. Ştia să facă glume din orice.

Gelozia se manifestă uneori sub formă de ură. Dar câteodată este vorba doar de ură pură. Harriet se gândi că probabil o ura pe Sally cea subţire şi înaltă.

— Au trecut opt ani de când a murit, zise d. Am avut foarte puţin timp împreună. Dar, cât a trăit, am avut perioade amuzante.

— Minunat, zise Harriet plat. Apoi adăugă: înţeleg de ce ţi-ai dorit să-ţi fi putut lua adio. Îmi pare rău că nu a fost posibil.

— Tu ţi-ai luat adio de la soţul tău?

— Nu.

— S-a întâmplat brusc?

Ea aprobă din cap.

— Au venit şi mi-au spus că Sally a murit, zise Jem şi se lăsă să cadă într-un fotoliu. Şi apoi mi-au adus-o pe Eugenia. Era urâtă, desigur. Avea un cap ciudat, pentru că Sally a fost în travaliu aşa de mult. Mi s-a părut că arăta ca un fel de maimuţă. Dar s-a uitat la mine cu ochişorii ei mici şi am văzut-o pe Sally în ea.

— E minunat! zise Harriet şi simţi un nod în gât.

— Nu chiar, zise el. Nu am văzut-o pe Eugenia. Nu am văzut decât că Sally mi-a lăsat o parte din ea în urmă şi că trebuia să o preţuiesc. Aşa că am cumpărat casa asta şi am avut grijă ca aripa de vest să fie aranjată pentru ca ea să fie în siguranţă.

— Dar de ce Dumnezeu ar trebui să îţi faci atâtea griji? întrebă Harriet. Nu pot să înţeleg…

— Sunt cel mai bogat bărbat din Anglia, zise Jem. Şi tata a fost. Iar sora mea…

— Ce s-a întâmplat cu sora ta?

— Un bărbat a răpit-o şi a obligat-o să accepte o falsă

căsătorie. Tata l-a găsit şi a dat poruncă să fie ucis, desigur. Şi uite aşa sora mea a devenit văduvă.

— Trebuie să fi fost îngrozită de tot ce s-a întâmplat! strigă Harriet.

— Ea era îngrozită cu mult timp înainte, zise Jem.

Dar tonul nu invita la mai multe întrebări.

— Trebuie să existe o modalitate prin care Eugenia să poată avea o copilărie, zise Harriet. Dacă ar veni în vizită la mine, nimeni nu ar bănui cine e; ar fi în siguranţă.

— O să mă gândesc la asta, zise el. Toată povestea asta despre vizite… Încă nu ai plecat, Harriet. Eşti în casa mea…

Ea iubea expresia aceea de pe chipul lui.

— În patul meu…

Mâna lui se strecură sub ea şi îi cuprinse fundul gol; ea dădu să spună ceva, dar gura lui se aplecă peste un sân. Asta nu era o dezmierdare scurtă şi şoptită. Gura lui era caldă şi umedă. Simţi cum o scutură un fior. El supse mai tare şi orice mai voia să spună Harriet i se stinse pe buze.

El îi frământă fundul în mână, trăgând-o în sus şi apoi spre gura lui. Îşi croi drum pe corpul ei cu muşcături uşoare, iar fiecare atingere a gurii lui o făcea să se cutremure.

El se ridică, iar ea deschise din nou ochii. În ochii lui sclipea ceva răutăcios, ceva care vorbea de dorinţă şi de pasiune pură.

— Te vreau. Acum. El îşi trecu un deget peste sfârcul ei. Înţelegi, Harriet?

— Da, şopti ea.

El frecă un pic mai tare.

— Cred că o să vreau să fac dragoste cu tine şi de dimineaţă.

Ea deschise gura să spună ceva, dar el îşi trecu degetul mare între picioarele ei şi ea începu să gâfâie.

Cu ochii încă într-ai ei, el îi puse o mână pe sân.

— Eşti parte din asta, Harriet. Nu doar spectatoare.

— Ştiu, zise ea şi auzi dorinţa din propriul glas. Apoi înţelese ce spunea el. Ce vrei să fac?

Ea se uită destul de frenetic la corpul lui. I-ar fi plăcut să fie sărutat?

El rânji şi scânteile din ochii lui dansară sălbatic.

— Deocamdată, întinde-te şi spune-mi exact cum te simţi.

Avu nevoie de ceva timp. Harriet nu fusese educată să le spună bărbaţilor ce să facă. Dar poate faptul că exersase acest talent în tribunal îi asigură succesul. Douăzeci de minute mai târziu, era foarte confortabilă cu practica asta.

— Da, se trezi spunând. Nu, nu acolo… Acolo.

Şi în cele din urmă nu mai reuşi să găsească vorbe, dar deja Jem îi transformase corpul într-un instrument muzical. El ştia care îi erau corzile, notele şi melodiile…

El îi ştia cântecul şi îi plăcea asta.

Făcură o baie – Harriet îl puse pe Jem să se ascundă în dulap şi să rămână acolo până când veni şi plecă servitorul. Baia fu interesantă.

Făcură spumă de săpun în cadă cu un cearşaf şi îşi găsiră drumul înapoi spre pat, epuizaţi.

Harriet se trezi cu corpul mare şi cald al lui Jem încolăcit în jurul ei. „Nu sunt doar spectatoare.”

Era un concept la care nu se gândise niciodată. Ea fusese spectatoare în cea mai mare parte a vieţii ei: spectatoarea lui Benjamin pentru şah, spectatoarea tribunalului pentru pledoarii.

Să nu fie spectatoare era un concept fascinant.

Îşi trecu mâinile peste pieptul lui musculos, prin părul lui de pe piept, înconjură un sfârc cu degetul. Jem scoase un sunet în somn şi se întoarse pe spate.

Un mădular, decise Harriet, era un lucru ciudat. Deşi îi plăceau pantalonii, era fericită că nu avea aşa ceva. Îşi lăsă mâna să alunece pe abdomenul lui şi îl atinse.

Era neted şi tare ca o bucată de marmură. Asta stârni întrebări în mintea ei. Ce gust avea? Cum s-ar fi simţit în gura ei? Cum ar fi simţit Jem asta?

El dormea aşa de liniştit, cu genele lungi odihnindu-se pe obraji în timp ce pieptul i se ridica şi îi cobora. Dar fapt,

se gândise că el o tot săruta în locurile ei intime. Şi fără să vrea un fior îi scutură tot corpul. Cu siguranţă el îşi dorea ca ea să facă acelaşi lucru.

Ea îndrăznise să-l atingă în baie, mâna plină de săpun alunecând în sus şi în jos pe mădularul sau. El îşi dăduse capul pe spate şi gemuse de parcă l-ar fi durut. Dar apoi o oprise.

Pe faţa lui se vedeau aceeaşi dorinţă pură, acelaşi fel de pasiune zdrobitoare care o făcuse pe ea să ţipe când el o săruta şi să-şi arcuiască şoldurile, implorându-l să vină la ea.

Da, se gândi că lui chiar i-ar fi plăcut dacă l-ar fi sărutat.

Aşa că o făcu.

El era mai cald decât marmura şi avea gust de săpun. Săpun cu lămâie, pentru că fusese în baia ei.

Începu să experimenteze şi uită că el era parte din tablou până când, dintr-odată, un corp de bărbat erupse de pe cearşaf şi o răsuci.

Preţ de o clipă, Harriet se relaxă, savurând atingerea lui, expresia sălbatică din ochii lui, felul în care corpul său…

Dar…

— Nu!

Jem încremeni. Înghiţi ca un băieţel care fusese prins cu o prăjitură furată. Harriet începu să rânjească şi îşi trase corpul în jos.

— Nu!

— De ce nu?

Vocea lui suna răguşit. Nu senzual şi catifelat, ci disperat.

Ea începu să râdă şi alunecă de sub el.

— Eu nu sunt spectatoare, îi spuse ea şi se aplecă, iubindu-i pieptul, braţele şi felul în care muşchii îi defineau abdomenul. Acum tu eşti spectatorul.

Apoi îl împinse în jos şi începu în mod deliberat, încet şi puternic, să preia conducerea jocului. Făcându-l al ei. Corpul lui era… al ei. Stăpânit prin cunoaşterea fiecărui colţişor şi cotlon.

Ea îi transformă corpul într-un instrument muzical şi în cele din urmă îl ţinu neajutorat, gemând, implorând cu mâinile înfipte în părul ei.

— Eu nu-mi pierd niciodată controlul, o avertiză el, mai mult pentru sine. Avea dinţii încleştaţi. Harriet…

Ea îl ignoră şi alunecă peste corpul lui.

Şi preluă controlul. I-l fură cu sărutări, dezmierdări, iubire lentă, umedă…

Ea nu era spectator.

După aceea, el rămase întins în tăcere.

— Eşti în regulă? şopti ea.

— N-am fost niciodată mai în regulă, îi spuse el o clipă mai târziu.

Părea năucit. Ea îşi permise să râdă şi apoi se cuibări lângă el.

De data asta, când el se rostogoli peste ea, ajunseră ca o împletitură de membre, de tăcere, într-un acord mut.

Apoi el o pătrunse, iar ea îl simţea atât pe el, dur ca marmura, pulsând de viaţă, cât şi pe ea, catifea moale, umedă. Îi simţea corpul la fel de mult ca pe al ei.

El îşi lăsă capul în jos şi se sărutară. Nu rată nimic, iar corpul ei se ridică să-l întâlnească pe al lui.

Parcă n-ar mai fi fost doi oameni, se gândi Harriet obosită. Dar acele valuri delicioase de căldură începeau să se răspândească, să crească de la picioare şi să îi cutremure întreg corpul şi totul i se şterse din minte, în afară de senzaţia corpului lui puternic în braţele ei, sălbăticia limbii şi puterea corpului său.

capitolul 28

Cererile în căsătorie sunt aşa de romantice… Uneori.

9 februarie 1784

— Trebuie să îmi fac bagajele, zise Harriet a doua zi de dimineaţă foarte devreme. Şi tu trebuie să pleci din camera asta. În orice clipă, Lucille va intra să mă ajute să mă îmbrac şi probabil o să ţipe aşa de tare încât o să se adune toată casa dacă te vede.

— Nu plec, declară Jem.

Harriet mai văzuse expresia asta pe faţa unui bărbat. Era expresia pe care o avea Benjamin când abia începuse o partidă de şah, iar ea voia să plece de la petrecere şi să se ducă acasă. Era expresia pe care o afişa tatăl ei când mama ei îi cerea să poarte tocuri cu giuvaiere.

— Şi, adăugă Jem, nici tu nu pleci nicăieri. O s-o trimit pe ducesa de Cosway acasă cu şase călăreţi care să o protejeze, dacă vrei. O să trimit tot personalul cu ea. El se rostogoli pe o parte şi îi puse degetul pe nas. Tu, domnişoară Harry, nu pleci nicăieri, rămâi cu mine.

Harriet era conştientă de sentimentul de bucurie ameţitoare.

— Nu pot să stau aici pentru totdeauna, reuşi ea să spună. Sunt lucruri de care trebuie să mă ocup acasă.

— Cavalerul tău de ţară nu mai e. Soţia mea nu mai e. Niciunul din noi nu are alte motive de a fi undeva în afară de patul ăsta. Nu ai copii, nu-i aşa?

— Nu.

— Harriet, credeai că vei putea să pleci pur şi simplu şi să te întorci la micul tău domeniu, oriunde ar fi el?

Ea clipi spre el.

— Sigur că da. Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Apreciez momentele în pat când îţi impui punctul de vedete, Jem, dar asta e diferit. Nu o să rămân cu tine. Mă voi întoarce la domeniul meu şi m-aş bucura foarte mult să o iau pe Eugenia cu mine pentru o vizita prelungită.

— Nu.

— Eşti sigur? întrebă ea şi îşi muşcă buza. Nu e bine pentru ea să stea singură în camera aia tot timpul. Ai văzut jocul pe care îl joaca acum?

— Mi s-a părut că unii şobolani sunt foarte bine desenaţi, zise el. Mă simt vinovat că nu a fost spălată cum

trebuie înainte de culcare. Am adus exterminatorul în casă. Nu a găsit dovezi ale unei infestări cu şobolani.

— Ce ar însemna o infestare?

— Că în casa asta e un sat întreg de şobolani. El crede că şobolanul care a muşcat-o pe Eugenia a intrat ca să sape de frig şi era speriat. Dar o să primească un pui de terier din sat care să stea cu ea, de îndată ce este destul de mare să plece de lângă mama lui. Şi niciun şobolan nu va intra în camera ei cu terierul acolo.

— Nu cred că în casa mea sunt şobolani.

— Nu cred că sunt nici într-a mea! zise el cu voce ridicată.

— Dar ştiu că sunt fetiţe care locuiesc lângă mine, zise ea implorator. Te rog, las-o să mă viziteze, Jem!

— Nu înţelegi. Ea nu te vizitează pentru că nu pleci.

Harriet începea să se simtă exasperată.

— Trebuie să mă asculţi, Jem. Se pare că eşti la fel de tentat ca mine să fii spectator. Eu îşi lăsă picioarele pe margine patului. Mă întreb unde e Lucille.

— Va veni într-o jumătate de oră şi reputaţia ta va fi distrusă pentru totdeauna.

În glasul lui se simţi o notă de satisfacţie.

— Nu a mea, zise Harriet. Ci a domnului Cope.

— Ei bine, atunci reputaţia mea va fi distrusă pentru totdeauna, zise Jem, pentru că tu eşti domnul Cope. Cele mai rele coşmaruri ale tatălui meu se vor adeveri.

— Arunci ai face bine să pleci.

— Nu plec.

Harriet oftă şi începu să îşi caute halatul.

— Când a murit Sally, sporovăi Jem, bănuiesc că toată lumea a crezut că o să mă întorc la viaţa mea de crai. Dar n-am făcut-o.

— Pentru că o iubeai aşa de mult?

Harriet spera că tonul ei nu fusese morocănos. Ea nu se simţea morocănoasă… Nu prea mult.

— Nu, am iubit-o. Dar a iubi o femeie moartă nu îl împiedică pe un bărbat să se culce cu o curtezană foarte vie.

Asta, găsi Harriet, era logică de bărbat.

— Dacă nu pleci, zise ea plat, voi pleca eu. Să nu mă urmezi! Isidore cu siguranţă nu e îmbrăcată.

Când el bătu la uşă, ea fu precaută şi o încuie.

Isidore scoase capul de sub plapumă. Părul îi cădea în jos pe umeri.

— Ce se întâmplă? întrebă ea năucită.

Apoi făcu ochii mari.

— E un şobolan în camera ta?

— Nu tocmai, răspunse Harriet.

— Harriet, deschide uşa asta! răcni Jem.

Isidore căzu pe spate.

— Oh, Harriet!

— O să te măriţi cu mine! striga Jem. Şi ştii asta.

Harriet se înecă.

— Nu o să mă mărit cu tine. Dar mulţumesc pentru propunere.

— Lord Strange ţi-a cerut să te măriţi cu el, zise Isidore pe un ton uşor uimit. Harriet!

— Iar eu am spus nu, rosti Harriet cu inima bătându-i foarte tare.

Era pentru prima dată când un bărbat o cerea de soţie de bunăvoie. Ea bănuia că cererea lui Benjamin venise după un aranjament între părinţii lor.

— De ce nu vrei? şuieră Isidore. Nu vreau să fiu crudă, dar, în caz că ai uitat, e teribil de bogat. Şi fermecător.

Uşa se scutură din cauza pumnilor lui Jem.

— Harriet, deschide uşa, altminteri o dărâm! răcni Jem, Isidore scoase un strigăt alarmat.

— Deschide uşa!

— Hai să vedem dacă poate într-adevăr să o dărâme, răspunse Harriet.

Întreaga uşă se scutură şi se auzi lemnul care plesnea.

— Chiar poate, făcu Isidore bucuroasă. Ea se ridicase în pat. E aşa de palpitant. Şi de romantic! Mi-aş dori ca soţul meu să spargă uşa ca să vină după mine.

Uşa se cutremură la următoarea lovitură.

— Am auzit tot ce ai spus. Ai fetiţe în vecini şi pisoi în hambar şi ce vrei să spui de fapt este că o iubeşti foarte tare pe Eugenia.

Harriet deschise uşa larg.

El stătea acolo cu părul sălbatic şi privirea feroce.

— O să te măriţi cu mine.

— Ba nu!

El îşi miji ochii.

— O să discutăm asta mai târziu. Dacă rămâi, o să te las să o iei pe Eugenia pentru o vizită.

— Nu pot să rămân pentru totdeauna aici. Asta nu funcţionează pentru mine, Jem. Nu sunt cine crezi tu că sunt.

— Ştiu exact cine eşti, zise el prompt. Eşti soţia unui cavaler de la ţară care a murit într-un accident oarecare.

Isidore făcu o mişcare bruscă, dar nu zise nimic.

— Soţul meu nu a murit într-un accident!

Parcă nu voia să îi spună adevărul. Moartea lui Benjamin încă era secretul ei.

— Spune-i cum vrei, zise Jem. A murit în patul lui atunci.

Era mai mult sau mai puţin adevărat, aşa că încuviinţă din cap.

— Ai venit aici dintr-o toană şi acum vrei să zbori înapoi în cuibul tău mic şi aranjat. Dar nu o să te las. Nu am cerut niciodată o femeie de soţie, niciodată! Îţi dai seama?

— Nu m-ai cerut, preciză ea. Ai formulat un ultimatum. Şi chiar dacă sunt mulţumită că trăiesc experienţe noi, nu intenţionez să mă mărit cu tine.

Jem schimbă instantaneu tactica.

— Adevărata discuţie este dacă vrei sau nu să te viziteze Eugenia şi dacă poţi să te împaci cu conştiinţa ta ca să pleci şi să o laşi închisă în aripa de vest, ca o rudă bătrână şi nebună, expusă şobolanilor şi Dumnezeu mai ştie la ce.

— Nu ar trebui să o foloseşti pe Eugenia ca să mă şantajezi, se încruntă ea. E fiica ta.

— E asul meu din mânecă, zise el. Începi să o iubeşti,

Harriet, ceea ce e un lucru bun, pentru că după ce mă însor cu tine o să fii mama ei.

— N-am spus că mă mărit cu tine, zise Harriet cu oarecare exasperare. Pur şi simplu nu vrei...

El o prinse în braţe. Ai fi zis că sărutul lui ar fi trebuit să fie la fel de agresiv ca vorba, ca să nu mai vorbim de faptul că aproape dărâmase o uşă.

Dar nu era. Era aşa de dulce încât îi topi inima. Buzele lui erau fierbinţi peste ale ei, tăcute şi delicate. Dar ea nu era proastă. Era un sărut diplomatic, de negocieri. Era aruncat peste arcurile corăbiei de piraţi, un avertisment că nu avea să plece de pe teritoriul lui fără o luptă.

Şi, Dumnezeu să o ajute, îl cuprinse cu braţele pe după gât! El o răsplăti strângând braţele în jurul ei. Ea deschise buzele spre el ca o femeie înfometata, iar ce îi oferi el îi făcu inima să înflorească, îl făcu sângele din corp să se înflăcăreze, fierbinte şi arzător.

— O să rămâi? o întrebă el un pic mai târziu, cu voce tăcută şi calmă. Te rog să rămâi, Harriet! Nu mă pricep prea bine să ascult, dar o să învăţ să fiu spectatorul tău. Îmi amintesc tot ce mi-ai spus. Te rog!

Harriet o auzi pe Isidore oftând lângă ea.

— Nu mă deranjează să rămân, zise ea blând.

— O să rămân, reuşi Harriet să rostească.

Degetele lui lungi îi cuprinseră obrazul.

— Nu pot să-ţi dau drumul.

— O să mă ţii încuiată în aripa de vest? Ea nu ştia de unde venise întrebarea asta, dar avea sens.

El încremeni un moment, corpul lui lung rămânând nemişcat.

— Se pare că îmi dai o lecţie, Harriet a mea.

— Bună dimineaţa, Lucille! se auzi o voce veselă din patul din spatele ei. Ignoră-i pe ăştia doi!

Harriet se întoarse, dar Jem o trase înapoi lângă el.

— Vezi tu, Lucille, zise el şi se aplecă să o sărute pe Harriet pe gât, am descoperit secretul stăpânei tale şi trebuie să spun că mă face foarte fericit.

— O să mai stau câteva zile, Lucille.

— O să rămân şi eu, zise Isidore prompt.

Lucille părea uluită. Ducea un teanc de ciorapi împachetaţi perfect, gata să fie puşi în cufărul lui Harriet.

— Pot să te trimit acasă cu călăreţi, Isidore, zise JEM. Vei fi în siguranţă. Pot să găsesc o femeie cumsecade din sat care să te însoţească.

Dar Isidore chicotea.

— Nu. E ca şi cum m-aş uita la piesa mea favorită.

— Dar, Excelenţă… începu Lucille şi se opri surprinzând privirea lui Harriet.

— Voi rămâne în hainele mele bărbăteşti, desigur, zise Harriet calmă, de parcă Lucille nu ar fi spus nimic. Vom mai rămâne o perioadă scurtă.

Jem râse.

— Uite aşa s-a dus reputaţia mea!

— Trebuie doar să te porţi firesc, zise Harriet, răsucindu-se să se uite la el.

— Oricât vrei, iubito!

— O să savurez privind, zise Isidore cu o satisfacţie dulce ca mierea în glas. Am impresia că reputaţia lui Lord Strange o să ajungă şi mai jos şi voi fi aici ca să văd totul.

— Aiurea, zise Harriet iute. Voi sta departe de Jem în public şi nu trebuie decât să-şi păstreze obiceiul normal, nepoliticos de a-şi ignora oaspeţii. Nu văd nimic în toate astea care i-ar putea afecta reputaţia.

Lucille în mod evident dezaproba asta. Harriet văzu tot felul de întrebări care îi tremurau pe buze, unele oprite de prezenţa lui Jem, altele oprite de bariera dintre cameriste şi ducese.

— Haide, du-te! îi spuse lui Jem şi îl împinse uşor pe uşă.

— Uitaţi-vă la genele lui Harriet, zise Jem şi se propti în uşă.

Isidore şi Lucille se uitară la chipul ei.

— Aşa de feminine, zise el cu voce mai profundă. Am ştiut că e femeie din clipa în care am văzut-o.

— Ba cu siguranţă nu ai ştiut! exclamă Harriet.

— Niciun bărbat nu are buze aşa de erotic curbate.

— Când ai descoperit că Harriet e femeie? întrebă Isidore curioasă. Ai ştiut într-adevăr de la bun început?

— Mi-a spus Villiers, zise Jem. Deşi ghicisem înainte să-mi confirme.

— Ţi-aş mulţumi dacă ai ieşi pe uşă înainte să îi distrugi reputaţia lui Isidore, zise Harriet. Ai putea să te trezeşti într-un duel. Aminteşte-ţi că Isidore are un soţ care să o protejeze!

— Vorba vine, murmură Isidore. Mă simt de parcă învăţ foarte multe despre femei şi bărbaţi privindu-vă pe voi doi. S-ar putea să îmi şochez soţul când va sosi.

— Sosirea lui e clară, indică Harriet. Cu toate astea, aş prefera ca restul casei să nu-l găsească pe Lord Strange în uşa ta şi pe tine în pat. Soţul tău ar sosi doar ca să divorţeze de tine.

Isidore făcu ochii mari.

— Afară, zise ea şi arătă spre uşă.

De data asta, Jem ascultă, dar îşi băgă capul înapoi pe uşă scurt.

— Scrimă la 11.

capitolul 29

Surse de inspiraţie

10 februarie 1784

— E totul foarte frustrant, zise Isidore a doua zi de dimineaţă. Am crezut că voi primi un răspuns de la avocatul soţului meu. I-am scris despre planurile mele cu luni în urmă. Soacra mea ar fi trebuit să îşi pună în aplicare magia de a-l aduce acasă.

— Soţul tău e un prost, zise Harriet. Vii la micul dejun?

Isidore stătea întinsă în pat, îmbrăcată delicios într-un neglijeu franţuzesc, citind o carte.

— Categoric nu. Abia am început manualele de război

ale lui Tacticus.

— Cine e Tacticus?

— Era, o corectă Isidore. Un tactician grec. Dacă va trebui vreodată să conduc o armată în lupta, sunt foarte pregătită.

— O să reţin asta, îi promise Harriet şi o lăsă pe Isidore sorbind fericită ciocolată caldă şi mişcându-şi degetele de la picioare.

Nell o aştepta în faţa salonului de mic dejun. Harriet încetini când o văzu, dar Nell o luă de braţ şi o trase deoparte.

— Vreau să ştii că nu te învinuiesc pentru asta.

— Pentru ce? întrebă Harriet confuză.

— Pentru că mi l-ai luat, zise ea. Parcă mi s-au deschis ochii după seara trecută, pentru că, după ce ai plecat tu de la masă, el a rămas supărat şi tăcut. Şi am ştiut că fusese amuzant pentru tine, iar eu nu îl interesam deloc.

Ochii îi erau umflaţi şi Harriet simţi o înţepătură de vinovăţie.

— Eu…

— Vreau doar să ştiu un lucru, zise Nell, întrerupând-o.

Harriet clipi spre ea.

— Aţi râs de mine? Voi doi aţi compus poezii şi aţi râs de mine în timpul ăsta?

— Nu! strigă Harriet. Categoric nu! Am scris poezia pentru tine pentru că am crezut… zise, dar se opri.

— Ai crezut că era interesat de femei, spuse Nell. Aşa am crezut şi eu, evident. Ştii că într-un fel e mai uşor? Chiar am crezut că mă place. Voiam doar să-ţi spun că, dacă e să fie altcineva, mă bucur că e vorba de tine. Pentru că nu e altă femeie.

Ochii ei o fulgerară.

— Ar trebui să te omor dacă ai fi femeie, Harry!

— Dumnezeule sfinte! zise Harriet speriată.

— M-am gândit la asta toată noaptea… De aceea nu s-a auzit niciodată de Strange că ar fi fost cu o femeie.

Harriet înghiţi în sec.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Lucrez în teatru. Dar am fost orbită de felul lui de a fi.

— Ştiu, zise Harriet şi simţi un val de simpatie.

— În seara asta avem ultimul spectacol şi apoi plecăm înapoi la Londra, zise Nell. Şi ştii ceva, vorbeam cu domnişoara Linnet seara trecuta. Ea a avut rolul principal la Drury Lane anul trecut şi are un aranjament foarte drăguţ cu un prinţ. Cred că un prinţ mi s-ar potrivi foarte bine, nu-i aşa, Harry?

— Absolut, făcu Harriet ferm. Un prinţ te-ar iubi, Nell.

După micul dejun, Jem îi făcu semn cu degetul şi sfârşiră în galerie, la lecţiile de scrimă.

Doar că scrima se transformă în altceva. Se duseră să o viziteze pe Eugenia, iar pe drumul de întoarcere Jem o coti dintr-odată într-un dormitor liber, în seara aceea. La Joc ea câştigă patentul pentru o maşină stranie de calculat care făcea sume. Era foarte frumoasă, dar nu foarte utilă, în mintea lui Harriet, Aşa că mai târziu îi permise lui Jem, care credea că o putea îmbunătăţi, să o câştige de la ea într-un alt fel de joc pe care-l jucau noaptea.

— Vreau să ştiu mai exact când ai ghicit că sunt femeie, zise ea cândva după miezul nopţii.

— Eşti sigură că nu vrei să fie un secret? Aş putea să-ţi spun când vei împlini 50 de ani. Ca o surpriză.

Ea pufni.

— Înţeleg că nu, zise Jem. E un pic jenant. Nu am ştiut de la bun început.

— Evident.

— De fapt, era complet demoralizator felul în care mă tot uitam la tine şi… în fine, te doream şi tu erai bărbat.

Ea râse.

— O să crezi că sunt un prost.

Ea se întoarse şi se uită la el.

— Foarte bine, sunt un prost, gemu el.

— Hai să acceptăm asta şi să mergem mai departe, sugeră ea şi îi zâmbi.

El începu să o sărute şi amândoi uitară de subiectul conversaţiei începute.

— Am fost idiot de lent în a-ţi descoperi secretul, zise el ceva mai târziu.

— Hai să acceptăm şi asta, spuse Harriet. Dar când ţi-ai dat seama prima oară?

— În momentul în care te-am acuzat că l-ai sărutat pe băiatul de la grajduri. Ai fost aşa de îngrozită, deşi îl sărutaseşi.

Harriet pufni.

— Ce bestie degenerată eşti! Îmi amintesc că dintr-odată ai devenit foarte vesel.

— Aşa eram. Ştii că luasem inimaginabilul în calcul?

— În privinţa mea? râse ea.

— E ceva la tine care e doar… al meu, zise el. Bărbat sau femeie… Nu sunt sigur dacă ar fi contat cu adevărat.

— Mă bucur că sunt femeie. Aşadar, ce v-aţi spus mai exact tu şi Villiers în latină?

El se încruntă.

— Abia dacă îmi amintesc. M-am gândit să te testez. Evident, dacă nu ştiai latină, erai femeie. Şi n-ai ştiut. Dar apoi Villiers a profitat de ocazie să-mi spună că, dacă îi permit lui Kitty să se apropie dezbrăcată de tine, o să-mi ia capul.

— Îl iubesc pe Villiers, zise Harriet cu satisfacţie.

— Acum iubeşte-mă pe mine, zise Jem şi se rostogoli peste ea.

*

Trecură câteva zile ca perlele dintr-un colier, erotice, lascive, frumos aranjate, splendide.

Harriet înţelegea acum casa lui Strange. Secretul pentru care exista se învârtea în jurul Jocului. Nu era de mirare că Jem venea arareori la parter să îşi cunoască oaspeţii. Jocul era cel care conta şi jumătate dintre noii oaspeţi erau acolo doar ca să ofere distracţie jucătorilor.

Iar acum Harriet ştia de ce Graţiile stăteau aşa de mult în casa lui Jem, deşi Jem însuşi nu era interesat de talentele lor. Şi de ce diferite tinere aveau bijuterii şi

zâmbete în privire.

Uneori, jocul continua până la 2 sau 3 dimineaţa. Într-o seară, Lord Sandwich a iniţiat o conversaţie despre cum să adune 300 000 de lire pentru folosul secretarului de la Interne. Villiers sugeră un impozit generalizat, Jem clătină din cap. Harriet sugeră o taxă pe vinuri.

— Şi ce e asta, tinere domn? întrebă Sandwich.

— Vinul e un lux, zise Harriet. Alcoolul este cauza celor mai multe incidente judecate în tribunalele familiale.

— Nu ştiu cine eşti, bombăni Sandwich.

— Va trebui să studiezi ghidul de bune maniere *Debrett's* mai atent, zise Villiers pe un ton foarte tăios. Am foarte puţine rude, Sandwich. Nu pot să-mi permit să ignor vreuna.

— Ai puţine rude pe partea corecta a patului, zise Sandwich.

— Tânărul Cope e unul dintre ei, zise Villiers netulburat. O taxă pe vin e o idee foarte bună.

— Nu-mi place, zise bărbatul care se dovedi a fi lordul păstrător al sigiliului.

Dar conversaţia se învârti în jurul pasiunii lui Sandwich pentru un vin roşu bun şi, în cele din urmă, ideea taxei pe vin fu acceptară. Era o senzaţie ameţitoare. Ea, Harriet, influenţase politica Angliei.

Jem începu să vină la cină în fiecare scară. Şi la prânz de cele mai multe ori. În unele seri stătea lângă ea, alteori stătea în capul mesei şi flirta cu Isidore.

Plăcerea ameţitoare de a fi bărbat – de a putea călări liber, de a se duela şi de a argumenta – îl deveni lui Harriet tot mai dragă. Găsea fiecare conversaţie interesantă.

Într-o seară, discută în contradictoriii cu unul dintre oamenii de ştiinţă despre recenta descoperire a unei planete noi, numită Uranus. Domnul Peddle susţinea că Societatea Regală nu ar fi trebuit să-i ofere lui Herschel, omul care descoperise planeta, medalia Copley.

— Ce a făcut cu adevărat? Omul stă şi se uită la stele, asta e tot. Şi acum e ales membru al Societăţii Regale! Pentru nimic. Ştiţi, Sir Giles, cel de acolo – făcu semn în

josul mesei spre un profesor cu ochelari −, a identificat genul găinuşei purpurii de mlaştină. Ei, ăsta e un motiv foarte bun de a deveni membru. Omul ăsta doar se uită la stele şi observă o stea!

— Dar e nevoie să creăm o hartă a cerului nopţii, zise Harriet. Trebuie să înţelegem lumea noastră. Şi, după mine, stelele nu sunt diferite de aripile unui fluture.

— Nu sunt de acord, făcu Peddle. Când o să fiţi mai în vârstă, veţi înţelege cât de diferit e să petreci timp făcând analize ştiinţifice exacte şi să stai într-o seară cu un pahar de vin alături, aşteptând ca o stea să îţi atragă atenţia. Jem îi trase un cot.

— A fost refuzat ca membru al Societăţii, îi murmură el la ureche. Obiceiurile migratoare ale lăcustei nu au fost considerate un subiect adecvat. A lucrat şapte ani la studiul ăsta.

— Strange a fost admis în Societatea Regala datorită experimentelor sale cu picioarele broaştelor, zise Peddle. Nimeni nu poate contesta asta.

Harriet ridică o sprânceană spre Strange.

— Într-adevăr.

— Tot felul de lucruri care au de-a face cu electricitatea, zise Peddle destul de vag. Picioare de broaşte şi metal. Trebuie să fi citit despre asta.

— A fost cu cinci ani în urmă, zise Jem. Broaştele sunt o chestiune din trecut.

El avea un zâmbet secret în ochi. Era mândru, dar pretindea că nu conta.

Harriet se întoarse spre domnul Peddle şi îl întrebă cum cântau cosaşii. Mai târziu, întrebă despre picioarele de broască, dar Jem nu mai era interesat de subiect.

— Picioarele de broască zvâcnesc, zise el. Era destul de fascinant, dar am scris tot ce ştiam. Asta m-a dus spre matematică, aşa că mi-am urmat instinctul şi nu m-am mai întors la picioarele de broască.

*

Harriet clătină din cap.

— Nu eşti mândru că ai fost acceptat în Societatea Regală?

El ridică din umeri.

— Mândru... Sunt mândru de asta, zise el şi se dădu jos din pat gol-puşcă.

Se dovedi că era cel mai mândru de un pod.

— Cinci arcade, zise Jem. Mai mult de 30 de metri peste râu.

— E superb, zise Harriet, trasându-l cu degetul.

— Nu aş fi putut să-l fac fără fonta lui Darby. Vezi, fiecare e turnat din două bucăţi!

Ea aprobă din cap. Începea să înţeleagă cum combinaţia dintre teribil de puternica minte a lui Jem şi inventivitatea lui schimba lumea. Literalmente, schimba lumea.

— Tu de ce eşti cel mai mândră? întrebă el mai târziu.

Nu existau poduri cu care să se laude.

— În oraşul în care locuiesc, zise ea în schimb, e un judecător beţiv. Aşa că uneori, când acesta nu era în stare, soţul meu prezida tribunalul.

— Asta e legal?

— Întotdeauna s-a făcut aşa.

— Aristocraţi, zise Jem amuzat. Aşadar, cavalerul de la ţară venea şi salva situaţia?

Să îi spună? Ar fi trebuit. „Sunt ducesă.” Cât de greu era să spună asta cu voce tare? Foarte tare. Cuvintele o speriau. Ea nu reuşea să se gândească decât la cuvintele Jemmei – că nimeni nu face dragoste cu o ducesă fără să se gândească la rang. Titlul schimba totul.

— Mi-l imaginez pe Villiers făcând asta, zise Jem, trasând alene un model pe umărul ei cu vârful degetului. Ce s-a întâmplat după ce a murit soţul tău? A preluat rolul următorul cavaler?

— Eu l-am preluat.

El se ridică încet cu gura căscată într-o manieră satisfăcătoare.

Dar apoi o închise.

— Sigur că ai făcut asta. Sigur că da!

Sfârşiră vorbind despre Loveday Billing şi despre femei ca ea, femei ale căror vieţi puteau fi schimbate printr-o vorbă înţelegătoare şi poate 2 lire.

— E uimitor ce poate face o sumă mică de bani, se trezi Harriet spunând.

Ea îi spusese lucruri pe care nu le spusese nimănui, ce părere avea ea despre lume şi despre nedreptăţile din ea.

Dar lui îi plăceau cel mai mult poveştile despre Sibble, cel mai creativ infractor din Berrow.

— Chinuie oraşul, zise Harriet din toată inima. Nimeni nu e în siguranţă. E un joc pentru el.

Jem râse iar şi iar.

Într-o seară, Jem se ridică de la cină şi anunţă că bărbaţii aveau să se retragă la un pahar de Porto. Doamnele plecară spre salon cu o expresie nemulţumită. Bărbaţii rămaseră în jurul luminii tremurate a lumânărilor ore întregi, discutând despre sclavie, tăieri de impozite, noi tehnici de taxidermie, orice le trecu prin minte. În seara aceea nu se jucă Jocul.

Harriet îşi puse coatele pe masă. Refuzase trabucul, dar băuse mai mult vin de Porto decât era bine pentru ea. Jem stătea la un capăt al mesei cu ochii veseli, fără să se uite prea mult la ea.

Dar apoi el spuse ceva despre operele de artă dintr-un vechi oraş roman, Pompei. Se părea că fiecare desen conţinea un falus.

Ba, chiar mai interesant, deveni clar că cei mai mulţi dintre domni studiaseră acele desene în mod special în călătoriile lor prin Europa.

— Obiectul meu favorit este linia păsărilor, zise Jem alene. Cope, tu ai văzut bazinul păsărilor când ai făcut marele tur, nu-i uşa?

El se juca cu focul.

— Desigur, zise Harriet cu voce fermă, un pic mai joasă. A fost o inspiraţie.

Lordul Pensickle chiui şi îi aruncă o privire tăioasă.

— L-ai găsit o inspiraţie, zici? Asta a destul de revelator.

— Trebuie să presupunem că *tu* ţi-ai găsit inspiraţia în altă parte, zise Villiers.

Harriet era încântată de faptul că avea doi apărători: presupusa ei ruda, Villiers, şi gazda ei.

— Bordelul, zise Pensickle prompt. Frumoase fresce! Frumoase femei! Nu vad nimic deosebit de interesant la o baie de păsări care urinează apă. Şi nimeni nu e dotat cu ceva de dimensiunile alea.

Le aruncă o privire mijită, şi Villiers zâmbi în barbă.

Jem îşi părăsi locul unde stătea şi se aşeză lângă Harriet.

— La urma urmei, zise el şoptit, aici sunt doar bărbaţi.

Harriet era aşa de fericită încât nu se îngrijoră din cauza asta. Jem îi turna vin şi râse la glumele ei. Când toţi bărbaţii ajunseră la versiunea plină de viaţă numită *Târfa din Westminster*, el o împunse cu cotul până când li se alătură şi ea.

Când Lord Oke plecă legănându-se de la masă şi urină într-un colţ, Harriet chiţăi şi Jem îi trase un cot ca să tacă.

— Am crezut că e o oală de noapte aici, se văicări Oke.

Jem sună după Povy şi scoase pe toată lumea din cameră ca să se poată face curat.

În noaptea aceea statură întinşi în pat, Jem jucându-se cu picături de vin de Burgundia, vechi de patruzeci de ani, ce se prelingeau pe sânii ei, pe care apoi le lingea.

— Nu ai spus nimic despre cererea mea de căsătorie, zise el după ce se îmbăiară şi căzură înapoi în pat.

— *Poftim?*

— Ţi-am cerut să te măriţi cu mine luna trecută, zise el şi părul îi căzu peste ochi, aşa că ea nu putu să-l vadă. Îţi aminteşti?

— Eu… A fost o glumă. Nu-i aşa? întrebă ea şi îţi ţinu respiraţia.

— Cum era soţul tău? întrebă el.

— Îi plăcea să mănânce terci de ovăz dimineaţa.

— Nu voiam să spun asta.

— Nu făcea dragoste cu mine aşa cum faci tu.

— Ştiu. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Iubea şahul. Mai mult decât orice altceva, iubea şahul.

Jem rămase tăcut, dar ea îl cunoştea de-acum şi ştia că mintea îi zburase direct la gândul că Benjamin nu o iubise la fel de mult ca pe joc.

— Îi plăcea să se joace de-a judecătorul?

— Nu. Ea ezită. De fapt, am început să particip la şedinţele curţii comitatului dinainte să moară. El era foarte ocupat.

Era o minciună, dar era o minciună de soţie.

Petrecură restul nopţii vorbind despre focurile din ultima zi de Guy Fawkes, când arsese lăptăria lui Peter Nicoll şi despre cât de greu era să dai vina pe o mulţime de bărbaţi beţi. Ea îi spuse despre furtul a şase portocale şi apoi vorbiră din nou despre Loveday Billing ai cei cinci soţi ai ei.

— Cinci! exclamă Jem. Loveday e o femeie plină de energie.

— Ei o tot părăseau, zise Harriet. Cred că ea voia doar unul, dar nu putea ţine unul în casă, pentru a nu pleca.

— Nu aş fi putut să nu mă gândesc la celelalte soţii ale mele, zise Jem. Pentru mine nu ar fi funcţionat.

— Pentru Loveday, odată ce soţul ei a ajuns la închisoare sau în Italia, el nu mai era.

Jem avea din nou părul peste ochi.

— Pentru mine n-a fost aşa când a murit Sally. Ea a mai fost prezentă multă vreme. La micul dejun sau în grădină. Tot aveam impresia că voi da peste ea după colţ.

— Pare foarte dureros.

Ea îi dădu părul la o parte.

— Nu a fost la fel şi pentru tine?

— Nu.

— Deci, după ce soţul tău n-a mai fost, tu nu ai mai avut niciodată impresia că îl vezi în pragul uşii, nu ai uitat că nu mai era, nu ţi-ai amintit că voiai să îi spui ceva?

Cum putea să îi spună cum era când cineva se sinucidea?

Era singurul fapt cu care trăise, în fiecare zi, timp de luni întregi, un an întreg. Ea nu avea să uite cauza morţii suficient de mult timp ca să creadă că îl vedea pe Benjamin în grădină.

Durerea ei era în oase, în picioare.

— S-a sinucis. Ea se forţă să spună asta pentru că nu mai putea să tacă. S-ar putea să vrei să te răzgândeşti în privinţa cererii tale de căsătorie. Destul de multă lume e de părere că Benjamin era profund nefericit din pricina… Din pricina mea.

El o luă brusc în braţe şi o ţinu la pieptul lui fără vreun cuvânt. Acel cuvânt vechi, anglo-saxon, genul de înjurătură violentă, nu îi ieşi deloc pe gură.

Zidul de apărate pe care îl construise în jurul ei ca să îl ţină la distanţă se fisură un pic. Şi poate că apăruse o fisură mică şi în zidul de dedesubt, în cel pe care-l ridicase între lume şi ea după ce Benjamin se împuşcase.

— Iubita mea, zise Jem răguşit.

O sărută pe păr şi o strânse aşa de tare că o durea pieptul.

Ea îşi înăbuşi un suspin pentru că nu voia să plângă, nu acum. Voia să audă ce spunea el.

El nu prea vorbea. Îi tot spunea cât de dulce era ea şi cât de idiot fusese soţul ei. Cât despre oamenii care puteau sugera că sinuciderea avea de-a face cu ea, ei bine, erau şi ei nişte idioţi. Ba mai rău.

— Nu a fost asta, zise ea. Asta n-a contat prea mult. A fost faptul că nu m-a iubit destul ca să rămână aici.

— A fost un prost, zise Jem aspru. Ştii asta, nu? Nu pot să nu vorbesc de rău morţii în cazul ăsta.

Ea aprobă din cap.

— Benjamin nu era prost. Era doar aşa de nefericit încât a uitat de mine. În mintea lui nu era loc pentru mine.

— În mintea mea eşti doar tu, zise Jem.

Apoi începu să îi dovedească într-o manieră complet satisfăcătoare.

capitolul 30

O căsătorie neaşteptată

19 februarie 1784

Harriet păşi în salon nepregătită să o vadă pe Isidore sclipind ca o pasăre a paradisului. Sau o prinţesă. Chiar clipi o clipă, privind-o cum se agăţa de Jem de parcă era un copac în care se decisese să-şi facă cuib, ceea ce era la fel de straniu şi de neaşteptat.

Purta o rochie care i se potrivea ca o a doua piele. Era făcută dintr-un material argintiu, care sclipea la fiecare mişcare. În talie se legăna în falduri unduitoare, transparente, trase în spate ca să dezvăluie o mătase de un albastru profund. Era o rochie pentru Maria Antoaneta. Era o rochie pentru o prinţesă.

Chiar mai mult, când se apropie, Harriet îşi dădu seama că partea de sus şi fustele erau îmbinate printr-o cusătură de mici pietre sclipitoare. Diamante. Isidore avea diamante şi în păr.

Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă lângă ea; domnii se strânseseră în jurul ei la fel ca somonii care înotau în amonte, iar Jem era ca o stâncă la mijloc. Îi întâlni privirea pe deasupra capului lui Isidore şi schiţă nişte cuvinte, dar ea nu reuşi să înţeleagă.

— Dragă domnule Cope! strigă Isidore plină de pasiune.

Ochii îi sclipeau de plăcere, dar în ochii lui Harriet ei păreau sălbatici.

Ea făcu o plecăciune.

— Excelenţă.

— Uită-te la această amuzantă misivă pe care am primit-o astăzi, zise Isidore şi depuse ceva în mâna lui Harriet în timp ce se întorcea să îl salute pe Lord

Castlereigh.

Harriet desfăcu o bucată şifonată de pergament.

„Am descoperit că am o proprietate lipsa”, scria pe bilet. Harriet se încruntă. Cuvintele erau scrise de o mână puternică, grăbită, de parcă cel care le scrisese nu ţinea foarte mult la caligrafie. Aproape că ratăultimul cuvânt: „Diseară.” Şi mai era un „C.” scrijelit într-un colţ.

Harriet scoase o exclamaţie de uimire. Ducele. Cosway al lui Isidore. Planul lui Isidore funcţionase. El era acolo, nu doar în Anglia, ci *acolo.*

Ea vru să se întoarcă lângă Isidore, împungând unul dintre jongleri zdravăn în coaste.

— Domnule Cope, zise Isidore din nou.

Ea era absolut superbă – şi albă ca un nufăr.

Harriet o luă de braţ şi o trase departe de Jem, care păru destul de uşurat. În mod firesc, toţi bărbaţi se întoarseră să o urmeze, de parcă Isidore ar fi fost un fel de iepure, iar ei, vulpi.

Isidore zâmbi – acel zâmbet erotic, generos pe care îl avea, care promitea bărbaţilor totul şi nu le oferea nimic. Harriet putea să-l vadă pe bărbatul care era cel mai aproape de ea cum tremura un pic.

— Dragul domn Cope mă va însoţi la...

— Ne vom întoarce, domnilor, zise Harriet şi o trase de acolo.

— Nu sunt pregătită! strigă Isidore în momentul în care se eliberară din mulţime. M-am răzgândit, Harriet! Nu vreau...

— L-ai adus tocmai de pe malul Nilului, zise Harriet. Sigur că îl vrei!

— Nu sunt pregătită! zise Isidore sălbatic. În patul meu, Harriet! Nu sunt pregătită pentru asta. Cu un străin. Diseară! Într-adevăr, era destul de înspăimântător, dacă era să vorbească deschis. Isidore se opri. E mai rău pentru că vă văd pe voi doi şi...

Harriet o ciupi.

— Taci!

— Ştii ce vreau să spun...

Harriet ştia. Când fusese măritată, dacă ar fi ştiut câtă plăcere, bucurie puteau simţi un bărbat şi o femeie împreună, comparaţia cu propria viaţă i-ar fi frânt probabil inima.

— Isidore… zise ea în timp ce treceau de uşă spre holul de la intrare. Trebuie…

Dar cuvintele i se opriră în gât.

Când intrase în salon, cu doar două minute mai devreme, holul mare de la Fonthill era populat doar cu un grup de servitori apatici. Dar acum uşa de la intrare era deschisă, aducând înăuntru un mic vârtej de zăpadă şi întuneric.

Ea auzi vocea măsurată a lui Povy.

— Într-adevăr, Excelenţă, este o iarnă neobişnuit de rece.

Şi apoi un râs profund.

— Nu sunt obişnuit. Tremur ca un miel tuns, vă asigur.

Isidore înţepeni şi scoase un mic sunet de spaimă. Bărbatul intrase, dar era cu spatele la ele. Era uriaş, învelit într-o mantie groasă şi cu o căciulă enormă de blană.

— Trebuie să mă duc sus, şopti Isidore.

— Prea târziu, zise Harriet, oprind-o. O să te vadă pe scări.

— Nu pot…

Harriet afişă expresia încruntată pe care o folosea în faţa infractorilor din sala ei de judecată.

— Ba da, poţi!

Parcă se întâmpla totul cu încetinitorul. Mantia grea dispăru, la fel căciula. Harriet abia avu timp să vadă o cascadă de păr negru tăciune, fără pudră şi nici măcar legat la spate înainte ca el să se întoarcă.

Primul ei gând fu că nu putea fi englez. Nu mai văzuse un englez cu pielea de o astfel de culoare – un mahon superb. Purta o jachetă pe care Villiers ar fi invidiat-o, de un albastru-deschis, dar nu era încheiată în faţă aşa cum se cuvenea. Ea îi putea vedea pielea maronie pe jos pe gât. Unde îi era lavaliera? Nu purta nici vestă. Manşete lungi, albe îi căzeau pe mâini, dar nu erau prinse cu butoni. La

încheieturi şi le avea deschise. Era doar pe jumătate îmbrăcat.

Se lăsă un moment de linişte completă în hol. Ducele se uita doar la Isidore.

Tocmai când Harriet se gândea să spună ceva – un fel de prezentare –, el făcu o plecăciune extraordinar de adâncă.

Cu ochii fixaţi pe chipul lui, Isidore se afundă într-o reverenţă foarte joasă. Fără să spună vreun cuvânt, ea întinse mâna.

— Ducesa mea, presupun, zise el şi îi duse mâna la buze.

Vocea îi era întunecată şi străină, ca a unul bărbat obişnuit să vorbească limbi străine.

Harriet se simţea de parcă s-ar fi uitat la o piesă. Cum ştia Cosway că se afla în faţa soţiei sale? Şi nu voia să se retragă în camera lui înainte să o salute?

Faţa nu îi era proaspăt bărbierită. Domnii – ducii! – nu umblau niciodată nebărbieriţi, din câte ştia ea. Pentru asta existau valeţi: să se asigure că ducii îşi puneau butoni, purtau veste şi îşi încheiau jachetele.

Niciun valet nu putea îmblânzi sălbăticia feţei lui Cosway.

— Aş vrea să vă prezint un prieten foarte drag, domnul Cope, zise Isidore.

Harriet făcu o plecăciune, dar, în clipa în care se îndrepta, ea văzu că el ştia foarte bine ce era. Instantaneu.

Ochii lui dansau plini de amuzament.

— Domnule Cope, zise el uşor. Dacă ştiam că prietenii soţiei mele sunt de... acest calibru, nu m-aş fi grăbit să traversez Anglia ca să o salvez.

— Nu am nevoie să fiu salvată, zise Isidore rece, de parcă nu ar fi plănuit exact asta.

— Nu mă îndoiesc, zise el. Din nefericire, mama are o dispoziţie agitată. Cred că ar fi înotat în Nil şi s-ar fi luptat cu crocodilii ca să mă aducă acasă.

— Excelenţa Voastră doreşte să se împrospăteze înainte să se alăture celorlalţi oaspeţi? întrebă Povy.

Harriet uitase că el era acolo.

Ducele clătină din cap.

— Eu şi ducesa vom pleca de dimineaţă şi tânjesc să văd ce plăceri decadente oferă Fonthill. Tocmai m-am întors de la nunta extraordinară a prinţesei Ayabdar şi totuşi, din descrierile mamei mele cu privire la Fonthill, mă aştept să fiu şocat până în străfunduri de scenele bahice ale lui Lord Strange. Mărturisesc că sunt nerăbdător.

— Mă tem că Excelenţa Voastră va fi foarte dezamăgită, zise Isidore. La fel voi fi şi eu dacă voi fi obligată să plec de dimineaţă. Eu intenţionez să plec peste câteva zile.

El îi luă din nou mâna şi o duse la buze zâmbind. Harriet aproape că făcu un pas în spate.

— Ah, dar, draga mea, zise el cu voce prea joasă ca să fie auzit de Povy şi de valet, sunt foarte nerăbdător să avem propria nuntă.

— Suntem căsătoriţi, zise Isidore tăios. Chiar dacă ai ignorat asta ani întregi, te asigur că e adevărat.

El clătină din cap.

— Am semnat nişte hârtii, sau cel puţin eu am făcut-o. Nu sunt sigur că tu erai suficient de mare ca să ştii să citeşti. După cum spuneam, am venit de la o nuntă aşa cum se cuvine. A durat patru zile sau poate chiar mai mult. A fost greu să ţinem şirul zilelor de plăcere.

— Într-adevăr, zise Isidore. Ce noroc pe tine!

— Mi-am petrecut timpul gândindu-mă la tine, îi spuse el. Aşa cum i se cuvine unei prinţese – în cazul acesta unei ducese care a aşteptat prea mult ca ducele ei să o trezească la viaţă cu un sărut. Cu siguranţă te simţi de parcă ai fi dormit o sută de ani.

Isidore rămase tăcută.

Harriet abia respira, atât era de fascinată de sexualitatea încărcată electric care scăpăra între ei.

— Nu am considerat niciodată că am nevoie de un prinţ, zise Isidore în cele din urmă.

— Va trebui… să te conving că ai nevoie, zise ducele şi zâmbi.

Nu era deloc de o frumuseţe clasică, în genul englezesc. Avea un nas mare, părul negru, bogat şi pielea maroniu-aurie. Dar Harriet îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

— O căsătorie, zise ducele. Genul de căsătorie care se celebrează în Gondar, de unde tocmai m-am întors. Mama pregăteşte domeniul şi invitaţiile vor fi trimise în toată Anglia. Va trebui să îi trimitem, desigur, o invitaţie specială domnului Cope. Din cine ştie ce motiv, cred că mama nu îi ştie numele.

Ochii lui alunecară spre ea, iar Harriet îşi dădu seama dintr-odată că stătea pur şi simplu acolo ca o proastă.

— Aş fi onorat, zise ea slab.

— Mă veţi ierta că nu vă întind braţul? Având în vedere circumstanţele?

Diavolul rădea în ochii lui.

Harriet râmase în urmă şi făcu o plecăciune, iar Cosway o conduse pe Isidore în salon. Urmă un moment de tăcere de moarte, apoi sporovăială celor din salon răzbi până în hol.

capitolul 31

În care reputaţia lui Lord Strange capătă o turnură ciudată

20 februarie 1784

Noaptea următoare începu din nou – o masă plină de profesori de la Oxford pe jumătate beţi împreună cu nişte actori stranii şi foarte inteligenţi, Lord Pensickle şi domnul Nashe.

Villiers veni la cină şi rămase pentru vinul de Porto. Toată lumea vorbea doar de întoarcerea ducelui de Cosway şi de felul în care îşi luase ducesa la Londra după numai o seară la Fonthill.

— Mi-am dat deodată seama de ceva, zise Harriet către Jem.

El era întins în fotoliu lângă ea. Acum aveau o rutină. De îndată ce plecau doamnele, el se muta mai jos la masă şi se aşeza lângă ea fără vreun cuvânt. Îi permitea să facă lucruri deochiate cu mâinile.

Se simţeau fericiţi stând aşa împreună. Nu spuneau asta niciodată, dar tăcerea nu făcea să fie mai puţin adevărat.

— Ce anume? întrebă el alene.

Se uita la domnul Nashe, care juca şah cu Lord Pensickle. Pensickle nu prea ţinea la băutură şi tot lua piesele greşite şi le alerga pe tablă.

— Singurele persoane deşănţate din casa ta sunt femeile.

— Oh, n-aş spune asta! zise Jem. Uită-te la Villiers, bunăoară.

— Nu, vorbesc serios, zise Harriet şi se uită prin cameră.

Erau poate douăzeci de bărbaţi în jurul mesei. Pe două locuri mai încolo, doi dintre profesorii de la Oxford sporovăiau despre recenta vizită la colecţia ducesei de Portland de la Bulstrode Park. Sir Joseph Banks, preşedintele Societăţii Regale, vorbea despre ceva care se chema Florilegiul lui Banks şi nevoia de a strânge fonduri pentru proiect. Ascultătorii lui nu păreau convinşi. Nashe şi Pensickle jucau şah.

Adunate morocănoase în salon – doamnele se exprimaseră clar că nu le plăcea noul obicei de a-şi petrece serile separat – erau Nell, Graţiile, Sophia Grafton şi restul.

— Casa ta are reputaţia asta din pricina femeilor pe care le inviţi.

— Asta e adevărat pentru orice casă, zise Jem cu o sclipire de supărare în ochi. Este una dintre marile nedreptăţi ale vieţii. Domnul Avery, bunăoară, o susţine pe doamna McMahon în stil regal. Ea este fără îndoială în salon chiar acum şi se laudă cu micile cutiuţe de argint pe care le-a adus cu ea. Dar e reputaţia lui mai proastă? Nu.

— Este grotesc de nedrept.

— Lumea e nedreaptă. Reputaţia e efemeră şi nedreaptă. De ce ar fi faimoasă ducesa de Beaumont pentru aventurile ei şi totuşi doamna McMahon este o paria?

— Jemma s-a căsătorit înainte să aibă aventuri, sări Harriet în apărarea prietenei sale din copilărie. Şi nu a avut aventuri până ce nu şi-a descoperit soţul pe birou cu amanta.

— Un moment amar, bănuiesc, zise Jem.

— Foarte, răspunse Harriet. Ai avut şi tu amantă când erai însurat cu Sally?

— Nu. Sally era de ajuns ca să mă ţină ocupat.

Harriet îşi luă un moment pentru o înţepătură de neplăcere faţa de Sally cea înaltă, subţire şi ocupară.

— Despre ce vorbiţi voi doi? întrebă Lord Pensickle ridicându-şi capul de pe tabla de şah.

— Şah mat, zise adversarul sân.

Pensickle pufni a dezaprobare şi se desprinse de tabla de şah.

— De fiecare dată când mă uit în lungul mesei, voi aveţi capetele apropriate.

Harriet îi oferi o privire rece.

— De fapt, vorbeam despre amante.

— Nu-mi spune că tu ai una! zise Pensickle râzând zgomotos. Nu aş fi zis că instrumentul tău e destul de în vârstă ca să funcţioneze.

Harriet se încordă. Dar, înainte să poată răspundă, Villiers interveni

— Acum râde ciob de oală spartă, Pensickle. Judecând după lamentările aşa de generos răspândite de fosta ta amantă, ai şi tu… oarecare dificultăţi. Totul se datorează vârstei, fără îndoială!

— Trebuie să admit, zise Jem, că am găsit poezia publicată în *Gentleman’s Magazine* foarte amuzantă. Deşi, fără îndoiala, nu avea nimic de-a face cu tine, Pensickle. Trebuie să admit că glumele despre peniţa care nu aruncă cerneală erau destul de amuzante.

Pensickle îşi miji ochii.

— Peniţa meu are destulă cerneală, se răsti el. Şi eu măcar o înmoi în călimara care trebuie, dacă nu te superi pentru formulare, Strange.

Preţ de o clipă, Harriet crezu că Strange avea să sară peste masă. Dar corpul lui mare deveni dintr-odată foarte calm şi apoi el râmji.

— Eu şi Villiers îl învăţăm pe Harry responsabilităţile bărbatului adult, îi dăm inclusiv lecţii cu privire la tratarea corectă a sexului frumos. Poate că apoi te vom aborda pe tine, dar mă îndoiesc că lucrurile ar merge la fel de bine. La urma urmei, Harry s-a găsit în favorurile uneia dintre Graţii.

Asta era foarte adevărat. Kitty fusese aşa de întristată de îngrozitorul accident pe care-l păţise dragul ei domn Cope, încât o căuta pe Harriet cu fiecare ocazie, agăţându-se de braţul ei şi zâmbindu-i trist.

— Nu le pun la îndoială înclinaţiile lui Harry, zise Pensickle şi se ridică de la masă. Cred că voi pleca de dimineaţă, Strange. Nu mă deranjează o casă puţin ciudată dar toţi avem nişte limite.

— Desigur, îi zâmbi Jem. De ce nu îl rogi pe majordomul meu să te ajute acum? Nu are rost să aştepţi până dimineaţă. Gândeşte-te! Ai putea fi ademenit într-un alt joc de şah pe care să-l pierzi sau mai rău – una dintre tinerele fete din cealaltă cameră ar putea să solicite să îţi folosească peniţa.

Pensickle răsturnă un scaun în drum spre uşă.

Harriet se simţi uşor îngreţoşată. La masă se lăsase tăcerea, desigur, dar acum sporovăială fusese reluată, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Simţea apropierea piciorului lui Jem, deşi el se întorsese şi vorbea cu bărbatul din dreapta lui.

Ea se întoarse spre stânga. Frederick Sanders îi oferi un zâmbet vag şi nesigur şi îşi feri ochii de ai ei. Era un bărbat între două vârste cu o faţă roşie, bonomă şi proprietarul mai multor mine de cărbune, venit să îl roage pe Jem să investească în cărbuni.

De fapt, Harriet îl convinsese pe Jem să nu

investească, bazându-se pe faptul că minele erau periculoase pentru mineri, dar Sanders nu ştia asta. Până acum fusese cât se poate de prietenos cu ea.

Apoi Villiers se aplecă peste masă.

— Vrei să ieşim la o plimbate, Harry?

Ea se ridică recunoscătoare de la masă. Şi plecă fără să-şi ia la revedere de la Jem, deşi nu prea ştia ce bârfe putea naşte asta.

— Trebuie să încep să umblu, altminteri valetul meu mă ceartă, zise Villiers cu un mic oftat.

— Arăţi mult mai bine decât acum câteva săptămâni, zise Harriet.

Toţi servitorii stăteau pe coridor. Cât auziseră oare din furia lui Pensickle? Avea să îi spună ceva valetului său?

— Mă însănătoşesc, zise Villiers.

Povy îl înfăşură pe duce într-o mantie enormă, iar Harriet se îmbrăcă în mantia ei.

Păşiră afară în noaptea rece. În aer plutea doar un pic de zăpadă ca o pudră subţire. Se aşeza pe pălăriile lor, nepărând să cadă prea multă, pentru ca apoi să apară deodată rece pe buzele şi nasurile lor.

Ferestrele de la Fonthill revărsau o lumină ceţoasă, portocalie, pe zăpadă. Păşiră în tăcere spre porţile mari, apoi Villiers se opri, sprijinindu-se de unul dintre stâlpi.

— La naiba, sunt umbra unui bărbat, zise el cu o urmă de scuză în glas.

— La fel sunt şi eu, zise Harriet. I-am distrus pentru totdeauna reputaţia, Villiers?

— Trebuie să fii idiot să nu-ţi dea seama că voi doi vă culcaţi împreună.

— Nu văd de ce! strigă Harriet frustrată. El arareori îmi şopteşte ceva sau mă atinge.

— E vorba de ce e în ochii voştri când vă uitaţi unul [a altul, zise Villiers. Dar aici, la Fonthill, e o adunătură stranie. Cele mai multe femei sunt aici pentru casa şi masa gratuite şi nu o să lase un lucru neimportant precum alegerea unui partener de pat să stea în calea unei şampanii gratis.

— Chiar crezi asta?

— Nu prea sunt cunoştinţe de-ale lui Strange, zise Villiers. Uneori, el nici nu ştie numele femeilor. N-am idee de ce îşi deschide casa pentru fiecare fustă uşoară care ajunge aici, dar o face.

— Niciodată pentru adevăratele femei ale nopţii, obiectă Harriet.

— Presupun că are nişte standarde, zise Villiers sec. Cele mai multe se descurcă singure în viaţă – ca actriţe sau ca artiste independente, dacă aş putea folosi termenul.

— Asta le face mult mai interesante decât multe doamne, zise Harriet.

— Exact, confirmă Villiers. Dacă vorbim de bărbaţi, atunci da, unii dintre ei sunt prieteni. Mai e Jocul, desigur, dar cred că bărbaţilor le place casa asta mai ales pentru conversaţia inteligentă în combinaţie cu femeile uşoare şi vesele.

— De asta eşti aici?

— Nu sunt încă în poziţia de a mă bucura de compania feminină, răspunse el, în continuare sprijinit de stâlp.

Harriet îşi dădu capul pe spate şi se uită la stele. Undeva acolo sus era o planetă nouă, doar că nu era nouă cu adevărat. Doar nouă pentru ei. Stelele păreau reci şi foarte-foarte departe.

— Ar trebui să plec? întrebă ea.

Şi îşi ţinu răsuflarea, pentru că nu voia să plece. Ea voia – cu mare lăcomie – şi mai multe zile ca astea, pline de exerciţii viguroase, discuţii viguroase, partide viguroase de amor.

— O să descopere curând că eşti femeie, zise Villiers. Iar dacă descoperă că eşti ducesă, Harriet, atunci chiar că paiele au ajuns pe foc. Ar fi dezastruos – nu pentru Strange, ci pentru tine.

— Dar e o glumă, zise Harriet slab.

— Aşa am văzut-o şi eu. Dacă n-ar fi fost nimic altceva decât o scurtă mascaradă, am fi putut scăpa uşor. Dar am crezut că vorbim de câteva zile. Acum e doar o chestiune de timp. Felul în care Strange se uită la tine...

— La naiba! răbufni Harriet.

— Nu i-ai spus cine eşti cu adevărat, aşa-i?

Harriet clătină din cap.

— Nu o să accepte prea uşor asta. Şi, Harriet, cu cât mai mult timp îţi ascunzi rangul, cu atât mai mult va simţi dezvăluirea ta ca pe o trădare.

— Am încercat să-i spun, zise Harriet aproape de lacrimi. N-am putut... O să plec.

— După ce îi spui, adevărul, desigur. Merită măcar asta.

Villiers zâmbi vag.

— Ce norocoasă eşti!

— Să fiu aşa de aproape de o pierdere completă a reputaţiei? întrebă ea uluită.

— Aş plăti pentru un asemenea amor. Mi-aş da şi ultimele rămăşiţe din reputaţie pentru asta. Mai ia-ţi o ultimă zi ca să savurezi totul. Pleacă apoi poimâine!

El porni înapoi spre casă, protejându-şi în mers partea dreaptă şi înaintând încet.

Dar Harriet rămase în urmă, uitându-se la spatele lui Villiers printr-un văl îngheţat de zăpadă. Nu putea să alunge speranţa din piept.

Cu siguranţă, Jem nu putea să o vadă plecând. Erau despărţiţi în timpul zilei, desigur. Ea citea în camera ei sau se juca deseori cu Eugenia.

Dar când se întâlneau o făceau cu atâta bucurie, cu o asemenea curiozitate intelectuală, cu o asemenea plăcere fizică! Cu siguranţă nu avea să stea şi să o privească plecând.

Ideea de a-şi lua rămas-bun era la fel de amară ca stelele foarte îndepărtate.

El avea să îi spună că nu conta cine era. Că avea s-o urmeze. Eugenia şi el aveau s-o urmeze. Aveau să îşi ia la revedere de la oaspeţi şi să vină la domeniul ei.

Cu siguranţă avea să o facă.

capitolul 32

Dublează plăcerea!

21 februarie 1784

A doua zi, zăpada dispăruse şi ziua era limpede şi rece.

— Călărim? întrebă Jem, uitându-se la ea când intră în salonul de mic dejun.

Ea îi răspunse cu o mică aprobare din cap, apoi se întoarse să o salute pe Kitty. Aceasta o trase într-o parte a salonului.

— Am auzit totul despre ce s-a întâmplat! şopti ea cu voce încântată. Ştiu că te simţi îngrozitor, dar nu o face. Le-am spus tuturor că nu eşti fetiţă.

— Oh, bine, zise Harriet.

— Ştii ce e o fetiţă, nu-i aşa? întrebă Kitty.

— Da, desigur.

— Asta crede prostul ăla de Pensickle. De parcă el ar fi în măsură să vorbească! Ştim toate despre el. În fine, le-am spus… începu ea şi se aplecă pentru a şopti la urechea lui Harriet.

— Serios? exclamă Harriet. Tu…

— Nu doar asta, dar ne-ai făcut şi pe mine, şi pe Roslyn fericite. Roslyn crede că eşti absolut adorabil şi e foarte trist ce ţi s-a întâmplat. Ea le spune tuturor că a fost cu tine, Roslyn e muza poeziei lirice şi ştii că poate spune o poveste animată, chicoti Kitty.

— În aceeaşi noapte?

— Împreună, noaptea trecută! Ai fost doar al meu, dar noaptea trecută ai fost aşa de îngrozit de acele minciuni, încât te-ai întrecut pe tine!

— Dumnezeule sfinte! zise Harriet destul de slab.

Kitty o sărută pe obraz.

— Sunt prietena ta, Harry, pentru totdeauna. Să nu uiţi asta! zise ea şi se duse înapoi la locul ei.

Jem se ridică să plece, dar se opri o secundă.

Amintirea a ceea ce se petrecuse între ei în miez de noapte sclipi între ei şi Harriet simţi că se îmbujorează. În întuneric, îşi dăruiseră unul altuia plăcere până ce rămăseseră cu răsuflarea tăiată, implorând, acceptând cu rândul tortura dulce…

— Din ce am auzit, se pare că ar trebui să iau lecţii de bărbăţie de la tine, zise Jem cu voce suficient de tare ca să se audă în toată încăperea.

Dinspre Kitty izbucniră chicoteli înăbuşite.

Harry rânji

— Există momente când tinereţea e în avantaj, zise ea. Pot să-ţi ofer nişte sfaturi.

— Au! făcu Jem şi toată lumea începu să râdă.

„Va dura toată noaptea”, se gândi Harriet şi se aşează cu genunchii moi. Toţi bărbaţii rânjeau spre ea. Niciunul nu-şi ferea privirea, nimeni nu se simţea prost. Ba, mai mult, se simţeau invidioşi. Ea se îndreptă de spate şi acceptă de la un servitor o bucată de vită în sânge.

Micul dejun trecu într-o clipă. Kitty chicotea de fiecare dată când se uita la Harriet şi la fel făcea Roslyn, care îi tot făcea discret semn cu mâna.

Sanders veni şi se aşează lângă Harriet.

— Am auzit de povestea de noaptea trecută, zise el sub pretextul conversaţiei. Toţi ar fi trebuit să ştim că Pensickle e un idiot. Toată lumea ştie cât de capabil e omul în privinţa asta. Gelos, fără îndoială.

Harriet murmură ceva.

— Am avut un frate care avea un prieten cu orientarea asta, îi mărturisi Sanders.

Harriet îşi dorea să nu o fi făcut. Dar Sanders terminase cu subiectul ăsta şi trecuse la altul.

— Când eram mai tânăr, mi-ar fi plăcut să am aventurile în care ai fost tu angajat noaptea trecută. Se uită la Kitty într-un mod semnificativ. M-am căsătorit prea tânăr, asta s-a întâmplat.

O bătu pe Harriet pe spate aşa de brusc încât aceasta se înecă mestecând o bucată de vită.

— Faci treaba cum trebuie, Cope. Împrăştie-ţi

sămânţa, împrăştie-o bine, îţi zic.

— Mulţumesc, domnule, zise Harriet.

Fu o uşurare să scape. Până ce reuşi să scape de toate semnele şi bătăile pe umăr de la bărbaţi, de chicotelile şi invitaţiile voalate de la femei, era aşa de obosită că ar fi vrut să se ducă înapoi în pat.

În schimb, îşi puse pantalonii de călărie şi se îndreptă spre grajduri. Dimineaţa fusese senină, dar acum părea să se înnoreze din nou şi ziua dădea semne de ninsoare.

— Astăzi chiar lucrăm, zise Jem când intră ea.

Nick o aştepta cu calul pregătit.

— O să verificăm grajdurile din nord şi ne asiguram că totul e bine izolat şi avem de toate. Şeful de la grăjdari crede că ar trebui să mai cumpărăm grâne ca să trecem iarna.

Harriet se avântă în şa cu un mic pufnit. Era o călăreaţă mult mai bună acum şi nu credea că durerea uşoară dintre coapse putea fi atribuită doar călăritului după moda bărbătească.

Cel puţin nu călăritului de cai.

Gândul o făcu să zâmbească şi se uită în sus doar ca să descopere că Jem avea privirea aţintită asupra ei. El îşi întoarse calul şi ieşi din grajd. Îl urmă, scâncind când aerul rece a lovi în faţă.

O aşteptă şi se aplecă spre ea, capturându-i gura într-un sărut apăsat.

— Să nu mai zâmbeşti niciodată aşa când e altcineva în încăpere.

Inima lui Harriet cânta. El nu avea să-i dea drumul niciodată.

— Jem… zise ea, dar el dispăruse.

Cu un scurt îndemn, ea îşi lăsă iapa să gonească după el De-acum era o călăreaţă bună, în stare să alterneze galopul, deşi bunul-simţ înnăscut o făcea să-şi încetinească bidiviul. Jem pur şi simplu se agăţă de laturile calului său şi porni mai iute.

În aer era miros de zăpadă şi gustul acesteia se simţea în vânt.

Harriet începuse să obosească, dar deodată un hambar mare apăru în raza lor vizuală, în dreapta. Jem încetini pe dată calul şi îşi croi drum prin câmpul îngheţat. Apoi sări de pe cal şi îi conduse înăuntru printr-o uşă mică, nu prin uşa mare pe care intrau căruţele cu fân.

— Haide, Harry! strigă el peste umăr.

Harriet descălecă destul de îndureratã. Gimnastica suplimentară din miez de noapte – deşi era minunat de distractivă – se făcea simţită.

Îşi conduse calul la căldură, departe de vântul de afară. Stive de fân auriu se înălţau în turnuri deasupra capetelor lor, spre podul din lemn aflat foarte sus.

— Ăsta e cel mai mare hambar pe care l-am văzut vreodată, zise Harriet cu gura căscată.

— Hambarul de provizii al soţului tău nu e aşa de mare? întrebă Jem.

Din glasul lui răzbătea doar o umbră de satisfacţie care o făcu să zâmbească. Ei nu părea să îi placă Sally, iar lui Jem nu-i plăcea Benjamin. Deşi ea nu îi spusese lui Jem prea multe despre Benjamin. Nu că ar fi contat, nu cu emoţia puternică, adevărată care se simţea între ei doi.

Ea avea să îi spună la momentul potrivit. Jem legă caii, apoi o luă de mână şi îşi croiră drum printre baloturile de paie.

— Trebuie să verific stocurile de grâne, zise ei.

— Unde sunt?

— Aici, sus în pod. Avem o problemă îngrozitoare cu şoarecii.

— Poate şobolani. Ai avut mare noroc cu muşcătura Eugeniei, zise Harriet cu un fior. Ieri după-amiază abia dacă se mai zăreau urmele de muşcătură.

— Oierul îşi aduce şoricarii în hambar o dată pe săptămână, zise Jem. Ironic, nu-i aşa? Am mare grijă de hambarul meu, dar îmi las copilul să fie muşcat.

Degetele lui Harriet se strânseră calde în jurul mâinii lui.

— A fost un accident.

— Pare să fie bine. Ţi-a arătat ce s-a întâmplat cu

castelul?

Harriet râse.

— Doar Eugenia putea transforma un dezastru într-un triumf.

Un servitor neîndemânatic scăpase un buştean pe una din laturile castelului de carton, strivindu-l. Aşa că Eugenia declarase prompt castelul ca fiind o ruină şi spusese că şobolanii câştigaseră.

— Noaptea trecută era foarte ocupară să decupeze pui de şobolani.

— I-am văzut, zise Jem. Arătau ca nişte mici budinci cu coadă, dar nu i-am spus asta. Uite şi grânele!

El deschise un chepeng şi se uitară în jos într-un grânar imens.

— O să-i spun să mai cumpere un obroc sau două, decise Jem.

Harriet băgă mâna înăuntru şi lăsă seminţele netede să îi curgă printre degete.

— Miroase aşa de bine!

— Nu la fel de bine ca tine.

El se uită la ea din nou cu acel dor în privire.

— Crezi că asta va dispărea vreodată? întrebă ea, auzind foamea din propriul glas.

— Mă îndoiesc. Dar de ce să ne facem griji? Ne distrăm aşa de bine în clipa asta!

El îi scoase mantia grea şi îşi trecu mâna pe sub cămaşa ei, doar ca să fie frustrat de pieptul ei legat cu bandaje. Aşa că mâna începu să i se plimbe în jos.

La început stătură acolo, sprijiniţi de balustradă, sărutându-se până ce ajunseră să gâfâie amândoi, până când inima lui Jem bubuia sub mâna lui Harriet.

— Dacă ne-ar putea vedea acum, zise el cu amuzament în glas. Mă tem că nici un fel de minciună spusă de Kitty nu ar mai ajuta.

Dar Harriet nu era interesată să îşi imagineze cum arătau împreună. Îşi împleti degetele cu ale lui şi îl trase.

— Hai să ne întindem, zise ea.

— O hârjoneală în paie ca oierii... Nu pot.

— De ce nu?

— Paiele îmi dau urticarie, mă mănâncă pielea zile întregi, zise el cu ochii aţintiţi asupra ei. Dar cred că reuşim şi în picioare, nu crezi, Harriet?

Mâna lui îi dezmierda încet şoldul.

— Da, şopti ca, cred că da.

Două secunde mai târziu, el îngenunche în faţa ei, ea se agăţă de balustradă cu toată disperarea, iar el...

El îşi trase capul înapoi.

— Ştii, Harriet, zise el gânditor. Uneori am senzaţia că ţi-ar plăcea să ţipi. Pot să-ţi amintesc că nu e nimeni pe kilometri întregi în jurul hambarului?

Harriet înghiţi în sec, dar apoi îl trase din nou spre ea şi limba aceea răutăcioasă îi transformă genunchii în lichid.

În cele din urmă, ea nu ţipă cu adevărat. Era mai mult ca...

— Ei, ăsta a fost un strigăt, îl auzi pe Jem spunând. Ştiam că poţi.

Dar acum era rândul ei, aşa că se lăsă în genunchi înaintea lui şi îi dovedi cu mare satisfacţie lui Lord Strange că nu avea nici urmă de control când era vorba de Harriet.

Nici urmă.

Apoi el o întoarse cu abdomenul spre balustradă, mâinile lui largi frământându-i fundul.

— Dumnezeule, ce frumoasă eşti, Harriet!

Ea voia să spună că nu era frumoasă. Şoldurile ei erau prea rotunde, fundul la fel şi sânii erau prea mici, dar ceva din glasul lui îi amuţi comentariul în gât.

Vocea lui o făcea frumoasă. Mâinile lui o dezmierdau, iar ea simţea de parcă ar fi fost mâinile ei; el o învăţase ce erau frumuseţea unei femei, dulceaţa unei rotunjimi sau a unul şold generos ori a locului delicat şi misterios dintre picioarele unei femei.

Erau aşa legaţi încât corpul lui ştia ce voia ea înainte ca mintea ei să ştie. Ea îşi arcui spatele, îl primi şi suspină când catifeaua tare o dezmierdă. Mâinile lui o cuprinseră, protejând-o de balustradă.

El se mişcă încet, fiecare mişcare fiind o dezmierdare

în mintea lui Harriet. Zilele se legau între ele, zile şi nopţi cu Jem…

Exclamaţiile nu erau de ajuns. Existau momente când era nevoie de ţipete, mai ales când Jem îşi strecură mâna în partea din faţă şi începu un dans răutăcios cu degetele. El o călări până când ea se descompuse. O întoarse ca să o poată săruta din nou. O ridică pe balustradă, pentru ca picioarele să îi cuprindă şoldurile, spunând că nu voia să se elibereze fără să îi vadă chipul.

Ea plânse. Ce era un ţipăt, la urma urmei, dacă nu un preludiu al lacrimilor?

El era aşa de adânc înfipt în corpul ei încât nu se mai simţeau ca doi oameni.

Ci se simţeau ca unul singur.

capitolul 33

Teamă

Se întoarseră acasă încet, mai mult plimbând caii pe drum pentru că Harriet admise că o dureau muşchii coapselor.

— Te-aş lua în poala mea, zise el, dar am fi văzuţi.

Harriet râse.

— Nu aş putea să irosesc talentul de povestitoare al lui Kitty.

Îi dădu recunoscătoare iapa lui Nick şi se îndreptară pe jos spre casă.

Fură întâmpinaţi de Povy.

— E febră, milord, zise el fără nici o introducere. Domnişoara Eugenia are febră şi e destul de mare! Am trimis după doctor.

Jem încremeni.

— Când?

— De acum o oră. Am trimis vorbă la grajduri, dar au spus că probabil eraţi deja pe drum spre casă.

Jem alergă bubuind pe scări în sus, dispărând într-o clipă.

Harriet se întoarse spre Povy.

— Ce aţi făcut?

— Am poruncit cameristelor să facă o baie de zăpadă. O vom folosi dacă e nevoie. Deocamdată e în pat. Sunt sigur că o să fiţi de mare ajutor.

În acea clipă, ea îşi dădu seama că Povy ştia exact ce era ea – femeie – şi că probabil ştia şi cine era – ducesă, Povy era pur şi simplu genul acela de om.

— Mă duc să văd, zise Harriet şi se îndreptă spre scări. Ea se gândea cu disperare la muncitorul de pe domeniul ei, la bărbatul care murise de febra provocată de şobolani. Trecuseră mai multe săptămâni înainte să apară febra – da, ca în cazul Eugeniei. Dar el avusese şi un fel de roşeaţă…

— Are roşeaţă pe undeva? întrebă ea.

Ea văzu aceeaşi înţelegere în ochii lui Povy. El ştia probabil simptomele fiecărei boli.

— Nu încă.

Acel încă nu era nicio consolare.

capitolul 34

Iadul

23 februarie 1784

În primele două zile, Harriet încercă să nu-i stea în cale lui Jem. De când îi ştia pe Jem şi pe Eugenia? De câteva săptămâni, deşi simţea că îi ştia de ani întregi. Ea se ducea dimineaţa şi seara să o vadă pe Eugenia. Îl întreba pe Povy dacă avea veşti de fiecare dată când îl vedea.

Se întreba dacă trebuia să plece şi nu putea suporta nici să iasă pentru o plimbare scurtă.

În caz că Jem avea nevoie de ea. În caz că Eugenia

avea nevoie de ea. În caz că se întâmpla ceva îngrozitor, ceva ce nu putea concepe sau pune în cuvinte.

Cei mai mulţi dintre oaspeţi lui Jem nu părură să observe că gazda lui nu mai apărea niciodată.

Auziră că fiica lui avea febră şi, după ce aflară că nu era contagioasă, îşi continuară activităţile. Graţiile plecară la casa episcopului pentru un spectacol lung de o săptămână. Probabil Jocul continua, deşi Harriet nu ştia şi nici nu-i păsa.

În a treia seară, Harriet se uită în camera Eugeniei ca să-l găsească pe Jem prăbuşit pe un scaun lângă patul ei, adormit. Se trezi brusc.

Petele roşii de pe obrajii Eugeniei vorbeau de la sine. Ea nu căzuse într-un somn adânc. Când şi când, îşi scutura capul din stânga în dreapta, de parcă ar fi fost într-o ceartă.

— Ce face? şopti Harriet.

— Se luptă, zise Jem cu vocea încărcată de epuizare. Se luptă cât de tare poate.

Eugenia clătină din cap şi spuse ceva neclar. În mormăitul ei se auzi undeva şi un *nu*.

— E o luptătoare, zise Harriet. Unde e infirmiera ei?

— Eugeniei nu-i plăcea. Mâine va trebui să găsesc alta.

— Pot să te ajut cumva? întrebă Harriet.

Ea întrebase şi înainte, dar el refuzase. Acum se uită la ea, tras la faţă şi epuizat.

— Nu am nici un drept să-ţi cer asta.

— Te rog, zise ea. Te rog, lasă-mă să ajut!

— Ei nu-i place infirmiera pe care a trimis-o doctorul. Dar îi place să te vadă pe tine. A cerut să te vadă.

Harriet veni grăbită spre el.

— Încercam să nu încurc. Ar fi trebuit să mă chemi când a cerut să mă vadă.

— Era miezul nopţii.

El se ridică şi îşi frecă ochii.

— Ai putea să stai cu ea măcar o oră sau două? Am nevoie de somn.

Harriet îl împinse spre uşă.

— Du-te! Vino înapoi dimineaţă!

Ea se cuibări pe scaunul de lângă patul Eugeniei.

La un moment dat, fetiţa se trezi şi ceru apă. Îi zâmbi ameţită lui Harriet. Spre dimineaţă, deveni agitată.

— Nu vreau apă, strigă ea. Mă doare într-o parte. Unde e *papa* al meu? *Papa!*

Intră o cameristă şi vocea Eugeniei deveni şi mai agitată.

— Nu o vreau aici! Fă-o să plece!

Harriet îi aruncă o privire plină de scuze servitoarei, care ieşi grăbită din cameră.

Singurul lucru care o calma pe Eugenia erau cântecele. Aşa că Harriet cântă.

Cânta *Bea doar cu mine* când Eugenia se trezi din nou. Harriet puse o cârpă rece pe fruntea fetei.

— O să te căsătoreşti vreodată cu cineva, Harry? întrebă ea adormită.

— Nu ştiu.

— Dacă ai avea un copil, l-aş putea ţine în braţe. Când mă fac mare, o să am paisprezece copii.

— Serios? Chiar paisprezece?

— Doamna Billows din sat are cincisprezece şi *papa* spune că e prea mult.

— Aşa e…

Eugenia adormi cu un mic zâmbet pe faţă. Poate că visa la cei paisprezece copii. Măcar nu mai scutura din cap. Dar o oră mai târziu se trezi din nou cu febră.

— Vreau alt cântec, zise ea foarte agitată. Un cântec despre *papa*. Cântă-mi despre *papa!*

Harriet intră în panică.

Ea cânta refrenul din *Turnul lui papa se prăbuşeşte* a paisprezecea oară când Jem intră în cameră.

— Am trimis după alt doctor la Londra, zise el în loc de salut. Cum te simţi, dulceaţă?

— Sunt fierbinte, zise Eugenia cu buza de jos tremurând. Urăsc să stau în pat! Urăsc locul acesta! Vreau să merg afară. Să stau în zăpadă.

Harriet se ridică, poticnindu-se de scaun, iar Jem se

aşează. Şi continuară. Parcă ani întregi.

Febrele şi frisoanele alternau parcă într-un cerc nesfârşit. Harriet cânta cântec după cântec.

Nopţile erau mult mai rele decât zilele. Uneori, febra ceda uşor în timpul zilei, dar noaptea clocotea.

Alteori, în timpul zilei, Harriet îi vorbea:

— Bună, draga mea!

Apoi Eugenia deschidea ochii. Din când în când, se trezea şi părea complet raţională. Chiar şi când plângea şi spunea că o durea, ei luau asta drept un semn de forţă.

Dar noaptea nu dormea mai mult de o oră. Când nu dormea, începea din nou să se lupte, aşa cum descria Jem asta. Îşi legăna capul dintr-o parte în alta şi ţipa până ce i se frângea glasul. Când dormea, nu era un somn natural, firesc, ci genul de somn din care oamenii nu se trezesc întotdeauna.

Într-o bună zi, Harriet îşi dădu seama că Eugenia era foarte-foarte bolnavă de două săptămâni.

Stătea lângă patul ei, storcând o cârpă rece ca să o pună pe fruntea Eugeniei când îl auzi pe Jem în faţa uşii.

— Nu puteţi face nimic? îl întrebă pe doctor pe un ton feroce.

— Dumnezeule, aş vrea să pot! răspunse acesta cu voce joasă. Pur şi simplu nu ştim destule. Sunt oameni care studiază febrele, dar au prea puţine de spus în privinţa febrei provocate de muşcăturile de şobolan.

Şi apoi îl auzi pe Jem plecând în jos pe coridor, luând-o la fugă. El nu plângea niciodată în faţa ei. Dar în fiecare zi chipul îi era şi mai încordat, liniile din jurul gurii lui şi mai accentuate, crude.

Când se întoarse mai târziu în ziua aceea, Harriet se duse să facă o baie. Casa era tăcută – doar o casă enormă şi undeva un şobolan care îi provocase febra lui Harriet.

Doar o casă şi tatăl cu fiica lui muribundă.

Ea se opri şi îşi sprijini fruntea de peretele coridorului.

Zilele se transformară într-o săptămână.

Eugenia se topea în fiecare zi. Faţa ei devenea tot mai ascuţită şi mai obosită şi ochii păreau tot mai mari.

Într-o zi, Harriet ieşi să se plimbe, iar când se întoarse, văzu cu alţi ochi ce ştiuse de fapt în sinea ei zile întregi. Eugenia murea. Simţi cum i se opri inima, dar nu tăcută, ci cu o durere enormă, intensă.

Fata îşi scutura din nou capul dintr-o parte în cealaltă. Avea obrajii roşii şi gemea, murmurând cuvinte de neînţeles, dar Harriet ştia ce erau – o litanie de durere.

Ea se poticni şi căzu în genunchi lângă pat.

Jem era alb ca varul şi cu cearcăne enorme sub ochii.

— Nu scade. O omoară, zise el răguşit.

— Nu poţi să ştii asta, şopti Harriet. Nimeni nu poate şti.

— Nu o să mai poată rezista mult.

Harriet înghiţi în sec şi îşi îngropă faţa în plapumă, de parcă n-ar fi vrut să audă.

— Doctorul zice că se poate întâmpla astăzi.

Vocea lui Jem nici măcar nu mai părea a lui. Suna de parcă era o voce care venea de foarte departe.

Lacrimile îi ardeau mâinile lui Harriet, îi ardeau nasul, inima.

— Ai vrea să fii singur cu ea? întrebă, ridicând capul.

Lacrimi i se prelingeau pe obraji.

El clătină din cap.

— Stai cu mine! Cu noi.

Aşa că stătură împreună.

Ziua continuă. Spre seară, Harriet se trezi că avea gânduri dintre cele mai stranii: amurgul nu era cu adevărat întunecat. Era cenuşiu. Soarele nu mai era, lumea devenea cenuşie, fără emoţie, fără culoare. Părea un moment potrivit pentru o fetiţă să se elibereze de toată durerea, să plece.

Dar Eugenia nu o făcea. Cădea într-o tăcere adâncă, iar Harriet simţea cum inima îi era cuprinsă de panică, apoi ea începea din nou să scuture din cap.

— Se luptă, zise Jem dintr-odată după ore de tăcere, iar vocea i se frânse.

— Nu vrea să cedeze.

Harriet reuşi să-i zâmbească Eugeniei.

— Asta e bine, zise ea.

— Nu.

— Nu?

— Ea trebuie să ştie că e în regulă să plece. E în regulă, draga mea. E în regulă.

Vocea i se frânse şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— Mama te aşteaptă, E prea multă durere aici, dulceaţă. E în regulă. Poţi să pleci, Eugenia.

— Nu te aude, zise Harriet.

— Ba da, mă aude.

El se aplecă peste pat şi îi cuprinse faţa mică şi îi spuse asta iar şi iar. Şi iar.

Harriet îşi îngropă fruntea în plapumă şi plânse.

Apoi, dintr-odată îl auzi vorbind cu altă voce.

— Bună, dulceaţa mea, îşi ridică brusc capul.

Eugenia se uita ameţită şi iritată la tatăl ei.

— Bună, *papa.*

Erau cele mai frumoase două cuvinte pe care le auzise Harriet vreodată.

Eugenia se încruntă.

— Încetează să-mi mai spui să plec, *papa*! Sunt prea obosiră să plec undeva.

— Sigur că eşti, zise el. Sigur ca eşti. Ştiu asta.

— Unde e Harry?

Harriet sări în sus, se încurcă în propriile picioare şi aproape că se prăbuşi pe jumătate peste Eugenia.

— Aici sunt.

— Cântă-mi cântecul ăla, te rog, zise Eugenia şi închise ochii din nou. Vreau cântecul ăla, Harry! Cântecul meu favorit.

Aşa că Harriet se aşeză pe pat şi începu să cânte. Vocea îi tremură şi se frânse.

— Soarbe-mă din priviri, doar cu ochii tăi, cântă ea. Şi voi fi a ta mereu.

— Pune-mi mâna pe obraz, îi porunci Eugenia. Aşa cum ai făcut înainte, Harry.

Aşa că ea o făcu.

— Dar lasă un sărut în cupă… Nu reuşi să atingă nota

de sus şi o luă în jos: Şi nu voi cere vin.

În timp ce ei priveau, Eugenia adormi. De data asta era un somn adânc. Ea era aşa de departe încât pieptul abia dacă i se mişca.

— Nu mai pot să suport, zise Jem dintr-odată şi se ridică în picioare cu greu. Din piept îi răbufni un suspin frânt. Nu pot... Harriet...

— Du-te să te plimbi, zise ea şi îşi ridică privirea spre el. Ea nu o să moară, nu acum. Nu în clipa asta.

El stătu încremeni în uşă.

— Nu pot să privesc. Nu pot să... privesc.

— Du-te, îi zise ea de dragul lui, de dragul Eugeniei. Îţi promit că voi veghea şi nu va muri. Nu încă.

El ieşi din cameră poticnindu-se. Ea minţea, minţise. I se părea evident, aşa cum înţelegea şi Jem, fără îndoială, că Eugenia îi părăsea. Dacă nu în clipa aceea, în cinci minute sau într-o oră.

capitolul 35

Dar voi lăsa un sărut în cupă

15 martie 1784

Harriet o ridică pe Eugenia şi o duse la balansoarul de lângă foc. Corpul ei micuţ era numai oase.

Stătu cu ea lângă foc, legănându-se înainte şi înapoi, cu lacrimile care căDeau uneori pe faţa Eugeniei. Fetiţa stranie şi amuzantă, cu o minte logică şi care îşi dorea mulţi copii i se vârâse în suflet.

Când Benjamin era în viaţă şi abia se căsătoriseră, ea crezuse că sigur urmau să aibă copii. Acei copii nenăscuţi se rostogoleau prin visele ei, rozând piese de şah, păşind în felul în care o făcea Benjamin, zâmbindu-i cu ochi ca ai lui.

Dar apoi copiii nu veniseră şi cumva acele vise se estompaseră şi obosiseră, precum căsnicia lor

Mai multe lacrimi căzură pe părul Eugeniei. Ea găsise un copil doar ca să îl piardă din nou.

Îi un moment dat, Eugenia se agită, dar Harriet o calmă sărutând-o pe frunte şi cântând câteva măsuri. Şi fetiţa alunecă la loc în somnul greu.

Harriet încă se legăna când Jem se întoarse.

El păşi în cameră, iar ea văzu întrebarea din ochii lui şi clătina iute din cap.

— E încă aici, e încă aici.

El se uita în jos – disperarea îi era întipăriră pe fiecare centimetru din corp.

— O să fac o baie şi apoi o voi ţine în braţe, zise el cu voce lipsită de expresie.

„E în stare de şoc, încă nu poate să înfrunte realitatea.”

Harriet continua să se legene, cu braţele îndurerate de oboseală.

Printre draperii pătrunse o geană de lumină perlată. Sosiseră zorile.

Lumina nu mai era cenuşie. Rozalie, pudrată cu alb perlat, juca peste ochii închişi ai Eugeniei. Ea nu se clinti. Harriet îşi eliberă un braţ şi puse o mână pe fruntea Eugeniei.

Jem intră în cameră, învelit într-o pătură de lână. Părea un om de zăpadă trezit la viaţă, rece, lipsit de emoţii, păşind prin cine ştie ce miracol.

Harriet încă era lângă foc, dar se oprise din legănat. Lui i se păru asta ca un semn rău şi se apropie de ele. Harriet avea cearcăne sub ochii ca nişte vânătăi. Părul îi era legat la spate cu o panglică simplă şi şuviţe din părul mătăsos şi ondulat îi căzeau în jurul obrajilor. Eugenia era făcută ghem în braţele ei ca un pui de arici.

Ceva în privirea lui Harriet… El se uită din nou la fiica lui. Puse mâna pe fruntea Eugeniei.

Zâmbetul lui Harriet era aşa de frumos încât îl simţi până în măduva oaselor. Pătura în care se învelise căzu, iar el se clătină.

Lumina dimineţii veni spre el ca o explozie de culoare.

— Febra, şopti el. Oare să fie…

Încă de la început febra cedase puţin, dar nu dispăruse niciodată. Doar că fruntea Eugeniei era rece. Rece.

Harriet încercă sa spună ceva, dar plângea.

Eugenia deschise ochii.

— *Papa,* şopti ea.

El o luă în braţe.

— Cum te simţi?

Îşi auzi vocea cum se frânse, fără să se ruşineze.

— Mi-e foame, oftă Eugenia şi-şi puse capul pe umărul lui.

Chicotitul minunat, răguşit al lui Harriet era doar o umbră a ceea ce fusese, dar nu mai râsese de săptămâni întregi.

Nici Eugenia nu ceruse de mâncare de săptămâni bune.

Ea protestase la fiecare lingură de supă pe care i-o dăduseră. Jem râse şi simţi ceva umed pe obraji – îşi dădu seama că plângea.

— O să te faci bine, şopti el şi îşi strânse braţele în jurul fetiţei firave. Harriet, o să se facă bine!

Harriet râse din nou.

El o privi. Bucuria era aproape dureroasă.

— Te iubesc, zise el dintr-odată. Ştii asta.

Harriet se îmbujoră uşor.

— Oh…

— Şi eu, şi Eugenia te iubim. Pe Harry a noastră.

Eugenia adormise din nou, aşa că o puse la loc în pat şi o luă pe Harriet în braţe.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi rămaseră aşa, privind focul care ardea dogoritor.

Fu nevoie de o oră, poate. Dar în cele din urmă el îi auzi vocea ca un sărut.

— Şi eu te iubesc, Jem.

El o strânse în braţe.

capitolul 36

Jocuri

16 martie, seara următoare

Jem ieşi din camera Eugeniei şi paşii i se îndreptară singuri spre dormitorul lui Harriet.

Eugenia era bine.

Ea avea să trăiască. Doctorul era de acord. Ea avea să trăiască.

Domnul Avery se plimba pe coridor.

— Ţi-am simţit lipsa la joc, zise el. Cum se simte fiica ta?

— Mai bine. Poate mă alătur în seara asta.

— Copiii sunt creaturi enervante. Sunt chiar foarte mândru că nu am făcut copii. O să vină şi Cope?

— Desigur.

Avery acceptă asta fără să clipească.

Inima lui Jem cânta. Totul putea să se întoarcă la normal acum. Doar că, desigur, nu avea să fie niciodată la fel. Acum o avea pe Harriet.

Deschise uşa dormitorului fără să mai bată, sperând să o găsească dezbrăcată. Făcând baie.

Ea scria o scrisoare. El ştia că era un zâmbet în ochii lui şi îl văzu reflectat într-ai ei. Veni din spate şi îi scoase panglica din păr.

— Am nevoie de tine, zise el sălbatic.

Ea rămase în braţele lui şi se întoarse, tăcută şi mătăsoasă.

El o trase spre marginea patului, stând în picioare în faţa ei ca să poate face dragoste cu ea, dar să o şi vadă cu toate rotunjimile ei dulci şi delicioase. Harriet nu avea nici o timiditate, nici o jenă. Stătea întinsa în faţa lui ca un festin splendid, picioarele ei cuprinzându-i şoldurile.

Fiind Harriet, nu se oprea din vorbit.

— Mai adânc, zise ea.

Buzele ei sângerii şi pline îi atraseră atenţia. Se aplecă în faţă, acoperindu-le fără să rateze nicio mişcare.

Să facă dragoste cu Harriet era ceva ce nici nu putea descrie.

Aşa că nu încercă, doar o trezi din moţăială câteva ore mai târziu.

— Haide, Harry! În picioare.

Ea se rostogoli pe pernă. Buzele îi erau umflate de la sărutările lui. Corpul lui se trezi la viaţă şi făcu unul dintre calculele acelea rapide pe care bărbaţii le puteau face şi în somn. Să o facă din nou? Să aştepte? Să aştepte.

— Pune-ţi pantalonii, zise el. Ne aşteaptă băieţii.

— Care băieţi?

— Jocul, zise el şi o sărută. Le-am lipsit. Am promis că vom merge în seara asta.

Ea clipi spre el.

— Jocul a continuat? Fără tine?

— Desigur.

— Şi ei cred că o să mergem să ne alăturăm?

— Ei cred că gazda lor şi domnul Cope vor veni. I-am spus lui Povy că vom ocupa locurile şapte şi opt.

Coapsele ei erau irezistibile. Îşi trecu mâna în sus pe piciorul ei drept, oprindu-se unde începea rotunjimea ei dulce.

Ea se încruntă şi se întoarse. Dar asta însemna că el îi văzu posteriorul rotund.

El îşi trecu mâna încet peste şoldul ei.

— Ai jucat vreodată stăpânul şi fata sclavă? întrebă el fără să se aştepte la un da.

Oricine fusese fermierul cu care fusese Harriet căsătorită, el nu păruse un stăpân.

Ea îi aruncă o privire şi se ridică.

— Chiar vrei să îmi spui că toată cohorta de bărbaţi netrebnici care sunt interesaţi doar de Joc sunt încă aici şi tu ai fost de acord să te vezi cu ei în seara asta?

El se gândi că ea formulase lucrurile destul de succint.

Şi apoi tăcuse.

— Dacă ai prefera să stai aici, zise Jem, schimbându-şi atitudinea, eu nu am nimic împotrivă. Pot să te învăţ un joc minunat numit stăpân şi sclav.

— Oh, sigur! zise ea. Presupun că tu eşti stăpânul, iar eu sclava.

— Invers, zise el şi îi trase picioarele la marginea patului, căzând în genunchi.

— Porunceşte-mi, stăpână!

El iubea chicotitul ei. Îi făcea inima să cânte, îl făcea mai tare decât o stâncă.

Dar ea era insistentă.

— Ridică-te, Jem! Nu crezi că o să ne întoarcem la… Joc în fiecare seară?

— Te-ai săturat de primero? El se ridică în picioare. Pot să mă duc singur, deşi o să-mi lipseşti. Povy poate foarte uşor să găsească pe cineva pentru al optulea loc. El se duse spre şemineu. Eugenia a mâncat două ouă la cină în seara asta.

— E minunat, zise ea.

Dar ceva i se strecura acum în minte. Cunoştea tonul acela. Fiecare bărbat din lume ştia tonul acela.

— Harriet? zise el prevăzător.

Ea stătea cu braţele încrucişate.

— Doar nu crezi că totul va fi ca înainte, nu?

El îşi drese glasul.

— Păi…

— Jem, făcu ea după un moment sau două.

— Sigur că nu va mai fi la fel. Te iubesc, Harriet. Te iubeam şi înainte să ştiu că te iubesc. Asta e diferit.

— Deci crezi că domnul Cope va veni să joace primero în seara asta?

Începea să-şi dea seama că fusese o decizie proastă să o trezească. Ochii lui Harriet se întunecaseră. Deşi era aşa de furioasă, ea stătea acolo goală.

Nu putea să nu observe.

Iar ea văzu că el observase. Ochii ei alunecară în jos pe corpul lui, apoi se îngustară.

— Presupun că există o alternativă la o noapte de primero.

— Da, zise el prevăzător, simţind că păşea într-o capcană. Continuă iute: Am putea juca alt joc. Şah, bunăoară.

— Sau stăpân şi sclav.

— Şi asta.

— Viaţa nu e doar despre jocuri, Jem.

Nu putea să controleze ce credea corpul lui, aşa că apucă un halat şi se îmbrăca cu el.

— Ai spus că mă iubeşti, declară ea.

— Aşa e. Te iubesc.

— Nu vezi că lucrurile trebuie să se schimbe?

— Cum?

El simţea tensiunea care i se aduna în piept.

— Nu pot să fiu domnul Cope pentru totdeauna, zise ea.

El simţi cum îl cuprinde uşurarea. Apucă alt halat şi i-l întinse, pentru că nu se putea concentra.

— Sigur, nu vreau să fii domnul Cope. Vreau să fii Harriet. Am o idee în privinţa asta. O să-l ucidem pe domnul Cope într-un accident nefericit de trăsură. O să plec câteva zile şi ne întâlnim. Apoi poţi să vii acasă cu mine şi să fii doar Harriet.

— Nu pot fi doar Harriet.

— De ce nu?

El simţea că se bâlbâia, dar ea avea o expresie care nu-i plăcea.

— Nu pot trăi aşa.

— Dar…

— Aşa, Jem! zise ea tăios. Cu Jocul şi Graţiile care se vântură prin casă când nu distrează episcopul. Eu nu sunt…

Adevărul îl lovi ca un zid de cărămidă. Sigur că ea voia să se mărite. Şi el intenţiona să facă asta, sigur că da. O ceruse doar odată, iar atunci din uşă, şi ea nu răspunsese.

Se duse la ea şi îi cuprinse chipul în mâini.

— Ştiu ce vrei să spui, zise el. Nu trebuie să îmi ceri.

— Nu trebuie?

Ea părea destul de uimită.

El intenţionase să o ceară de soţie din nou pentru că ştiuse din prima clipă în care făcuseră dragoste că era a lui. Că nu avea să o mai scape vreodată din ochi.

— Ştii, când m-am căsătorit prima dată, am considerat căsnicia ca pe un fel de închisoare. Ca o cuşcă. O pedeapsă cu închisoarea.

— Fermecător, zise ea, iar lui îi plăcu umorul ei sec aşa de mult, încât aproape că zâmbi, dar momentul era prea important.

— Să mă căsătoresc cu tine va fi complet diferit.

— Nu ca o pedeapsă cu închisoarea?

Ea părea uşor ofensată.

— Te iubesc. Am iubit-o pe Sally, dai nu când ne-am căsătorit

— Dar Sally era o companie aşa de amuzantă!

— Da, dar…

— Presupun că ei îi plăcea Jocul dacă avea voie să joace.

— Ei bine, de fapt era foarte…

— Bună la primero, nu-i aşa?

Lui nu-i plăcu felul în care sprâncenele ei se ridicară. Şi cum Dumnezeu ajunsese la subiectul Sally?

Iubirea pe care o simţea pentru Harriet era mult mai profundă decât ce simţise pentru Sally. Ea părea o tovarăşă de joc din trecut.

— Nu-mi amintesc dacă juca bine primero sau nu, zise el, alegând varianta sigură. Eram ca doi căţeluşi împreună, Harriet. Nu ca noi doi.

— Oh! Şi noi cum suntem?

— Adulţi, zise el ferm.

— Adulţi, rosti ea încet, de parcă ar fi gustat cuvintele. Şi cum se comportă oamenii aşa în vârstă, ca noi?

Ea era în mod evident furioasă.

Instinctul lui de autoconservare se instală, în sfârşit.

— Cred că ar trebui să discutăm asta mai târziu.

— Ai putea să ratezi jocul dacă ne apucăm să discutam despre viitor, zise ea.

— Sunt bucuros să discutăm despre viitor!

— Deci… viitorul. Harry Cope moare. Harriet, care se întâmplă să semene neobişnuit de mult cu Harry Cope, apare pe domeniul tău, iar după un flirt scurt, ne căsătorim. Un miracol de nouă zile.

— Ar putea să funcţioneze, zise el, dar simţea şi el cum se aduna furia. Ce făcuse oare ca să merite supărarea ei? Îi ceruse să se căsătorească? Doar asta. Îi ceruse să se căsătorească cu el.

— Ne-am petrece zilele învăţând să ne duelăm, să călărim, să facem schimb de poante cu Graţiile şi cu cele ca ele, să salutăm orice noi persoane care apar aici neinvitate…

— Eu invit pe toată lumea care vine aici! zise el rănit.

— Ne ducem jos să ne salutăm oaspeţii la apus, mâncăm ceva, începem Jocul… Oh, stai, eu nu voi mai fi parte din Joc, nu-i aşa? Presupun că o să le învăţ pe Graţii cum să brodeze sau altceva potrivit unei lady.

El simţi cum îl cuprinde tandreţea. Ar fi urât să i se arate libertăţile de care se bucurau bărbaţii şi apoi să fie obligat să renunţe la ele. I-ar fi frânt inima.

Evident că era la fel cu Harriet.

— O să schimbăm regulile, zise el şi îi cuprinse obrazul în palmă. Toţi bărbaţii… şi Harriet.

Ea îi lovi mâna şi o dădu la o parte, întorcându-se.

Surprins, el se poticni şi se dădu înapoi.

— Nu înţelegi absolut deloc.

El reuşi să se reechilibreze cu ajutorul unui scaun.

— Va trebui să fiu de acord, zise el în cele din urmă. Ţi-am cerut să te măriţi cu mine. M-am oferit să schimb regulile casei pentru ca tu să poţi participa la Joc pentru că ştiu că îţi place.

— Nu înţelegi nimic.

El simţi cum se înfurie, dar se abţinu.

— De ce nu încerci să îmi explici?

— Cu tine e vorba numai despre jocuri. Viaţa nu e un

joc!

— Sugerezi cumva că nu muncesc destul de mult? zise el, iar buzele păreau să-i fie amorţite. Te asigur că îmi administrez singur proprietăţile.

— Sunt sigură că o faci, zise ea pe un ton usturător.

El aşteptă să vadă dacă ea voia să îi explice.

— E nevoie de multă muncă pentru a ţine un domeniu aşa de mare şi un venit ca al meu la suprafaţă, Harriet. Nu poţi să înţelegi asta, dar nu văd de ce ignoranţa ta să ducă la o asemenea supărare.

— Şi eu administrez un domeniu, zise ea.

Desigur, fermierul probabil lăsase un domeniu.

Probabil nu era cu titlu, ceea ce sugera că soţul lui Harriet nu fusese de viţă nobilă. Nu că asta ar fi contat pentru el.

— E vorba de felul în care abordezi viaţa, zise ea. De parcă ar fi un joc lung.

Faţa ei avea o expresie împietrită.

— Nu îţi înţeleg critica. Te asigur că nu mă avânt în riscuri inutile cu domeniul meu.

— Doar cu copilul tău! se răsti ea.

El simţi cum se albeşte.

Ea îndrăznea – *îndrăznea* – să spună că el îşi asuma riscuri cu Eugenia?

Cu toate astea, se forţă să răspundă calm. Era aproape un miracol, dar îşi auzi propria voce cu un ton blând.

— Şi cum aş fi putut să o protejez pe Eugenia de muşcătura şobolanului?

— Nu vorbesc despre asta! Oricui i se putea întâmpla asta, dar ea era singură când s-a întâmplat.

— Înţeleg că îmi critici abilitatea de a-i găsi guvernantă.

— Guvernanta aia era nepăsătoare şi frumoasă, asemenea celorlalte femei din casa asta, spuse ea plat. Nu îi păsa de Eugenia şi nu avea grijă deloc de ea.

— Era îndrăgostită. Asta i se poate întâmpla oricui.

Deşi începea să se întrebe dacă lui Harriet chiar i se

întâmplase.

— Ea era parte dintre femeile care vin să te viziteze! se răsti Harriet. Mama ar fi numit-o un linge-blide. Nu era nimic altceva decât o târfuliţă în căutarea următoarei mese.

Jem simţi cum se încordează şi simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Îmi pare rău că eşti de părere că am angajat cu bună-ştiinţă o târfuliţă care să aibă grijă de fiica mea.

— Nu ai angajat-o cu bună ştiinţă, strigă Harriet. Bănuiesc că pur şi simplu nu ştii cum arata o femeie cuminte.

— Nu sunt un pustnic, sublinie el şi începu să numere în gând. Vizitez Londra adesea, care este plină de femei plicticoase şi care trebuie să fie, drept consecinţă, virtuoase.

— Oh, sigur că virtutea e plicticoasă!

— Exact. Şi are asemenea pretenţii. Doar mirosul virtuţii face ca o femeie să fie obositoare şi, în acelaşi timp, teribil de îngâmfată.

— Eu sunt o femeie virtuoasă, zise Harriet printre dinţii încleştaţi.

— Va trebui să fim de acord că tu eşti excepţia, zise Jem. Vibra de furie din pricina criticilor ei cu privire la modul în care avea grijă de fiica lui. Mă voi strădui foarte tare să angajez o guvernantă virtuoasă pentru Eugenia. Sau altfel voi încerca să găsesc una exact ca tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ai venit în casa mea sub un nume fals, îmbrăcată în pantaloni, precizii el. Când a devenit clar că eram compatibili, ai căzut în pat cu mine fără să dai dovadă de prea multă virtute. Slavă Domnului!

— Pe scurt, crezi că sunt a stricată.

— Doar în cel mai bun sens al termenului.

— O târfă.

El simţi cum înţepeneşte şi îşi încordă maxilarul.

— Nu e nimic îngrozitor în a fi o pasăre de noapte. Harriet.

— Aşadar, ăsta e viitorul la care te gândeşti pentru Eugenia? De asta e închisă în aripa de vest, fără să se poată bucura de aer curat, în timp ce păsările tale de noapte umblă pe tot domeniul?

— Niciodată nu am ţinut-o pe Eugenia să nu respire aer proaspăt. Nici nu am ascuns-o în mod nerezonabil de oaspeţii noştri. A cunoscut mai multe tinere...

Îşi dădu seama că asta fusese o greşeală.

Ochii lui Harriet sclipiră. Ea scoase un sunet ca un mârâit care ar fi putut fi al unui bărbat.

— Deduc că ambiţia ta este să o transformi într-o pasăre de noapte, având în vedere că îi asiguri o asemenea companie.

— Poţi, te rog, să găseşti alt termen pentru conversaţia asta?

— Ibovnică? Tonul ei era delicat, dar tăios ca un cuţit. Târfuliţă? Stricată? Sunt aşa de multe cuvinte potrivite.

— Şi, ca o femeie virtuoasă, tu le ştii pe toate, zise el împins dincolo de limita suportabilităţii. Femeile cuminţi sunt încântate să arunce cu termeni din ăştia spre cele mai puţin norocoase, chiar dacă ele se comportă exact la fel.

Ea păli şi el ştiu că lovitura îşi nimerise ţinta.

— Presupun că ai dreptate, zise ea o secundă mai târziu.

— Voi, femeile virtuoase, vă uitaţi urât la cele pe care le consideraţi mai slabe şi mai puţin cuminţi. Şi totuşi...

— Vrei să spui că m-am jucat de-a târfa la tine în casă şi acum nu am dreptul să te condamn pentru gustul în materie de tovărăşii. La urma urmei, m-am transformat exact în ceea ce ţi-ai dorit mereu.

El nu fusese niciodată bun în a gestiona un asemenea vârtej de emoţii şi se simţi trăsnit de ele.

— Nu sunt sigur…

— Din fericire, eu sunt. Ai dreptate.

Ea aşteptă până ce el spuse prevăzător:

— Oh!

— Nu am avut niciun drept să îţi cer să te schimbi sau să cred că ai fi capabil de asta. Am crezut – ceva sclipi în

ochii ei – că mi-ai citit inima. Am crezut că mă cunoşti. Ce proastă am fost!

Ultimele cuvinte aproape că le şopti.

— Nu te întrista, zise Jem şi o apucă de braţ. Te cunosc, Harriet. Te iubesc!

Ea nici nu îl ascultă.

— Am ţesut totul în capul meu, desigur, ca o proastă. Eu mă jucam de-a târfa şi tu m-ai văzut ca pe o târfă, iar asta…

— Nu te-am văzut niciodată aşa! Niciodată!

— Asta e, termină ea.

— Despre ce vorbeşti?

Ea în sfârşit se uită din nou la el.

— Pricep foarte greu, Jem.

— Şi eu la fel, zise el. Pentru că habar nu am ce se petrece aici.

— Asta o să te facă să râzi.

Ochii ei se goliseră de expresie într-un fel care îl făcea să vrea să ţipe la ea.

— Chiar am crezut că te vei… te vei schimba.

— Mă voi schimba! Ţi-am spus că mă voi schimba. Vreau să mă însor cu tine.

— Nu asta.

— Nu am cerut niciodată cuiva să se mărite cu mine din proprie voinţă şi impuls. Nu credeam că ar fi o ofertă refuzată cu uşurinţă.

— Am crezut că ştii ce fel de femeie sunt. Am crezut că că vei deveni acel ger de bărbat.

— Dumnezeule sfinte! zise el. Eu sunt genul de bărbat potrivit pentru tine, Harriet. Nu înţelegi asta?

Ea clătină din cap.

— Eşti un tovarăş minunat. Am crezut că ai putea fi ceva ce nu eşti. Am crezut că ai putea fi genul de bărbat care se însoară cu o femeie ca mine – eu, cea adevărată, nu domnul Cope. Nu cu femeia cu un nume fals care are o aventură sălbatică. Ci cu mine, cea care administrează o moşie, Jem! Cea care stă şi judecă în tribunalul comitatului. Chiar m-am purtat ca o pasăre de noapte. Ea probabil îl

văzuse tresărind. Dar am crezut că ştii că nu eram cea adevărată, am crezut că vei veni cu mine acasă.

El râse şi îşi auzi propriul râs ca pe un lătrat

— La ferma mică pe care ţi-a lăsat-o soţul tău?

— Nu e mică.

— Oricare ar fi dimensiunile, draga mea, zise el, încercând să-şi tempereze nerăbdarea, Fonthill are sute de acri. Nu e foarte practic să îmi abandonez moşia şi să mă mut pe a ta.

— Voiam să spun... nu doar să vii fizic cu mine. Să vii cu mine în alte feluri.

— Să devin un fel de gentilom de ţară, ca soţul tău?

— Soţul meu nu a fost un gentilom de ţară.

— Orice ar fi fost, zise Jem pierzându-şi răbdarea. Un gentilom fermier, care a trăit de pe urma moşiei cu porcii lui. Nu-mi pasă dacă n-a fost gentleman, Harriet. Nu mi-a păsat niciodată de rang. Ar fi trebuit să ştii asta despre mine.

— Înţeleg asta, spuse Harriet. Dar, Jem, eu n-am fost cinstită cu tine. M-am jucat de-a târfa, dar nu sunt. M-am distrat cu Graţiile şi te-am făcut să crezi că aş putea trăi toată viaţa în felul ăsta.

Pe faţa lui apăru o expresie aproape resemnată, care îl făcu să se simtă înnebunit.

— Nu-mi pasă.

— Am minţit prin omisiune, zise Harriet plat. Soţul meu a fost duce. Iar eu sunt ducesă.

În clipa în care ea rosti asta, el ştiu în străfundurile lui că era adevărat. Sigur că ea era ducesă. Avea coloana vertebrală a unei ducese şi tonul firesc al cuiva care poruncea.

Ea nu se aştepta ca oamenii să o iubească, se aştepta ca ei să se teamă de ea. Să facă plecăciuni dinaintea ei. De asta îi plăcea aşa de mult să fie Cope. O elibera în acelaşi fel în care o elibera să nu fie femeie.

— O ducesă, zise el şi furia îşi croi drum, arzând în inima lui.

Ea îşi înclină capul. Era aprobarea unei ducese. Dar pe

obraz i se prelingea o lacrimă.

— Ai pretins a fi altceva decât erai... De ce? Dar el ştia. Ştia. Nu sunt suficient de bun pentru o ducesă. M-ai înşelat zi după zi din cauza rangului?

— Nu e vorba de rang. Tu eşti... tu însuţi, zise ea. Şi eu sunt diferită, oricât am pretins că sunt ceea ce nu sunt.

— Spui, aşadar, că m-am îndrăgostit de o iluzie.

— Ceva de genul asta.

— Şi tu? Şi tu te-ai îndrăgostit de o iluzie, Harriet?

— Nu. Tu nu m-ai minţit niciodată. Nu cred că eşti capabil de minciună, Jem.

El îşi încrucişă braţele la piept pentru că nu era frumos să strângi pumnii în timpul unei conversaţii politicoase.

În special cu o ducesă.

— Oricât de ironic ar părea, aş fi considerat sub demnitatea mea să pretind un rang mai mic decât al meu. M-am dăruit aşa cum sunt.

— Ştiu asta! strigă ea. Ai fost cât se poate de cinstit cu mine. Asta e viaţa ta şi e minunat. Tu îţi iubeşti viaţa. Şi asta e minunat. Serios. Iar eu sunt o proastă, asta e tot.

— Ai vrea să îmi explici de ce te vezi aşa?

Ea se uita o clipă la el de parcă i-ar fi memorat chipul. Inima lui se zvârcoli. Ea chiar avea să o facă. Avea să-l părăsească.

— Tu eşti singurul gentleman pe care l-am cunoscut căruia nu-i pasă cu adevărat de rang.

— Aşa, şi?

— Respect asta. Dar nu pot trăi aşa.

Jem simţi cum tonul i se înăspreşte chiar înainte să vorbească. Ştia de ce nu putea locui într-o casă fără rang: era ducesă, pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi fost ca şi cum ar fi renunţat la cea mai valoroasa proprietate a ei.

— Aşa cum?

— Într-o casă în care oamenii vin şi pleacă, precum într-un fel de schimbări de scenă. Nici măcar nu îi cunoşti pe toţi, Jem!

— Nu sunt suficient de buni pentru o ducesă. Înţeleg.

— Nu e vorba de faptul că sunt buni sau nu. În fine, poate că e.

El văzu cum ea luă o decizie şi ridică privirea spre el.

— Eu sunt o persoană conservatoare, Jem. Tot ce am vrut de fapt în viaţa mea au fost copii şi un soţ care să mă iubească. Asta a fost tot. Eu niciodată… Ea se întoarse, dar el văzu din nou sclipirea lacrimilor şi îi frânse inima. N-am visat niciodată că voi fi aşa de sălbatică precum am fost aici. Să joc primero cu mize aşa de mari, să am o aventură… Eu nu sunt aşa. Dar, de asemenea, nu pot trăi cu oameni precum Graţiile, nu pe termen lung. Nu vreau să fiu într-o casă plină de jucători itineranţi şi jongleri beţi, ca să nu mai vorbesc de oameni de ştiinţă şi politicieni. Dar am iubit fiecare clipă petrecută aici. M-a schimbat, mi-a schimbat viaţa. Nu îl mai învinuiesc pe soţul meu că a murit.

Gheaţa şi furia îl loviră direct în inimă.

— Mă bucur că eu şi Eugenia ţi-am putut fi de folos.

— Nu, nu… strigă ea şi îi întinse mana. Să nu pleci supărat!

— M-ai minţit. Am crezut că eşti o văduvă de fermier, scuipă el. Şi în tot timpul ăsta te jucai cu noi. Te amuzai cu mine.

— Nu a fost aşa!

El simţi cum îl gâtuie amărăciunea.

— Ştii ce cred eu, Harriet? Cred că minciuna cea mai rea nu a fost când ai pretins că eşti o văduvă bondoacă. Am nimerit expresia corectă, nu-i aşa?

Chipul ei se albi ca hârtia.

— Eu…

— Încetează! zise el cu dinţii încleştaţi. A fost când ai pretins că eşti soţia unui gentilom de la ţară. Villiers îşi punea în practică jocurile ducale aducând două ducese cu el. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama de asta; e exact genul de umor sucit pe care oamenii de rangul tău îl apreciază.

— Nu a fost o glumă!

— A fost genul de glumă pe care doar un duce o

poate aprecia! zise el pe un ton lipsit de expresie. Ştiu că Eugenia nu o va face.

— Oh, nu trebuie să îi spui asta! Nu e adevărat. El o privi, apoi tăcerea deveni amară şi apăsătoare între ei.

— O să încerc să ţin părţile urâte ale adevărului departe de Eugenia. Tu întoarcere în ducatul rău. Eu voi rămâne aici. Şi sper, Dumnezeule, că nu ne vom mai întâlni vreodată!

Chipul ei era brăzdat de lacrimi, dar ea îşi ţinu bărbia ridicată.

— Nu văd ce lucru atât de îngrozitor am făcut ca să merite o asemenea furie.

— Te-am iubit. Am crezut că te cunosc. Furia ar trebui să fie îndreptată asupra mea, nu asupra ta. Mă voi strădui să fie aşa. Dacă nu te superi, am o întâlnire, adăugă el.

— Aşteaptă!

El aşteptă în timp ce ea încercă să spună ceva. Dar cuvintele i se agăţară de un suspin şi ea îşi ridică din nou privirea .

— Eşti sigur că nu ai putea veni cu mine, Jem? Eu te iubesc. Te iubesc aşa de tare!

Era înnebunitor să îi pară rău pentru ea. Şi încă să simtă iubire pentru ea. Era o mincinoasă care intrase în casa lui şi se distrase cu el.

— Eu nu sunt o jucărie care să poată fi cumpărată, îi spuse în cele din urmă. Sunt un bărbat cu un domeniu uriaş şi cu un copil.

— Şi cu o petrecere de casă, zise ea cu un pic de amărăciune. Nu uita de toţi oaspeţii tăi!

— Am o viaţă. Nu e o viaţă perfectă şi nu e o viaţă de duce, dar e viaţa mea. Eu sunt Lord Strange, mi-am câştigat reputaţia şi…

Ea îl întrerupse.

— Nu e adevărat! Şi ştii că nu e adevărat! Nu cred că te-ai culcat cu vreo femeie de când a murit Sally. Nu-i aşa?

— Amantele mele sunt irelevante.

— Nu-i aşa? strigă ea spre el.

— Doar o dată.

— Atunci de ce, de ce nu puteai doar să mă iubeşti pe mine în locul atâtor oameni? Ea simţi că i se gâtuie vocea. De ce ai nevoie aşa de mult de Joc?

— Am iubit persoana care pretindeai a fi – o persoană amuzantă, inteligentă, căreia îi plăceau scrima şi călăria şi să joace pocher. Dar persoana asta nu e reală, nu-i aşa? El se simţea lipsit de compasiune şi totuşi trebuia să o spună. Tu eşti o ducesă. Nu eşti Harry.

— Ştiai că nu sunt Harry.

— Am crezut că eşti o femeie pe care aş putea să o iubesc, zise el plat. Şi căreia să-i placă să fie aici cu mine. Dar ai dreptate. O ducesă nu poate avea de-a face cu Lord Strange. Nici o ducesă nu ar trebui să deschidă vreodată uşa acestei case. Nu ar fi trebuit să vii.

El lăsă chipul ei alb şi palid în urmă şi plecă. Vocea ei îl opri la uşă.

— Te iubesc, zise ea şi vocea nici măcar nu îi tremură. E adevărat că m-am dat drept altcineva şi presupun că nu poţi să mă ierţi. Sau tu nu vrei să mă ierţi. Dar am văzut cine eşti şi cine ai putea să fii, Jem, şi te-am iubit. Vreau să ştii asta.

Ochii îl ardeau, aşa că nu se întoarse.

— M-ai văzut ca pe un nebun care acceptă oameni fără rang în casă. Tu nu vrei asta.

— Te-am văzut drept un bărbat cu inima prea generoasă ca să refuze pe cineva pentru un motiv aşa de frivol ca rangul. Un bărbat care îşi iubeşte fetiţa aşa de mult încât a smuls-o din ghearele morţii. Un bărbat care şi-a onorat amintirea soţiei neavând aventuri nepăsătoare, indiferent cât de multe ocazii i s-ar fi oferit. Vocea îi tremura, dar ea se controlă.

— Un bărbat care m-a iubit.

El se întoarse.

— Soţul tău nu te-a iubit, aşa e?

— Oh, ba da, m-a iubit!

— Dar nu destul.

— Nu la fel de mult cum a iubit şahul. A fost mereu cinstit în privinţa asta. Şi tu eşti la fel de cinstit. Se pare că

am talentul de a găsi bărbaţi cărora le pasă mai mult de un joc decât de mine.

— Sunt sigur că vei găsi pe cineva de rangul tău, se auzi el spunând.

Sclipirea din ochii ei ar fi putut să fie agonie – sau antipatie −, aşa că el deschise uşa.

El nu pleca, pentru că de fapt ea îl părăsise.

Nu era suficient de bun pentru ea. Şi ea nici măcar nu ştia totul. Făcu o grimasă. Valetul lui doar îl privi şi practic aruncă hainele spre el.

Apoi plecă pe drumul alunecos, urând-o pe ea, urându-se şi pe sine, cu inima sângerând pentru Eugenia. Cum putea să îi explice toate astea? „Ea nu ne-a iubit destul? Ce să îl spui unei fetiţe care crede...”

De fapt, ce credea Eugenia?

Ea ştia că Harriet era femeie. Dar nu-i spusese niciodată mai mult. Nu-i spusese că intenţiona să se însoare cu Harriet.

Deşi întotdeauna avusese de gând, îşi dădu seama, simţind cum i se răsuceşte stomacul. Aproape inconştient, el decisese cu mult timp în urmă că avea să îi facă o favoare lui Harriet însurându-se cu ea ca să o salveze de viaţa ei plicticoasă de la fermă.

Să îi ofere o viaţă luxoasă. Îşi îndemnă calul să alerge şi mai repede, până când vântul începu să îi urle în urechi.

Îi oferea o viaţă de lux. Într-o casă ţipătoare, plină de oameni străini şi de jocuri primero. În timp ce ea probabil locuia într-un castel.

Dacă ar fi plâns, ceea ce el nu făcea niciodată, lacrimile i s-ar fi transformat în ţurţuri pe obraji.

capitolul 37

Să fii mai bun decât un Joc

18 martie 1784, reşedinţa de la ţară a ducelui de

Berrow

Harriet ajunse acasă, două zile mai târziu. Omul lui Villiers, Finchley, îi împachetase hainele, iar Harriet îşi adunase rămăşiţele stimei de sine şi iubirea şi le dusese pe toate acasă în trăsură cu ea.

Nici măcar nu plânse până când spanielul ei, Dna Custard, nu îi alergă la întâmpinare. Apoi se lăsă în genunchi în praf şi îl îmbrăţişă. Şi coada lui flutura sălbatic.

— A verificat uşa din faţă în fiecare zi să vadă dacă veniţi, Excelenţă, zise majordomul ei, Wilson, de undeva dinspre umărul ei drept.

Harriet îşi muşca tare buza. Nu putea să plângă în faţa servitorilor. Ea nu plânsese niciodată în faţa servitorilor, nu când murise Benjamin, nu când…

Când se întâmplase oare ceva mai rău de atât?

În afară de a fi respinsă şi de a i se frânge inima, azvârlită apoi în ţărână la picioarele ei.

Ai fi zis că era obişnuită cu asta. Benjamin nu o iubise cu adevărat. Nici Jem nu o făcuse. Amândoi îşi iubeau mai mult jocurile – jocul de şah cu toate complicaţiile lui şi jocurile de putere, Jocul de a fi Lord Strange. Cu toată generozitatea lui stranie, cu camaraderia masculină, petrecerile şi jocul de primero cu toate detaliile sale complicate, pariuri şi lupte pentru putere.

O lacrimă căzu pe blana încărunţită a câinelui.

O dată, măcar odată şi-ar fi dorit să o iubească cineva mai mult decât un joc. În felul în care îl iubea ea.

— Servitorii vă aşteaptă, Excelenţă, zise majordomul.

Voia să spună că erau toţi înşiraţi dincolo de uşa de la intrare, aşteptând să facă reverenţele.

— Dumnezeule sfinte! Wilson, zise ea, încercând să folosească un ton lejer. Nu e ca şi cum aş fi fose plecată luni în şir. Dă-le voie să plece, te rog!

— Dar…

— Dă-le voie să plece…

Ea nu folosea acel ton prea des.

— Aveţi un musafir, continuă majordomul.

Educaţia lui nu îi permitea să trădeze un ton rănit, dar ea îşi dădea seama că ar fi vrut.

— Un musafir? Ce straniu! Nimeni nu ştia că veneam azi acasă.

— A sosit în urmă cu două zile şi a aşteptat sosirea dumneavoastră, zise Wilson.

— Şi? întrebă Harriet, ridicându-se şi curăţându-şi palmele de fire de blană. Cine e?

Majordomul se ridică în poziţie de drepţi.

— E ducesa de Beaumont.

— Oh, Dumnezeule! zise Harriet şi se îndreptă spre arcada mare de piatra care ducea spre curtea interioară. Unde se află acum?

— Cred că în salonul de muzică, Excelenţă.

Harriet intră în curte şi trecu prin uşa de vest care ducea spre salonul de muzică, evitând intrarea principală şi servitorii care aşteptau. Îşi dădea seama că avea resentimente. Nu voia să o vadă de Jemma, oricât de dragă îi era. Voia să cadă în cel mai apropiat pat şi să plângă. Voia să plângă până când o cuprindeau sughiţurile şi nu mai putea să se oprească. Voia să verse la fel de multe lacrimi ca pentru Benjamin.

Ceea ce era ridicol.

Jem nu era mort. El doar nu o iubea destul. O tragedie pentru ea, dar pentru nimeni altcineva. Şi, cu toate astea, îşi simţea sângele pulsând în ritmul lacrimilor pe care voia să le verse.

Pentru că ea crezuse, chiar crezuse că el avea să vină cu ea acasă. Că o iubea cu adevărat, că o vedea cu adevărat. Dar el nu o făcuse.

O găsi pe Jemma în partea cu fotolii din salonul de muzică pe care Harriet îl numea pavilionul cu portocali. Încercase să cultive portocali, dar aceştia înfloreau, însă nu făceau fructe. Dar nu suporta să se despartă de pomi, aşa că stăteau într-un colţ, cu frunzele lucioase şi parfumate.

Până ce ajunse să o vadă pe Jemma, lacrimile îi atârnau pe pleoape.

Jemma era aşezată pe o bancă sub alt portocal,

jucând şah, singură după cum se părea.

Harriet se apropie încet. Se simţea straniu îmbrăcată în rochie. Pantofii erau mult mai tăcuţi decât cizmele.

În timp ce privea, Jemma mută o piesa albă şi apoi una neagră. Ea ridică privirea şi sări în picioare.

— Draga mea Harriet, ai venit acasă!

Apoi Jemma o prinse în braţe, scoase o batistă albă şi Harriet se prăbuşi în braţele ei.

— E doar… E doar…

— Ştiu, ştiu, murmură Jemma. Isidore mi-a spus.

— Ţi-a spus că el nu mă iubeşte? Ştia? De ce sunt doar eu aşa de proastă? De ce sunt singura care nu ştie niciodată?

— Isidore nu mi-a spus asta, zise Jemma. A zis că vă simţeaţi foarte bine împreună, doar că…

— El nu mă iubea, zise Harriet.

— Pot doar să văd un bărbat plin de dorinţă, zise Jemma. N-am idee cât te poţi baza pe Isidore în chestiuni din astea.

— Era plin de dorinţă, zise Harriet sughiţând. Dar am crezut că mă iubeşte. Cuvintele şi le smulse din adâncul sufletului. Fiica lui s-a îmbolnăvit, iar el m-a rugat să stau cu ea. Şi am crezut că o face pentru că… Am fost aşa de proastă!

— Poftim? făcu Jemma şi o legănă un pic.

— Am crezut că se gândea că aş putea fi mama Eugeniei.

— Sunt sigură că s-a gândit la asta, zise Jemma.

— Am fost suficient de bună, făcu Harriet. Cel puţin cât am purtat pantaloni. Spunea că o să anunţe moartea lui Harry Cope, apoi se va însura cu Harriet şi eu aş putea să mă întorc să joc primero în fiecare seară cu bărbaţii.

— Un fraier, decise Jemma.

— Iar apoi, când am zis că plec şi chiar şi când… când l-am implorat să vină cu mine, el nu a vrut. Era aşa de furios pe mine! A zis că e tipic pentru o ducesă, că aveam impresia că era o jucărie care putea fi cumpărată. Nu a fost aşa, chiar nu a fost aşa! Ea plângea aşa de tare încât se

aplecase, cu mâinile strânse în jurul ei, plângând în hohote şi scoţând sunete stranii. L-am iubit, iar el nu m-a iubit destul, zise apoi cu voce frântă. M-am săturat, m-am săturat îngrozitor să fiu pe locul doi, să nu fiu niciodată de ajuns. Din momentul în care a aflat că sunt ducesă, totul s-a schimbat.

— Oh! făcu Jemma uşor şi se opri o clipă ca să o mângâie pe Harriet pe păr. Oamenii întotdeauna tratează ducesele diferit. O ducesa este cel mai înalt rang din regat. Există mulţi bărbaţi care nu ar flirta niciodată cu o ducesă.

— El nu trebuia să flirteze cu mine, zise Harriet, ridicându-se din nou şi ştergându-şi nasul. Trebuia doar să te însoare cu mine! Şi atunci nu aş mai fi fost ducesă. Aş fi fost doar Lady Strange!

— Poate că voia, dar nu-şi putea imagina aşa ceva, sugeră Jemma.

— Nu m-a iubit destul. Şi ştii ceva? M-am săturat de oameni care nu mă iubesc destul, rosti Harriet cu voce tot mai puternică. Eu nu sunt chiar aşa de neînsemnată. Chiar nu sunt Mama Gâscă. Nu voi fi niciodată aşa de frumoasă ca tine, Jemma, dar sunt frumoasă. Sunt. Arăt mult mai bine în haine de bărbat, iar el m-a văzut în haine de bărbat. Şi arăt şi mai bine fără nici un fel de haine!

Jemma chicoti.

— Te cred.

— Şi sunt deşteaptă. Poate nu aşa deşteaptă ca tine… Ea se opri. Oh, Dumnezeule, ascultă cum vorbesc! Am zis-o chiar eu. Tu eşti frumoasă şi inteligentă, iar eu pur şi simplu nu sunt suficient de bună, de deşteaptă.

— Eu chiar nu am cine ştie ce inteligenţă, zise Jemma foarte pragmatică. Nu reuşesc să înţeleg prea multe în afară de şah. Şi ce mi-a adus asta! Am câştigat o sumedenie de partide de şah. Şi unde am ajuns din pricina asta?

Amărăciunea din glasul Jemmei o amuţi pe Harriet pe moment.

— Şahul nu l-a oprit pe soţul meu să îşi ia amantă. Şahul un m-a oprit pe mine să distrug o potenţială fericire

răzbunându-mă şi culcându-mă cu alt bărbat. Şahul nu l-a făcut pe Elijah să mă iubească sau să îi pese că am plecat în Franţa. Şahul nu mi-a adus nimic, făcu ea pe un ton feroce. Nu există nimic special la o minte pricepută la şah.

Harriet îşi suflă nasul.

— Strange e un prost, zise Jemma. Tu eşti minunat de inteligentă şi superbă, şi îmbrăcată, şi dezbrăcată, şi nici măcar nu joci şah – ce şi-ar mai dori un bărbat? I-ai fi fost loială...

— L-aş omorî dacă şi-ar lua o amantă, zise Harriet feroce. Pe drumul de întoarcere am început să mă gândesc că ar putea să-şi ia o amantă şi aproape că am întors trăsura din drum.

— Vezi la ce renunţă el? zise Jemma. La a fi căsătorit cu cineva care îl iubeşte suficient de mult ca să devină criminală. Ai inima frântă, dar inimile frânte se vindecă. Eşti liberă să găseşti un bărbat care ştie exact ce persoană splendidă, inteligentă şi frumoasă eşti.

Harriet îşi trase nasul.

Nu părea să mai fie ceva de spus pe această temă, aşa că după o vreme se retraseră amândouă în camerele lor.

Harriet se prăbuşi pe pat şi aşteptă ca nefericirea să se reverse peste ea – dar nu se întâmplă.

În schimb, continuă să se gândească la faptul că merita ceva mai bun. Furia o împiedica să stea liniştită, aşa că se ridică şi ieşi din cameră. Ea merita pe cineva care o iubea.

Ea nu era neînsemnată, chiar nu era. Poate că era mai neîndemânatică în rochiile cu crinolină, dar Jem nu ştia asta. El ştia că ea era foarte abilă la scrimă.

Şi poate că arăta ca o potârniche în haine de femeie, dar, din nou, el nu ştia asta. El o văzuse în toată splendoarea ei. Iar ea se simţise frumoasă când făcuseră dragoste. Chiar şi gândul la după-amiaza aceea în hambar o înduioşă, dar o şi înfurie. Cum putea el să dea la o parte ceva atât de preţios, aşa cum avuseseră ei?

Ea aproape că se topi de lacrimi, amintindu-şi cum îi

cuprinsele el faţa şi îi spusese că avea să facă dragoste cu ea în grajduri când avea să împlinească 80 de ani.

Şi îi spusese cel mai important lucru – chiar reuşise să-i spună că îl iubea. Îl implorase să nu o părăsească.

Şi el tot îi permisese să plece.

Asta era tot ce conta, nu cum se simţise el când aflase că ea era ducesă sau dacă era de părere că ea fusese o mincinoasă ori alte lucruri pe care le spusese el.

Era ca un cuţit rece, dar era bine. Dacă ar fi avut timp să îl implore pe Benjamin să nu o lase, el ar fi luat aceeaşi decizie. Ea ştia asta. Dar i-ar fi plăcut să aibă ocazia de a-i spune pentru ultima dată că îl iubea.

Era acelaşi lucru, iar şi iar, doar că Jem era în viaţă şi probabil prefera Jocul, flirtând cu Graţiile…

Era acelaşi lucru, iar şi iar.

El era mort pentru ea.

capitolul 38

Definiţia bărbăţiei, din nou în discuţie

21 martie 1784

Era timpul pentru Joc, aşa că Jem se duse în birou. Lord Brouncker sosise cu vestea despre o mare ceartă între Compania Indiilor de Est şi un bărbat pe nume Stallybrass, care inflama Parlamentul. Lui Jem nu-i păsa.

Paria sălbatic şi fără prea mare chef. Sfârşi pariind că Fox nu avea să împiedice adoptarea legii împotriva revoltelor, deşi ura să cheltuiască banii în felul ăsta, la întâmplare.

Jocul se transformă în amintiri de la beţie, toate implicând-o pe o anume cântăreaţă de operă Noelle Gray, care părea să aibă un temperament generos, ca să nu spună altceva.

Jem abia îşi putea controla iritarea.

Villiers îi zâmbea misterios din partea cealaltă a mesei. Îl provoca. Se răsti pe un ton războinic:

— Ce e?

— Păstram o tăcere plină de demnitate, remarcă Villiers.

— Ce urât! se răsti Jem. Domnilor, mai jucăm o rundă?

— Nu, făcu Brouncker, clătinând din cap. Nu fac faţă. Am stomacul răscolit. S-ar putea să dau la raţe.

Jem decise că nu avea să-l mai invite niciodată pe idiot. Se uită prin încăpere. Nu voia să-i mai vadă vreodată pe bărbaţii ăştia cu râgâiturile şi micimea lor. Lord Oke iar urina la perete, deşi ştia foarte bine că erau oale de noapte pe coridor. Acum avea să pretindă că văzuse…

— La naiba dacă nu am văzut acolo o oală de noapte! răcni Oke.

— Îţi lipseşte ceva? întrebă Villiers.

Tonul lui era suficient de dur ca să usture. Jem se întoarse şi se răsti iar la el.

— Dacă vrei să spui ceva, arunci fă-o! Fii bărbat măcar odată!

— Nu e ăsta tocmai subiectul despre care vorbim? Ce e un bărbat, la urma urmei? întrebă Villiers încet.

Era îmbrăcat superb, cu o haină de culoarea zmeurei, tivită cu un fir împletit elaborat. Avea părul strâns la spate şi fără pudră, desigur. Doar fraierii precum Oke se osteneau să-şi pudreze părul înainte de Joc.

— Un bărbat, zise Jem, nu e o femeie.

— Concis.

— Bărbaţii nu sunt proşti care…

— Care?

— Care se dovedesc a fi ce nu sunt.

— Ah, frumuseţea logicii, făcu Villiers înţelegător. Cu adevărat mă minunez de ea. Se aplecă mai mult spre el. Îmi lipseşte Harriet. Ea dădea dovadă de un remarcabil spirit de apreciere pentru cineva de sexul ei.

— Şi de rangul ei.

— Ah! făcu Villiers, lăsându-se la loc pe spate. Şi iată că apare şarpele din Grădina Raiului, nu-i aşa?

— Trebuie să admiţi că există o oarecare discrepanţă în felul în care mi-a fost prezentată.

— Nu am ţinut cont de rang, zise Villiers şi îşi flutură mâna pe care purta un rubin.

— Nu, tu nu.

— Şi totuşi, dacă o judeci pe Harriet corect, nimeni nu spune că ia rangurile în serios, la fel ca mine şi, în mod straniu, aşa cum pari şi tu să faci.

— Am crezut că e văduva unui gentilom de ţară, zise Jem şi-şi frecă faţa cu mâinile. Putea la fel de bine să îi spună lui Villiers. Am crezut că îi fac o favoare şi o scot dinexistenţa ei banală de femeie de la ţară.

Villiers izbucni în râs.

— Exact, zise Jem. Ce prost am fost!

— Ducatul Berrow nu e un cătun, zise Villiers.

— Berrow? repetă Jem şi ridică brusc capul. Berrow?

— Despre ce ducat crezi că discutam?

— N-am întrebat niciodată.

— Nu suntem aşa de mulţi, remarcă Villiers.

Inelul lui de rubin părea să-i facă lui Jem cu ochiul.

— Atunci soţul ei…

— Benjamin.

— A venit odată la joc, zise Jem.

— Nu l-ai mai invitat, ghici Villiers.

— Nu. Nu era cu adevărat interesat.

— Benjamin a fost unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei, deşi nu am înţeles asta până după moartea lui. Poţi să faci greşeli teribile când vine vorba de iubire, să ştii.

Jem scrâşni din dinţi. Ultimul lucru de care avea nevoie era o predică din partea cuiva faimos pentru copiii săi ilegitimi.

— Eşti un izvor improbabil de asemenea înţelepciuni, zise el.

— Sunt cât se poate de acord. N-am fost niciodată îndrăgostit de o femeie, bunăoară.

Jem se uită în el uimit.

— Nu, nici de un bărbat, zise Villiers şi clatină din cap. Dar am iubit. Aici, acolo şi dincolo. Ştiu valoarea unui

sentiment.

— Am iubit-o pe Sally, zise Jem.

Dar Villiers îl ştia de mulţi ani, din acele zile de demult, şi nu spuse nimic.

— Foarte bine, într-un fel n-am iubit-o. Dar Harriet e ducesă

— Am stabilit asta.

Villiers îşi împinse paharul cu vin roşu spre Jem cu un deget.

— Uite, nu l-am atins.

Jem se uită la paharul său gol şi îl luă pe al lui Villiers, ţinându-l în mână.

— E o femeie bună. O femeie cumsecade. A zis că Jocul ar trebui să înceteze, iar eu ar trebui să o urmez. Dar ea n-are habar. Nu ştie nimic despre familia mea.

— Enervante familiile asta!

— Reputaţia mea ar putea să o distrugă. Ea ar ajunge să mă urască.

— Presupun că îmi spui toate astea pentru că va trebui să renunţ la a mă mai îndrăgosti.

— De ce ai face asta? întrebă Jem şi dădu vinul pe gât.

— Oh, am nişte copii din flori! Dar tu?

— Nu.

— Poftim? O singură fiică de care ai avut grijă aşa de bine? Arată o stare de spirit deosebit de conservatoare, Strange.

Jem pufni.

— Sugerezi că din cauza lipsei mele notorii de interes faţă de progeniturile mele din flori şi a reputaţiei care o însoţeşte nu trebuie să mă îndrăgostesc niciodată?

Întrebarea lui Villiers era uşor înţepătoare.

— Nu înţelegi. Nu pot. Jocul…

— Ah, Jocul…

Villiers se uită prin încăpere.

Mirosea a urină mulţumită lui Oke şi aerul era parfumat cu miros de trabuc.

— O tradiţie încântătoare.

— Am încheiat majoritatea contractelor aici. Eu...

— Sigur, întotdeauna e bine să ai mai multe fonduri, zise Villiers. Mă întreb cum se multiplică averea şi domeniile mele când le acord aşa de puţină atenţie.

Jem îi aruncă o privire extrem de antipatică.

— Aş ghici şi că Harriet nu e foarte încântată de Graţii şi de celelalte doamne de teapa lor.

El ridică un deget spre un servitor care se grăbi şi îi aduse alt pahar de vin.

— Nu e ca şi cum le-ar dispreţui, zise Jem şi mai luă o gură zdravănă de vin.

— Nu vrea să ia micul dejun cu ele? Trebuie să recunosc că râsul lui Chloe m-a iritat destul de mult mai devreme în seara asta. Povestea pe care a spus-o la cină despre episcop şi baia de şampanie... Nu prea e de bun gust, nu crezi? Mai ales cu acele detalii... Despre mitra lui vorbea, nu-i aşa?

Jem mai luă o gură de vin.

— Nici o femeie cumsecade nu m-a iubit, zise Villiers, punând paharul jos cu un mic clinchet. Am fost logodit, să ştii. Anul trecut. Foarte frumoasă fata. S-a îndrăgostit de contele de Gryffyn şi a renunţat la mine. Ştii cum am descoperit? Se uita la el în felul acela. Avea în ochi expresia aceea.

— Ce fel de expresie?

— O văd din când în când, ridică Villiers din umeri.

Jem ştia unde o văzuse Villiers. În ochii lui Harriet, când se uita la el.

— Ştiu că Harriet mă iubeşte, zise el aspru. Dar i-ar distruge viaţa, nu înţelegi asta?

— Şi se zice mereu că femeile sunt sexul care se sacrifică mai mult, zise Villiers. Ce impresionantă e toată învinovăţirea asta. Mi-aş dori ca Roberta să fi luat în considerare un asemenea sacrificiu, dar ea s-a dus şi s-a măritat cu Gryffyn. Cred că sunt foarte fericiţi împreună.

Jem mârâi.

— Am crezut că domnişoara Charlotte Tatlock s-ar putea îndrăgosti de mine, zise Villiers. M-a vizitat când am

fost bolnav.

— Pentru Dumnezeu, pari a fi un caz demn de milă!

— Un lucru sigur când te afli în pragul morţii este că îţi pierzi dorinţa de a-ţi mai ascunde propriile slăbiciuni, remarcă Villiers.

Jem mulţumi în tăcere lui Dumnezeu că era sănătos.

— Domnişoara Tatlock s-a îndrăgostit de moştenitorul meu, continuă Villiers.

— Eşti blestemat în dragoste, zise Jem. Mai trebuie să îmi spui că te interesează Harriet.

Villiers nu zise nimic.

Jem simţi cum îi creşte o dogoare în piept.

— Glumeşti, da? zise el cu voce înăbuşită.

— Nimeni nu ar putea să nu fie interesat de Harriet, zise Villiers şi se uită la Jem. E absolut adorabilă, după cum ştii, în special în pantaloni. Ştii că aproape am avut o aventură cu ea la un moment dat?

Jem crezu că avea să vomite. Clătină din cap.

— Am abordat-o, dar ea m-a pălmuit. Era măritată pe atunci, desigur.

— Am crezut că ai spus că Benjamin a fost unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai tăi.

— Enervant, nu-i aşa? Pare că am o constituţie care nu poate să fie atentă la pretenţiile prietenilor. Dacă tu ai, bunăoară, pretenţie la Harriet, mă voi strădui. Dar, desigur, adăugă el blând, tu nu ai.

Jem îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Încetează!

— Ce să încetez?

— Încercările tale jalnice de a mă manipula.

— Vai de mine! făcu Villiers sorbind din vin. Probabil îmi pierd îndemânarea.

— Dacă... dacă mă duc după Harriet, n-o voi face pentru că mă tem că mi-o vei fura tu. Ea oricum nu te vrea.

— O lovitură puternică, murmură Villiers. E nevoie de un prieten care să te doboare la pământ.

— Ea… începu el, dar se opri.

— Presupun că ar putea să se întâmple să te iubească

şi prin urmare m-ar respinge, trase Villiers concluzia. Cât de nefericit, având în vedere circumstanţele! Din fericire, sunt obişnuit cu circumstanţele. În fine, trebuie să mă duc în culcare. A fost o conversaţie absolut fermecătoare, Strange.

El se ridică şi făcu o plecăciune absolut magnifică.

— Jem, zise Strange şi se uită în sus spre el.

— Dumnezeule, numele mici sunt aşa de intime! În cazul ăsta, numele meu e Leopold, dar ţi-aş fi recunoscător dacă nu l-ai folosi.

— Leopold, rosti Jem, încercând să vadă cum suna. Ţi se potriveşte, are un aer regesc.

— Îmi displace, zise Villiers.

— Trebuie să îmi spui Jem. Atâtea sfaturi date cu o asemenea precizie otrăvitoare… Cred că suntem cei mai buni prieteni.

Villiers făcu o pauză şi apoi un zâmbet îi încălzi ochii iernatici.

— Într-adevăr, zise el. Asta e şi impresia mea.

Se întoarse cu o răsucire a hainei sale superbe şi plecă.

Brouncker vomita într-un colţ.

capitolul 39

Originile paradisului

21 martie 1784

— Harriet a zis că o pot vizita, îl informă Eugenia. Pot să mă duc, nu-i uşa, *papa*? Ştiu că are pisoi în hambar pentru că mi-a spus că are.

— Desigur.

Eugenia i se sui în poală. Şi inima lui Jem începu să bată mai tare când simţi cât era de uşoară.

— Ai mâncat bine de prânz? întrebă el.

— Friptură, răspunse Eugenia. Şi un ou special făcut

pentru mine de bucătărească.

— Ce era aşa de special la el?

— Era amestecat cu o brânză foarte rafinată numiră *fromage bleu*, îi explică Eugenia.

— Mănânci ca o lady de 80 de ani, zise Jem şi îşi strânse braţul în jurul ei.

— Îmi place *fromage*, zise Eugenia, savurând în mod evident sunetul silabelor în franceză. Îmi place şi Harry. Sau Harriet. Mi-e dor de ea.

— Şi mie.

De fapt, dorul de ea era aproape ca o durere în piept. Nu-şi putea imagina cum mai putea trece peste încă o zi.

— Am crezut că ar putea să rămână cu noi, zise Eugenia.

El îşi drese glasul.

— Aşa am sperat şi eu, dulceaţa mea. Dar ea e ducesă şi are lucruri importante de făcut.

— Am întrebat-o care sunt.

— Şi ce a spus?

— A râs într-un fel şi a spus că trebuie să aibă cineva grijă de oamenii de pe domeniul ei, aşa cum şi tu ai grijă de oamenii tăi aici. Şi are un câine foarte bătrân care i-ar simţi lipsa. Îl cheamă Dna Custard.

Jem deschise gura – şi o închise la loc.

Harriet avea un câine foarte bătrân care o aştepta. Se ducea înapoi la o casă goală. Simţi asta ca pe o lovitură de cărămidă în cap.

Eugenia se uita îngrijorată la el.

— Nu te teme, *papa*, zise ea dulce. Eu n-o să te las niciodată singur. Când mă fac mare, o să am o casă şi o să poţi veni să stai cu mine.

Era un idiot. Era mai mult decât un idiot. O iubea pe Harriet. Şi iubirea însemna că au lăsat pe cineva să se întoarcă la o casă goală şi un câine bătrân, chiar dacă se dovedise a fi ducesă. Şi chiar dacă era mai enervantă şi mai sfântă decât orice.

Şi chiar dacă…

El se uită în jos la Eugenia şi brusc înţelese ceva aşa

de evident încât nu-i venea să creadă că nu îşi dăduse seama mai devreme.

Durerea din inima lui, cea care era aşa de adâncă încât îl dureau până şi oasele din pricina ei era din vina lui. El o acuzase pe Harriet că minţise. Dar, în realitate, el era cel care îi ascunsese cine era.

Era un prost, un idiot, un copil care nu înceta să caute aprobarea tatălui său – chiar dacă ştia că tatăl său era mort şi fusese imoral.

Din ce alt motiv transformase casa asta în versiunea despre paradis a tatălui său? De ce nu era el genul de tată pe care chiar îl admira – un tată care clădea o casă sigură?

Pentru că voia aprobarea tatălui său, un bărbat mort demult, care înainte fusese un beţiv şi un desfrânat.

Eugenia îl trăgea de mânecă.

— *Papa*, araţi aşa de trist! îţi promit că vei putea locui mereu cu mine.

El o luă în braţe şi îşi îngropă faţa în părul ei.

— Ştiu asta, dulceaţa mea. Îmi pare rău.

— Pentru ce îţi pare rău? întrebă Eugenia, cuibărită aproape de el, dar, ca întotdeauna, întrebarea fiind logică.

— Îmi pare rău că nu am fost un tată mai bun. Pentru că am permis să te muşte un şobolan şi pentru că te-am ţinut în aripa de vest ca să nu îmi cunoşti musafirii.

— Nu e vina ta că şobolanul a venit în casă din pricina frigului, *papa!* Dumnezeule!

Cum putuse să fie aşa de prost încât să nu vadă în ce fel îşi croise viaţa? Fonthill era creat şi mânat de dorinţele lui de băiat. Nu era ruşinat din pricina dorinţei profunde din tinereţe, pe care o avusese mereu, ca viaţa surorii lui să nu fi fost distrusă de circumstanţe care îi scăpaseră de sub control, să se fi putut căsători şi să fi avut copii, aşa cum merita.

Dar era ruşinat de faptul că luase vinovăţia şi dragostea pe care le avea pentru ea şi le permisese să-l orbească şi să nu vadă în ce fel de casă îşi creştea propriul copil.

Dar era şi mai ruşinat pentru felul în care permisese

tatălui său să-i croiască viaţa, chiar şi când, adult fiind, înţelegea firea coruptă a tatălui său. Felul în care atitudinea superficială, nepăsătoare faţă de femei dusese la violarea propriei fiice.

El nu putea oferi adăpost fiecărei femei în pericol, iar tatăl lui nu avea să se trezească niciodată la viaţă ca să recunoască Fonthill drept versiunea sa de paradis.

Dacă Harriet l-ar fi acceptat din nou, el nu s-ar mai fi aşezat la masă să joace vreodată Jocul. Şi fiecare cărămidă din Fonthill putea să se sfărâme şi să cadă la pământ dimpreună cu bordelul din turn.

— Eugenia, zise el, crezi că, dacă ne-am duce la casa lui Harriet, ea ne-ar primi?

— Sigur că da, *papa.*

El simţi că îl cuprinse disperarea. Ea voia un Jem care nici măcar nu exista.

— Nu putem doar să mergem să o aducem aici, zise el gândind cu voce tare. Va trebui să ne mutăm la ea acasă.

— Harriet are pisoi, zise Eugenia foarte raţional.

Dar dacă ea nu avea să-l accepte? Oare cum putea să îl accepte ea, o ducesă? Cu casa, cu reputaţia, cu obiceiurile şi…

— Asta o va face pe Harriet foarte fericită, zise Eugenia. Vedeam că nu voia să mă părăsească, *papa*. Ea nu are o fetiţă a ei, să ştii.

Harriet îi spusese că îl iubea spre final. Îl implorase, iar el îi aruncase asta în faţă. Îi dăruise cel mai de preţ dar din lumea asta, iar el i-l aruncase la picioare.

Jem se simţea de parcă ar fi primit o lovitură în cap şi ar fi început dintr-odată să gândească raţional. O iubea pe Harriet. Dar o rănise foarte tare. Dacă ar fi existat măcar o şansă să îl primească înapoi…

El ar fi făcut orice pentru ea. Şi-ar fi vândut casa, ar fi dispersat jocul, şi-ar fi luat rămas-bun de la Graţii.

Toate acele lucruri nu însemnau nimic în comparaţie cu posibilitatea de a trăi o viaţă întreagă fără ea.

capitolul 40

30 martie 1764

Ducesă la lumina zilei

Domeniul Berrow era la fel de mare ca Fonthill. Probabil terenurile nu erau aşa de vaste, dar nu se putea păcăli singur. Conacul vechi din piatră era bine instalat pe pământ şi înconjurat de livezi bătrâne. Făcea ca Fonthill să arate ca un ipotetic vecin mai tânăr.

— Nu vreau să te simţi îngrozită dacă Harriet decide să nu ne primească, zise el către Eugenia.

Ea îl fixă cu privirea ei serioasă şi foarte directă.

— Nu fi caraghios, *papa*! Harriet mă iubeşte.

Servitorii deschiseră trăsura, iar el le-o întinse pe Eugenia. Fură anunţaţi. Aşteptară.

După cincisprezece minute, Eugenia deveni nerăbdătoare şi începu să ţopăie prin încăpere.

Jem simţi că i se făcea greaţă. Era absurd. Probabil Harriet se întorsese pe domeniul ei frumos şi îşi dăduse seama cât de idioată fusese să se gândească doar la ideea de a se căsători cu un individ cu o reputaţie proastă ca a lui.

Dintr-odată se deschise o uşă. Ducesa de Beaumont. Şi... ducesa de Berrow. Două femei superbe cu cel mai înalt rang, gătite cu bijuterii şi îmbrăcate în mătase şi satin.

Jem o chemă pe Eugenia la el şi făcu o plecăciune.

Harriet era o femeie splendidă. Părul îi era strâns, cu toate buclele ţinute în frâu. În rochie, era chiar mai senzuală decât în pantaloni. Acum nu avea lavaliera la gât, ci un decolteu generos la rochie, care îi dezvăluia pielea mătăsoasă, talia mică, iar fustele legănate îl făceau să vrea să o răstoarne ca să-i descopere secretele.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, în ei citindu-se primirea călduroasă pe care putea să o facă o simplă cunoştinţă.

— Lord Strange, zise ea şi întinse o mână ca să-i fie

sărutată. Îmi faci o mare onoare. Nu mă aşteptam la o vizită anunţată din scurt.

Apoi se întoarse spre Eugenia şi îi oferi un zâmbet adevărat. Şi o sărutare adevărată.

Eugenia se aplecă şi şopti ceva la urechea lui Harriet.

— Sigur ca da! zise Harriet şi, fără să se mai uite la el, o luă pe Eugenia de mână şi plecară. Pisoii sunt în hambar, zise ea în timp ce pleca.

Ducesa de Beaumont rămase.

Jem stătea în centrul încăperii.

— De ce ai venit?

Jem se uită la ea.

— Ştii, nu-i aşa?

— Ai venit pentru Harriet. Nu o să renunţi la ea.

— Niciodată.

— Am ştiut că nu eşti aşa de prost. O s-o fac să se întoarcă înăuntru.

El se aşeză şi aşteptă. Şi aşteptă.

Probabil Harriet încerca o formă de răzbunare. Sau încerca să îşi adune curajul. Nici măcar nu se mai enervă. Simţea un fel de calm straniu. Întreaga lui viaţă fusese definită de grade de disipare. Îl depăşise pe tatăl său pentru că nu păşise în nici un bordel, dar cu siguranţă păşise pu urmele lui în alte privinţe. Din momentul în care împlinise 14 ani, se etalase pe sine şi viaţa lui ca pe un desfrânat.

Harriet era singura persoana pe care o cunoscuse care era de părere că el merita ceva mai bun decât un bordel. Ea merita moartea domeniului Fonthill.

Aşa că aşteptă.

În cele din urmă, după două ore, ea păşi în salon şi închise încet uşa în urma el, sprijinindu-se de ea.

— Eugenia face baie. A alunecat în adăpătoarea cailor. El se ridică în picioare. Ea era de cincizeci de ori mai senzuală şi mai delicioasă în rochie decât în pantaloni.

— Te iubesc.

— Ştiu că mă iubeşti, răspunse ea destul de neaşteptat.

Dar nu sări în braţele lui, în felul în care o făcuse la grajduri. În schimb, rămase acolo în picioare.

El se gândi cu disperare la ce putea să spună.

— Îmi place rochia ta, zise el.

Chipul ei era al unei ducese. Politicos.

— Am crezut că nu-ţi place să-ţi ridici părul în coc.

— Am întâlnire cu judecătorul Truder în dimineaţa asta ca să audiem cazurile pe rol.

El închise gura.

— Puterile administrative ale ducatului le exced pe cele ale guvernului, desigur, zise ea stând dreaptă şi demnă, ducesă din cap până-n picioare. Şi ale unui judecător. Cum ştii de altminteri.

El se foi, încercând a se gândi cum să înceapă.

— Nu am vrut să spun ce am spus.

— E în regulă, făcu ea cu o înclinare rece a capului, înţeleg foarte bine. În agitaţia momentului, se fac adesea comentarii mai dure. Nu o să mă mai gândesc în asta.

— Dar ştii pentru ce îmi cer scuze, zise el privind-o îndeaproape.

Pleoapele ei fluturară, iar el ştiu că ea nu era aşa de calmă cum pretindea a fi.

— Presupun că te referi la lucrurile dureroase pe care le-ai spus după ce ţi-am dezvăluit rangul meu, zise ea. Crede-mă, nici măcar nu mi le amintesc!

— Eu îmi amintesc fiecare cuvânt.

— Eu ignor lucrurile oribile pe care le-ai spus pentru că eşti un prost ignorant, zise ea cu hotărâre.

— Sunt. Sunt, Harriet, chiar sunt!

Ea îşi feri privirea.

El trebuia să îi spună totul. Şi apoi tot ea urma să aibă o mie de motive să-l alunge, dar el avea să fi încercat. Aşa că se lasă în genunchi, pentru că atunci când un bărbat voia să implore…

Aşa trebuia să o facă.

— Nu face asta! zise ea şi se încruntă.

— Trebuie.

Ei îi tremură gura, apoi i se întinse într-o linie fermă.

— Foarte bine, făcu ea şi îşi încrucişă braţele la piept.

Podeaua era foarte dură sub genunchii lui şi chipul ei era chiar mai dur. El ştia, ştia în inima lui că nu avea să funcţioneze. Ea nu îl mai iubea.

— Nu am ştiut că te iubesc, nu cu adevărat. Bărbaţii pur şi simplu nu gândesc aşa.

— Ştiu, zise Harriet

— Pentru că soţul tău nu te-a iubit cu adevărat?

— Am stabilit deja asta. Cam în acelaşi timp când tu mi-ai indicat cât sunt de neatrăgătoare ca femeie şi cât de proastă am fost să cred că aş putea să mă dau drept domnul Cope.

Jem simţi cum i se strânse inima de durere.

— Nu am vrut să spun asta.

Apoi nu mai putu să rămână în genunchi, deşi acolo trebuie să stea un bărbat. Sări în picioare şi îi duse mâinile la buze.

— Eram furios că erai ducesă. Dintr-odată nu mai erai de atins – de nimeni. N-am putut suporta. Tot timpul m-am gândit… Ştii la ce?

Ea clătină din cap.

— Că n-o să te mai am niciodată. Ştiam cât ar fi tânjit fiecare bărbat de la petrecerea casei după tine dacă ai fi fost femeie. Iar ei puteau să plece la Londra şi să te curteze, fără să aibă reputaţia mea.

— Ai crezut că m-aş mărita cu următorul bărbat pe care îl vedeam?

Ea se uită la el mai mult cu o expresie curioasă decât cu altceva.

— Nu m-am putut abţine, zise el tresărind, dar fără să dea drumul mâinilor ei. Aveam în cap imaginea ta în pat cu altcineva şi mi-am vărsat frustrarea pe tine. Dar, Dumnezeule, Harriet, eşti aşa de frumoasă! În rochie, în pantaloni, doar cu pielea ta pe tine. Orice bărbat de pe lumea asta ar vrea să facă dragoste cu tine.

Ea reuşi să îşi tragă mâinile.

— Asta e bine de ştiut.

El o privi şi simţi că o iubea aşa de tare încât percepu

cum i se adună cuvintele în piept fără să le poată da drumul. Nu în ordinea corectă.

— Nu crezi că te iubesc.

— De fapt, chiar cred, zise ea. Dar nu cred că vrei să fii cu mine. Cu mine, Harriet. Eu sunt doar o văduvă plictisitoare. Am purtat negru un an întreg. Nu am cunoscut o curtezană înainte să intru în casa ta şi, chiar dacă am găsit experienţa interesantă, nu sunt înnebunită după această experienţă. Sunt plictisitoare, Jem, iar tu nu eşti.

— Am trimis pe toată lumea acasă, Graţiile, musafirii. Pe toată lumea.

Ea îl privi.

— Şi săptămâna asta se dărâmă turnul. El îi apucă mâinile din nou, le sărută şi încercă să îi spună toate lucrurile pe care nu le putea pune în cuvinte. Le-am spus să dărâme turnul, iar Eugenia îţi va spune că am găsit o guvernantă. O urăşte.

Pentru prima dată, Harriet simţi o rază de speranţă.

— Cine e guvernanta? întrebă ea prevăzătoare.

— E o figură remarcabilă. Nu pot să o descriu decât spunând că e la fel şi în faţă, şi în spate. Poartă negru în onoarea soţului ei. El e mort de ceva vreme.

— Câtă vreme?

— Douăzeci şi şase de ani. Nu pot să mă gândesc la nimic altceva în afară de tine, Harriet. Ai plecat şi nu mai avea niciun rost Jocul. Nu mă mai interesa să călăresc. M-am trezit plimbându-mă în sus şi în jos în galeria de tablouri de patru ori pe zi. Visam numai la tine. O trase din nou spre el şi îi captură buzele în cel mai pasional sărut pe care îl trăise ea vreodată. Nu pot să simt asta singur, zise el cu voce joasă. Nu-mi spune asta, Harriet. N-am mai simţit aşa ceva niciodată. Eu şi Sally... râdeam. Eram ca nişte copii împreună. Ea nu mă certa niciodată şi nici nu observa care sunt greşelile noastre. Ea nu a făcut niciodată dragoste cu mine aşa cum ai făcut tu.

Harriet zâmbi.

— N-aş fi putut să fac dragoste cu ea aşa cum am făcut cu tine, zise el, cuprinzându-i faţa în mâini. Ceva s-a

întâmplat de când am făcut dragoste în hambar. Nu pot să mă gândesc decât la tine. Intenţionam să te las în pace. Eşti ducesă, pentru Dumnezeu! Familia şi reputaţia mea sunt la fel de negre. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

— Nu-mi pasă.

Adevărul trebuie să fi răzbătut de undeva din vocea ei.

— Încă nu ştii ce e mai rău, zise el, dar ceva se domoli în ochii lui.

Ea era tentară să îl sărute, dar se obligă să se tragă de lângă el şi să se aşeze pe canapea.

El rămase acolo, un bărbat înalt, zvelt şi nedumerit, cu chipul lui subţire şi măsliniu, care îl făceau să arate ca un rege al ţiganilor.

— Dacă îţi vor lipsi toţi prietenii tăi? întrebă ea. Problema e că nu ar fi trebuit să renunţi la toţi prietenii tăi ca să fii cu mine. Şi într-o bună zi… Ea îşi împreună mâinile în poală ca să nu tremure. Într-o bună zi te vei sătura de mine şi îţi va fi dor de Jocul tău.

El o privi cu ochii lui de un albastru-închis şi limpede.

— Crezi ca mă voi sătura vreodată de Eugenia?

Ei îi scăpă un mic pufnet.

— Atunci de ce ai crede că mă voi sătura de tine? întrebă el nu provocator, ci interesat, ca în momentele când era vorba de o chestiune de logică. Te iubesc, Harriet, iubirea nu e ceva simplu pentru mine.

Zâmbetul ei era tremurat.

— Nu am vrut să te iubesc, Mai ales când am crezut că eşti bărbat. Şi în special după ce am aflat că eşti ducesă. El ridică din umeri. Dar iată-ne aici! Am încercat să mi te scot din inimă, dar te iubesc. Cum aş putea să-ţi dau drumul? Mi-am pus aceeaşi întrebare în cazul Eugeniei, ca să fii avertizată. Nu aş putea să o trimit niciodată la şcoală.

— O să mă ţii încuiată în aripa de vest?

El făcu un pas şi se uită în jos spre ea.

Expresia lui…

— Cred că aripa de vest e prea mare pentru tine. Mă gândesc mai mult la o singură cameră.

— Oh! şopti ea.

Era prea mult pentru ea. El o iubea pur şi simplu pe ea, pe Harriet văduva. El o iubea.

Iar ea îl cunoştea pe Jem. Nu avea să renunţe la ea niciodată.

Se întinse spre ea exact în clipa în care ţâşni spre el. Se sărutară... Harriet nu ştia cât timp. Îşi vorbeau unul altuia în tăcere.

— N-o să mă părăseşti niciodată, nu-i aşa? şopti ea când se despărţiră.

El ştia ce voia să spună şi o sărută din nou.

— Am renunţat la Joc şi nu a fost aşa de important pentru mine. Ce s-a întâmplat cu Benjamin n-o să se întâmple niciodată cu mine. Niciodată. Eu rămân cu tine oriunde ai fi, Harriet!

— Când nepotul meu va fi destul de mare, îşi va lua domeniul înapoi.

— Până atunci vom avea Fonthill transformat într-o casă perfectă pentru o ducesă, zise el prompt.

— Nu o ducesă, şopti ea. Lady Strange.

El începu să o sărute din nou şi se opri doar ca să spună lucruri caraghioase – cum aveau să fie împreună până la 85 de ani, când părul ei avea să fie alb ca zăpada, iar ea avea să fie o babă fără dinţi.

Ea trebui să-l sărute ca să-l facă să tacă.

capitolul 41

Un capitol al revelaţiilor – despre taţi şi bordeluri

O băgară amândoi pe Eugenia în pat doar ca să descopere un mieunat disperat care se auzea de sub plapumă. Pisoiul fu salvat şi dus înapoi la mama lui. Apoi Harriet se gândi să mai ridice plapuma odată şi descoperi un accident nefericit în care fusese implicat pisoiul.

După ce veniră şi plecară cameristele, Jem o răsuci

spre perete pe coridor.

— Nu pot să fac asta fără tine, zise el cu voce răguşită.

— Ba da, poţi şi ai făcut-o, zise ea fără să pretindă că nu ştia la ce se referea.

Se simţea de parcă putea să răspundă gândurilor lui nerostite tot restul vieţii.

— Eşti un tată minunat.

El clătină din cap.

— Am nevoie de tine. Nu mă gândesc la şobolani, la pipi de pisică şi la turnuri care pot să cadă. Nu... Nu am fost un tată prea bun şi cred că de asta nu ştiu ce să fac.

El nu mai putu să îi spună nimic, iar abia după miezul nopţii, când stătea întins în pat, încă gâfâind, Harriet se propti într-un cot şi se uită la el.

— Vreau să ştiu de ce ai fost aşa de furios când m-ai găsit la grajduri cu Nick.

El închise ochii, dar ea avea o teamă îngrozitoare pe care voia să o exprime.

— Ţi-a făcut rău cineva când erai băiat? întrebă ea încet.

El deschise ochii.

— Nu, slavă Domnului!

Ea aşteptă.

— Dar s-ar fi putut întâmpla. Oricine cu o poveste sau o glumă era primit la noi în casă. Uneori, stăteau cu săptămânile, iar tatăl meu credea că era foarte distractiv. Noi eram cei norocoşi, obişnuia el să spună.

— Ai locuit la Fonthill?

— Nu, locuiam în Lincolnshire. Unul dintre acei bărbaţi era un ticălos pe nume Sattaway. Sora mea avea 13 ani. Poate 12. Nu-mi amintesc.

— Oh, nu! strigă Harriet.

— A plecat după câteva săptămâni, dat era prea târziu. A născut un copil.

— Şi apoi?

— Copilul a murit pentru că el i-a dat sifilis, o boală. Harriet înghiţi în sec. Jem nu mai spuse altceva.

— Şi după asta a fost răpită de alt bărbat?

— Da.

— A murit curând după aceea? se aventură Harriet.

— Oh, nu! Nu e moartă.

Ea îşi puse capul pe pieptul lui, iar el continuă să o mângâie pe păr.

— Chiar s-ar putea să nu vrei să te măriţi cu mine, zise el în cele din urmă. Şi...

Ea îşi ridică privirea.

— M-ai lăsa să plec?

În ochii lui apăru un zâmbet.

— Aş fi de condamnat dacă îţi fac asta.

Ea se rostogoli deasupra lui de parcă ar fi fost o saltea.

— Tu eşti totul pentru mine, Jem Strange. Să nu îndrăzneşti să mă mai alungi! Niciodată.

— Sora mea deţine un mic bordel select în Belfast, Irlanda, comitatul Antrim. E foarte fericită sau cel puţin aşa susţine în scrisori. Bordelul se numeşte Pasărea de Noapte, adăugă el.

— Pasărea de Noapte!

— Îmi pare rău că am reacţionat aşa de rău când ai vorbit despre oaspeţii mei ca despre păsări de noapte. Asta sunt, desigur.

Harriet rămase nemişcată, moment în care adevărul vieţii lui Jem îi deveni limpede.

— Cum puteai să nu le primeşti? zise ea feroce. Nu am înţeles. Eşti un om minunat, ştii asta? Sunt mândră de tine.

El făcu o grimasă.

— Ce motiv ai să fii mândră de mine?

— Nu ai respins niciodată o femeie care îţi amintea de sora ta, nu-i aşa?

— Nu, zise el înghiţind în sec.

— Tatăl tău mai trăieşte?

— Nu ar fi drăguţ dacă aş spune că a murit de vină parentală? Grimasa lui o făcu pe lui Harriet să lăcrimeze. A murit în urmă cu patru ani după ce a băut prea mult şi a

decis că trebuie să arate că poate merge pe zidul de piatră care înconjura grădina lui de legume din Bath. N-a putut.

Ea îl sărută din nou.

— Dar mi-am dat seama după ce ai plecat de la Fonthill că am creat locul ăla pentru el... El a fost cel care mi-a tot spus toată copilăria că o casă plină de femei uşoare, un bordel, este paradisul bărbatului.

— Ai creat o casă, dar nu ai profitat niciodată de pe urma acestor aspecte, zise Harriet încet.

— Nu mă simt confortabil să profit de femei care trebuie să-şi ofere favorurile pentru următoarea masă.

Harriet îşi puse din nou capul pe pieptul lui şi îi ascultă bătăile regulate ale inimii.

— Tot vom putea să ajutăm femei la ananghie, zise ea. În orice fel posibil. Doar poate nu la noi în casă.

— După ce ai plecat, mi-am dat seama că Fonthill devenise de fapt un bordel. Eu am un bordel. Eu care nu am intrat niciodată de bunăvoie într-un bordel, nu de când m-a obligat tatăl meu la vârsta de 13 ani.

— Fonthill nu e un bordel, zise Harriet.

— Dar e pe aproape, făcu el cu voce întunecată.

— Nu, deloc, zise ea ferm şi se ridică pentru a se putea uita în ochii lui. Sora ta conduce un bordel. Tu nu. Tu ai avut o petrecere de casă minunată, exuberantă, la care ai invitat tot soiul de oameni, de la cercetători la femei. Şi dacă unii dintre ei au încheiat prietenii sub acoperişul tău, tu nu ai profitat de asta. Ei au făcut-o.

El rămase tăcut.

— Jocul nu depindea de distracţiile feminine, zise ea blând.

— Sunt o afacere foarte proastă, Harriet, zise el. Eşti sigură că vrei asta?

Ea nici măcar nu mai putea vorbi, atât de plină îi era inima.

— Tu eşti, zise ea şi înghiţi în sec, al meu. În sufletul meu sunt o văduvă obositoare de la ţară.

El se rostogoli aşa de repede încât vorbele îi dispărură, înghiţite de buzele lui.

— Tu eşti Harriet a mea, cea mai inteligentă, cea mai amuzantă fiinţă din câte am cunoscut. Şi, deşi nu contează, eşti singura femeie care a reuşit să mă înnebunească complet de dorinţă cu frumuseţea ei.

Ea nu se putu abţine să nu îi zâmbească.

— Vrei şi tu o listă similară?

El clătină din cap.

— Nu-mi pasă de toate astea. Dacă tu crezi...

Dar nu reuşi să se exprime în cuvinte.

— Tu eşti totul pentru mine, şopti ea cu lacrimi în ochi. Iubesc fiecare părticică din tine, de la ridurile din jurul ochilor la planurile tale arhitecturale nebuneşti, la generozitatea şi dulceaţa ta. Eşti un tată minunat, care nu şi-a dezonorat tatăl alungând ideea lui despre paradis, dar a ţinut-o pe Eugenia la căldură, în siguranţă şi iubită. Primeşti în casă fiecare femeie care are o viaţă ca a surorii tale şi totuşi nu profiţi de ele. Cum aş putea să nu te iubesc, Jem?

Ea plânge, iar el o sărută. Dar avea şi el ceva de spus, aşa că o făcu să se oprească din plâns şi să îl asculte.

— Benjamin a fost un prost, Harriet. Un prost. Nu am mai întâlnit o femeie cu veselia, frumuseţea, senzualitatea ta. Dar ce iubesc cel mai mult este sentimentul tău profund de dreptate, judecata limpede care îţi permite să vezi oamenii aşa cum sunt, fie că sunt infractori sau proşti ca mine, Villiers ori Nell.

Nu prea mai rămăsese altceva de spus.

Aşa că vorbiră cu mâinile. Şi cu buzele.

Şi, în cele din urmă, cu cel mai mare dar dintre toate. Cu trupurile lor.

epilog

Braţele Eugeniei Strange începuseră să obosească. Fratele ei mai mic era mult mai greu decât părea. Se lăsase greu în braţele ei, pregătit să doarmă, deşi nu părea să o

facă. Era teribil de frustrant.

Şi, într-adevăr, cum se oprea din mers, el deschidea ochii şi îl zâmbea larg. Colin avea ochii căprui şi catifelaţi ai mamei sale. Şi, cum era îmbrăcat într-o cămăşuţă albastră, aveau o sclipire violet.

— Toate doamnele o să fie îndrăgostite de tine, îi spuse ea.

El oftă şi închise ochii.

— Ai dreptate, zise Eugenia. E un pic obositoare toată adoraţia asta.

Bunăoară, ea se întâmpla să ştie că exact acum se aflau opt gentlemeni în salon. Povy îşi tot băga capul în cameră şi ridica degetele ca să-i arate în tăcere numărul.

Dar ea nu cunoscuse un singur bărbat care să o poată lua de lângă Colin.

— De ce nu vrei să dormi? îi cântă ea. Oh. De ce nu vrei să dormi?

Uşa se deschise şi ea se întoarse, crezând că era Povy, poate ridicând iute degete. Dar era *papa* al ei.

El arăta obosit, dar fericit. Eugenia avea senzaţia că draga şi adorata ei mamă vitregă trebuie să fi profitat din plin de ora în care dispăruseră după prânz. Nu că ea observase unde plecaseră, desigur.

— Nici tu nu voiai niciodată să dormi, remarcă tatăl ei, intrând în cameră. Ai fost un copilaş îngrozitor.

Eugenia pufni.

— Şi cum ai şti asta, Lord Strange? Având în vedere că în copilăria mea alergai prin casă după curtezane şi bărbaţi maidanezi?

— Bărbaţi maidanezi? zise el. Haide, dă-mi mie copilul!

Colin îşi ridicase căpşorul şi gângurea la auzul vocii tatălui său.

— Tocmai încercam să-l adorm, se plânse Eugenia şi i-l întinse.

— Araţi foarte elegantă pentru camera copilului, făcu tatăl ei şi o studie din cap până-n picioare. Rochie nouă? Şi nu vreau să fiu indiscret, dar porţi ceva pe dedesubt?

Eugenia îşi ridică nasul în vânt.

— Asta e cea mai grozavă creaţie a lui *Madame* Carème, *papa*, şi te-aş ruga să nu o insulţi. Ori să pui întrebări care nu te privesc.

Dar ea zâmbi spre rochia ei superbă de dimineaţă. Era făcută din cea mai fină tafta. Cădea drept de la sâni şi apoi se aduna într-un volan fermecător la poale.

— Ei bine, du-te! zise *papa*. Domnii aceia de la parter nu sunt aici ca să mă vadă pe mine, să ştii.

— Ar putea fi, zise Eugenia şi îşi privi imaginea din oglindă.

Tatăl ei pufni.

— Le-ar plăcea să se dea bine pe lângă cel mai nou marchiz din Londra, zise ea.

Dar tatăl ei nu o asculta. El îi fredona lui Colin şi îl legăna în braţe într-un fel pe care Eugenia aproape că şi-l amintea.

Se duse la el şi îşi puse capul pe umărul ei.

— Te iubesc, *papa*.

— Şi eu pe tine, draga mea, zise el. Şi eu pe tine.

Şi apoi ieşi pe uşă, ştiind exact de ce nu-i păsa de domnii aceia din salon. Pentru că niciunul nu era nici pe departe ca *papa* al ei, de asta.

Se întâlni cu Harriet pe coridor. Iubita şi dulcea ei mamă vitregă nu arăta nici pe departe la fel de obosită ca *papa* al ei. De fapt, ea avea acea strălucire care o făcu pe Eugenia să rânjească în sinea ei.

— Cred că *papa* va reuşi să-l facă în sfârşit pe Colin să doarmă, şopti Eugenia. Eu nu am reuşit. Tocmai voiam să renunţ şi să chem doica.

Harriet îşi flutură mâna spre salon.

— Acum sunt doisprezece acolo, şopti ea drept răspuns.

Eugenia oftă, dar se întoarse şi coborî scările.

Harriet zâmbi, privind-o cum plecă. Copilul ei ciudat cu nasul mare se transformase în cea mai fermecătoare fată pe care o văzuse înalta societare debutând îţi ultimii ani. Ea avea toţi gentlemenii eligibili la picioare, ba chiar şi

pe unii neeligibili, în genunchi dacă nu la picioare. Nu că i-ar fi păsat.

Jem ridică privirea din pătuţul în care tocmai îl pusese pe Colin.

— Eşti un miracol, zise Harriet blând.

Colin scoase un mic sforăit şi se întoarse.

Ea se uită în jos spre el.

— E aşa de frumuşel, nu-i aşa?

Jem o prinse în braţe.

— Nu aşa de frumos ca tine. Seamănă cu tatăl său. Deja văd că o să facă riduri la ochi.

Harriet îi dădu tandru părul din ochii râzători. Corpul ei încă era înfiorat de la plăcerea care şi-o oferiseră unul altuia şi ştia că şi el simţea asta.

— Îţi aminteşti când te-am cunoscut? Am crezut că erai cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată şi, cum sosisem în casa ta împreună cu Villiers, asta spune ceva.

— Primul meu gând a fost că, dacă Villiers avea vreo intenţie să schimbe taberele şi să te seducă, aveam să-l omor. Ar fi trebuit să ştiu din clipa aia. Niciodată nu m-a interesat unde îşi găseau bărbaţii plăcerea şi dintr-odată eram ca un câine cu osul.

— Un os foarte ciudat, râse Harriet.

El o sărută.

— Trebuie să spun că mă bucur că ai renunţat la pantaloni.

— Nu a fost greu de îndată ce mi-am dat seama că tot ce învăţasem în pantaloni aş putea să fac şi în rochie.

— E adevărat, tu nu stai niciodată cuminte aşa cum ar trebui să facă doamnele în timpul conversaţiilor la cină.

— Nu, zise ea rânjind.

— Şi eşti cea mai epuizantă călăreaţă din cinci regiuni, deşi nimeni nu ştie că ducesa iese la apus îmbrăcară în mod scandalos în pantaloni.

— Hai să nu uităm faptul că te-am dovedit la ultimele două dueluri.

— Dar gata acum, şopti el cu mâna pe pântecul ei

rotunjit. Fără călărie şi săbii, Harriet.

— Nu pentru o vreme, zise ea şi îi zâmbi.

— De unde crezi că a venit copilul ăsta? se întrebă el.

— De unde se obişnuieşte.

El îi adora râsul.

— Dar am fost căsătoriţi ani întregi fără să avem copii. Apoi Colin şi acum… N-am crezut că pot.

Sub mâna lui se simţea un mic tremurat de viaţă.

— Nu obişnuiam să plâng înainte să te cunosc pe tine, nici măcar nu mi se umezeau ochii, zise el acuzator.

Ea îl sărută până când nu se mai simţi sentimental, ci înfometat. Dar nu voia să o obosească pe Harriet, aşa că nu duse sărutul spre concluzia firească.

— Povy mi-a spus că a sosit o scrisoare de la sora ta, zise Harriet. Cred că sora ta e fericită la Londra, nu crezi?

El aprobă din cap.

— Îi place să fie matroană la Magdalen House. Felul în care vorbeşte despre şeful Poliţiei metropolitane... Ce crezi, Harriet? E posibil?

Harriet rânji.

— Ar fi norocoasă dacă el nu o arestează. Scrisoarea de săptămâna trecută descria două tinere femei pe care le-a furat dintr-un bordel, din ce am putut înţelege.

— Ea nu e întotdeauna prudentă în privinţa propriei siguranţe.

— Mi-a spus că poartă un pumnal în fiecare cizmă, zise Harriet şi îşi trecu mâna peste obrazul lui. Mă aştept ca şi Eugenia să înceapă să poarte arme din clipă în clipă. O adoră pe sora ta, să ştii.

El tăcu o clipă.

— Nu mi-aş fi imaginat viaţa noastră aşa când ne-am întâlnit prima oară şi erai în pantaloni.

Harriet se întinse. Corpul ei era plin de fericire. Sarcina nu o făcea nici morocănoasă şi nici nu îi era rău. În schimb, cânta de fericire.

— Te-am ruinat. Acolo erai fericit ca un purice în salteaua reginei, înconjurat de concubine, curtezane şi actriţe…

— Fără să am o relaţie cu vreuna dintre ele.

— Probabil mă aşteptai pe mine, zise ea. Ştii, cineva trebuie să poarte pantalonii în familie.

Ea se uită în sus spre el, dar el râdea.

În tăcere, desigur.

Notă despre jocurile de cărţi, vicii la modă şi tribunale de familie

Acest roman începe cu o scenă din sala de judecată a judecătorului Truder. Judecătorul Truder nu a existat, dar au existat infractorii pedepsiţi la tribunalul său. Biata Loveday Billing s-a căsătorit de două ori cu doi bărbaţi (deşi au existat multe cazuri în care se făcea referire la şapte soţii sau soţi), dar a fost achitată, exact cum s-a întâmplat aici. Aranjamentul prin care Harriet a stabilit sentinţa era neobişnuit, dar nu neîntâlnit (deşi era puţin probabil ca o femeie să fie judecător). Zona rurala din Anglia era plină de mici jurisdicţii şi de tribunale ale căror proceduri nu urmau dictatele stabilite de guvernul englez, dar erau modelate după tradiţii locale, stabilite în funcţie de necesităţi.

La un moment dat, Jem spune că fiecare curte regală are un Joc precum cel condus de el – fie că are loc la curte, la o reşedinţă de la ţară sau într-o tavernă. Am inventat Jocul după ce am citit minunatul jurnal al lui Samuel Pepys. Pepys, care a trăit între 1633 şi 1703, a ţinut un jurnal, detaliind totul de la certuri cu soţia la pasiunea ei pentru rochiile cu dantelă, la aventurile lui cu diferite femei (detalii scrise codat), la variile poziţii ocupate în guvernul englez. Am fost fascinată de felul relaxat în care se făceau afacerile, adesea datorită unei întâlniri întâmplătoare sau la un joc de cărţi. La un moment dat, Pepys descrie cum regele a chemat un gentleman să joace cărţi cu el, iar acesta a pierdut 50 de şilingi, dar a zis că e mulţumit pentru că favoarea de a juca un joc de cărţi la nivel înalt merita pierderea a 50 de şilingi. Aşa s-a născut Jocul lui

Jem.

Pepys a trăit până în perioada georgiană, dar moravurile din jurnalul său, în care domnii aveau în mod constant amante şi doamnele amanţi, erau la fel de întâlnite în epoca georgiană. Am putea să ne uităm şi la alt jurnal pentru a vedea cum se derula viaţa unui gentleman în acea epocă. James Boswell, care a trăit între 1740 şi 1795, la vârsta de 29 de ani detailase deja seducerea a trei soţii, a patru actriţe, a amantei lui Rousseau, a trei femei burgheze şi a peste şaizeci de prostituate.

Să fii un gentleman de viţă nobilă în perioada georgiană însemna să trăieşti într-o vreme când adulterul era un viciu la modă, nu ceva rău. Lord Byron, un englez din epoca georgiană nebun şi vicios, a scris: „Cea mai dulce amintire e sărutul primei iubiri”.